

В.Ф. Капіца

**ФІЛОСОФІЯ НАУКИ
ЯК НООСФЕРА ІННОВАЦІЙНОГО
МИСЛЕННЯ І НОО-ПІЗНАННЯ**

Монографія

Книга 2

Кривий Ріг
Видавничий центр ДВНЗ «КНУ»
2018

УДК 101 (075.8)
К20

Рецензенти: **Я.В. Шрамко** – д-р філос. наук, професор, Криворізький державний педагогічний університет
Р.М. Токарєв – канд.філос.наук, доцент, Криворізький факультет національного університету «Одеська юридична академія»

Рекомендовано до друку Вченою радою ДВНЗ «Криворізький національний університет»
(протокол № 1 від 25 квітня 2017р.)

Капіца В.Ф.

**Філософія науки як ноосфера інноваційного мислення і
ноо-пізнання: монографія** – Кривий Ріг: Видавничий центр
ДВНЗ «КНУ», 2018 – 797 с.
ISBN 978-966-132-043-6

У монографії на засадах філософії науки представленні ноосферні інновації в науковому мисленні і пізнанні. Ноосферно-наукові інновації розробляються, виходячи з авторської концепції ноосферного світорозуміння і ноо-мислення, за стандартами наукової раціональності та в ноосферному дискурсі ІТ-програм, в ноо-дискурсорах, конфігураторах та раціоналізованому дискурсі та ноосферних дискурсорах, конфігураторах та сигніфікаторах ноосферного мислення і ноо-пізнання. Показується їх функціональна дія і застосування у напрямі створення ноосферно-інноваційної методології та програмного забезпечення ноо-досліджень. Розробляються філософсько-наукові засади єдиної методології пізнання та зросту знань, створення інноваційних науково-дослідних програм і на їх основі - ноосферних технологій.

Монографія є науково-навчальним виданням і розрахована насамперед на викладачів і студентів старших курсів, магістрантів та аспірантів, спеціалістів, які займаються ноосферними проблемами філософії науки, інноваційними дослідженнями в галузі інформаційно-синергетичних і ноосферних технологій.

УДК 101 (075.8)

© Капіца В.Ф., 2018

© Видавничий центр ДВНЗ «КНУ», 2018

ISBN 978-966-132-043-6

Загальний зміст

Частина I. Теоретико-інноваційні засади ноосферного розуміння і ноо-мислення та розробка ноо-наукової методології ноосферного пізнання

Розділ 1. Формування теоретико-методологічних засад філософії ноо-науки на підґрунті сучасних онтологічних і гносеологічних досліджень

Розділ 2. Філософсько-ноонаукові інновації та їх об'єктування на підґрунті гносеології і методології ноосферного розуміння і ноо-мислення

Розділ 3. Інформаційно-технологічний імпрінтинг ноорозуміння і програмно-топологічна актуалізація ноореальності (в онтологічно-координатному вимірі метасистемної дійсності)

Частина II. Логістичне ІТ-програмування ноосферного розуміння і ноо-мислення в стандартах раціональності ноо-наукової методології інноваційного пізнання

Розділ 4. Логістичне ІТ-програмування в стандарті інтеркомунікативної раціональності (ІКСР)

Розділ 5. Логістичне ІТ-програмування в стандарті інформаційно-семантичної раціональності (ІССР)

Розділ 6. Логістичне ІТ-програмування в стандарті інформаційно-імагінальної раціональності (ІІСР)

Частина III. Трансформативна реконструкція наукової реальності за стандартом раціональності ТКСР і створення єдиної методології ноосферного мислення і ноопізнання на основі Ноосферного проекту

Розділ 7. Трансформативне реконструювання та ІТ-програмування онтогносеологічних процесів за стандартом

ТКСР (трансформативно-конструктивної раціональності)

Розділ 8. Єдинополюсьове «об'єднання світу» в мікро-макро-мега масштабній дії «антропного принципу»

Розділ 9. Створення Ноосферного проекту в гносеоконструктах стандарту раціональності ТКСР та за діючим ноо-фактором управління активними ноо-об'єктами

Розділ 10. Єдині методологічні засади розвитку ноосферного мислення і ноо-пізнання в стандарті інформаційно-креативної раціональності (СІКР)

ЗМІСТ

ВСТУП	9
ЧАСТИНА I. Теоретико-інноваційні засади ноосферного розуміння і ноо-мислення та розробка ноо-наукової методології ноосферного пізнання	13
Розділ 1. Формування теоретико-методологічних засад філософії ноо-науки на підґрунті сучасних онтологічних і гносеологічних досліджень	13
Розділ 2. Філософсько-ноонаукові інновації та їх об'єктування на підґрунті гносеології і методології ноосферного розуміння і ноо-мислення	49
2.1. Ноосферно-онтологічний періодично-фазовий перехід у вищевимірну креативно-синергетичну реальність ...	49
2.1.1. Розвиток креативно-інтенційної здібності творчих суб'єктів до ментало-об'єктного імпрінтінгу ноосферного розуміння світу	58
2.1.2. Системно-цілісне визначення ноосферного світорозуміння в імпрінтах єдиних суб'єкт-об'єктних координат креативно-синергетичної ноо-реальності	63
2.2. Креативно-синергетичний синтез ноо-реальності в онтогносеологічному вимірі ноосферного розуміння і ноо-мислення	70
2.3. Інформаційно-технологічні режими трансформативної інверсії і біфуркаційно-інверсовані ПФ-синергопереходи від нерівноваженості до впорядкованого ноо-буття і ноо-світорозуміння	78
2.4. Єдині топологічні модуси ноо-буття і ноо-розуміння за логістикою ІТ-програмування в дискурсі та імпрінтах ноо-мислення	90
Розділ 3. Інформаційно-технологічний імпрінтінг ноо-розуміння і програмно-топологічна актуалізація ноо-реальності (в онтологічно-координатному вимірі метасистемної дійсності)	104
3.1. Програмно-логістичні алгоритми ІТ-імпрінтінгу ноо-розуміння і метасистемна актуалізація ноо-реальності (у єдиній суб'єкт-об'єктній координаті ідентифікованої ноо-дійсності)	104

3.2. Філософсько-методологічні засади алгоритмізації та логістичного IT-імпрінтингу автентичного ноо-розуміння в координатній метасистемі ідентифікованої ноо-дійсності)	139
--	-----

ЧАСТИНА II. Логістичне IT-програмування ноосферного розуміння і ноо-мислення в стандартах раціональності ноо-наукової методології інноваційного пізнання.....	157
--	------------

Розділ 4. Логістичне IT-програмування в стандарті інтеркомунікативної раціональності (ІКСР)	157
--	------------

4.1. Логістичні способи IT-алгоритмізації і покрокового здійснення IT-імпрінтингу ноо-розуміння в інтеркомунікативному стандарті раціональності (ІКСР)	157
--	-----

4.2. Логістичні проектні способи алгоритмізації ноо-розуміння і ноо-мислення в дискурсаторах інформаційної свідомості і нейроінтелекту (за стандартом ІКСР)	174
---	-----

Розділ 5. Логістичне IT-програмування в стандарті інформаційно-семантичної раціональності (ІССР)	204
---	------------

5.1. Ментально-об'єктна репрезентація ноо-мислення в дискурсаторах інформаційно-семантичного стандарту раціональності (ІССР)	204
--	-----

5.2. Інформаційно-креативна реалізація ноо-розуміння і ноо-мислення в автентично опредмеченій ноо-дійсності за стандартом раціональності ІССР	219
---	-----

5.3. Інформаційно-семантична дискурсія ноо-розуміння в стандарті раціональності ІССР і в дискурсаторах аферентно-випереджального ноо-мислення	245
---	-----

Розділ 6. Логістичне IT-програмування в стандарті інформаційно-імагінальної раціональності (ІСР)	280
---	------------

6.1. Конфігуратори ноо-мислення в стандарті інформаційної імагінації та логістика фрактально-морфологізованого переходу до інноваційної ноо-реальності	280
--	-----

6.2. Покрокова програмно-логістична алгоритмізація ноо-мислення в стандарті інформаційної імагінації (ІСР) композиційно-екстерналізованого ноо-буття	300
--	-----

ЧАСТИНА III. Трансформативна реконструкція наукової реальності за стандартом раціональності ТКСП і створення єдиної методології ноосферного мислення і ноопізнання на основі ноосферного проекту..... 338

Розділ 7. Трансформативне реконструювання та ІТ-програмування онтогносеологічних процесів за стандартом ТКСП (трансформативно-конструктивної раціональності) 338

7.1. Інтелектуально-трансформативна декомпозиція і ментальна реконструкція світореальності в її онтологічній безперерності та суб'єкт-об'єктній єдності цілісного антропобуття 339

7.2. Онтологічна реконструкція буття та перехід від суб'єкт-дискретних декомпозицій до континуально-безперервної світореальності 358

7.3. Семіотичний проект реконструювання світореальності та онтологічний перехід до континуального буття «безперервного світу» 378

7.4. «Об'єктотворення» суцього і становлення безперервних суб'єкт-об'єктних суцезв'язків та їх відтворення у Семіотичному проекті..... 394

7.5. Реалізація Семіотичного проекту за параметром «типологія суб'єктності» в інтенційно-семіотичних конструктах творчо-екстенційної «суб'єктореалізації» 423

7.6. Реалізація Семіотичного проекту за параметрами «характер буттєвісного існування та екзистування буття» і «спосіб буттєвісного дискурсу» 436

Розділ 8. Єдинополюсьове «об'єднання світу» в мікро-макро-мега масштабній дії «антропного принципу» 462

8.1. Ноосферна дія антропного принципу та його макромасштабна реалізація в дійсному ноо-антропобутті..... 462

8.2. Проектно-семіотичні засади програмованого конструктивно-трансформаційного переходу до ноосферної реальності і ноо-буття за стандартом ТКСП 484

8.2.1. Дискурсивна номонологія і семіотично-реконструктивний дискурс континуального «єдинореальнісного буття» за когнітивним конструктами Семіотичного проекту 484

8.2.2. Когнітивно-процедурна метакоординація функціональної організації Семіотичного проекту в конструктивній референції дооб'єктної екстерналізації 512

Розділ 9. Створення Ноосферного проекту в гносеоконструктах стандарта раціональності ТКСР та за діючим ноо-фактором управління активними ноо-об'єктами 539

9.1. Ноосферна «S-O активація» онтичносуцього в актуалізований стан онтосуцього через свідомісно-ментальне розпізнавання об'єктоконфігурацій світореальності 540

9.2. Когнітивно-семіотична таксономія і репрезентація Ноосферного проекту в конструкторах і сигніфікаторах стандарта трансформативної реконструкції (ТКСР) 554

9.3. Інформаційно-реальнісне програмування і декодування Ноосферного проекту в реальнісних циклах системно-управлінської дії ноо-фактора 591

9.4. Розпізнавання декодованих ноограм і семіограм Ноосферного проекту в онтологічно-преображену дійсність «антропорезалізованого» ноо-буття 621

9.5. Ноосферно-проектне розпізнавання дійсності на основі програмного конструювання антроподійсності в суб'єктній інтенції-екстенції креативного самоздійснення 652

Розділ 10. Єдині методологічні засади розвитку ноосферного мислення і ноо-пізнання в стандарті інформаційно-креативної раціональності (СІКР) 675

10.1. Філософсько-ноонаукові засади переходу до ноосферного мислення і ноо-пізнання 675

10.2. Креативний синтез древнього і сучасного знання в ноосферному мисленні і ноо-пізнанні 697

10.3. Фундаментальний креатосинтез (ФКС) суцього з невизначеного стану у «визначене суцце» шляхом реалізації духовно-творчих сил креативно-самоздійснених ноо-суб'єктів 736

10.4. Суб'єкт-об'єктне визначення суцього у сутнісному антропосинтезі та в розвитку антропоздатностей ноо-реальнісного оперування суцедійсним 758

ВИСНОВКИ 793

ВСТУП

У монографічному дослідженні на підґрунті філософії науки розробляються інноваційні засади ноосферного мислення і ноо-пізнання. Обґрунтовується, що ноосферна методологія філософії науки закономірно слідує за постнекласичним етапом її розвитку і на основі інформаційно-семантичного розуміння світу повинно розвинути ноосферне світорозуміння, а сучасна інфосфера науки і комп'ютерна семантика будуть згодом трансформовані у ноосферу інноваційного мислення і ноо-пізнання. Подібне бачення перспектив філософії науки на основі ноосферної методології автор базує на проведених онтологічних і гносеологічних дослідженнях даної проблеми. Це 4 монографії з онтології ноо-науки і 7 монографій з гносеології ноо-науки і ноосферного світорозуміння, а також останнє монографічне дослідження з філософсько-наукової проблематики «Філософія науки та ноосферно-наукові інновації в мисленні і пізнанні». Свою концепцію ноосферного розуміння світу і його пізнання автор розробляє за принципом суб'єкт-об'єктної єдності буття і мислення та їх з'єднання в ноосферно-синергетичній реальності шляхом відповідного менталотворчого «креативного синтезу». Подібне підтверджується і презентується в алгоритмах логістичного ІТ-програмування та за відповідною методологією розробки і здійснення Ноосферного проекту з розвитку інноваційного розуміння і мислення творчих суб'єктів. Авторські концептуальні положення мають безумовну наукову новизну та актуальність. Практичну цінність і значення досліджень підтверджують авторські розробки інноваційних стандартів наукової раціональності, що виконані в аспекті ноосферного мислення і пізнання, ноо-методології та конструктивної ноо-епістемології. Розроблені стандарти «інноваційної раціональності» в сучасній науці насамперед характеризу-

ють нові якості ментальності творчих суб'єктів. Серед подібних інновацій ноосферного мислення і пізнання – це здібність до комунікативної інтерактивності в ілюкативних дискурсах, здатність до випереджальної аференції у сприйнятті дійсності, її трансформативної реконструкції, креативного синтезу в новій суб'єкт-об'єктній єдності ноосферної реальності. Це також здібність до створення інформаційно-семантичних паттернів та семіотичних матриць на основі творчих імпульсів до ноо-мислення і втілення наукових ідей в інноваціях, імагінативні здатності творчих суб'єктів до операційного реконструювання дійсності за власними інтенційно-проективними задумами тощо. До головної якості ноосферного мислення і пізнання можна віднести вміння операційно здійснювати послідовні креативні синтези у напрямі їх технологічного опрідечування в інноваціях що розробляються за відповідною ноометодологією науково-дослідних програм. Подібний аспект є предметом подальших авторських досліджень з розробки ноосферних технологій.

У своїй філософсько-науковій праці автор також здійснює спробу розробити єдині методологічні засади як філософії науки, так і теоретико-методологічного підґрунтя ноо-науки. Ноо-наукова методологічна єдність досягається через об'єднання природознавчих методологічних систем в їх культурно-історичній ретроспективі та в інноваційній футуроспективі і спрямованості у майбутнє. В такому контексті здійснюється відповідна «модернізація» древнього знання та його інноваційне осмислення на духовно-мисленевих початках, розвитку ментало-духовних якостей людини, ноосферних здібностей творчих суб'єктів. Методологічна інноваційність монографії представлена розробленим ноосферно-науковим підходом до вирішення основної проблеми прогресування наукового мислення і пізнання на інноваційних засадах ноо-науки та ноосферогенезису суспільства.

Подібна методологічна інноваційність дослідження дозволяє використати всі аспекти наукової новизни при складанні перспективних науково-дослідних програм, створення ноосферних технологій, насамперед, шляхом ІТ-програмування і ноосферно-технологічного програмування. Подібне ІТ-програмування і розроблений ноосферний програмно-методологічний підхід розрахований і конкретно реалізується через інноваційні стандарти наукової раціональності. Практичність і функціональність цих стандартів автор репрезентує в системі та в програмному комплексі їх технологічного використання для розвитку ноосферного мислення, розробки методичних практисів, створення конкретних техноінновацій для наукового та промислового застосування. Методи ноосферної філософії дозволили автору монографії не тільки розробити інноваційні стандарти раціональності, але й показати їх практичне операційне використання при реконструктивній трансформації реальності, її креативної декомпозиції та утворення конфігурації управляемого ноореалогнозиса наукової реальності. Це також креативні дії ноо-суб'єктів з особистою творчою самореалізацією в ноосфері як такої наукової реальності, що є «духовною» для них і «підкоряється» їх конструктивному впливу. В ній як управляемій ноо-реальності і стає практично можливим операційне здійснення «креативних синтезів» інноваційних ідей – як в інсайтах ноосферного мислення й пізнання, так і в ноофакторній реалізації інтенційних задумів в їх екстенційно-творчому втіленні. А в науково-пізнавальному відношенні – епістемологізувати наукову реальність таким чином, щоб досягати системного зросту наукових знань через їх епістемологічний рух в безперервній континуальності ноореалогнозиса. Виходячи з подібної можливості, на засадах філософії науки по новому представлена загальнотеоретична категорія «ноосфери» – вже у філософсько-науковому значенні «ноосферної реальності» та в якості наукофери

інноваційного зросту знань. *Ноосфера в авторській концепції* предстae як науковий простір думок та інноваційного мислення, як «сфера розуму», що функціонує в якості операційного реалогнозиса з управління знаннями, як операційна епістосфера наукового пізнання і створення науково-технологічних інновацій. На цьому підґрунті автором були розроблені інноваційні навчальні дисципліни з ноо-науки «Філософія науки та інновацій» і з ноо-освіти «Філософія освіти». На основі ноосферної методології, розроблений Проект соціогуманітарного комплексу НТК «Ноосферополіс-Кривбас», Проект НТК «Ноосферні технології», Проект проведення фундаментального «Дослідження інформаційно-наукових знань ноосферної методології та створення стандартизованих ноо-програм і ноо-кібернетичних технологій», зроблені розрахунки для їх реалізації в регіональному, національному і міжнародному форматах постіндустріальних Технопарків.

Монографія є науково-навчальним виданням і розрахована на студентів старших курсів, магістрантів та аспірантів, викладачів і спеціалістів, що займаються ноосферними проблемами філософії науки, інноваційно-методологічними дослідженнями в сфері гносеології та епістемології, проблемами розробки ноосферних технологій і відповідних науково-дослідних програм.

ЧАСТИНА I. ТЕОРЕТИКО-ІННОВАЦІЙНІ ЗАСАДИ НООСФЕРНОГО РОЗУМІННЯ І НОО-МИСЛЕННЯ ТА РОЗРОБКА НОО-НАУКОВОЇ МЕТОДОЛОГІЇ НООСФЕРНОГО ПІЗНАННЯ

Розділ 1. Формування теоретико-методологічних засад філософії ноо-науки на підґрунті сучасних онтологічних і гносеологічних досліджень

Філософсько-методологічні засади ноосфери, ноосферогенезиса і філософії ноонауки системно розроблялись та досліджувались в багатьох авторських монографіях. Перші з них – це «Соціокультурні трансформації інформаційного суспільства» [1], «Філософсько-методологічні засади креативно-синергетичного світорозуміння» [2], з узагальненням основних теоретико-методологічних положень в монографії «Синергетика ноосфери і метафізика знання». Це здійснено в аспекті становлення ноосферного буття в процесі інтерактивної взаємодії природи і суспільства, формування буттєвісної структури ноосферної реальності та розкриття креативності ноосферного буття [3, с. 11, 36]. Були сформульовані перші фундаментальні принципи ноонауки: всеєдності мислення і буття, ноосферогенезису природи і суспільства, синтезису суб'єкта і об'єкта в креативно-синергетичних взаємодіях, принцип ноосферно-синергетичної спрямованості творчої інтелектуальної діяльності, ноосферної синергетики культурних взаємодій, розвитку ноосферно-синергетичного світорозуміння та інші [3, с. 64, 88, 142, 227, 276]. Надалі автором розробляються онтологічні засади ноонауки, виявляється **предметне поле ноонаукових досліджень**: умови, закони і принципи розвитку ноосфери як «сфери розуму», розвитку духовності і ментальних здібностей творчих суб'єктів, процеси ноогенезису знання та утворення

Онтореальностей з різним типом ноо-буттєвісних проявлень, а з цим розробляється ноосферна концепція Буття, котре є тим, що утворює «онтологічний рух» у його ноосферно-онтологічній багатовимірності [4, с.12, 16, 24]. В монографічному дослідженні «Онтологічні виміри буття і філософія Онтогенезису» на засадах онтології ноонауки пропонується концептуальна трансформація філософсько-методологічних підходів до буття, створюються філософсько-наукові засади онтологічного розуміння Всесвіту як ноосферної реальності, розробляється концепція метафізики буття в ноореальній вимірності [4, с. 275, 321, 338]. Надалі досліджуються можливості об'єктивзації гносеологічної реальності та онтологічної трансформації буття у ноореальній всеєдності Універсуму [4, с. 376]. На цій розширеній основі в монографії «Філософія буття і онтологія ноо-науки» розробляється принципово нове онтологічне світорозуміння та створюються єдині «фундаментальні принципи філософії і онтології ноонауки» [50, с. 682].

В монографічному дослідженні «Гносеологічні перетворення знання і ноуменальне пізнання» автор обґрунтовує *ноосферну парадигму гносеологічного розвитку знання* у суб'єкт-об'єктній всеєдності мислення і буття в пізнавальних процесах. Показується як теоретично і практично можна здійснити метафізичне, субстанційне і ноуменальне пізнання шляхом високорівневих абстрактно-свідомісних переходів людського мислення, багатовимірності людської ментальності і розвитку абсолютнісних початків ноосферно-ментальної здібності до метазнання духа-суб'єкта [5, с. 100, 137, 153, 172]. У четвертій монографії цієї серії розглядається «Гносеологія ноогенезису знань і філософія ноонауки» на підґрунті теорії і методології *гносеології ноонауки*. Вона приходить на зміну постнекласичній науці, коли починає діяти нооантропний принцип людського буття і пізнання в космоноосферній реальності Універсуму.

му. Розглядаються онтогносеологічні передумови ноонауки і гносеогенезису знань, розкривається креативна синергетика Реалогнозису, ноосферного буття як дійсного Нообуття метафізичної реальності. Одночасно досліджуються можливості розвитку ноосферної цивілізації антропогенного типу, процеси синтезу «онтологічного руху» і «гносеологічного руху» в Єдиному реальнісному Онтогнозисі [6, с. 89, 344].

Автор у своїх базисних ноосферних концепціях стверджує, що філософія ноонауки потребує розвитку не тільки відповідних онтологічних і гносеологічних засад ноонаукових досліджень рівня XXI століття та подальших культурно-історичних періодів людського буття, але й відповідного **ноосферного світорозуміння і ноо-мислення**. Це вкрай складна теоретико-методологічна проблема, котра потребує метасистемного креативно-синергетичного підходу. Саме в такому відношенні вона розв'язується автором в монографії «Світоглядна культура і ноосферне світорозуміння» (третья книга даної серії). Відповідні філософсько-методологічні засади ноонауки в аспекті розвитку ноосферного світорозуміння і ноо-мислення (на своєму власному метасистемному підґрунті) розглядаються в таких основних теоретико-концептуальних підходах:

1). Постановка проблеми світоглядної трансформації науки і суспільства в аспекті розвитку світоглядної культури і ноосферного світорозуміння на двох головних напрямках [7, с.32, 75, 148]:

а) розвиток духовно-практичного світогляду і виникнення культурно-інформаційної парадигми розвитку науки і суспільства;

б) розвиток духовно-творчого світогляду і формування культурно-інформаційного наукового світорозуміння, а на цій основі – духовно-творчої культури у відповідній культурно-інформаційній суспільній системі антропогенного

типу [7, с.148, 192].

2). Становлення в процесі ноосферогенезису креативно-синергетичної реальності та її світорозумове осягнення на природознавчих і менталодуховних засадах ноо-буття [7, с. 254].

3). Розвиток буттєвісної структури на онтологічному підґрунті ноосферної реальності і становлення ноосферного світорозуміння в культурогенезисі суспільства та на основі науково-світоглядних поглядів творчих суб'єктів, котрі формують креатосферу культурно-інформаційного соціуму [7, с.284].

4). Розвиток ноосферного світорозуміння на основі суб'єкт-об'єктної єдності буття і мислення в ноо-реальнісних синергопроцесах, що відбуваються шляхом періодично-фазових переходів (ПФ-синергопереходів) до ноо-буття і ноо-мислення [7, с.346].

5). Ментальна репрезентація суб'єкт-об'єктного розвитку на креативно-синергетичних засадах ноосферного світорозуміння та аккумуляція синергопотенціалу творчих суб'єктів зі створення синергоресурсу для актуалізації ноо-буття у 7-и його головних реальнісних модусах. Обґрунтовується, що тільки на 5-му «реальнісному рівні» формується єдиний суб'єкт-об'єктний координатний вимір повноцінного сприйняття ноо-буття в разі розвитку високорівневої свідомості і багатомірного мислення на основі генералізації конвергетивно-коннекторних синерговзаємодій в інтегрованій життєдіяльності творчих суб'єктів [7, с.428, 501, 507].

6). Створення когнітивно-синергетичних засад ноонауки та відповідного ноосферного світорозуміння, що дозволяє проводити ефективні ноонаукові дослідження в метасистемі когнітивно-синергетичної реальності шляхом задіяння операційних функціоналів в ПФ-синергопереходах [7, с. 518].

7). Здійснення програмно-інформаційного імпрінтінгу ноосферного світорозуміння на засадах філософії ноонауки та оволодіння керованими ПФ-синергопереходами у вимір креативно-синергетичної реальності. Ноо-факторна фіксація нового переживання буття як буттєвісних ноо-феноменів духовно-творчої самореалізації креативних суб'єктів з одночасним оволодінням здатністю до проектно-матричної репрезентації ноо-розуміння за логістикою інформаційно-технологічного програмування ноомислення у відповідних імпрінт-методах управління ноореальністю [7, с. 536, 557, 581, 582].

Автор розробляє не тільки інноваційну теорію і методологію ноонауки в її фундаментальних підвалинах, але й створює методологічні і методичні засади використання та ефективного застосування розроблених інновацій. Насамперед, у практичній життєдіяльності людей, їх професійній діяльності, творчій реалізації набутих здібностей в успішній професійній кар'єрі. Автором були розроблені методики зі створення інноваційних моделей і професійних проєктів для діяльності за спеціальністю молодих фахівців, котрі представлені в монографії «Інноваційні моделі молодого фахівця та їх реалізація в успішній професійній діяльності». Філософія буття представлена на індивідуальному рівні молоді особистості у вигляді «фактичних моделей» буття («фактичного буття») та в перспективі реалізації найбільш ефективних інноваційно-методичних підходів у професійно-буттєвісному самоздійсненні. Онтологія ноонауки не методично-прикладному рівні репрезентується у різних моделях професійно-творчої самореалізації, насамперед, у професійній моделі фахової успішності методами управління знаннями та обміну знаннями у комунікативних взаємодіях [8, с. 161, 189, 225]. Автором розроблена «професіосферна логістика ІТ-програмування процесу створення креативного ресурсу та його реалізації на основі

професійних проєктів», створена відповідна «соціальна технологія розробки професійного проєкту на основі саморозвитку і самоокупності професійно-творчого ресурсу успішних фахівців» [8, с.467, 486]. Процес творчої самореалізації в особистому «креативному бутті» молодих фахівців методично і практично розкритий в монографії «Творча самореалізація та успіх у професійній діяльності» [9]. Виявлені 5 основних «буттєвісних сил» творчої самореалізації, розроблені «програмні комплекси» творчої самореалізації «за структурно-функціональними рівнями успішної професіосферної діяльності», «проєктні матриці» з розроблення професійного проєкту та виконаний проєкт зі створення «професіосферної системи праксіологічного виробництва на механізмах 5-и рівневої творчої самореалізації та ебілітивного відтворення креативних якостей успішних фахівців у проєктних матрицях з розроблення професійного проєкту» [9, с.14, 37, 123]. Розроблений та опробований навчальний курс «Професійна кар'єра успішного фахівця» (з виданням одноіменної монографії), що викладається у ДВНЗ «Криворізький національний університет» з його повним програмно-методичним забезпеченням [10].

Особливості формування фундаментальних засад ноонауки полягає в «позитивному запиті» до «постнекласичної онтології», котра пов'язана зі «становленням і розвитком двох міждисциплінарних наук – синергетики і віртуалістики». «Синергетична онтологія», як вважає В.А. Афанасьєва, зобумовлена відкриттям «детермінованого хаосу, самоорганізації і фрактальних структур», що спонукало розвиток якісно нових «синергетичних уявлень» про «народження і смерть – біфуркацію», а сам «процес розвитку уявляється поліваріантною чередою змінюючих друг друга в результаті біфуркацій аттракторів, пов'язаних перехідними процесами» [11, с.11-12]. Подібного роду уявлення про такі «нелінійні феномени, як детермінований

хаос, самоорганізація, фрактальність дозволяє ввести постнекласичні уявлення про поліонтичність буття і поліваріантність розвитку» [11, с.12]. Останнє зобумовлює виникнення «віртуалістики», що пов'язана «з відкриттям нетривіальних онтологічних об'єктів, котрі характеризуються недовтіленістю і невизначеністю існування», «множинністю можливих станів, їх різкою зміною» внаслідок дії «феномену віртуальності». Об'єктами досліджень стають нелінійність, поліваріантність і поліонтичність як невід'ємні характеристики буття, а саме буття при цьому уявляється віртуально структурованим, «а реальність – багаторівневою» з такими «онтологічними властивостями» як «короткоплинність існування» або короткий час життя, неврівноваженість, змінність, динамічність та її сутнісний зв'язок з хаосом і невизначеністю, здібністю впливати на реальні об'єкти або навіть перетворюватись в них [11, с.12, 13].

«Негативний запит» на філософські дослідження – це «кризисний». Він виходить за межі постнекласичної науки (котра стає, за авторською концепцією, ноонаукою) і представлений кризою самої філософії. При чому «криза філософії» розглядається у самих широких межах – як «криза культури і цивілізації» у таких масштабах, коли можна говорити «про кризу як природний стан буття і розвитку всього суцього у світі» у її «тетрадній структурі»: «буття – суще – мислення – єдине» та в «пентадній структурі»: «криза буття – криза свідомості – криза мислення – криза розвитку – криза відтворення». Подібне примушує філософів і науковців говорити про «метафізику кризису» у її поєднанні з діалектикою. І вже на такому інтегрованому методологічному підґрунті «метафізики і діалектики кризису по новому розробляти висхідне філософське поняття розвитку єдиного» (метафізично єдиного) через «відтворення розвитку кризису як єдиного на основі єдності зміни» у відповідному ланцюжку: «тотожність – схожість – відмін-

ність – полярність – полярізована тотожність» [12, с.7]. З позицій розвитку «самого філософського знання», що відбувається «в процесі становлення буття», можна говорити про «дві взаємопов’язані форми кризису». А саме: «філософське усвідомлення кризису» і «свідомість філософського кризису», котрі «стосовно до процесу пізнання кризису слідує розуміти як криза свідомості і криза мислення або криза рефлексії і саморефлексії у філософії». Це призводить «третню», «нову форму кризису», що відтворює «у єдності кризу пізнання і кризу мислення» [12, с.7]. Подолання подібних кризових явищ І.А. Александров пропонує на засадах «закономірностей буття і розвитку самого філософського знання». Однак вже на основі єдності метафізичної і діалектичної методології, з’єднання «метафізики і діалектики кризису». Для цього необхідно розробити відповідну «філософію систем і системну філософію», сумісну з нею «методологію філософського системного пізнання», котра б відтворювала в органічній єдності «цілісну картину Світу, Людини і Космічного Абсолюту», яка б вела до повного «переосмислення філософії – її цінностей, методів пізнання і способів мислення». Це така «системна філософія», що пізнає світ і Космічний Абсолют не тільки «іззовні» (як в класичній і постнекласичній філософії), але й «зсередини» і може з цієї «зсередини» осягати і «зрозуміти істинну сутність речей і процесів реальної дійсності» [12, с.7].

На подібній філософсько-методологічній основі і формуються пропозиції з подолання «кризи філософії» та створення нових теоретико-методологічних засад як самої філософії, так і філософії науки. Подібні інновації можна виявити на відповідних ключових напрямках трансформації філософської онтології і гносеології, виходячи з авторських концепцій всеєдності буття і мислення, метафізики знання, і синергетики ноосфери, ноосферогенезису, приро-

ди і суспільства, що закладаються у фундаментальні основи *філософії ноонауки, ноонаукової онтології і гносеології*. Своєю передумовою вони мають самі різні аспекти в сучасних онтологічних і гносеологічних філософсько-методологічних дослідженнях.

(1) Так, у сучасній світовій філософії це, насамперед, «реалізм з людським обличчям» та «внутрішній реалізм», концепцію якого розробляли Н.Гудман і Х.Патнем (США). «Внутрішній реалізм» є найновішою течією як в аналітичній, так і у світовій філософії. Тому в якості інноваційного «типу реалізму» він у понятійному відношенні не має однозначного визначення і як «антропологічний реалізм» протирічить побудові «єдино правильної» і вірної методології, котра є єдино «істинною», «значимою» і «реальною». Критично переосмислюється і традиційний «універсалістський метафізичний реалізм», стверджуючий «космічну реальність» як єдину онтологічну даність, що є «об'єктивно» окремою від людини. Однак це є органічно «наша даність», невід'ємне «наше» специфічне «знання людини» за її «логічними та епістемологічними критеріями досвіду, мислення, мови», що формуються «в рамках певної культури», де поняття «реальності встановлюється в межах концептуальної схеми» та «певної історичної перспективи» [13, с. 75-76]. За авторською концепцією, це є певний «гносеологічний рух» знання в процесі його «гносеологічних перетворень» та «онтологічний рух» в процесах Антропогенезису та загального Онтогенезису [50, с.741,752]. У М. Хайдегера подібне представлено як «онтоантропологія» або «онтологічний вимір людини», сутність котрої виявляється в її екзистенції і де вона предстає «як жива істота в біології» або «як духовна субстанція, суб'єкт в метафізиці» [13, с.142]. За подібною думкою, метафізику не можна відділяти від людини, бо в такому відношенні традиційна «метафізика відгороджується від тієї простої і суттєвої обставини, що людина

приналежить своїй істотності лише настільки, наскільки чує вимоги Буття» [14, с.198]. На цій основі можна реально здійснити, за М. Хайдегером, тільки «онтоантропологічний аналіз» або «Dasein-аналіз» з «екзистенціальною аналітикою». Він проводиться в екзистенціальній єдності з «простором онтології в області онтики» або «в єдності минулого, майбутнього і теперішнього» як «життєвої історії» людини в її «антропологічному звучанні» [13, с.287-298]. «Dasein», у фундаментальній онтології М. Хайдегера означає «ось-буття», «буття-свідомість», в «dasein» «трансцендентним відношенням пов'язується між собою буття і суще», а саме буття «відкривається через буттєвісне мислення» (підкр. нами), «мислення в плані сущого» як «строгого» і «точного мислення» [15, с.10]. Тому подібне «точне мислення» є онтологічним і «детермінаційно «пов'язує себе обов'язком рахуватися з сущим і служити виключно цьому останньому» [14, с.39]. Таким чином, «реалізм з людським обличчям» необхідно розуміти в аспекті «антропоєдності» буття і сущого через мислення або «буттєвісне мислення», котре, за авторською концепцією, є «онтологічним мисленням», «онтологічним світоглядом» та «ноосферно-онтологічним світорозумінням».

(2) ***Виявлення нової ролі метафізики при формуванні фундаментальних основ філософії ноонауки.*** Так, при ствердженні «многозначності розуміння метафізики» чітко фіксується її головний аспект, коли «метафізика за своєю сутністю стає вільним рухом мислення». Якщо раніше метафізика тлумачилася як така, що «не має визначенності», «облишена конкретної предметності», то в сучасній філософії науки «метафізика – умова існування любої форми мислення, а це означає, що без неї неможлива ні одна думка». А в онтологічному відношенні «метафізика – це вищий рівень абстрактного буття», котре протирічне у тому сенсі, що «покоїться тільки на мисленні і знаходиться в

межах черепної коробки». А «все мислення існує на основі ідеального статусу», а «межою ідеального статусу є ідея», котра як «ідея знаходиться у сфері Логоса», що має вже ідеально-матеріальне підґрунтя [16, с.7-8]. «Вихід матеріальної оболонки... представляє собою певну знакову систему. Через форму сприймають зміст думки,... озвучені (матеріалізовані) думки приймають або логіко-математичну, або яzikову форму. Зміст думки і форма її вираження не тотожні, але подібні, сходні... Це означає, що сприймаючи певну думку, виражену у матеріальній оболонці, ми маємо діло не з ідеєю, а з її фрагментом – думкою... З ідеєю має діло тільки метафізика». При цьому «метафізика, язик і логіка нібито зливаються, але вони відмінні». Метафізика «може приймати участь в рішенні... наукових проблем зі сторони мисленевої основи», але вона не є «вимогою мислення, що дозволяє виникнутилюбій формі думки». В.І. Александров вважає, що «метафізика не в змозі виразити себе субстанційним способом, як намагався зробити Кант», тому що «метафізика – один із рівней змісту філософії як історичної форми світогляду» [16, с.8]. Останнє є вірним, але тільки в тому онтологічному сенсі, який надавав К.Ясперс у своїй «типології метафізичних світообразів». Вони є певною реальністю, представленою у формі людського мислення у 3-х основних типах, а саме: «1. За місцем метафізичного світообразу як окремого цілого в сукупності світообразів взагалі. 2. За змістами метафізичних світообразів. 3. За суб'єктивними типами філософського мислення». Тим самим в «метафізичному світообразі» відображається *«життя в безпосередній цілості світу»* [17, с.176]. У подібній «безпосередній цілості» світу «Абсолютне – не абстракція, не думка, не щось поряд з іншим і над іншим, в справді ціле, і воно присутнє в чуттєвій конкретності і життєвому досвіді». Якщо його розуміти у такому сенсі, то «Абсолютне всечасне і всепроникне», предстає як всео-

хопне суще (хоча й не виходить за межі конкретного), «воно не знаходиться ні спереду, ні позаду», не є «тим світом» («потойбіччям»), а «присутнє безпосередньо в мені і в моєму світі» (як «поцейбіччя»). Людина у «метафізичному світообразі» сприймає це абсолютнісне «через промінь метафізично-просвіченого», і тому людина «занурена» у метафізичне «як певне ціле» на противагу «до хаосу образу світу і змістів, що розпадаються». Це такий цілісний «образ світу, в якому все нескінчене, різноманітне» і котре не тільки мислиться (і в цьому відношенні є «недієвим»), «а переживається і пізнається» [17, с.176]. «Два світи» у метафізичному світообразі розуміються умовно: «наш світ», в якому представленні «світи окремих частин, конкретностей нашого життя», а також «світи того цілого», що утворюється від абсолютнісного і метафізичного. Подібне «роzdвоєння предстає не як строго ствердженим («поцейбіччям» і «потойбіччям» – ред.), а перетвореним на ієрархію **видів дійсності або ж шаблів дійсності**. За авторською концепцією, у подібному «онтологічному світорозумінні» метафізичного світу він репрезентований такою «метафізичною реальністю», що концептуалізується як «метафізична дійсність» [4, с.321, 338]. У К. Ясперса в його концептуальному «метафізичному світообразі» в «мислимих формуваннях» збігається «ступінь цінності і значення» метафізичного, а ціннісно-значенєве збігається із «ступенем дійсності» метафізичного. Тобто реальносно збігаються «ступені буття» зі «ступенями дійсного» і цілісно-абсолютнісного, метафізичного і субстанційного. При збіганні «дійсності і цінності» в метафізичній реальності «метафізична дійсність стає потойбіччям, куди переноситься усі ціннісне й все субстанційне, в якому скрізь свою участь має поцейбічне». Але тільки «у тій мірі, наскільки воно («поцейбічне» – ред.) ціннісне, смислове і субстанційне [17, с.177, 178]. З подібних позицій знаходження «реально-

метафізичного» в нообутті можна побачити ті зміни, що відбуваються у рефлексивній сфері свідомості, мислення та інформації і інтерпретувати їх на засадах ноонауки.

(3) Так, в сучасній філософії науки фіксується суттєве *підняття потенціалу рефлексивності свідомості до вищих рівнів абстрактно-логічних переходів у переробці інформації (високорівнева свідомісна рефлексія) та набуття якості «інформаційної свідомості»*. Подібні зміни в ментальності людини фіксуються у феномені «онтологічної свідомості», розвиток котрої пов'язаний з розширенням можливостей «рефлексивного способу осягнення» дійсності «цілісною свідомістю», з «пізнанням об'єктивного світу цілісною свідомістю» через нарощувану здатність людини «вступати у суб'єкт-об'єктні відносини» між собою та світом [18, с.15, 16]. На цій основі здійснюється перехід від суто ментального розуміння поняття «рефлексії» як самосвідомості та процесу «осмислення» в суб'єктивному сенсі до «розширеного» поняття «онтологічної рефлексії», гносеологічної та «онтогносеологічної рефлексії» у «широкому сенсі» [18, с.16]. Головна «передумова становлення рефлексивної свідомості» – це підняття рівня «абстрактних висновків про себе і світ» (А.В. Брилева). Це здійснюється на основі присутньої інформації внутрішнього походження (включаючи повторну та осмислену, що є рекурсія – ред.), так і поточної інформації про зовнішній світ. Тобто на новий рівень необхідно підняти свідомісно-мозкову переробку інформації, що надходить та довести результати цієї переробки до «синтезу й інтерпретації всіх конкретних актів чуття окремих властивостей сприймаємого об'єкта» [19, с.8]. На подібному онто-інформаційному підґрунті «онтогносеологічної рефлексії» саму інформацію можна розглядати як «еволюціонуючу субстанцію», що змінюється і якісно розвивається (Д.А. Алтмишбаєва). А це ставить питання про матеріально-ідеальні, суб'єкт-об'єктні «носії

інформації», про створення «механізмів створення, конструювання нової інформації» та її декодування (О.В. Андронко) [20, с.9-10]. У світоглядному відношенні виникає ситуація на кшталт «війни світоглядів» в альтернативі «наука versus духовність» та у спектрі питань: «чи є Всесвіт живою істотою?», «чи володіє Всесвіт свідомістю?», «чи правда, що Всесвіт мислить через нас?», «чи існує деяка фундаментальна реальність?», що відмінна від нашого людського буття (Д.Чопра, Л.Млодинов) [21, с.49, 88, 239, 287]. За нашою концепцією, вона існує як Єдина Реальність, Онтогнозис, абсолютнісний Ноезис, що може бути сприйнятим тільки інформаційною свідомістю та нейроінтелектом, ноосферним мисленням і світорозумінням [7, с. 232-235, 254]. Основні структурні складові інформаційної свідомості – це випереджаюче відображення або аференція, продуктивна уява або імагінація, ментально-інформаційна реконструкція або трансформативна композиція, предметно-творча реалізація або креативна візуалізація [7, с. 233-235]. Головна властивість інформаційної свідомості і нейроінтелекту представлена здібністю здійснювати високорівневі «абстрактно-свідомісні переходи» та розвивати на цій основі багатомірне мислення, що здатне здійснювати вищі «ментально-духовні переходи». Вони піднімають мислення до здатності отримання субстанційного метазнання і здійснення «ноуменального пізнання», що має абсолютнісний характер в аспекті ноонауки [5, с.100, 137, 172]. На цій основі інформаційна свідомість зобумовлює ноосферне мислення і ноосферне світорозуміння та «вихід» через «періодично-фазовий синергоперехід» у реальність більш високого «онтологічного виміру». Подібне характеризується:

- єдиним суб'єкт-об'єктним координатним виміром ноосферної реальності як ноо-буття [7, с.428];
- перетворення суб'єкт-об'єктного синергопотенціалу у

синергоресурс ноосферного буття творчих суб'єктів, котрі таким чином стають креативними ноо-суб'єктами, що безперервно рефлексують і здійснюють високорівневе та вищевимірне ноо-буття [там само, с. 429];

- реальнісна дія вищого онтологічного виміру у фрактально-реальнісних і соціетально-організуючих «параметрах порядку» ноосферно-буттєвісного самовпорядкування [7, с.444];

- сприйняття ноосферної реальності у з'єднанні ментально-психічного і холотропно-космічного вимірів [там само, с.456];

- інформаційно-програмуючі синергопереходи в суб'єкт-об'єктний вимір ноосферної світореальності [7, с.474].

Подібна «інформаційно-ноосферна реальність» 4-5-го онтологічного виміру у співвідношенні «фундаментальної фізики і метафізики» в інноваційних наукових дослідженнях, за Ю.С.Владимировим, фіксується на основі таких основних «метафізичних принципів» [22]:

1). *Принцип тринітарності, що приймає вид троїчності при редукціоністському підході чи вид триєдності при холістичному підході.* У фізиці він проявляється у вигляді трьох ключових фізичних категорій, а саме: а) простору-часу, часток (тіл), полів як переносчиків взаємодій; б) у вигляді трьох дуалістичних парадигм: теоретико-польової, геометричної та реляційної; в) у трьох видах взаємодій у мікросвіті; г) у трьох видах субелектронних взаємодій (кваркових, глюонних, конфайментних) [23, с.18];

2). *Принцип фрактальності (метафізичної).* Він полягає в тому, що в кожній виділеній з цілого частині проявляються властивості усіх інших частин (як цілого). У фізиці і геометрії цей принцип діє відносно кожної з окремих фізичних категорій, а також в аксіоматиках геометрії і у квантовій механіці.

3). *Принцип октентності метафізичних парадигм*. Він створює «наявність сукупності із 8-и ключових метафізичних парадигм: тріалістичної, моністичної і 3-х пар проміжних «дуалістичних парадигм». До всіх них «відносяться фізичні теорії і програми ХХ століття», що «класифікуються за названими метафізичними парадигмами». Наприклад, квантова теорія і загальна теорія відносності належить до різних «дуалістичних парадигм», котрі створюються двома видами переходів від тріалістичної (ньютонівної) парадигми до двох нових (узагальнених).

4). *Принцип доповненості* (у його метафізичному розумінні). Відповідно до цього принципу дуалістичні «метафізичні парадигми світорозуміння» не протирічають, у доповнюють одна одну, «представляють собою бачення однієї і тієї ж реальності під трьома точками зору». Врахування саме цього принципу є «вкрай важливим в процесі переходу до іскомої нової фізики», тобто метафізики у її фізичному й філософському сенсі.

5). *Принцип цілісності* (метафізичної холотропності – ред.). Він полягає в тому, що «ключові закономірності теорій (закони, рівняння) повинні включати в себе характеристики всіх категорій використовуємої парадигми», бо «нарушення цього принципу привело до ряду парадигмальних проблем у фізиці» [23, с.18].

На основі подібного аналізу і виявляється, за авторською концепцією, основна тенденція розвитку фізики у напрямі формування онтологічно-метафізичного світорозуміння Всесвіту в аспекті «метафізики буття» [4, с.321, 334]. За концепцією Ю.С. Володимирова, що сформулював «принципову співвідносність» фізики і метафізики – це «стремління до переходу від трьох видів дуалістичних парадигм у фізиці ХХ століття до нової моністичної парадигми (до холізму)» метафізики ХХІ століття [23, с.19]. За подібними трендами можна побачити закономірності «ін-

телектуальних трансформацій», що безпосередньо ведуть до розвитку філософії ноонауки.

(4) Інтелектуальні трансформації наукового знання та ноосферогенезис онтології науки як передумова філософії ноонауки. Подібні інтелектуально-ноосферні трансформації дослідниками розуміються у самих різних аспектах:

- формування «двох стилів мислення»: першої – на основі «інструментальної концепції епістемологічної раціональності» і другої концепції на основі ціннісно-пізнавального підходу, а саме – «цінності в науковому пізнанні», «цінності істини» для «наукового розуму» [24, с. 22-23, 29-30];

- в межах парадигми «розум і цінності в науковому пізнанні» це призводить до альтернативи: перша – інтуїтивне осягнення буття – від «апріорної інтуїції фінітарних структур» (за Д. Гілбертом) до створення «цілісної філософської теорії інтуїції та її формалізації в «теорії знаків» (математичних); друга альтернатива – «непорушність пізнавальних цінностей», що надалі стає «конструктивною цінністю» для «інтелектуальних співтовариств» [24, с.8-9, 30, 33]; тобто це збігання наукової «об'єктивності істини» і «цінності істини»;

- інтелектуальні та епістемічні «метаморфози суб'єкта» за «взірцями розумності», «істинності і соціокультурної обґрунтованості» у відповідних дискурсах «суб'єктної ідентичності» і «варіантах трансформації»; тобто за своєю суттю це є «трансформація суб'єктності» за «взірцями розумності», що відбувається в самих широких параметрах «фундаментальної позитивної ідентичності», «постмодерніті», розуміння семантичного дискурсу з його підняттям до рівня метафізичного дискурсу ідентичності «етичними суб'єктами» та «суб'єктами відповідальності» [24, с.51-52, 65, 72];

- налагодження нового «життя розуму» (Х.Арендт),

виходячи з «феноменальної природи світу»; подібне здійснюється в граничних параметрах «істинного буття» та його окремого буттєвісного явища, де наявне «всього лише явище» у його поверхневості; цей процес відбувається і у зворотньому параметричному напрямі «оборотності метафізичної ієрархії» в наданні явищної «цінності поверхневості» ілюзорних явищ [25, с.25, 29, 32]; подібну ситуацію в аспекті «методологічного анархізму» П. Фейерабенд означив як «прощавай, розум» та покінченням «тиранії істини» (що йде від Г. Галілея) у її «неспіввимірності» (Х. Патнем) до «культурного плюралізму» та «релятивності наукових понять» [26, с.25, 29, 321, 358]; з позицій класичної філософії мова йде про розрізнення «істини і смислу», некласичної – «розумової діяльності у світі явищ» (на тлі «міжкособиці мислення і здорового смислу»), постнекласичної – «метафори і невиразимого» у почуттях, але виразимого у питанні «де ми знаходимося, коли мислим?»; з позицій науки ХХІ ст., що зараз перебуває у кризовому стані, подібне представляє собою «зіткнення між мисленням і волею», «зміну тональності мисленевої діяльності» з включенням «антропної волі буття» [25, с.59, 72, 83, 112, 262-263];

- «антропна воля буття» є понадсильною у світі і у космологічному масштабі представлена як дія «антропного фактору» всесвітнього буття, що змінює як онтологічні виміри буття, так і розумову психометрику і гносеологію мислення; тобто переводить пізнавальні процеси за межі «по ту сторону мислення» та вводить у сфери «гетерогенності буття», що можна розуміти як *інтелектуальну трансформацію у супраментальних формах метапсихології*, «динамічного підходу до психології діяльності» і багатовимірності буття, котре виявляється вже в інших вимірах і «за порогом раціональності» антропогенної форми мислення [27, с.5, 252, 377]; за нашою концепцією, це *багато-*

мірне ноосферне мислення, що має різний інформаційний дискурс у різних «онтотипах» буття за принципом «свободи буття» [4, с.425-426]; подібна «свобода буття» реалізується у «безкінечній множині локальних подій, котрі заповнюють простір і час»; це прискорення, взаємодія, еволюція, різноманітність світу у просторі і часі, «гетерогенне, еволюціонуюче, протирічне буття» [27, с.228-229]; воно й потребує відповідної «свободи мислення», постійної «інтелектуальної трансформації» за принципом суб'єкт-об'єктної всеєдності буття і мислення.

(5) Створення таких креативно-онтологічних засад ноонауки, що дозволяють реалізувати принцип «свободи буття» і «свободи мислення» у їх всеєдності. Подібне можна розуміти як «онтологічний і гносеологічний трансценденталізм», котрий походить ще від Платона, інституалізується як «класичний трансценденталізм» Р. Декартом і І. Кантом та розвивається як «некласичний трансценденталізм» у переважній формі «функціонального трансценденталізму» Марбурської школи неокантіанства [28, с.57, 321, 379, 537]. В постнекласичній філософії він приймає форму «інтенціонального трансценденталізму» Е. Гуссерля: спочатку як «рух до чистої суб'єктивності», пройшовши «горнило критичної рефлексії», щоб позбавитись від «натуралізму», оволодіти «об'єктивною істинністю» і стати «науково строгою системою», а потім – перейти до «інтенційної форми рефлексії» [28, с.578-579, 631]. А саме: до «ноетичного акта» і ноєми як «смісла сприйняття» зі статусом «інтенціонального об'єкта», «ноетичного смісла», навколо «ядра» якого («предметного смісла») створюється «повна ноєма» [28, с.643, 645-646]. Вона має феноменологічний зміст в аспекті класичної, некласичної і постнекласичної онтології (В.Е.Семенов), бо «ноєма є нереальне в нереальному (= ірреальне)» і тільки, став «ноєзисом» вона «квазі-онтологізується» і стає «ближче до реальності». «Тоді ноє-

зис є (квазі)реальність у нереальному» і через «конститутивні механізми свідомості» формує «поле єдності», що з'єднує «конституційне розмаїття», а з цим «функціонально з'єднує розмаїття і єдність» у відповідній «конститутивній функції» [28, с.649-650]. Подібним чином феноменологічно спрацьовує «креативність принципу суб'єктивності в філософії», котрий наповнює буття смислом, реальністю, «життєво конкретним і глибоким змістом», а сам «суб'єктний принцип» переноситься на креативного суб'єкта в різних творчо-діяльнісних аспектах (С.З.Гончаров). А саме – *«в їх здібності до самовизначення, самодіяльності, самоорганізації, самоуправління і нормотворчості», а в суспільному бутті – до здійснення «реальних повноважень в реалізації суспільно значимих потреб, інтересів і цілей, реальної влади над природними, психічними і соціальними силами»* (виділено нами) [29, с.20]. А з цим феноменологічно і реально виявляється єдність буття і мислення як «основи феноменологізації існування», коли «метафізичний язык» конструює «існування» в апіорних логічних формах, з одного боку, а з другого, – «в цьому сенсі феноменологія визначається як десубстанціалізована мисленням існування» (Г.Донєв) [30, с.22]. Тобто через «метафізичний язык» феноменологія пов'язує (співвідносить) субстанційно-доприродну реальність з природно-буттєвісним існуванням, а сам «метафізичний язык» *функціонально виступає як «основа феноменологізації існування» (природного) через «десубстанціалізацію існування» (доприродного)*. На цій основі формується «онтологія творчості» в аспекті «розвитку творчих можливостей людини» (К. Леві-Строс), що супроводжується «небаченим поривом творчого начала і зльотом духовної культури у всьому світі» [31, с.57]. Формуються нові «онтологічні засади суб'єктивності» (Н.А.Калашнікова, Н.А.Тельнова), котре не є «чимось первісно даним», а виникають внаслі-

док «неспівпадання наявних та метафізичних початків буття», виявляють «подвійність людського буття: відокремлення від світу... та ототожнення з ним» на «межі розуміння світу» [32, с.27]. Сама «проблема суб'єкта в онтологічній перспективі» формується в креативному аспекті «антропологічного ренесансу», коли буття інтерпретується як «світ реальної особистості, а не абстрактної філософської системи». Тобі буття нібито виникає в «онтологічному полі суб'єктивності» (Д.А.Зубова), що охоплює перспективу «антропологічної метафізики», куди «людина вписується внутрішньо до буття як суб'єкт пізнання, дії і життя» [33, с.26]. Це дозволяє «поставити проблему буття і свідомості» в новому «онтологічному плані» як креативну проблему буття суб'єкта і його відношення (дієвості) до «об'єктивного буття» [33, с.26]. Тобто перевести цю проблему в аспект нашої концепції суб'єкт-об'єктної всеєдності буття і мислення, «онтологічної свободи буття» шляхом «буттєвистої самореалізації» в ході самонаправленої Авто-еволюції homo universalis (52, с. 701, 752). Тоді сама «категорія свободи може бути розглянута в онтологічному аспекті або як всезагальна характеристика буття, світу в цілому» [34, с. 25]. В нашому креативно-онтологічному аспекті – це повна «концептуально-світоглядна трансформація філософського розуміння буття» і буттєвиста свобода людини на основі «розширення свободи мислення і буттєвистої свободи за принципом єдності буття і мислення», що в свою чергу реалізується за принципом «онтологічної доповненості» («додатковості») [35, с.7, 15]. Тоді стає можливою і креативно здійснюється «ноосферно-метафізична свобода» 4-7-го «онтологічних рівнів» реальності на основі синхронно «доповненості ментальних здібностей» людини як суб'єкта у тому ж співвідношенні [4, с.420-421]. Тоді у повній відповідності до розвинених креативно-ментальних здібностей ноо-суб'єкта він здатен здійснювати «періодич-

но-фазовий перехід у вимір креативно-синергетичної реальності через програмно-інформаційний імпрінтинг ноосферного світорозуміння» [7, с.536, 543]. І таким чином ментально-операційно оволодівати ноо-буттям.

(6) Когнітивна репрезентація ноонауки на онто-епістемологічних засадах «стандартів раціональності». Проблему раціональної репрезентації «нового наукового духа» на засадах «нового раціоналізму» та «на принципах раціональної очевидності» і всього того, що розглядається на підґрунті «метафізичної рефлексії», один з перших поставив Гастон Башляр [36, с.160]. Ст. Тулмін сформулював питання, «в якій шкалі можливо дати оцінку нашим власним поняттям і судженням?» і відповідав, що це повинно бути таке «людське розуміння», котре базується на «історичному рості понять», коли виявляється новий «зміст-зміна популяцій понять і процедур, характеризуючих колективну інтелектуальну діяльність» [37, с.31,46]. В разі чого з епістемологічною необхідністю виникає «колективне розуміння», «когнітивний емпіризм», котрий дозволяє рухатись від «концептуальних новостворень» до «інтелектуальних новостворень» [37, с.195, 226, 315]. В цьому аспекті «когнітивні емпірики намагались підійти до усіх епістемічних питань з точки зору індивідуального пізнаючого суб'єкта», але при цьому враховуючи «колективні аспекти використання понять в термінах процедур наукового роз'яснення», «подальшого вираження або символу релевантних наукових понять» [37, с.195, 201]. «Ментальні ідеї» стають «ментальними образами і моделями», з яких формуються «ментальні поняття» їх колективного використання і ними представляють «колективні поняття» як «канали інтелектуальних новацій» [37, с.201, 317]. За нашою концепцією, подібне можна в індивідуально-суб'єктному плані репрезентувати як «когнітивно-ідентифікаційну схему-конструкт формування науково-практичного когнітивного світогляду» на основі «когні-

тивної рекурсії», а в колективно-суб'єктному відношенні – репрезентувати як «когнітивну карту завершеного когнітивного процесу в культурно-інформаційній суспільній системі за алгоритмами його відтворення при ІТ-програмуванні» [7, с.125, 241]. «Рівні репрезентації» можуть бути різними: у співвідношенні «репрезентація і наукове розуміння» [38], як практично-діючі «когнітивні науки», котрі функціонують в епістемологічному статусі «пізнання до дії» у смислбуттєвісному відношенні та співставленні «пізнання і реальності» [39]; як епістемологічна дія в «сміслі і принципах когнітивної психології» [40], або як дія в аспекті «практичного інтелекту» [41] тощо. Сама ментально-наукова «репрезентація як базовий когнітивний процес» в широкому сенсі розуміється через «представлення одного в другому і через друге». А в більш вузькому сенсі ця «репрезентація пов'язана з співвідносністю когнітивної моделі з дійсністю», коли подібна когнітивна модель «не є її відображенням» [42, с.81-82, 89]. За нашою концепцією, ними можуть бути *ноонауково репрезентовані когнітивні процеси, що представлені у когнітивних картах, схемах-конструктах смисло-значенової інтерпретації та когнітивної ідентифікації, в когнітивних культурокодах («когнітокодах»), в інформаційно-семантичних когнітивних імпрінтах функціонального, структурного, системного і понадсистемного визначення* [7, с.126, 520, 533-534]. На філософсько-діяльнісних засадах когнітивних і креативних практик це можуть бути «фактичні» професійно-діяльнісні моделі реалізаційно-буттєвісної поведінки в професіосфері основної діяльності творчих суб'єктів [8, с.161, 189, 227, 265], проективні матриці творчої самореалізації [9], загалом – ***імпрінтингові стандарти раціональності*** за логістикою ІТ-програмування та в проектно-матричній репрезентації подібних ІТ-програм [7, с.581-582]. На підґрунті сучасної науки, котра формує «постмодерністське розуміння онтології» на «передумовах

побудови онто-епістемологічної концепції», подібним чином виявляється «множинність інтерпретацій буття» та «плюралізм онтологій» [42, с.41]. Тому «світ – неділимий клубок речей і відносин», і «пізнаючий суб'єкт, котрий не може охопити світ у його цілісності» (Г.Н.Мезенцев). Тоді суб'єкт когнітивно «виділяє із світу» деякі «елементи світу» як «дещо реальне», котрі «не можна назвати речами або закономірностями в нашому звичному розумінні», але які «будуть відображати реальний світ» [42, с.42]. Це і є, за нашою концепцією, та «когнітосфера» нашої реальності, в котрій «когнітивні суб'єкти» здатні здійснювати реальні «когнітивні дії» з практичного оперування буттям шляхом застосування «операційних функціоналів ноосферного світорозуміння і мислення на засадах ноонауки [51, с.310].

(7) Субстанційні засади філософії ноонауки. Подібні засади формуються якраз на межі «когнітивної екзистенціальності» і «субстанціональності» умовного «онтологічного простору» при «розмежуванні категорій субстанція-сутність, акциденція-екзистенція» [43, с.40]. За нашою концепцією, подібний «онтологічний простір» в надшироких межах «субстанціональності-екзистенціональності» створюється в разі «онтологічного руху від феноменального буття до ноуменальної сингулярності, що актуалізується в онтологічній Первореальності Абсолюту та реалізується в Онтогенезисі всього суцього до Єдиної Реальності» [4, с.409]. Сама «субстанційність буття» на онтогносеологічних засадах ноонауки виникає в разі сутнісного визначення «досубстанційного первосутнісного знання» (абсолютнісного – ред.) в субстанційній метареальності і природному бутті» та осмислюється в процесі «абстрактно-свідомісних переходів людського мислення і розвитку ментальної здібності до субстанційного пізнання» [5, с.72, 100]. В сучасній науці субстанційність в некласичних, постнекласичних і постмодерністських «трактовках» розуміється в таких го-

ловних репрезентаціях:

1). Субстанція «в трактовках, що мислиться як деяка всезагальна засада, наділена різною ступінню самостійності, і не є однозначно нею облишеною». Вона предстає як «остов ще не зведеної конструкції, свого роду генотип майбутнього фенотипу», а не «готова конструкція» (К.В.Лопатіна). Відносно індивідуальної речі – це кантівська «річ в собі», сутність котрої «мислиться... або як субстрат, або як духовне формостворююче начало» [43, с.40-41].

2). «Субстанція як потенція, актом якої є буття» (Фома Аквінський). Подібне розуміння необхідно «доповнюється гегелівським вказанням на те, що субстанція є абсолютна запереченість буття, а з пантеїстичної точки зору відносно сутності, складається у визначенні останньої як насиченість буттям». Тобто «водорозділом між субстанцією і сутністю виступає буття» (підкреслено нами): «субстанція породжує буття, є для нього передумова і засада, а наповненість кожної речі концентрованим буттям є володіння річчю сутністю» [43, с.41].

3). *Субстанційність «ноо-антропного буття»* (термін наш). В такому бутті «людина бачить свою сутність у природному, але плутає його з неприродним». При чому «природне протиставлено неприродному» таким чином, що «людина народжується універсальною», а потім «спеціалізується так, що всі її людські якості вбираються у рамки вузької «спеціалізації», коли «вона перетворюється з людини на спеціаліста»» [44, с.43]. При цьому у людини потенційно зберігається «здібність створювати своє монолітне Я», але це «не робить людину досконалою, а, скоріше за все, перешкоджує її розвитку», бо «сучасна людина живе у світі штучного» (машин, технологій і т.п. – ред.). Вона «покрощує своє життя так, що залежить від машин ще більше», зв'язуючи себе у «штучно-монолітне ціле, що вдос-

коналюється» (В.В.Ніколін). Ось чому треба по іншому розуміти «існуюче буття», «буття, що становиться» і перехід в іншу «вічну субстанцію» реальності. А саме: «висхідно буття є існування у вічному, а становлення є прагнення зробити тимчасове безкінечним. Перехід людини у другу природу (техногенну – ред.) є відмова від буття, і після цього виникає нездатність творити вічне». Хоча «атрибутами буття Я є атрибути вічного» (субстанційного), а «вдосконалення і безкінечність – атрибути становлення Я» (природно-розпадаючого) [44, с.44].

4). Якщо «атрибутом буття Я» може бути «вічне» у «безкінечному» становленні Я, що тільки мислиться і не стає дійсним буттям в субстанційній реальності, то *субстанція є те, що може не тільки мислитись (онтогносеологічно), але й «метафізично переживатись»* шляхом «*постметафізичного філософствування*» [45, с.47]. Так, філософствующий суб'єкт «працює зі смислами буття», але «де це буття?», коли «гра в смисли закінчена» і «людина в цілому (а не в окремоті) поставлена на межу буття і ніщо, та коли вона дивиться на буття «очима ніщо» (В.Н.Потьомкіна) [45, с.47-48]. Субстанційне виникає як «метафізичне переживання, котре метафоричне» [45, с.48], а також при переході «від метафізики до метафілософії» (підкр. нами) та «встановленні сутнісної нетотожності речі», виходячи з «гегелівської діалектики як концепції процесуального характеру буття речі» [46, с.49]. «Протирічна субстанція» виникає при «тих чи інших змінах сутності речі», коли протиріччя, що «відтворює себе як протиріччя» у сутності речі «в межах її міри (як саме цієї речі)», відкриває «можливість виходу за межі міри стати іншою річчю» (А.Я. Райбекас). Розв'язання подібного протиріччя відбувається «у формі деякого синтеза, результата, що не зводиться до висхідних протилежних моментів сутності речі», а «складає метафізичне ядро сучасної онтології» в

якості деяких «результатів конкретно-наукового пізнання» [46, с.49-50]. За нашою концепцією, *подібне неспівпадання сутності речі, її внутрішнього протиріччя, його зміни і розв'язання з виявленням деякого осаду, остатку, кінечно-го результату, синтезу і можна зафіксувати в субстанційності речі, наявності в ній субстанційного початку, принципу, субстанційного метазнання* [5, с.137].

5). В такому епістемологічному аспекті субстанція, субстанційність світу предстає як фундаментальний принцип і принципи, що закладені в основу єдиної світореальності і метазнання. Вона утворює «субстанційну менталоб'єктність знання Реалогнозису» з можливістю «його репрезентації як ментальної здібності духа-суб'єкта» [6, с.213]. Мова йде про онтологічну «проблему пізнання понадчуттєвих «причин» («принципів») буття, його вищих початків» та «первопричин суцього» (чим займався ще Арістотель), а в сучасній філософській онтології репрезентується як «проблема» з «відношення онтології і метафізики» (Н.М.Солодухо) [47, с.52]. В гносеології подібне розглядається як «принципи, що формують багатовимірне мислення», котре у своїх загальних засадах пов'язано з переходом від лінійного мислення до нелінійного [48, с.75]. Так, якщо «лінійне мислення своєю онтологічною основою має **об'єкти проявляемого світу**» і орієнтовано «на пошук **причинно-наслідкових закономірностей**», то «багатовимірне мислення головною своєю метою має **проникнення до суті мислимого** через багатовимірне об'єднання смислів мислимого» (Л.Н.Богатая). Тоді стає можливим «виявлення нових смислів мислимого», використанням в якості «когнітивного орієнтира» принципа доповненості, «спонтанно сформованих співвідносностей (контекстів), котрі багатовимірно мислячий суб'єкт знаходить як підсумок інтенціонально схваченого мислимого» (виділено нами) [48, с.75, 76]. Тобто це є радикальна «зміна фундаментальних

культурних парадигм» мислення з переходом до «нових мисленевих технік», «багатовимірних парадигм» в новому «культурному континюмі» [48, с.76]. За Е. Гуссерлем, – до «інтенціональної форми рефлексії» та «інтенціонального трансценденталізму» [28, с.579, 631]. Серед принципів багатовимірного мислення, на основі яких можуть формуватись основи субстанційного світорозуміння, можна назвати наступні: (1) «принцип термінізму», що встановлює «примат терміна у здійсненні практик багатовимірного мислення», термінальних «меж мислимого», «точність і ясність проведення багатовимірних мисленевих процедур»; (2) «принцип симетрії» у знаходженні «все нових і нових смислів», за котрими «кожен новий смисл можна розглядати як нову групу (підгрупу) симетрії», виявлену у відповідних термінальних межах; (3) «принцип спонтанності», за яким виявлення нових смислів і контекстів «принципово спонтанно і непередбачувано»; (4) «принцип ієрархії», котрий дозволяє «орієнтуватись у смислового розмаїтті, що складається» та виявляє «причетність до суті багатовимірного мислимого» [48, с.76]. В нашій концепції встановлюються 7 принципів багатовимірного мислення в якості «онтологічних принципів» співпадання «гносеологічного руху» з «онтологічним рухом» в Єдиній Всевимірній Реальності [4, с.414-418], а також 6 «принципів доповненості» Буття [4, с.418-423]. Подібним чином знімається альтернатива (ділемма) «конструктивізм versus реалізм» в аспекті «епістемологія без онтології?» в її «радикально-конструктивістській» постановці. А саме – а) коли «знання... активно створюється пізнаючим суб'єктом» і б) «функція пізнання – адаптивна і служить організації досвідного світу, а не відкриття онтологічної реальності». На цих підставах створюються умови, коли «конструктивістська методологія «вільна» від будь-яких онтологічних каркасів» (В.Є.Буденкова) [49, с.77]. Тому й пропонується йти шля-

хом, що пропонується нами, конкретно, – з позицій «принципу доповненості» та в «епістемологічній перспективі». Останнє потребує «визнання реалізма переважно онтологічною позицією, а конструктивізма – епістемологічною», що «дозволяє розглядати їх через принцип доповненості» і тоді «реалізм і конструктивізм можуть створювати загальну епістемологічну перспективу» (хоча й без «онтологічної перспективи» – ред.) [49, с.78].

Таким чином, можна зробити певні висновки, що стосуються розробки філософсько-методологічних засад ноонауки в аспекті сучасних онтологічних і гносеологічних досліджень, які суттєво доповнюють і поглиблюють раніше здійсненні ноонаукові розробки.

1. Це, насамперед суттєве розширення предметного поля філософсько-наукових досліджень та створення базисних засад онтології ноонауки і гносеології ноонауки в онтогносеологічному синтезі та перспективі.

2. Філософія ноонауки, не претендуючи на свій особливий, а тим більше на виключний статус у сфері інноваційних змін в сучасній науці, має всі підстави на подальший розвиток постнекласичної науки. Але тільки за новою ноосферною парадигмою та при збереженні і наслідуванні всіх минулих наукових надбань, а також при розробці інноваційних парадигм з урахуванням ноо-антропного принципу людського буття, ноонаукових принципів пізнання космоноосферної реальності.

3. Формування на засадах філософії ноонауки духовно-творчих світоглядних уявлень, ноосферного світорозуміння на основі суб'єкт-об'єктної єдності та принципу всеєдності буття і мислення, здійснення ментальної репрезентації суб'єкт-об'єктного розвитку на креативно-синергетичних засадах ноосферного світорозуміння. Тому воно потребує акумуляції синергопотенціалу творчих суб'єктів зі створення генералізованого синергоресурсу

для активації та актуалізації ноо-буття у його різних реальнісних модусах, онтологічних рівнях і вимірах.

4. Здійснення філософсько-ноонаукової репрезентації практичних можливостей програмно-інформаційного імпрінтингу ноосферного світорозуміння шляхом оволодіння періодично-фазовими синергопереходами у вимір креативно-синергетичної реальності та актуалізованого ноо-буття.

5. Проектно-матричне представлення ноо-розуміння за логістикою інформаційно-технологічного програмування ноо-мислення у відповідних імпринт-методах буттєвісної єдності з ноо-реальністю.

6. Розробка ноонаукових засад «антропного ноо-реалізму», концепції «нооантропосфери» людського буття з дією «сильного ноо-антропного фактору» в організації всесвіту та з можливостями «онто-антропної регуляції» в метасистемі «ноосферної онто-антропології».

7. Виявлення інноваційної ролі «конструктивної метафізики» при формуванні епістемологічних засад філософії ноонауки, особливо при метафізичному розширенні та ноо-реальнісному здійсненні «свободи буття» креативних ноо-суб'єктів.

8. Створення філософсько-ноонаукових засад з розвитку інформаційної свідомості і нейроінтелекта, ноосферної свідомості, ноо-розуміння і ноо-мислення в єдиних суб'єкт-об'єктних координатах та за принципом всеєдності буття і мислення.

9. Створення філософсько-ноонаукових засад реальнісних синерговзаємодій вищих онтологічних вимірів у фрактально-реальнісних і соціетально-організуючих «параметрах порядку» ноосферно-буттєвісного самовпорядкування, а на цій основі – розвиток здатності до сприйняття ноосферної реальності у з'єднанні ментально-психічного і холотропно-космічного вимірів.

10. Представлення інтелектуальних трансформацій на-

укового знання в системі онтології ноонауки (як передумови філософії ноонауки), розробка концепції багатовимірного ноо-мислення з різним інформаційним дискурсом та в різних «онтотипах» буття за принципом «свободи ноо-буття» і «свободи ноо-мислення» у їх суб'єкт-об'єктній всеєдності.

11. Створення креативно-онтологічних засад онтології ноонауки в реалізації принципу свободи ноо-буття і ноо-мислення у їх всеєдності, що здійснюється на підґрунті онтологічного і гносеологічного трансцеденталізму, «антропологічної метафізики», «антропологічного ренесансу» та «антропогенезису» шляхом регульованої Автоеволюції в буттєвісно-реальнісному Онтогенезисі.

12. Когнітивна репрезентація ноонауки на онтоепістемологічних засадах «стандартів раціональності», когнітивної дії ноо-суб'єктів в когнітосфері ноо-буття і в креатосфері ноореальностей вищих вимірів.

13. Розробка субстанційних засад філософії ноонауки, субстанційних підвалин «ноо-антропогенного буття» в онтологічному вимірі ноосфери і космоноосу та в субстанційній онтичності потенційованих можливостей ноосферного буття.

14. Метасистемне та онто-епістемологічне представлення передумов здійснення субстанційного креатосинтезу дійсної ноо-реальності і природосферного ноо-буття у причинно-наслідкових закономірностях, онтогностичних принципах та принципах доповненості, а також з'єданого в креативно-синергетичному синтезі онтологічного і гносеологічного рухів у процесах Всебуття і Всежиття.

15. Репрезентація можливостей реалізації на засадах філософії ноонауки «гносеологічних перетворень знання», виявлення на підґрунті онтології ноонауки та філософії онтогенезису «онтологічної структури» буття у його родовидовій, морфологічній, рівневій структурізації та в різних

онтологічних вимірах буття.

Надалі це й буде розкрито в онтогносеологічному аспекті та представлено як «фундаментальна структура буття» в онтологічній всеєдності реальнісно-багатовимірною Універсуму. А в філософсько-науковому аспекті – в якості «фундаментальної структури пізнання», епістемології зросту знань та інноваційної методології науки в 4-х основних частинах даної проблеми. А саме:

(1) «Філософія науки та ноосферно-наукові інновації в мисленні і пізнанні», котра вже видана першою книгою даного комплексу монографічних досліджень (51);

(2) «Філософія науки як ноосфера інноваційного мислення і ноо-пізнання», котра видається другою книгою в представлений монографії;

(3) «Філософія науки: інноваційна методологія та епістемологія ноосферного зросту знань»: монографічне дослідження закінчено і видається третьою книгою;

(4) «Філософія і методологія ноо-науки: інноваційні науково-дослідні програми і ноо-технології». Дослідження завершено і видається четвертою книгою, а на основі результатів монографічного дослідження розроблено три інноваційних Проекта: (а) «Створення соціогуманітарного виробничого науково-технічного комплексу НТК «Ноосферополіс – Кривбас»; (б) НТК «Ноосферні технології», що орієнтовані на впровадження при створенні європейського Технопарку» «Кривбас»; (в) інноваційний Проект з фундаментального дослідження «Створення стандартизованих Ноосферних програм з розробки ноо-кібернатичних технологій» [52]. В цьому аспекті розроблені 3 базисні ноо-технології та їх 7 «інформаційно-версійних лінійок з ноосферно-технологічного НТ-програмування і створення «операційного ноо-реалогнозиса». До них додаються базисна соціальна та інвестиційна технології реалізації Проектів і 5 креативних технологій зі створення «ебілітивного виробництва» з

розвитку творчих якостей топ-спеціалістів і «практиологічного виробництва» інноваційних діяльностей (в структурно-функціональних СФ-матрицях) для творчо-предметної самореалізації активно-діючих ноо-суб'єктів.

Використана література (до розділу 1)

1. Капіца В.Ф. Соціокультурні трансформації інформаційного суспільства. – Кривий Ріг: Мінерал, 2007 – 293с.

2. Капіца В.Ф. Філософсько-методологічні засади креативно-синергетичного світорозуміння. – Кривий Ріг: Видав. центр КТУ – 273с.

3. Капіца В.Ф. Синергетика ноосфери і метафізика знання. – Кривий Ріг: Видав. центр, 2010 – 304с.

4. Капіца В.Ф. Онтологічні виміри буття і філософія Онтогенезису. Онтологія ноонауки. Книга 2. – Кривий Ріг: Видав. центр, 2012 – 491с.

5. Капіца В.Ф. Гносеологічні перетворення знання і ноуменальне пізнання. Гносеологія ноонауки – Кривий Ріг: Видав. центр, 2012 – 387с.

6. Капіца В.Ф. Гносеологія ноогенезису знань і філософія ноонауки. Гносеологія ноонауки. Книга 2. – Кривий Ріг: Видав. центр, 2012 – 372с.

7. Капіца В.Ф. Світоглядна культура і ноосферне світорозуміння. Книга 3. – Кривий Ріг: Видав. центр, 2013 – 592 с.

8. Капіца В.Ф. Інноваційні моделі молодого фахівця та їх реалізація в успішній професійній діяльності. Книга 2. – Кривий Ріг: Видав. центр, 2014 – 523с.

9. Капіца В.Ф. Творча самореалізація та успіх у професійній діяльності. Книга 3. – Кривий Ріг: Видав. центр, 2015 – 745 с.

10. Капіца В.Ф., О.І. Орлова, К.В. Шурупова Професійна кар'єра успішного фахівця. – Кривий Ріг, 2013 – 508 с.

11. Афанасьєва В.В. Постнеклассическая онтология // Наука. Философия. Общество. V Российский философский

конгресс. Материалы. Т.1. – Новосибирск: Рос. филос. общество, 2009.

12. Александров И.А. Философия кризиса и кризис философии // Наука. Философия. Общество. V Российский философский конгресс. Материалы. Т.1. – Новосибирск: Параллель, 2009 – 531 с.

13. Современная мировая философия / Под ред. А.С. Колесникова – М.: Акад. Проект, 2013 – 563с.

14. Хайдеггер М. Письмо о гуманизме. Время и бытие. – М.: «Республика», 1993.

15. Антипенко Л.Г. Фундаментальная онтология М. Хайдеггера и современная космология // Наука. Философия. Общество. V Российский философский конгресс. Материалы. Т.1. – Новосибирск: Параллель, 2009 – 531 с.

16. Александров И.А. Метафизическая реприза // Наука. Философия. Общество. V Российский философский конгресс. Материалы. Т.1. – Новосибирск: Параллель, 2009 – 531 с.

17. Ясперс К. Психологія світоглядів. – К.: «Юніверс», 2009 – 464с.

18. Брылева А.В. Онтологическое сознание в зеркале рефлексии // Наука. Философия. Общество. V Российский философский конгресс. Материалы. Т.1. – Новосибирск: Параллель, 2009 – 531 с.

19. Алтмышббаева Д.А. Предпосылки становления рефлексивного сознания // Наука. Философия. Общество. Т.1.– Новосибирск: Параллель, 2009 – 531 с.

20. Андронко О.В. Информация как эволюционирующая субстанция // Наука. Философия. Общество. Т.1.– Новосибирск: Параллель, 2009 – 531 с.

21. Чопра Д., Млодинов Л. Война мировоззрений. Наука versus Духовность. – М.: «София», 2012 – 320 с.

22. Владимиров Ю.С. Метафизика. – М.: БИНОМ, 2002 (второе издание, переработанное, 2009).

23. Владимиров Ю.С. Фундаментальная физика и метафизика // Наука. Философия. Общество. Т.1.– Новосибирск: Параллель, 2009 – 531 с.
24. Целищев В.В., Розов Н.С., Лобовиков В.О. и др. Интеллектуальные трансформации. Феномены и тренды. – Новосибирск: Параллель, 2008 – 167с.
25. Арендт Х. Жизнь ума. – СПб: Наука, 2013 – 517 с.
26. Фейерабенд П. Прощай, разум. – М: АСТ, Астрель, 2010 – 477с.
27. Кузнецов Б.Г. Разум и бытие. – М.: Наука, 1972 – 288 с.
28. Семенов В.Е. Доминирующие парадигмы трансцендентализма в западноевропейской философии – М.: Росс. полит. энциклопедия (РОССПЭН) – 2012 – 687с.
29. Гончаров С.З. Креативность принципа субъектности в философии // Наука. Философия. Общество. Т.1. – Новосибирск: Параллель, 2009 – 531с.
30. Донев Г. Метафизический язык – основа феноменологизации существования // Наука. Философия. Общество. Т.1. – Новосибирск: Параллель, 2009 – 531с.
31. Хусаинова А.Х. Онтология творчества в России в XX веке: исторический концепт // Наука. Философия. Общество – Новосибирск: Параллель, 2009 – 531с.
32. Калашникова Н.А., Тельнова Н.А. Онтологические основания субъективности // Наука. Философия. Общество. Т.1. – Новосибирск: Параллель, 2009 – 531с.
33. Зубова Д.А. Проблема субъекта в онтологической перспективе // Наука. Философия. Общество. Т.1. – Новосибирск: Параллель, 2009 – 531с.
34. Зеленцова М.Г. Категория свободы: онтологический аспект // Наука. Философия. Общество. Т.1. – Новосибирск: Параллель, 2009 – 531с.
35. Капіца В.Ф. Концептуально-світоглядна трансформація філософського розуміння буття і буттєвісної свободи

людини / Проблема свободи людського буття. Матеріали міжвузівської науково-методичної конференції, 21 березня 2013р. [Наук. ред. В.Ф. Капіца] – Кривий Ріг: Видав. центр, 2013 – с.7-35 (248с.)

36. Башляр Г. Новый рационализм. – М.: Прогресс, 1987 – 376 с.

37. Тулмин Ст. Человеческое понимание. – М.: Прогресс, 1984 – 327 с.

38. Вартофский М. Модели: репрезентация и научное понимание. – М.: Прогресс, 1988 – 506 с.

39. Баксанский О.В. Когнитивные науки: от познания к действию – М.: Наука, 2005 – 194 с.

40. Найссер У. Познание и реальность. Смыслы и принципы когнитивной психологии – М.: Прогресс, 1981 – 232 с.

41. Стернберг Р. Практический интеллект – СПб: Питер, 2002 – 272 с.

42. Мезенцев Г.Н. Анализ постмодернистского понимания онтологии и предпосылки построения онтоэпистемологической концепции // Наука. Философия. Общество. Т.1. – Новосибирск: Параллель, 2009 – 531 с.

43. Лопатина К.В. Субстанциональность и экзистенциальность онтологического пространства // Наука. Философия. Общество. Т.1. – Новосибирск: Параллель, 2009 – 531 с.

44. Николин В.В. Бытие и становление Я // Наука. Философия. Общество. Т.1. – Новосибирск: Параллель, 2009 – 531 с.

45. Потемкина В.Н. Метафизическое переживание в постметафизическом философствовании // Наука. Философия. Общество – Новосибирск: Параллель, 2009 – 531 с.

46. Райбекас А.Я. От метафизики к метафилософии // Наука. Философия. Общество. Т.1. – Новосибирск: Параллель, 2009 – 531 с.

47. Солодухо Н.М. Отношение онтологии и метафизи-

ки как проблема // Наука. Философия. Общество. Т.1. – Новосибирск: Параллель, 2009 – 531 с.

48. Богатая Л.Н. Принципы, формирующие многомерное мышление // Наука. Философия. Общество. Т.1. – Новосибирск: Параллель, 2009 – 531 с.

49. Буденкова В.Е. Конструктивизм versus реализм: эпистемология без онтологии? // Наука. Философия. Общество. Т.1. – Новосибирск: Параллель, 2009 – 531 с.

50. Капіца В.Ф. Філософія буття і онтологія ноонауки. – Кривий Ріг: Видав.центр, 2015, – 783 с.

51. Капіца В.Ф. Філософія науки та ноосферно-наукові інновації в мисленні і пізнанні. – Кривий Ріг: Видав.центр, 2016, – 623 с.

52. Міжвузівська науково-методична конференція «Інновації філософії науки і подолання антигуманних тенденцій в розвитку сучасного суспільства (Наук.ред.В.Ф.Капіца). Збірник матеріалів конференції. – Кривий Ріг: Видав.центр, 2017.

Розділ 2. Філософсько-ноонаукові інновації та їх об'єктування на підґрунті гносеології і методології ноосферного розуміння і ноо-мислення

2.1. Ноосферно-онтологічний періодично-фазовий перехід у вищевимірну креативно-синергетичну реальність

Осмислення передумов формування теоретико-методологічних засад філософії ноонауки на основі сучасних онтологічних і гносеологічних досліджень дозволяє представити головні ноонаукові ознаки ноосферного розуміння і мислення в якості певних філософсько-ноонаукових інновацій ноосферного пізнання. Насамперед,

це репрезентація філософії науки на її постнекласичному стані розвитку як *ноосфери інноваційного мислення і ноопізнання, що здійснюється в ноосферно-онтологічному вимірі «наукової реальності» акумульованих знань і ноознань*. В нашій концепції онтологічно вона предстає як вищевимірний креативно-синергетичний реальний інформаційно-польовий «тонкий» взаємодій, гносеологічно – як ноосферний реалогнозис ноонаукових знань, епістемологічно – як ноонаукова епістесфера їх безперервної генерації, акумуляції і зросту знань. На засадах філософії науки подібне філософсько-ноонауково інтерпретується та усвідомлюється як метапроцес ноосферогенезису природи, суспільства і науки, котрий здійснюється в перманентних періодично-фазових ПФ-синергопереходах і завершується ноосферно-онтологічним переходом у креативно-синергетичну реальність в суб'єкт-об'єктній з'єднаності буття і мислення. Операційно цей ПФ-синергоперехід здійснюється шляхом «сильної» суб'єкт-об'єктної «ментальної флуктуації», що «розширює» менталосферу творчого суб'єкта (способом масштабної інверсії) до макро– і мега-розміру вищевимірного ноо-реалогнозиса. Феноменологічно це зобумовлює «біфуркаційне творення» ноосферного світорозуміння, котре здатне до програмно-топологічної самоорганізації мислення і пізнання в дискурсі і семантиці ноосферно-понятійного імпрінтингу знань (1, с.465). А саме – подібним чином відбувається семантично-дискурсивна «ментальна біфуркація» і «світоглядний перехід» від почуттєвого бачення-сприйняття світу до його понятійного, розумового і надрозумового, «піднесеного» та «осяяного» креативно-синергетичного розуміння. Воно виявляється в усвідомленні та осмисленні безперервних генеруючо-«творящих» синергопроцесів, постійних синергопроцесних актах перманентного «творення» світу, коли їх «антропокреативність» зобумовлює і синергетичну «креа-

тивність» природної дійсності. Включаючи і реальну можливість існування доприродно-субстанційного стану суцього, з якого і генеруються креативні синергопроцеси. Для людської антропосутності вони виглядають як безперервне «творення» Всесвіту, космосу і дійсного буття, у креативних природно-вітальних процесах еволюції, буттєвісного розвитку і людської життєдіяльності.

З розумінням та усвідомленням зовнішньої реальності наявності подібного креативно-синергетичного метапроцесу одночасно внутрішньо в людській антропоментальності відбувається діалектичний «стрибок» і «прорив» у креативний вимір людської свідомості і мислення, а з цим – перетворення пересічних особистостей на творчих суб'єктів. Вони набувають особливих креативних якостей і яскравих творчих здібностей, котрі генетично не наслідуються при народженні, а формуються та інсталюються як когнітивні і *«креативні імпрінти»* при спілкуванні, активних комунікаціях та інтеракціях. В разі ціннісної детермінації їх смислів і значень, суб'єкт-суб'єктної та суб'єкт-об'єктної коннекції і конвергенції вони переходять в інтегрально-холістичне розуміння всеєдності буття і мислення. А одночасно в процесах когнітивної ідентифікації творчі суб'єкти досягають самовизначення у власних здібностях при їх креативному опредмеченні. Це є «діалектичний стрибок» у нову і сталу якість «креативності» (а не одноментно-«творящий» акт), представляє складний і подовжений у часі креативно-синергетичний процес створення та інсталяції імпринтів творчої здібності та її імпринтування в творчо-реалізаційній діяльності. Ось чому *розвиток ноосферного світорозуміння мислення і пізнання за своєю суттю є процесом «конструювання каналу» до входу в онтологічний вимір креативно-синергетичної реальності на основі задіяння креативних здібностей творчих суб'єктів.*

Як раніше було показано подібне представляє собою

ПФ-синергоперехід за «послідовністю Фейхенбаума» або через синергопроцеси «переміжаємості» у регулярно-нерегулярних станах комунікативності, ціннісної детермінації, інтелектуальної психотронності (у генеруванні ментальних осциляцій, турбулентності, біфуркації та аттракцій нових ідей) і стійкої когнітивності [2, с. 399, 402]. А в синтезі – здібності до креативності і «творчих осянянь». Розвиток подібних креативних початків у людини, що іноді розуміється як «виращування здібностей» та їх підняття до творчості, у сучасному суспільстві викликає особливий інтерес. Але він переважно техно-науковий, техно-інформаційний, техно-когнітивний, телекомунікаційний тощо, загалом – техногенний, а не гуманологічний. Проте ставлення до людини навіть в гуманологічному аспекті значною мірою дегуманізовано і пов'язано з функціональною здатністю до професійного самовдосконалення, самонавчання, оперування когніціями, здатності до інтелектуальної раціоналізації, а не з розвитком творчої сутності людини, її «сутнісної креативності» та з приведенням в дію людських соціальних і духовно-творчих сутнісних сил. Включаючи розвиток-прогрес самого суспільства на основі «розгортання» цих сутнісних сил при предметно-творчій реалізації людського креативно-синергетичного потенціалу. Саме в спектрі дій антропогенних сил творчої самореалізації (духовно-ціннісної, комунікативно-етичної, практично-пізнавальної, когнітивно-стверджуючої тощо) набувають предметного завершення та інтенційного здійснення найбільш проявлені й актуалізовані потенціали людської особистості.

Їх можна знаходити за філософською традицією в глибинах духовного світу людини та «феноменології духу». За Г.Гегелем, подібне відбувається, коли «простий зміст самої, що знає себе як буття» заглиблюється в «дух у своєму здійсненні» [3, с. 416, 442]. Це багатоступенева «інтродукція духу» і представлення його в якості «творчого духу», здат-

ного до об'єктивно-предметного самоздійснення [4, с. 78, 81]. Креативні початки можна знаходити і в творчій екстравертованості, що спрямована на особистісну самореалізацію у зовнішньому світі. Але при цьому змінюється погляд на дійсність внаслідок трансформації «потоків» свідомості та референційної зміни ментальної інтенційності творчих суб'єктів (А.Бергсон, Е.Гуссерль). Або, якщо контролювати «потоки екзистенційності», переживаючи все більший і повноцінний «повтор буття» у здійснених інтенціях творчих суб'єктів. За М.Хайдегером, це можливо як «спроба йти думкою за повнотою перетворення буття» та його «виведення з потаємності» і «введення у відкритість». «Буття має місце як вихід присутності з потаємності... Щоб подібне вдалося, ми повинні звернути увагу на повноту перетворень того, що йменується буттям» [5, с. 260-261]. Тоді, за М.Хайдегером, «буттєвісна повнота» набуває психологічно-рефлексивної онтологічності. Подібне спостерігається у зміні внутрішнього плану з почуття «покинутості» (модус минулого) на буття «забігання уперед» (модус майбутнього), а потім – на теперішнє буття як кінечному пункті цих «онтологічних пошуків» та в кінечній, більш повній онтологічній ідентифікації дійсності – «буття-при-загальносвітовому-сутнісному» (модус дійсного). Від цих внутрішніх змін суб'єктивно-буттєвої темпоральності змінюється і зовнішнє часове світосприймання на творчо-екзистенційне почуття повноцінного «трьохсферного» буття.

Згідно сучасних онтологічних і гносеологічних досліджень, щоб здійснився творчий акт «злиття» всіх буттєвих модусів у єдину креативно-холістичну реальність, необхідне приведення свідомості в особливий творчий стан «надособистісного бачення». Свідомість тоді знаходиться в «особливому стані холотропності», що «рухається в напрямку цілісності», яка стає згодом «повернутою цілісністю» раніше розщепленого і «розколотого буття». Вона представляє

собою вищу «креативну цілісність людини». У подібних холотропних станах свідомість глибинно і якісно видозмінюється у своїй основі. В них ми переживаємо вторгнення інших вимірів сутнього, котрі «можуть виявлятися дуже напруженими і навіть всепоглинаючими ..., характеризуються якимось особливим перевертінням свідомості» [6, с.237]. У «холотропних озаріннях виникають «нові образи Всесвіту», що йдуть від повної «суб'єктивної цілісності» людини, а не з фрагментів її самості та егоцентризму. За З.Фрейдом, – це духовно-психічний акт збігу, співпадання людського Я зі своїм ідеалом, що дає почуття тріумфу: «коли що-небудь в Я співпадає з Я-ідеалом, завжди буде присутнє почуття тріумфу». Подібний «настрій тріумфу і задоволення собою не порушується самокритикою», в ньому немає «психогенної меланхолії» неспівпадання Я і Я-ідеалу, «меланхолічних докорів», «самоприниження і манії неповноцінності». Навпаки, є повна ідентифікація, злиття Я і Я-ідеалу в такому процесі, де «ідентифіковане Я» замінюється «Я-ідеалом» [7, с.826,828]. За С.Грофом, – це стан «духовно-креативної надособистісної еволюції» в напрямку до духовної цілісності, що є «не успадкованим за своїм масштабом еволюційним стрибком у свідомості» [6, с.227]. А.Б.Бергсон називав подібний стрибок «творчою еволюцією» людини, що йде за «соціальною еволюцією» (Г.Спенсер) та «інтелектуальною еволюцією» (О.Конт).

Якщо перейти до соціальних змін у суспільній поведінці людини, то в аспекті дії законів соціального пізнання на підґрунті «творчого осмислення соціального світу» починають діяти «культурні детермінанти» за схемою «евристики репрезентативності» та «евристики об'єднання і пристосування» [8, с.96,97]. За своєю суттю, це **творчо-евристичні детермінанти**, бо людина у своїй соціальній поведінці вже не конформує себе під навколишнє середовище, а навпаки – намагається все більше пристосувати зо-

внiшню дiйснiсть пiд своє креативне бачення i розумiння. Наприклад, за соцiокультурними орієнтаціями К.Хорні, «на людей», «вiд людей», «проти людей». Вiдбувається «ментальне спрощення об'єктiв» та «категоризація об'єктiв вiдповiдно до їх репрезентативностi», виходячи з «базисної iнформації» суб'єкта про об'єкт, який робив «висновок на основi вибiркової iнформації» [8, с. 176, 178]. Персональна «Я-концепція» креативно переорієнтується з соцiального пiзнання на самопiзнання, «Я-схема» змiнює «iсторію соцiального порiвняння» на «теорію самосприйняття», на «самопрезентацію i управлiння власним сприйняттям» [5, с.178].

Це дуже складний духовно-креативний процес, що має вiдповiдне фiлософське пiдґрунтя. Якщо урiвняти чуттєво-емоцiйні i когнiтивні процеси з їх психологiчним вiдображенням, або, за Л.М. В'яккеревим, «розповсюдити поняття iнтрoспекції однаковою мiрою на когнiтивні та емоцiйні процеси, то ми неминуче опиняємося перед наступною логiко-фiлософською i психологiчною альтернативою»: або «внутрiшній досвiд є вихiдним, а зовнiшній досвiд є похiдною по вiдношенню до результату розумового конструювання, або мiж обома формами досвiду загалом немає спiввiдношення вихiдного i похiдного, а є лише вiдношення рiвноправностi i паралельностi» [9, с.72]. Це дуже симптоматичний висновок чесного вченого i вiн його пiдсилює таким чином: «По вiдношенню до когнiтивних процесiв на вiдмiну вiд процесiв емоцiйних, така альтернатива залишається дiйсно реальною, а не фiктивною» [9, с.73]. I тому внутрiшні креативно-реалiзацiйні процеси необхідно пов'язувати з практично-предметними знаннями i вмiннями, що мають практичний «духовний вихiд» у зовнiшній свiт у модусі практичних i технологiзованих когнiцій i предметних реалiзацiй.

Дiйсно, подiбна взаємотрансформація «внутрiшнього»

й «зовнішнього», суб'єктивного й об'єктивного відбувається шляхом «ментально-творчого конструювання». За новітньою теорією «особистісних конструктів» Дж.Келлі, це є «каналізовані» ментало-творчі «процеси особистості як прокладені в психіці канали, в руслі яких людина прогнозує події», а їх «поведінка визначається тим, як людина прогнозує майбутні події». Тому, це завжди дії і соціальна поведінка в рамках «конструктивного альтернативізму» [10, с. 434, 435]. Виникає питання *сислової інтерпретації креативного самоствердження, що однозначно визначається як питання предметної самоідентифікації особистості у творчо-реалізаційних процесах*. Тому й виникають «особистісні конструкти альтернативізму» як різні «моделі здібності», головні з яких, за Дж.Келлі, – це «упереджуючі», «констеляторні» і «передбачуючі» конструкти [10, с. 441]. Перші є конструкторами однієї креативної класифікації, котра виключає інші класифікації, другі – можуть належати одночасно до різних областей творчого використання, а треті – це «відкриті конструкти» для різних сфер творчого використання. Вони включають альтернативні точки зору і, таким чином, є відкритими для будь-якого нового досвіду. Але використання визначених конструктів обов'язково потребує «циклу О-В-В»: «орієнтування-вибір-виконання», щоб перевірити «валідність конструкта» на «прогностичну ефективність» його дії [10, с.448,449]. За нашою концепцією, це «детермінаційний цикл» творчого вибору і самореалізації, а саме: «комунікація – ціннісна детермінація – креативна реалізація» (цикл «К-ЦД-КР»).

При використанні конструктів невизначеної креативної інтерпретації виникає особлива «внутрішня реалізація» людини зі своїми смислами «самокаузальності». В системі креативної психології це фіксується як поява у людини *здатності до самоактуалізації шляхом самопричинення та самоініціації*. Подібний феномен розглядається як сво-

ерідна творчо-психогенна самопомога людини самій собі шляхом підняття акумульованих «креативних ресурсів» до рівня «актуалізованого потенціалу» і «внутрішньої творчої сили», «гештальт терапії» з самопроявлення творчої «Я-концепції і її самоактуалізації». Подібне постає як «процес становлення» людини, «процес усвідомлення» себе як «становлення, що призводить до самоактуалізації й автентичності» і є «продуктом інтенціональності Я, котре проходить на культурному й індивідуальному рівнях» [11, с.130]. Гранична межа подібної творчої самоактуалізації – це креативне самовдосконалення, яке виявляється на підґрунті «конструктивного альтернативізму». Творчі «конструктивні альтернативи» дозволяють суттєво «розширити» внутрішню реальність людини, тому що це потребує «афективного включення» емотивно-волютивної сфери до процесу предметно-творчої самореалізації. Це емоційно-вольове творче напруження вибору, напруження виконання-самоствердження, напруження у досягненні мети при необхідності йти на компроміси або прояви твердої ригідності і духовної незламності [11, с.136,139]. Подібна ступенева творча самоактуалізація, що піднімає рівень креативності особистості в межах «філософії конструктивного альтернативізму» і зветься «доктриною Келлі» [11, с.433,456]. Поєднання творчих емотивно-волютивних і креативно-реалізаційних початків у життєдіяльності особистості піднімає її на вищі рівні екзистенційного буття. У духовно-практичному відношенні цей рівень можна характеризувати як *«креативну компетентність»*. В системі когнітивної психології вона осмислюється як походження трьох основних стадій «компетенційного зросту» [13, с.273,274]. Проте з відповідною трансформацією когнітивності в когнітивну компетентність, а останньої – у *«креативну компетентність»*. А саме:

- когнітивна стадія декларативного (вербально-

когнітивного) кодування знання з формуванням релевантного практичного навичку: це рівень **кодуючо-релевантної креативної компетентності**;

- асоціативна стадія успішної реалізації практичного знання у відповідних психічних та предметних операціях: це рівень **асоціативно-операційної креативної компетентності**;

- автономна стадія вирішення перцептивно-моторних завдань свідомості з високою точністю їх вирішення: це рівень **автономно-декреторної компетентності**, яка дозволяє з рівня вирішення тактичних завдань вийти на рівень вирішення стратегічних завдань, наприклад, через здійснення «стратегічного навчання» (в котрому діє «ступеневий закон навчання») [12, с.275,282-283].

Подібний креативно-компетенційний процес потребує відповідного філософсько-наукового осмислення в аспекті можливостей розвитку, творчого навчання та **імпрінтингу креативних здібностей у ноосферне світорозуміння**. А потім – його суб'єкт-об'єктного опрідечення шляхом креативного буттєтворення ноосферної дійсності у синергетичному синтезі матеріально-об'єктного і ментально-суб'єктного через креативно-фазовий перехід у вищий антропоеволюційний ноо-тип «синерголюдини» і ноо-суб'єкта.

2.1.1. Розвиток креативно-інтенційної здібності творчих суб'єктів до ментало-об'єктного імпрінтингу ноосферного розуміння світу

Творча інтенція на підвищення власної креативності та її предметну самореалізацію первинно виникає як ціннісна орієнтація на **«інтенційну креативність»**. Вона представлена постійним «творчим потягом» до креативно-компетенційного зросту з досягненням рівня «креативної

компетентності» або вищої досконалості. Це рівень *«реальної креативності»*, досягнення якого є складним періодично-фазовим синергопереходом і, як раніше було показано, представлено принаймі трьохстадіальним процесом. А взагалі він потребує більше ступенів, щоб вийти на предметно-творчу самореалізацію і сприйняття креативно-синергетичної реальності. Зі сторони суспільства як культурно-інформаційної системи для цього необхідно створити відповідні умови (комунікативні, ціннісні, когнітивні), щоб «запустити» внутрішні духовно-творчі механізми своєрідного *«креативного змагання»* особистостей, сконцентрувати їх духовні і соціальні сутнісні сили на підвищений *«креативний ритм»* самоактуалізації. Наприклад, «на успіх» у професійній діяльності, діловій кар'єрі в успішній «корпоративній» команді. Але у всіх випадках «творчого зросту» особистість повинна напружено *працювати в режимі-ритмі творчого «екзистенційного самоздійснення»* за всіма «реалізаційними векторами» життєдіяльнісних досягнень (що є різними в різні періоди життя), в успішному саморозвитку своїх здібностей і талантів та їх прогресуванні, у постановці нових престижних завдань та на інноваційне випередження конкурентів. Докладно подібні *«інтенції на успіх»* з безперервним підвищенням «планки досягнень» описував Абрахам Маслоу в категоріях «базових потреб» людини в її творчому «зрості і мотивації» [13, с.29, 33].

Г.Ріккерт у своїй філософській системі «філософії життя», проблему самоздійснення людини переводить у план «трансцендентального емпіричного реалізму». Реалізуючи себе, людина досягає поєднання внутрішньої «даності трансцендентального ідеалізму» із «зовнішньою даністю емпіричного реалізму». Тут обов'язково необхідне збігання «трансцендентальної форми людського ідеального судження» з «предметною нормою» об'єктивно належного. Таким чином трансцендентально і реально об'єднуються

«форма і норма індивідуального» [14, с.126]. Але тільки на підґрунті творчо-предметного самоздійснення особистості, в синтезі внутрішнього і зовнішнього. Тобто, з боку зовнішньо-об'єктивного збігається «норма і форма належного або предмета», а з боку внутрішньо-суб'єктивного синтезуються «форми і норми індивідуального» [14, с.123,126]. За нашою концепцією, подібне можливо в єдиній суб'єкт-об'єктній координаті, у ноосферній всеєдності буття і мислення. Треба підкреслити, що суб'єктивні цінності людини мають об'єктивне значення і сенс тільки в тому разі, коли здійснюється культурогенна індивідуально-творча самореалізація людини в подібних цінностях. Тоді формується нове реалізаційне світорозуміння і «об'єктивні цінності з'являються у передумові як філософії, так і наук про культуру» [15, с.128]. А з цим – творчо-реалізаційні якості особистості приймають загальносуспільне макроінтенційне значення і макросмисл суспільно інтегрованої креативності. І в цьому сенсі вона є *ціннісно-нормативною інтегрованою креативністю і суспільно опредмеченого макросмислу, коли креативна форма макроідентифікації суспільних цінностей співпадає з їх об'єктивною творчо-реалізаційною нормою*. Подібне «ототожнення як основна форма синтезу свідомості» з об'єктивною нормою інтегрованої креативності породжує, за Е.Гусерлем, творчо-реалізаційний «предмет свідомості» або предметно-творчий «інтенційний результат синтетичної роботи свідомості» [16, с.373, 374]. А за М.Хайдегером, «людина-суб'єкт здобуває допущення до Буття і здійснює Буття за типом «Макромоделі» суб'єктивно-об'єктивного «достовірного буття» [17, с.375]. Тобто, коли буття екзистенційно стає «достовірним» у буттєвісному «самореалізаційному статусі» креативно-здійсненої особистості, стала суб'єкт-об'єктною «для-мене-дійсністю» і одночасно «дійсністю-для-всіх».

Таким чином, можна бачити, що в різних філософсько-методологічних аспектах духовно-творчої самореалізації людини є наявним **повний «креативний синтез» творчо-реалізаційного світорозуміння** про «емпіричний реалізм» духу і буття, тотожність суб'єкта і об'єкта як співпадання «практичності духу» і «буттєвої даності», «обробка дійсності духом», єдність суб'єктивної «форми» й об'єктивної «норми» в їх збігання у Макромоделі достовірного Буття. Це й є *втіленням людської креативності в Буття, предметно-творча самореалізація духовної сутності людини в процесах єднання культури і творчості в інтегровану культуротворчість*. Але предметно-творча самореалізація особистості до рівня **«креативної інтегрованості»** – це не самоціль, а духовний зріст людини до рівня «реалізації холотропності», духовної цілісності суб'єктивного й об'єктивного буття. Тобто, коли «логіка голови», «логіка серця» і «логіка цілого» співпадають у реалізаційному холізмі (А.Адлер). Проте творчо-реалізаційна енергія може проявитись, опредметнитись і ствердитись тільки в аспекті соціальних інтересів суспільства, «суспільних почуттів», через солідарні відношення з суспільством [18, с.128,198]. Тоді творча самореалізація особистості в її «креативній цілісності» як «холотропної людини» і «холістичного» творчого суб'єкта, може приймати трансперсональний характер. А саме, – коли «зріст потреб і цінностей» особистості призводить до *креативної «буттєвої мотивації»*, коли вона починає *виступати у значенні «метамотивації» до креативної суспільної поведінки*, а в творчому суб'єкті пробуджується «синергія ідентифікації себе з іншими людьми в співпраці» [80, с.490-501]. Подібним чином «трансперсональна актуалізація» стає інтерперсональною та «інтер-суб'єктивною реалізацією». Подібне перетворення здійснюється за синергодією креативно-трансформаційного

механізму: «трансактуалізація – інтерсуб’єктна реалізація – синергія ідентифікації – креативна метамотивація». Результат – «метAPERсональне самоздійснення» людини у творчо-синергетичному полі «буттєвісної цінності» і «буттєвісної любові» – вже в формах «вершинних переживань» людини як **«металюдини»** [18, с.519, 499, 511]. За своєю суттю «металюдина» і є «синерголюдиною», у котрої «буттєвісна любов» – це радісне і захоплююче почуття акумуляції синергії через інформаційний синергообмін з іншою людиною на основі «самовідданості». Бо «буттєвісна любов самовіддана, вона нічого не просить. Натомість нагородою в такій любові є визнання самої суті і вроди предмета любові». В ній реалізується «вічна модель» людської природи і буття в понадперсональній «трансцендентальній реальності», в котрій безпосередньо пізнаються «буттєвісні цінності правди, краси, цілісності, життєвої сили, досконалості, доброти, унікальності, простоти, справедливості, багатства, порядку, необхідності, легкості досягнутої мети, грайливості, завершеності, самодостатності і самої трансцендентальності у відношенні до буття як воно є» [18, с.519]. На вищезазначених підставах формується необхідний **креативний синергоресурс для розвитку креативних здібностей** і формування у особистостей якостей творчих суб’єктів. Саме з цим вони набувають здатності сприймати, усвідомлювати і осмислювати онтологічний вимір креативно-синергетичної реальності.

Тобто креативна здібність постає як особлива «ноосферна якість» творчих суб’єктів, з котрою вони переходять у новий креативно-ноосферний вимір буття. Подібне вони як ноо-суб’єкти здійснюють через головну властивість своєї креативної якості – це прояв креативної здібності до створення **креативно-синергетичних модус-імпринтів ноосферного світорозуміння** і налагодження

ментального синергопроцесу до здійснення **ноосферно-синергетичного імпрінтингу**, представленого ПФ-синергопереходом у вимір креативно-синергетичної реальності. В цьому вищому онтологічному вимірі реалізується можливість вже не «часткового» чи «локалізованого», а повноцінного ноосферного буття. Подібне й описується у відповідних визначеннях, а саме – у функціональному, структурному і системному визначеннях креативно-синергетичного світорозуміння. Воно представлено в *модус-імпрінтах ноосферного буття як активованої реальності для духовно-творчої життєдіяльності креативних суб'єктів у новому онтологічному вимірі*. Це така креативно-онтологічна вимірність, що «відкривається» і «розкривається» у єдиній координаті синергетично-синтезованої суб'єкт-об'єктної реальності. Подібна єдинореальнісна суб'єкт-об'єктна координатна система стає повністю актуалізованою для ноосферного світорозуміння та ноосферно-світорозумової синергодіяльності при умові визначеності **імпрінтів креативно-синергетичних здібностей** творчих суб'єктів, що запускають механізм з акумуляції необхідного креативного синергоресурсу.

2.1.2. Системно-цілісне визначення ноосферного світорозуміння в імпрінтах єдиних суб'єкт-об'єктних координат креативно-синергетичної ноо-реальності

З оволодінням менталодуховними технологіями зі створення імпрінтів креативно-синергетичних здібностей запускається механізм «виробництва синергії» в ебілітивному і прасеологічному синерговиробництві продукування і розширеного відтворення творчих здібностей і відповідних діяльностей. «Виробництво ентропії» припиняється, а

натомість починає інтенсивно акумулюватись **креативний синергоресурс творчих суб'єктів** і всього соціуму. Він є цілком достатнім для «творення» онтологічного виміру креативно-синергетичної реальності, розвитку високорівневої свідомості і багатомірного мислення творчих суб'єктів, що набувають ознак «синерголюдини». Для подібних особистостей, що мають розвинену менталосферу креативної інтенції в її **суб'єктній креативно-інтенційній референтивності**, ноосферне світорозуміння є природним і повністю відповідним їх синергожкостям, а ноосферне буття у креативно-синергетичній реальності – є найбільш оптимальним ареалом їх життєпроявлення, де вони знаходять необхідну синергію для продуктивно-креативної життєдайності і життєтворчості [19, с.181, 206].

На менталодуховній основі суб'єкт-об'єктного «включення» та внутрішньо-зовнішньої трансценденції ноосферного буття у відповідних модус-імпрінтах ноосферного світорозуміння можна здійснити його функціональне, структурне, системне та «понадсистемне» визначення.

1. **Функціонально-технологічне** визначення. Воно охоплює творчо-реалізаційну відповідність особистості і всього суспільства до *емпірично-креативної актуалізації і креативно-інтегрованої діяльності* в різних формах функціонально-творчої самореалізації (ФТСР). У менталосфері творчих суб'єктів, що здійснюють ФТСР це набуває **модусу креативно-емпіричної актуалізації і креативної синергоздібності** до креативно-інтегрованої діяльності, а функціонально представлений як імпрінт креативно-соціетальної самоорганізації життєтворчості. Ноорозуміння ноосферного буття у такому модусі семантично утворює функціональний **імпрінт креативно-актуалізованого світорозуміння** у суб'єкт-об'єктній єдності ментальної творчості і матеріальної предметної реалізації.

2. **Структурно-впорядковуюче** визначення. Подібне визначення здійснюється **у модусі креативно-предметних реалізаційних практик**, а також реалізованих творчих інтенцій у відповідних екстенційних креативних досягненнях. Ментально вони закріплюються у нейропсихологічній структурі особистості, а онтологічно – в нових соціокреативних якостях «понадструктури» розширеного і понадвеликого континууму людських «життєвих світів». Подібне інсталюється у менталосфері творчих суб'єктів як структурний імпринт креативно-реалізаційних практик у ноосферному світорозумінні. А воно саме предстає у **модусі креативно-реалізаційного світорозуміння**, що семантично утворює структурний *імпринт креативно-синергетичних практик з відповідним імпринтингом ноосферно-креативного тренінгу в розвитку творчих синергоздібностей*. Вони закріплюються у відповідній «ебілітивній синергоструктурі» з творчих синергоякостей креативних суб'єктів.

3. **Системно-автентичне** визначення. В цьому визначенні фіксується релевантність предметно-творчої самореалізації у загальносистемній якості *інтегрованої креативності, ідентифікованої відповідності та автентичності інтенційному задуму-проекту*. Подібне представлено в *духовно-практичному самоздійсненні як самого творчого суб'єкта, так і реалізації креативних синергоресурсів всього соціуму*. Все це відповідним чином інсталюється в системних імпринтах актуалізації креативно-синергетичної реальності з подальшою активацією ноосферного буття. Саме ноосферне світорозуміння предстає у **модусі інтегрованої креативності, креативно-інтегрованого світорозуміння**. А системний імпринт креативної синергоздібності репрезентується у *синергоякості вмінь до самоздійснення домінантних здатностей, талантів (дару) творчих суб'єктів*. Включаючи їх «інтегрований спектр» суб'єктної

«багатообдарованості» (що характерно для творчих особистостей) та наявності яскраво виражених бідомінуючих якостей, тридомінантних, квадродомінантних здібностей і набутих здатностей котрі виявляють себе «комплексно» у нашому звичному буттєвісному вимірі чи у вищих вимірах суто ноосферного буття або в креативно-синергетичному ареалі дійсності. Це феномени екстрасенсорики, супраменталіки, холотропності і фрактальності свідомості, багатомірності ноо-мислення тощо.

4. **Понадсистемно-синергетичне** визначення. Воно охоплює детермінацію творчо-реалізаційних процесів як *здійснення макропринципів буття в досягненні тотожності і власної ідентичності суб'єкта в об'єктному втіленню своєї творчої сутності та креативних здібностей в «духовно-предметному синтезі»*. Ноосферне світорозуміння у понадсистемному визначенні предметної реалізації синергетичної креативності предстає як метасистемна **імпрінтна інсталяція креативної «свободи буття»** у здійсненні різних «буттєвісних реалізацій» у всезагальному онтологічному русі до «буттєвісної досконалості» [20, с.425, 488]. Подібне предстає у модусі **онтологічного креативно-синергетичного світорозуміння**, що виявляє себе у духовно-творчій здатності до автентичної духовно-предметної і безпосередньої самореалізації у єдиній суб'єкт-об'єктній координаті ноосферного буття. Подібне можна здійснити як за «фундаментними принципами» Онтогенезису, так і за науково-онтологічними принципами дослідження різнорівневих і різновимірних реальностей, в котрих мультіверсійно реалізується онтологічний метaprинцип «свободи буття» [20, с.410, 478].

На онтологічному рівні та менталосферному вимірі конкретної особистості це **імпрінт-імператив** вільного вибору «свободи творчості», а з нею – і «свободи реалізації» у принципах, методах, способах, модусах і формах

предметно-творчого самоздійснення у синтезі ментально-суб'єктного і матеріально-об'єктного. Але при цьому обов'язково повинен задіюватись фундаментальний принцип єдності суб'єкта і об'єкта, всеєдності буття і мислення в контексті дії макропринципів буття та їх імпрінтингу у ноосферно-креативне світорозуміння. Вони сукупно модифікуються у *метапринцип всезагальної онтологічної креативності та реалізаційної всеєдності онтосів у їх поліваріантних буттєпроявленнях.* Синергодія подібного метапринципу розкривається у *всезагальному креативно-реалізаційному «онтологічному русі» до всеєдності та опредмечення духовно-сутнього у кращих «онтологічних витворах» буття* [20, с.460]. Синергомеханізм цього метапроцесу синергетичного проявлення-синтезу духовно-творчих початків первосутностей у екзистенційно-явищному бутті може бути представлений при здійсненні послідовно-переміжаємих синергопереходів. Це регулярно-нерегулярна «переміжаємість» періодично-фазових синергопереходів (з їх синергоінверсією з біфуркаційно-турбулентних на врівноважено-впорядковуючі) у такій послідовності синергетичного «буттєтворення»:

- ПФ синергоперехід-1: «самоактивація – самовиявлення»;
- ПФ синергоперехід-2: «самовиявлення – самоактуалізація»;
- ПФ синергоперехід-3: «самоактуалізація – самоутворення» (з енергетичною флуктуаційністю і неврівноваженістю);
- ПФ синергоперехід-4: «самоутворення (феноменально-енергетичне) – самовпорядкування (креативно-синергетичне)»;
- ПФ синергоперехід-5: «самовпорядкування – самоздійснення» у самореалізаційному бутті за макропринципом

вільного вибору у «свободі творчості» і «свободі реалізації».

Імперативна реалізація «макропринципів буття» (у їх релевантності до метареальнісного виміру і до одиничних антропосутностей) семантично і може бути представлена у *синергопроцесі ментального імпрінтингу ноосферно-креативного світорозуміння*. А з цим – переводить питання у вимір креативно-синергетичних можливостей Антропогенезису, насамперед, *здатності творчих суб'єктів до постійного проявлення своєї здібності до креативно-предметного синтезу буття і мислення, реалізації матеріально-предметного і ментально-суб'єктного у модусі постійно-діючого «реалізаційного імпрінта»*. Його «креативна інтенція» і референція на творчу самореалізацію діє в режимі безперервної самогенерації і постійно-актуалізованої «креативної синергетики ноосферного буття» через ментально-духовну Автоеволюцію і «пізнавальний ментально-духовний трансцензус» творчих суб'єктів [21, с.197,237, 239]. Мова йде про здатність креативних суб'єктів до синергогенерації могутніх «потоків творчості» на постійній основі. Тобто, чи в змозі творчі суб'єкти до безперервного, а не періодично-фазового, «*потоків творчості*», що є «*синергопоток*ом» високопродуктивного ментально-матеріального, суб'єкт-об'єктного креативно-предметного синтезу, коли творча суб'єктність «*синерго-реалізованих*» особистостей перетворює їх на ноособистостей і ноо-суб'єктів. А з цим на передній план виноситься ноосферна проблема «синерголюдини» і ноо-суб'єктності, креативного імпрінтування синергоякостей у інтегровані творчі здібності (інтегрована креативність) з подальшою трансформацією творчих суб'єктів на «**синерго-суб'єктів**» і ноо-суб'єктів, здатних до креативно-синергетичного буттєтворення у синтезі матеріально-об'єктних і ментально-суб'єктних першоджерел.

Використана література (до підрозділу 2.1)

1. Капіца В.Ф. Філософія науки та носферно-наукові інновації в мисленні і пізнанні. – Кривий Ріг: Видав.центр, 2016 – 623с.
2. Капіца В.Ф. Світоглядна культура і ноосферне світорозуміння. – Кривий Ріг: Видав.центр, 2013 – 593с.
3. Гегель Г. Наука феноменологии духа: Сочинение. Т.4 Часть первая. – М.: Изд.соц.– экон.лит., 1959. – 438с.
4. Капица В.Ф. Философская парадигма духовно-феноменологического познания//Актуальні проблеми духовності.– Вип.3.– Кривий Ріг: Мінерал, 2000.
5. Хайдеггер М. Время и бытие. – М.: Республика, 1997.
6. Гроф С. Надличностное видение. – М.: Изд. инст. трансперсон. псих., 2002. – 273 с.
7. Фрейд З. Психология масс и анализ человеческого Я// Я и Оно: Сочинения. – М. –Харьков: ЭКСМО-Пресс-ФОЛИО, 1999. –1040 с.
8. Аронсон Э., Уилсон Т., Эйкерт Р. Психологические законы поведения человека в социуме. – М.; СПб: Олма-Пресс, Нева, 2002. – 560 с.
9. Вьяккерев М. Психические процессы.–Т.3 –Л.: Изд.Лен.Ун-та,1980.–326 с.
10. Хьелл Х., Зиглер Д. Теория личности. –СПб: Питер, 1999. – 680 с.
11. Смит Н. Современные системы психологии. – М., СПб: Еврознак – Олма-Пресс, 2003. – 384 с.
12. Андерсен Дж. Когнитивная психология. – М.,СПб: Питер, 2002. – 496 с.
13. Маслоу А. По направлению к психологии бытия. – М.: ЭСКО-Пресс, 2002. – 272 с.
14. Риккерт Г. Введение в трансцендентальную философию // Философия жизни: Сочинения. – К.: Ника-центр, 1998. – 512 с.
15. Риккерт Г. Науки о природе и науки о культуре. – Минск: Харвест; М.: АСТ, 2000. – 240 с.

16. Гуссерль Е. Картезианские размышления.– Минск:Харвест,2000. –752 с.

17. Хайдеггер М. Постулаты. Афоризмы. Философские интерпретации. Тезисы. – Минск: Современное слово, 1998.– 384 с.

18. Фрейджер Р., Фейдимен Дж. Личность: теории, эксперименты, упражнения. – М.: Еврознак, 2002. – 864 с.

19. Капіца В.Ф. Гносеологічні перетворення знання і ноуменальне пізнання. – Кривий Ріг: Видав. центр, 2011. – 387 с.

20. Капіца В.Ф. Онтологічні виміри буття і філософія онтогенезису. – Кривий Ріг: Видав. центр, 2012. – 491 с.

21. Капіца В.Ф. Гносеологія ноогенезису знань і філософія ноонауки. – Кривий Ріг: Видав. центр, 2012. – 372 с.

2.2. Креативно-синергетичний синтез ноо-реальності в онтогносеологічному вимірі ноосферного розуміння і ноо-мислення

Ноосферне розуміння розвитку світу на засадах ноонауки, як було показано раніше, виникає на основі визнання принципу суб'єкт-об'єктної всеєдності буття і мислення. Якщо світогляд і світоглядна культура буття мають почуттєві витоки і переважно почуттєво-фізичний характер, то ноосферне світорозуміння розвивається з культурно-інформаційного підґрунтя і потребує як матеріально-фізичного (опредмеченого), так і ментально-метафізичного (розпредмеченого) розуміння буття та особливої понятійності ноо-мислення. Тому *ноосферне світорозуміння виникає в разі «трансформативного переходу» від «почуттєвого світогляду» безпосередньо-почуттєвого сприйняття буттєвісної дійсності до інформаційної свідомості та культурно-інформаційного світорозуміння багаторівневості буття і реальнісної бугатовимірності. А від нього – до менталосферно-понятійного, рефлексивно-інтелігібельного*

мислення і ноо-розуміння з ноосферним сприйняттям дійсності як ноо-реальності з більш високою онтологічною вимірністю, ніж звичне нам природне буття.

Суб'єкт-об'єктне з'єднання матеріального і ментального у суб'єкт-об'єктній єдності буття і мислення, «трансцендентальний синтез» внутрішньої і зовнішньої реальностей в їх «абсолютній тотожності» у свій час філософськи обґрунтував Ф.Шеллінг, виходячи з методології «інтелектуальної інтуїції». Процеси «суб'єктивації об'єктивного» та «об'єктивації суб'єктивного», за думкою Ф.Шеллінга, повністю трансформують свідомість особистості і все її світосприйняття. Вона стає здібною до «духовного озаріння», «інтелектуального інсайту» з перетворенням інтелекту на «інсайт-телект». За сучасними філософсько-науковим ноосферним розумінням світореальності «ентропійна людина» з величезною дисперсією бажань, хотінь і потреб припиняє своє дисипативне «ентропійне існування» і реалізує себе як **ноо-особистість**, **синерголюдина** і як **ноо-суб'єкт**, що діє за імпрінтами, проектами і ноограмами ноосферного світорозуміння і ноосферної буттетворчості у світі [1, с.365, 465]. Це, дійсно, нова людина, «homo novus», котра, за М.Хайдегером трансформує «буття-у-світі» на «буття-призагальносвітовому сутньому». Вона має якісно нове світосприйняття, світобачення і світорозуміння, діє в максимально широких межах природно-космічної гармонізації як носій духовної сили і ноо-суб'єкт, що здібний до ноосферної репрезентації Свободи Буття, котре реалізується в ході Антропогенезису і вдосконалення людського генотипу з рівня homo sapiens у вимір homo universalis [2, с.425, 487]. За П.Девісом, це «суперлюдина», що може діяти в якості понадлюдської «суперсили», і у своєму вищому «космічному розумінні» починає «здогадуватись про «космічний план Всесвіту» і «розробляє світорозуміння «раціонального Всесвіту» [3, с.243]. Відповідні розробки вітчизняних дослідників поки що здійснюються на світоглядному підґрунті розу-

міння людської свідомості як енергетичної системи, котра виробляє певне «інтелектуальне поле» і здатне реалізувати «сміслові можливості» кожного людського генотипу. Тому й енергетика «інтелектуального поля» виникає внаслідок «зіткнення різних смислових конструкцій, в разі чого вони передбачують, продовжують, намагаються знищити один одного і, таким чином, представляють собою індивідуально структуроване середовище, де зустрічаються різні способи відношення до світу (різні свідомості)» [4, с.319]. Парадоксально, але саме така «вбивча боротьба», на думку Л.В. Гнатюка, призводять до людської «самоорганізації» в «спектрі генотипів» від «енергозабезпечених на одному полюсі до енергопостачального – на другому» [4, с.322, 323]. Проте, якщо розглянути подібну проблему у синергетичному аспекті, подібні високотурбулентні «соціально-генотипні» флуктуації призводять не до самоорганізації, а дуже швидко закінчуються соціальними біфуркаціями і вихороподібним колапсом та загибеллю всієї системи у торових завіхріннях і поглинанні у «багатоторовому хаосі» структурного розпаду [9, с.394, 395]. За Г.Хакеном, подібні турбулентні нерівноваженості можуть долатися шляхом відповідних періодично-фазових переходів (всього 5 основних ПФ – переходів до понадвеликої космічно-синергетичної системи [7, с.307, 308]. За нашою концепцією, через подібні ПФ-процеси і здійснюється перехід до креативно-синергетичної і ноосферної реальності вищого ноо-буття у його єдності з ноомисленням.

Однак цілком логічно, що виникла і сформувалась протилежна «тоталогічна концепція», яка базується на принципово іншому світорозумінні. Її розробляє В.В.Кизима, котрий під синергетикою розуміє «самодетермінацію тотальності» і «самозбереження тотальності в ході її перетворень» при «завжди присутньому порядку, що зберігається при метаморфозах тоталогенезу» шляхом «узгодженої вза-

емодії частин створені структури як єдиного цілого» і «просторово-часової самоорганізації» [5, с.33, 34, 47]. Подібній «тотальності» не заважає існування «дискретів» як «форм прояву перервності, неоднорідності» з наявністю «всезагальної єдності дискретів різних рівнів і вимірів» [5, с.28, 29]. В.В.Кизима розробляє ключові поняття «сизигії», «генерології» та специфічних дискретних створінь «парсів». Під «сизигією» (з'єднання, сполучення) він розуміє «увідповіднення», котре ніколи не призупиняється, бо предстає як взаємне пристосування, «підгін» компонентів тотальності, що змінюються відносно один одного» [5, с.41]. На цій основі формується «сизитичний світ генерології», де під «генерологією» (породжувати, створювати) розуміється певний «розділ тоталогії, в котрому досліджується визначене (певне) буття тотальності, що здійснило в ході тоталогенезу взаємну індивідуалізацію частин і цілого». Тоді «генерологічний зріз тотальності – це проявлений, реалізований світ, актуальний універсум відносно стабільних, кінцевих формоутворень» [5, с.45]. Подібними «кінцевими утвореннями» є «парси», або такий *«дискрет, що долає генерологічний простір, в якому він уже має буттєвісність як монада»* [5, с.51]. «Сизитичний процес», таким чином, «відбувається у двох вимірах: генерологічному та парсичному». Сам «реальний тоталогенез» є їх єдність з постійними парсично-генерологічними (PG-) взаємопереходами. Завдяки PG-переходам через парс-монади досягається самодетермінація тотальності, *«збереження нерозривності дискретів і тотальностей при будь-яких їх трансформаціях»*, що «обумовлює самоідентичність тоталогенезу» [5, с.36]. Виникає *«парсичне буття» парсів-дискретів як монад на власній і спільній «субстратній основі»* [5, с.51, 52]. На фоні метафізичних пошуків сучасних вітчизняних філософів, та певної «реабілітації» метафізики як більш універсального фізичного методу В.В.Кизима вва-

жає свій підхід «антиметафізичним», тобто строго відповідним суворим науковим критеріям. Але його фізично-онтологічна теорія «тотальності» є все ж ускладненою і абстрагованою від реального життя і наукових досягнень сучасної фізики. І хоча в ній використовуються деякі синергетичні уявлення, практична реалізація подібної теорії в «постнекласичному» аспекті неможлива, а певні перспективи можуть відкритись тільки на засадах ноонауки і філософсько-ноонаукового світорозуміння.

Загалом же, найбільш відповідними є вищепредставлені філософсько-ноонаукові засади синергетики, що виявляються в аспекті комунікативних інтеракцій, когнітивних практик і креативної реалізації відповідають як «класичним» синергетичним розробкам, так і сучасному ноосферно-синергетичному світорозумінню. В ньому представлене концептуальне поняття креативно-синергетичної реальності, синергетичного ресурсу людської діяльності, перш за все духовно-інтелектуальної, комунікативної, когнітивної і креативної синергетики культурних взаємодій у суспільстві як «понадспільності» людських «життєвих світів». Відповідні креативно-синергетичні процеси, що розвиваються у відповідні культурно-інформаційні суспільні відносини, цілком дозволяють здійснити інверсію соціальних флуктуацій у синергетичний потенціал суспільства в якості «інформаційної», «комунікативної», «когнітивної», «креативної» суспільної метасистеми. Подібні процеси йдуть шляхом природно-історичної і суспільної самоорганізації і тому вони призводять до неминучих соціальних біфуркацій і революційних змін з негативними суспільними наслідками, жертвами і втратами, до тотальної боротьби, котра може закінчитись самознищенням людства. З цих причин необхідно існування певних культурно-трансформаційних механізмів по впорядкованому розвитку й акумуляції синергетичного потенціалу суспільства, здійснення невідво-

ротних «соціальних переходів» з подолання квазіперіодичного руху в «межовому циклі». А також вихід за межі цього циклу в «трансформованих біфуркаціях», що ведуть не до розпаду, а до синтезу. Подібне досягається через «синергетичний синтез» все більш високих рівнів, а саме – «комунікативний синтез» з ПФ-переходом до громадянського «відкритого» суспільства, здатного до самоорганізації; «когнітивний синтез» – з переходом до вищої компетенційної досконалості та ідентифікації особистості і суспільства з досягненням «ефекту ефектора»; «креативний синтез», в котрому забезпечується автентична духовно-практична самореалізація здібностей і сутнісних сил людини через творення креативно-синергетичної реальності в безперервних і безкінечних актах творчого самоздійснення. Відповідні імпринти ноосферного світорозуміння імперативно інсталюються за відповідним логістичним механізмом періодично-фазових синергопереходів [9, с.518-536].

В монографії автором розробляється власна концепція періодично-фазових синергопереходів до ноо-розуміння в інформаційних імпринт-поняттях ноо-реальності. Подібні імпринт-поняття є перехідними від «почуттєвих понять» реактивної афференції природно-фізичного буття до проактивно-випереджальної афференції «зовнішньої дійсності» у її безпосередній єдності з «внутрішньою реальністю» особистості. Це *інформаційні імпринт-поняття у смислах і значеннях єдиної суб'єкт-об'єктної реальності, котра виявляється-актуалізується у семантичній і семіотичній дискурсії. Вона як ноо-реальність усвідомлюється і стає зрозумілою через дискурсатори, сигніфікатори і номінатори ноо-дійсності, інформаційні афферентори, референтори, імагінатори і конфігуратори сприйняття та ідентифікації ноо-буття, оперування і функціонування в ноо-дійсності на основі ноо-розуміння. Всі ці інформаційні поняття відносяться до неологізмів і «terminus novus» і, за*

В.В. Савчуком, відповідають новій «топологічній рефлексії» людині у її ноосферному статусі «*homo novus*», котра потребує відповідно до свого ноо-розуміння нових понять і «словарного консенсусу» при їх інноваційному рефлексивно-топологічному використанні [6, с.15, 40]. Проте, В.В.Савчук конкретно не розглядає механізм інноваційної зміни суб'єкт-об'єктного характеру в розумінні і мисленні творчих суб'єктів, а тільки фіксує їх новий «топос» (топологію) – і це є перехід від традиційної «емпіричної і логічної рефлексії» до «трансцедентальної рефлексії» як мисленню «на власних засадах». А далі – до «абсолютної рефлексії», котра орієнтована «на завершення рефлексивної процедури самоідентифікації» у її гегелівському розумінні [6, с.40, 59, 68]. Авторська концепція полягає в тому, що в основу трансцедентального рефлектування дійсності закладаються ноо-наукові засади і ноо-наукові розробки щодо «синергетики ноосфери і метафізики знання» та креативно-синергетичний механізм суб'єкт-об'єктної рефлексії, котра відповідає дійсним матеріально-ментальним процесам та ПФ-синергопереходам [7, с.117, 227]. На цій основі і розвивається ноосферне розуміння і ноомислення у суб'єкт-об'єктній єдності з ноо-буттям.

Раніше було показано, що періодично-фазові синергопереходи (ПФ-переходи) у своїй «закінченості» і «реалізованості» відбуваються у певній послідовності та детермінованості, а також у певному структурному контенті [8, с.307,309]. А саме, – це певний тип ПФ-переходу: комунікативно-фазовий, аксіологічно-конвергетивний, когнітивно-фрактальний, креативно-реалізаційний тощо. Це також відповідний режим здійснення ПФ-переходу, конкретний механізм трансформативної інверсії, програмний тип інсталяційного імпрінту та спосіб його установаження, конкретний імпрінтінговий модус ноосферного світорозуміння [6, с. 227, 228]. Загальна *логістика інформацій-*

но-технологічного програмування (ІТ-програма) в імпрінтах ноо-розуміння і ноо-мислення (ІТ-імпрінтинг) має наступний характер: ПФ-синергоперехід → рівневий синергосинтез → світорозумовий ноо-імпрінтинг → модули ноосферного світорозуміння → інтегроване ноо-розуміння креативного метасуб'єкта [1, с.342-355]. Він й репрезентує себе як «синерголюдина» або «ноо-суб'єкт». Такого роду періодично-фазові синергопереходи *відбуваються в напрямі інверсії-трансформації неврівноважених процесів у процеси самовпорядкування через модус-імпринти ноосферного світорозуміння*. При цьому всі вищезначені ПФ-переходи та їх «синергетичний синтез» здійснюються у певній послідовності та детермінованості, а також у відповідності до інформаційно-технологічної реалізації режимів трансформації-інверсії неврівноважених процесів: осциляції і турбулентності, флуктуації, біфуркації і поліфуркації тощо. Подібне описується та інсталюється у понятійно-впорядковуючих модус-імпрінтах. Саме в них фіксуються модуляторні стани ноосферного світорозуміння і ноо-мислення вже як стабілізаційно-усталені, врівноважені та самоорганізуючі синергопроцеси. В них чітко виявляється синергоєфект з менталосферної акумуляції знань та інформації, їх розширеної генерації у «суб'єктній реальності» творчих особистостей та розвитку креативної синергоздібності оперування у суб'єкт-об'єктній координаті ноосферного буття як доповненому «онтологічному вимірі» [1, с.465]. Це відбувається в разі здійснення послідовних інформаційно-технологічних синергопереходів в різних періодично-фазових режимах «трансформативної інверсії». Вони інформаційно-технологічним чином інсталюються в ІТ-програмах через модус-імпринти ноосферного світорозуміння вже в якості постійно-діючих синергорегуляторів ноо-буття і ноо-розуміння.

2.3. Інформаційно-технологічні режими трансформативної інверсії і біфуркаційно-інверсовані ПФ-синергопереходи від неврівноваженості до впорядкованого ноо-буття і ноо-світорозуміння

Періодично-фазові синергопереходи в їх інформаційно-технологічній репрезентації здійснюються не тільки відповідно до свого типу, механізму, способу реалізації та модусу, що набувається у ноосферному світорозумінні, але й за певною логістикою трансформації-інверсії енерго-інформаційного процесу в синерго-інформаційний процес. Тобто подібна «процесуальна логістика» інформаційного енерго-синергетичного перетворення має свій «трансформативний режим» інверсії станів енергетичної неврівноваженості у синергетичну впорядкованість, що й можна представити у відповідних ІТ-імпрінтах. Вони функціонують як «впорядковуючі імпрінти», що приводять у суб'єкт-об'єктну єдність і коннекцію буття і мислення. За подібною трансформаційно-інверсійною логістикою інформаційно-технологічна «реалізація-здійснення» ПФ-синергопереходів відбувається у наступній послідовності програмування креативно-синергетичного світорозуміння і ноо-мислення та «входження» творчих суб'єктів у ноосферну реальність.

1) **Комунікативно-фазовий синергоперехід.** Він здійснюється за логістикою трансформації-інверсії енерго-інформаційного процесу у *синерго-інформаційний процес*, що має наступні характеристики та ознаки. А саме:

а) ПФ-синергоперехід відбувається у періодично-фазовому режимі *«самоактивація-самовиявлення»* з ознаками *«комунікативних осциляцій»* неврівноваженості в процесах комунікативно-ціннісних взаємодій інтер-суб'єктів, котрі надалі набувають стабілізуючих характеристик комунікативного синергоресурсу;

б) інверсія-трансформація невірноваженості комунікативних осциляцій з негативної дії на позитивну шляхом рівневого «комунікативно-синергетичного синтезу» та «комунікативного самовпорядкування» у відповідному трансформативному синергопроцесі;

в) інсталяція «комунікативного імпрінту»: це ментально-інформаційний синергопроцес «установлення» у менталосфері творчих суб'єктів нормоціннісного імперативу в синергоякості «ментально-інформаційного коду» (МІК), котрий предстає як «комунікативний МІК»; він кодує і декодує здатність до комунікативної самоактивації і самоорганізації;

г) самоактуалізація модусу ноосферно-комунікативного світорозуміння; це характерна синергоякість або ноосферно-ментальна здатність до самоактивації комунікативно-синергетичної реальності та здатності до її комунікативної самоорганізації у єдиній суб'єкт-об'єктній реальній координаті.

2) **Аксіологічно-детермінаційний синергоперехід.** Він відбувається у такій же послідовності, але вже за ціннісними детермінантами і аксіологічним контентом, а саме:

а) у ПФ-режимі самовиявлення-самоактуалізації нової реальності якості через ціннісно-детермінаційні взаємодії «ціннісних полісуб'єктів», циркуляцію ціннісних детермінантів та переходом від «комунікативних осциляцій» в стан проявлення «аксіологічної турбулентності»; це є «напруження вибору» у множинних ціннісно-сміслових і полісеміотичних ситуаціях «вільного вибору», що є «ціннісним вибором» імперативної цінності, котра потребує однозначної детермінації у своєму смислі і значенні;

б) інверсія-трансформація турбулентно-ціннісної невірноваженості з негативної енерго-інформаційної «ентропійної дії» на позитивну синергодію шляхом «аксіологічно-синергетичного синтезу» та «ціннісно-сміслові самовпо-

рядкування» у відповідному синергопроцесі;

в) інсталяція «аксіологічного імпринту»: це «установлення» в ментально-інформаційному синергопроцесі нормоцінісного імперативу в синергоякості **«аксіологічного МІК»**; тобто такого ментально-інформаційного коду, котрий кодує-декодує здатність творчих суб'єктів (як «аксіологічних суб'єктів») до **нормоцінісної самоактуалізації** (до «ціннісного вибору»), а при *суб'єктній самодетермінації* – до *самовпорядковуючої «ціннісної поведінки»* згідно здійсненого вибору і на його ціннісній основі;

г) самоактуалізація модусу ноосферно-аксіологічного світорозуміння: це імперативно-нормоцінісна здатність до самоактуалізації та самодетермінації і ціннісному виборі; конкретно, – до **самоактуалізації аксіологічно-синергетичної реальності** та її впорядкування на основі самодетермінації її понадструктурних смислів і значень до єдиного суб'єкт-об'єктного визначення, інтегративної реальності суб'єкт-об'єктності ноосферного буття як понадцінності людської творчої екзистенції.

3) **Конвергетивно-інтеграційний синергоперехід**. Він відбувається у тій же послідовності, але має конвергетивно-зв'язуючий характер з коннекційним контентом впорядкування. А саме:

а) в періодично-фазовому режимі здійснення – це ПФ-режим «самоактуалізація-самоутворення» у процесах конвергетивної коннекції з переходом від «аксіологічної турбулентності» до високотурбулентного стану «дивергентно-конвергетивної флуктуації» в біполярному позиціюванні «стабільних-нестабільних», «кон'юнктивних-диз'юнктивних», «дивергетивних -конвергетивних» взаємодій;

б) інверсія-трансформація «дивергетивної невірноваженості» у «конвергетивну врівноваженість», а саме – інверсія дивергетивно-ентропійного енергопроцесу у конвергетивно-аккумуляційний синергопроцес, що відбувається

шляхом *конвергетивно-синергетичного синтезу і коннекторно-інтеграційного самовпорядкування* як в особистій, так і в суспільній «інтегрованій життєдіяльності»;

в) інсталяція нормоціннісного «конвергетивного імпрінту»: він «установлюється» у менталосфері творчих суб'єктів як нормоціннісний імператив з синергоякістю *«конвергетивного МІК»* або ментально-інформаційного коду; він кодує-декодує здатність творчих суб'єктів (як «інтегрованих полісуб'єктів») **до самоутворення «суб'єктної реальності» в якості «інтегрованої менталореальності»** у єдиній суб'єкт-об'єктній координаті ноосферного буття;

г) коннекційне самоутворення модусу ноосферно-конвергетивного світорозуміння; воно «універсально-зв'язуючу» здатність об'єднувати менталосферу творчих суб'єктів в інтегровану «суб'єктну реальність»; на цій ментально-інтегрованій основі здійснюється імпрінтинг «об'єктної реальності» у ноосферно-конвергетивне світорозуміння, інтеграція суб'єктної і об'єктної реальності в універсально-зв'язуючій коннекції, і підняття на рівень **самоутворення конвергетивно-синергетичної реальності**.

4) *Когнітивно-соціетальний синергоперехід*. Він у своєму початковому стані визначально представлений синерго-інформаційним процесом (а не енерго-ентропійним), але тільки в потенціалі, в потенційній онтиці. В силу високої енергійності він може приводити до великої флуктуаційності, розбалансованості і біфуркації, котра потребує відповідної інверсії і трансформації на позитивну синергодію. А саме:

а) синергоперехід даного типу здійснюється у ПФ-режимі «самоутворення-самовпорядкування» у когнітивно-соціетальних процесах «праксіологізації» теоретичного знання у практичне, в праксіс-знання з великим розбігом можливих технологічних рішень і конструкцій; подібне ві-

дбувається шляхом переходу від «дивергентно-конвергентної флуктуації» до *«когнітивної біфуркації»* на межі періодично-фазового процесу;

б) інверсія-трансформація «біфуркації на межі»: вона представлена великою флуктуаційною неврівноваженістю теоретично-цілісного і когнітивно-прикладного знання, можливостей його впровадження та практичного ефективного використання; це приводить до безпосередньої *«біфуркації знання» на його фрагменти «спеціалізованого», «дисциплінарного»* знання за науковими сферами і галузями; а потім – до подальшої ентропійної диференціації, «енергетизації» з повною втратою «гносеологічного потенціалу» і релевантності, тобто співвідносності-відповідності суб'єкта і об'єкта у пізнавальному процесі; інверсія-трансформація подібного «розпорошеного» диссипативного і «розпадаючогося» знання відбувається як синергетичний синтез *«ентропійного знання»* у синтетично-акумуляційне *«синергетичне знання»* шляхом *когнітивної «фракталізації знань»*, або його *компетенційно-суб'єктного «переутворення» на об'єктно-ізоморфне, «самоподібне знання» з постійно-діючим синергомеханізмом «масштабної інверсії»*;

в) інсталяція фрактально-ізоморфного когнітивного імпринту: це такий когнітивний ментально-інформаційний код, *когнітивний МІК*, котрий імперативно задає *«когнітивну здатність»* до *«операційної фракталізації»* інтегровано цілісного знання в його ізоморфно-квантифіковані фрактали самоподібного знання та у всіх його континуальних масштабах від мікро- до макро- і мегаподібності-ізоморфності; конкретно, це є *суб'єкт-об'єктна когнітивна здатність до фрактального самоутворення практиологічного знання в операційних актах його квантифікації у МІК*; їх можна представити як *«компетенційні оперони» знання в імпринті «ноу-хау»* або технологічно-

операційного «знаю як» по всій послідовності операційного декодування у технологічних розробках і технічно-конструктивного впровадження; тобто в якості такого праксіологічного знання, котре є *операційно-«розгорнутим» у технологічно-подовженому процесі з його матеріального опредмечення, що й предстає завершеним технологічно-операційним синергопроцесом «техноопредмечення-когнітоаккумуляції» у синерготехнологіях*; насамперед, це синерго-когнітиві технології впорядкування «праксіс-знання» у *«фрактальних оперонах» як самоподібних модулях техноконструкцій*;

г) самовпорядкування «фрактальних оперонів» когнітивного знання в модусі ноосферно-когнітивного світорозуміння; воно розвивається в тренді свого опредмечення у фрактально-переутвореній *суб'єкт-об'єктній дійсності операційно-квантифікованого, інформаційно-польового ноосферного буття*; воно предстає як самоутворена і самовпорядкована квантово-польова дійсність, котра є ізоморфно-фрактальною і самоподібною до нашої звичайної природно-фізичної дійсності, але «розкривається-проявляється» як *праксеологічно самоутворена і конструктивно перетворена* (культурогенно і техногенно) *когнітивно-синергетична реальність*.

Синергетичний ефект у вищезначених ПФ-синергопереходах зобумовлюється морфологічною і видовою множинністю та величезним розмаїттям періодично-фазових станів, осциляцій, турбуленцій, флуктуацій і можливих біфуркацій в «основних процесах», що відбуваються на «основній частоті» можливих ПФ-режимів. Можна виявити такі головні різновиди подібних синергоефектів у вищезначених ПФ-синергопереходах, а саме:

- синергоефект множинних комунікативних контактів та інтервзаємодій; вони набувають характеру «полівзаємодій» і «метавзаємодій», що потребують своєї доско-

налої «комунікативної організації», котра неможлива у звичайній «вузькоформатній» системі, однак цілком репрезентативна при ***самоорганізації понадвеликої комунікативної понадсистеми;***

- синергоефект множинних ціннісних виборів та їх ціннісних детермінацій і самодетермінацій; вони набувають характеру множинних смислоцінностей і смислосначень, множинної полісеміотичної і полісемантичної детермінації, що потребує своєї відповідної «аксіологічної організації», котру неможливо утворити в існуючій «вузькоформатній» системі суспільства; подібне здійснюється через «самоактуалізацію-самовпорядкування» та ***«аксіологічну самоорганізацію»*** ***всього розмаїття «ціннісних виборів»*** в їх самодетермінації, генералізації та детекції ***«аксіологічними суб'єктами»*** (що стає для них «ціннісно-релевантним вибором»);

- синергоефект множинних універсально-зв'язаних конвергетивних коннекцій; вони набувають характеру нечисленних «комунікативних зв'язків», «ціннісних орієнтацій», «когнітивних зближень» і «диз'юнктивних розходжень», що потребують відповідної «конвергетивної організації»; подібна «організація-впорядкування» у «вузькоформатній» системі потребує великих і непомірних енергетичних затрат, котрі є нереальними і тому нездійсненими, що й диктує необхідність іншого підходу, – це ***«конвергетивна самогенералізація» і «когнітивна самоінтеграція»*** всієї множинності універсальних і «всезагальних» зв'язків у єдину і «всеєдину» генералізацію або всеєднісну «понадвелику» метасистему; вона є «понадсистемою універсальних коннекцій» у їх континуальній «всеєдності» у більш високому онтологічному вимірі, а в звичному вимірі – це громадянське суспільство у конвергетивній генералізації величезного розмаїття громадянських позицій особистостей та самоінтеграції багаточисельних «життєвих сві-

тів» людей у множинних модусах їх видових самоутворень у *громадянську суперпозицію та генералізований соціум «громадян світу»* (громадянсько-світовий статус котрих визначив ще І.Кант);

- *синергоефект множинних «когнітивних фракталів» та «фрактальних оперонів» когнітивного «праксіологічного знання»*; отримання цього синергоефекту потребує своєї *«когнітивно-синергетичної організації»* на основі технологізації, практичного впровадження і використання праксіологічного знання у самих різноманітних конструкціях; подібне є неможливим у «вузькоспеціалізованій системі» бо веде до техногенії і «техногенних тупиків» в особистому і суспільному розвитку, дегуманізації і духовноментальної деградації творчих суб'єктів; синергетичний вихід передбачає *«когнітивне самоутворення» і фрактальну самоорганізацію-самовпорядкування* понадвеликої метасистеми матеріалізованого «праксіологічного знання» у синерготехнологіях його опередмечення та розширеного самовпорядкування, а саме – у понадсистемі «синерговиробництва» когнітивних здібностей і діяльностей у модусах «ебілітивного виробництва» (когнітивних здібностей) і «праксіологічного виробництва» (когнітивних діяльностей);

- *синергоефект множинних творчих ідей, концепцій і понять, котрий виявляється у їх «креативно-синергетичному синетзі» їх реалізації; «креативно-синергетична організація»* подібного процесу, але вона в звичних умовах неможлива в принципі, тому що неможлива примусова організація і регламентація творчої думки, творчого винахідництва «за наказом» або під «адміністративним тиском»; тому потребується синергетичний підхід *«креативного самовпорядкування»* творчих ідей шляхом їх самогенерації і самореалізації, *«креативного самоздійснення»* у такій творчо-реалізаційній предметності, в котрій яскраво репрезентований «творчий дух» креативних

суб'єктів; такого роду «творчий дух» можна виявити у 5-му креативно-фазовому синергопереході **«автентичної самореалізації»**.

5) **Креативно-реалізаційний фазовий синергоперехід**. В потенціалі він пов'язаний з ентропійним енергопроцесом сильної і понадсильної «креативної біфуркації», що знаходиться «за межою» періодично-фазового перетворення. Тобто знаходиться у дисипативному процесі «творчої не-реалізації», «антикреативності», «творчої неспроможності» до креативності в силу самих різних причин: «творчого невизнання», «втрати вдиховення» і творчої наснаги, «творчого стресу», «ментального виснаження» – загалом зниження і навіть втрати духовно-творчої енергії із-за неспроможності її перетворити-трансформувати у «творчу синергію» і «синергетику духа». Тоді відбувається «частотна дисипація» існуючої синергосистеми з розпадом-розподіленням-біфуркацією «основної частоти» (що її врівноважувала, але котра стала флуктуаційно-нерівновісною) на дві «неосновні» частоти з меншою нерівновісністю, хоча з перспективою подальшого біфуркаційного розпаду-розділення вже на 4, 8, 16 і більш низькі амплітудні «неосновні частоти» (низькоамплітудної) [9, с.393, 399, 400]. Без їх синергочастотного самоврівноваження енергорозпад веде до вихороподібного «торостворення» і «торозакручення» біфуркацій, в яких ентропійна енергосистема швидко гине [9, с.401- 402]. Щоб вона не зруйнувалась необхідна зміна періодично-фазового режиму на синергопроцес з відповідною ПФ-інверсією і **креативною синерготрансформацією**. А саме:

а). Ініціація синергопереходу та практично-предметне налагодження процесу **креативного синергопереходу** в ПФ-режимі «самореалізації-самодійснення». В ході цього синергопроцесу енергосистема перетворюється на синергосистему з креативними якостями, стає креативно-

реалізаційною синергосистемою, в котрій на постійно-діючій основі починає працювати синергомеханізм самогенерації та «опредмечення-розпредмечення» не тільки творчих ідей і «реалопонять» (інформаційно-семантичних паттернів), але й креативних менталосфер і цілих «суб'єктних реальностей» в екстенційно-реалізованому ноосферному бутті. Воно первинно і предстає як вищомірна креативно-синергетична реальність, де діє «закон малих енергій» у трансформативному модусі «тонкопольових синергій» (креативно-інформаційного поля) або «закон малих змін». Це такі «синергозміни», котрі ведуть до ланцюгоподібної самодетермінації «малих змін» і далі – до великих і понадвеликих макро і мегазмін у понадсистемі фізичного і метафізичного буття через миттєві квантові **синергоімпульсації**. Вони є мікромалими квантовими «креативно-польовими імпульсаціями» самодетермінізуючих ланцюгоподібних малих змін у масштабі їх перетворення у макро- і мегареальність креативно-синергетичного буття.

Розділ 6

б). Інверсія-трансформація «біфуркації за межою» ПФ-процесу. Це його перетворення на креативний синергопроцес з креативним синергопереходом до інформаційно-польової буттєвісної реальності з активними інформаційно-обмінними та інформаційно-розподільчими синергопроцесами, котрі через ПФ-режим «опредмечення-розпредмечення» креативно зв'язують фізичне і метафізичне буття у синергетично-польових взаємодіях. Вони представлені **креативними синерговзаємодіями** матеріально-об'єктного і ментально-об'єктного з'єднання, інформаційно-польового обміну фізичними енергіями і метафізичними синергіями, що розвиває інформаційно-синергетичний обмін. Це «синерго-обмін» потенціалами і ресурсами різнорівневих і різновимірних реальностей з їх об'єднанням-інтеграцією у єдину креативно-синергетичну

реальність автентичного буття з ментально-матеріальною ідентифікацією людської антропосутності поза її явишно-голографічних ефектів. А саме – феноменально, ноуменально і субстанційно сущого в єдиному і синтетичному «антропокомплексі», здатного до автєволюційного Антропогенезису [2, с.453, 470].

в). Інсталяція реалізаційного креативного імпрінту. Він представляє собою *ментально-інформаційний код (МІК)*, котрий задає *«креативну здатність»* до постійного «реальнісного творення» та «буттєтворення» у його самих різних модусах, ментальних і соціальних конструкціях «бут-тереальностей». Креативна здатність має і такий «феноменальний вихід» як «проявлення-актуалізація» інших «можливих реальностей» і природних світів, що маніфестує себе як феномен *«креативної самоідентифікації»* з його проявленням на різнореальнісних рівнях і в «поліреальнісних вимірах» Онтосу. Подібний феномен виявляється і через *креативну здатність до сприйняття, знання і розуміння операцій декодування субстанційних код-програм як прототипів природних світів та буття* [10, с.453]. Тому креативний імпрінт інсталюється як імперативна «ментальна здібність» до розгортання-реалізації та «імпринтної самореалізації» вищих субстанційно-морфологічних і сингулярно-ноуменальних код-програм з їх образно-понятійною ідеографікою у феноменальному бутті [10, с.153, 172]. Це відповідна креативно-синергетична реальність власної самоідентифікації або її *«креативна соціалізація» у ноосферно-синергетичному соціумі* через той чи інший модус креативно-ноосферного світорозуміння.

г). Предметна самореалізація ноосферно-креативного світорозуміння здійснюється у *модусі автентичної самоідентифікації творчих суб'єктів*. Автентичність його модусу досягається у *ноосферно-креативному світорозумінні* на основі *самоідентифікації творчих суб'єктів у власній*

здібності до креативної самореалізації. Вона здійснюється через декодування креативно-реалізаційних імпринтів в код-програмах та їх представлення в ІТ-програмах «розгортання-здійснення» (самоздійснення) ідентифікованої креативно-синергетичної реальності. Або на основі особистого **«креативного самопрограмування»** і **«творчого проектування»** власної життєдіяльності як «буттєтворчості». А від суб'єктної творчості надалі перейти до «об'єктного конструювання» на основі і способом творчо-програмованого розвитку соціуму через його синерго-організацію, синерго-впорядкування та **модуляторного синерго-утворення** в оптимально-композиційних конфігураціях, кращих зразках-прототипах синерго-визначеного і програмно-спрогнозованого майбутнього, що *синергореалізується на основі кодованих і розкодованих синергопрограм*.

Таким чином, періодично-фазові синергопереходи детермінаційно зобумовлені, виникають і здійснюються внаслідок жорсткої необхідності подолання зростаючої ентропії і дисипації всякого розвитку. А в суспільстві – різкого скорочення можливостей ресурсозабезпечення існуючого соціуму (що все інтенсивніше «проїдає» майбутній труд у «споживчій економіці»), нагальної потреби в радикальній зміні ресурсопоглинаючих технологій (що базуються на невідновнювальності ресурсів та енергетичній гіперзатратності), необхідності невідкладного переходу до відновнювальних і ресурсоакумулюючих синерготехнологій. Невідкладність їх розробки і впровадження диктується тим, що саме зараз і на протязі всього ХХІ століття будуть визрівати і нарощуватись не тільки вкрай негативні тренди загального колапсу, війною за ресурси, котра може завершитись всеруйнуючого гекатомбою і самознищенням людства. Проте укріплюється і позитивна детермінація переходу до синергізму і креативних синерготехнологій. Цей позитивний тренд не так помітний, бо це «латентна детерміна-

ція», але вона в скрито-латентній формі, невідворотно та в якості «слабореагуючих факторів» створює «позитивну необхідність» та сприятливі умови до здійснення синергетичних ПФ-переходів у нову синергетичну якість людського буття. Саме починаючи з мікрорівня окремої особистості, синергоперетворень у людській свідомості і мисленні, а потім – з синергопереходом у ПФ-режимі на макрорівень всього людського соціуму. Подібне автоматично не здійснюється, а потребує відповідної регулятивної синерегодіяльності та інформаційно-технологічного програмування з креативно-синергетичного творення ноосферної реальності і задання через імпрінтинг ІТ-програм необхідної позитивної детермінації періодично-фазових переходів з їх трансформативною інверсією в ноосферне синергобуття. Практично це можна здійснити шляхом застосування відповідних «топологічних імпрінтів» ноо-розуміння та синергометодів, дозволяючих реалізувати «скеровуючі» багаторівневі ПФ-синергопереходи.

2.4. Єдині топологічні модуси ноо-буття і ноо-розуміння за логістикою ІТ-програмування в дискурсі та імпрінтах ноо-мислення

Інформаційно-технологічне програмування ноосферної реальності здійснюється, як було раніше показано, на основі трансформативної інверсії та позитивної детермінації трансформативних періодично-фазових переходів (ПФ-переходів) в ноосферне синергобуття. Такого роду позитивність трансформативної інверсії у ПФ-переходах представлена періодично-фазовим обертанням біфуркаційних процесів та їх поверненням до врівноваженості і самовпорядкування, приведення в стан валідності, сталості і синергоефективності, що просліджується у відповідних інверсо-

ваних змінах і позитивних синерговиявах. Вони просліджуються у наступному:

(1) - наявність і зростаюча генерація великої і «понад-великої» множинності комунікативних взаємодій та суб'єктних інтеракцій, ціннісних виборів у множинності їх циклічних детермінацій, універсальних зв'язків та у понадвеликому розмаїтті їх конвергентивних коннекцій; це також зростаюча генерація множинних когнітивно-операційних фракталів і технологічних оперонів, креативних форм, модусів та видоутворень з «творчих опредмечень» та з реалізацією-здійсненням буття «другої», «третьої», «четвертої» і «п'ятої» природи соціосферного, культуросферного, креатосферного, ноосферного і космоноотичного буття; подібна множинність та розмаїття нових форм буття та його нечисленних видоутворень потребує відповідного «креативно- синергетичного синтезу» в інноваційних і ноосферних синерготехнологіях;

(2) - множинність «техноформ» та їх різновидових техноутворень; вони сконструйовані за енергопринципом техногенного буття і потребують своєї інверсії-трансформації з біфуркаційного ПФ-режиму енергоречовинних перетворень на «режим синергопереходу» до сталого ноо-буття; це також їх трансформація в подальшому «синергетичному синтезі» та ПФ-синергоперехід від «реакцій розпаду» в енерготехнологіях до «реакцій синтезу» у релевантних синерготехнологіях і ноо-технологіях;

(3) - наявність «понадвеликого» синергетичного ефекту («гіперефекту») в «реакціях синтезу»; цей синергоефект виявляється в «синтез-акціях» злиття ментально-суб'єктного і матеріально-об'єктного з «понадсильним» проявленням цього матеріально-ментального (суб'єкт-об'єктного) «злиття» в інформаційно-польовому синергоефекті; його «синергетична сила» така, що вона і приводить до синергетично-резонуючого «всплеску» і вибухоподібного творення інфо-

рмаційно-синергетичної реальності з можливостями буттевісних феноменів вищого рівня і виміру;

(4) - кумулятивність синергоефекту в людські «понадздібності»; на «людському рівні» окремої особистості подібний синергоефект феноменально виявляється в ментальних «синергоздібностях» людини як «синерголюдини», що й первинно маніфестується у ноосферно-синергетичному світорозумінні;

(5) - інверсованість «ментальних синергоздібностей» творчих суб'єктів в ноо-мисленні; глибинні потенціали ноо-мислення і розкриваються через ноосферно-синергетичне світорозуміння, котре дозволяє операційно задіяти ментальні ресурси шляхом практичного використання код-програм та імпринтів «високорівневої свідомості» і «багатомірного мислення», а надалі – створити синерготехнології штучного інтелекту, розробити інноваційну методологію ноосферного пізнання і ноо-мислення, ноосферну епістемологію безперервного зросту знань.

Так, застосовуючи «ментальні імпринти» ноосферно-синергетичного світорозуміння, можна, наприклад, практично і технологічно розвинути синергоздібності творчих особистостей на рівні їх багатомірного мислення (БММ) шляхом застосування таких основних ***синергометодів БММ***.

1). Комуникативний імпринт інтерсуб'єктності. Він дозволяє розробити інформаційно-технологічну програму «комутантного мислення» у «розширеному» інтелектуально-операційному діапазоні комуникативно-«зв'язаної» понадсистеми. Подібний діапазон є «розширеною менталосферою» комуникативних суб'єктів, що предстає як «інтерактивна інтелектосфера» відкритих комунікацій або «комуникативне середовище» інтерактивного спілкування творчих особистостей. Головний метод мислення у цій комуникативній «ментальній координаті» – це метод періодично-фазового комуникативно-інформаційного обміну-розподілення знання способами його інтерактивного пере-

бору-таксономії. Або скорочено – це **метод інтерактивно-комунікативної таксономії**: комунікативно-послідовної, паралельної ілюкутивної, матричної, комплексної, диференційної тощо. Але у всіх випадках це буде в інтелектуальному сенсі максимально «широка таксономія» у великому і понадвеликому «масиві інформації», котру семантично обробити, «переробити» та інформаційно «зв'язати» у їх «комутантності», що іншими методами здійснити неможливо.

2). Аксіологічний імпринт полісуб'єктності. На його основі розробляється та інсталюється інформаційно-технологічна програма (ІТ-програма) менталоаксіосферного **«експлерентного мислення»** у детектованому діапазоні пріоритетних цінностей. Цей детектований діапазон є «ціннісно-детермінованою менталосферою» аксіологічних суб'єктів, котра репрезентує себе як регулятивна «інтелектуальна аксіосфера» відкритих і вільних виборів та ціннісного обміну в «аксіологічному середовищі». Цим «аксіосередовищем» фактично є аксіосфера циркуляції ціннісних детермінантів в якості регулятивних цінностей, з котрих обираються «пріоритетні цінності» для розвитку мислення і здатності до мислетворчості аксіологічних суб'єктів. Основний метод мислення у даній «аксіоментальній координаті» – це циркуляція регулятивних детермінантів ціннісного знання (інформації) в режимі «переміжаємості» синергопереходів. Скорочено, це є **метод ціннісної рекурсії інформації** та її селекція в якості ціннісно-інформаційних детермінантів.

3). Конвергетивно-коннекційний імпринт інтегрованої суб'єктності. Цей імпринт кладеться в основу розробки та реалізації **ІТ-програми конвергетивно-«інтегрованого мислення»** методами створення ментального діапазону з «універсалістським інтерфейсом». Подібний діапазон набуває конвергетивно-інтегрованої якості шляхом інсталяції «кон'юнктивних імпринтів» (взамін диз'юнктивних) з близькими «ціннісними інтерфейсами», котрі дозволяють

здійснити комунікативно-«ціннісну коннекцію» та інтегрувати їх у «ціннісні універсалий». Основний метод мислення – це ПФ-інверсія дивергетивних коннекцій у конвергетивно-зближуючі зв'язки, що можна представити **як метод ПФ-конвергенції детермінованих таксономій до інтегрованого інтелекту.** Він може підніматись на рівень інсайтелекту «піднесеного» та «осяяного» розуму. Тому його можна представити і як **метод ПФ-конвергенції до інтегрованого інсайтелекту,** здійснення ПФ-переходу від «дивергетивного інтелекту» до «конвергетивного інсайтелекту».

4). Когнітивний імпрінт соцієтальної суб'єктності. Він інсталює здатність «когнітивних суб'єктів» до самоорганізації, що можна реалізувати в імпрінтінговій ІТ-програмі розвитку **«практиологічно-операційного мислення».** Подібна ІТ-програма будується на основі створення «векторних фракталів» у вигляді «імпрінт-оперонів», котрими можна «векторно оперувати» у менталосфері, що стає, таким чином, «ізоморфно подовженою», континуально-самоподібною, фрактально конфігурованою і оперонно-практиологічною когнітосферою. Вона не потребує свого «розширення» чи «поглиблення», бо подібна когнітосфера має якість ізоморфності і функціонує в понадшироких межах «фрактально-ізоморфного діапазону». В цьому діапазоні налагоджується режим «ізоморфної самоподібності»любих об'єктних і суб'єкт-об'єктних масштабів, бо любий масштаб у фрактально-ізоморфному діапазоні трансформується-інверсується за принципом «масштабної інверсії». Тобто він приводиться до «векторної самоподібності» у когнітивному фракталі «0-1», котрим можна оперувати як «фрактальним опероном». Таке оперування представляє собою «оперонну рекурсію» фрактального «операційного обертання знання». Це може бути раніше апробоване на практиці знання, що отримує нове осмислення і значення. А те знання, що тільки актуально створюється у теперішньому процесі,

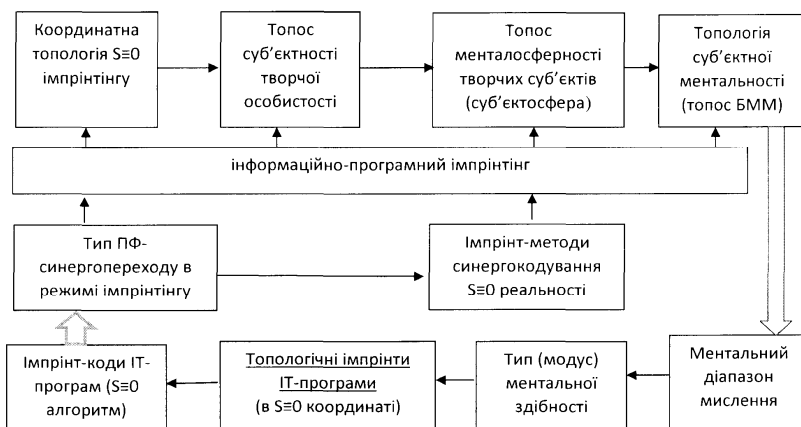
оперонно-рекурсивно «переноситься» на майбутнє знання як вже існуюче та інноваційно-детерміноване і «визначене» знання. І тому воно, вочевидь, є синергетично-визначеним знанням або синергетично-детермінованим знанням, котре обов'язково буде у майбутньому існувати у визначенні **«когнітивно-фрактального знання»**. Метод мислення, який при цьому застосовується, можна визначити як ПФ-фракталізація ізоморфності і самоподібності у когнітивних синергопереходах. Тобто – це **метод ізоморфної фракталізації і операційно-когнітивної рекурсії**, котрий практично функціонує як **метод когнітивного імпрінтингу «оперонних фракталів»**.

5). Креативний імпрінт автентичної самореалізації. Він дозволяє здійснити інсталяцію «креативної здібності» суб'єктів, котрі таким чином перетворюються на «креативних суб'єктів». Це їх здатність до «реалізаційно-предметного мислення» у 2-х головних модусах: а) безпосередньої «візуалізації» креативно-синергетичної реальності (як дійсної, так і майбутньої) і б) здатність до створення імпрінтингових ІТ-програм у суб'єкт-об'єктній координаті самоподібності-автентичності креативно-синергетичної реальності як дійсної через її ментальну самоідентифікацію. Можливість розробки подібної ІТ-програми залежить від створення імпрінтів-ідентифікаторів або ідентифікаційних «реальнісних кодів» креативного синергопроцесу, що відбувається в режимі «перетворення-преображення» матеріально-об'єктного у ментально-інформаційне через вищі свідомісні «абстрактні переходи». А потім – відбувається синергетичне злиття-синтез матеріально-об'єктного і ментально-об'єктного через креатокоди їх опредмечення-розпредмечення в інформаційно-польовій координаті ноосферного буття «тонкої реальності». Надалі подібні креатокоди задіюються вже як імпрінти-декодуери «проявлення-візуалізації» особливої «третьої реальності» (після «першої» – природної і «другої» – соціальної), котра

сучасною наукою номінується як «інформаційно-польова реальність», «метафізична реальність», «транснатуральна» і «супранатуральна реальність», «тонка реальність» тощо. Але за своєю сутністю вона є **ноосферно-об'єктною реальністю**, в котрій у єдиній суб'єкт-об'єктній координаті 4-го і 5-го «онтологічного виміру» у «вищій екзистенційності» розвивається креативно-синергетичне буття, котре в нашій концепції має через космоноосферу імпрінтінговий код-програмний зв'язок, метазв'язок і метаконнекцію з субстанційним виміром метареальності [10, с.211]. З іншого боку вони представляють як «тематичні креатокоди», або «макроконнектори» і «метаконнектори» зв'язку з іномірними та вищовимірними реальностями. Тобто функціонують як **коннекційні креатокоди-імпринти** синергетично-інформаційного «входу-виходу» в інші реальності, котрі таким чином стають «проявленими» і актуалізованими для сприйняття і усвідомлення багатомірним мисленням «креативних суб'єктів». Головний метод мислення і осмислення – це *ПФ-реалізація дійсності через креативно-ментальну здібність її «реалізаційного проявлення», реальнісного виявлення-фіксації на основі застосування креатокодів в якості імпринтів-декодерів актуалізації висхідних прототипів існуючого буття. Тобто це метод імпринт-декодування висхідних прототипів реальності шляхом її компаративної ідентифікації через автентичну самоподібність.* А скорочено, – компаративна ідентифікація прототипу в його автентичній самоподібності.

Таким чином, на основі «ментального імпринтування» ноосферно-синергетичного світорозуміння синергоздібність творчих особистостей можна розвинути за відповідним «синергоалгоритмом» інформаційно-технологічних програм в суб'єкт-об'єктній $S=0$ координаті. Цей алгоритм розробляється при здійсненні періодично-фазових синергопереходів в ПФ-режимі застосування синергометодів багатомірного мислення (БММ). Ними виступають імпринт-

методи БММ, які можна використати у відповідності до характеру «топологічної рефлексії» творчих суб'єктів (емпіричної, логічної, трансцендентальної, абсолютнісної), а також «конфігурації медіального тіла» суб'єкта-«комуніканта» [6, с.40, 59, 68, 389]. Відповідно до цього «рефлексивний топос» може бути представлений у різних дискурсах, семантиці, інформаційних поняттях-імпрінтах та за методами їх застосування у БММ творчих суб'єктів. А саме у такому ІТ-програмному ноо-алгоритмі:

Подібний ноо-алгоритм ІТ-програмного застосування ІМ БММ (імпринт-методів багатомірного мислення) для розвитку синергоздібностей творчих особистостей та їх синергоякостей ноосферного світорозуміння можна репрезентувати у відповідному матрично-проективному вигляді. Представлена як **проективно-реалізаційна матриця** вона показує, яким чином можна практично здійснити ПФ-синергоперехід в онтологічний вимір креативно-синергетичної реальності і ноосферного буття, створивши відповідну ІТ-синергопрограму «ноосферної самореалізації». Загалом, це **проективно-матрична ІТ-програма імпрінту ноосферного світорозуміння і ноо-мислення**, що реалізується в процесі креативно-синергетичної актуалізації й утвердженні ноо-буття (див. табл. 1).

Таблиця 1

Проектно-матрична репрезентація ІТ-програми імпрінтингу ноосферного світорозуміння і ноо-мислення в процесі крaтивнo-синергетичнoї реалізації ноо-буття

Назва проект. топосів ноо-мислення	Топологія імпрінтингу в єдиній $S=0$ координаті ноосферного буття	Тип суб'єктності особистості (топологія «суб'єктної реальності»)	Топос менталосферності творчих суб'єктів (тип суб'єктосфери)	Топологія суб'єктної ментальності (тип мислення творчих суб'єктів)	Ментальний діапазон мислення ноо-суб'єктів в топосі їх суб'єктосфери	Тип (модус) ментальної здібності та її топос
1	2	3	4	5	6	7
1	Комунікативний імпрінтинг	Комунікативний суб'єкт	Розширена інтелектосфера	Комуnтантно-інтерактивне мислення	Інтерсуб'єктний діапазон	Комунікативна здібність: а) до підсилення інтерактивних та інтерсуб'єктних взаємодій. б) створення інтеркомунікативного імпрінту
2	Аксіологічний імпрінтинг	Аксіологічний суб'єкт	Аксіосфера	Ціннісно-детермінаційне мислення	Детекторний діапазон (ціннісної вибірковості)	Аксіологічна здібність: а) до розрізнення і детермінації цінностей б) до створення детект-імпрінтингу
3	Конвергетивно-коннекторний імпрінтинг	Інтегративний суб'єкт	Коннекторно-ціннісна культуросфера	Універсалістський інтерфейс	Дивергетивно-конвергетивний діапазон мислення (пульсуючої кон'юнкцій-диз'юнкції)	Конвергетивна здібність: а) до комунікативно-ціннісної коннекції б) до створення конвергетивного коннект-імпрінту
4	Когнітивний імпрінтинг	Когнітивний суб'єкт	Когнітосфера	Праксеологічно-операційне мислення	Фрактально-ізоморфний діапазон (переміжасмих станів і конфігурацій)	Когнітивна здібність: а) до векторного оперування таксономіями як реаліопоняттями б) до створення когнітивних імпринтів ІТ-програм
5	Креативний імпрінтинг	Креативний суб'єкт	Креатосфера	Реалізаційно-предметне мислення	Діапазон матеріально-ментальних перетворень в трансформативну реальність Онтогнозису	Креативна здібність: а) безпосередня візуалізація креативно-синергетичної реальності б) до створення креативних імпринтів ІТ-програм

Назва проєкт. топосів ноо-мислення	Топологічні імпринти IT-програма (в $S=0$ координаті)	Імпринт-коди IT-програма та їх модули (з інверсією в імпринт-декодері)	Тип ПФ-режиму при здійсненні синергопереходу (ПФ-синергоперехід з імпринтінгом ноосферного світорозуміння)	Ментальний імпринт-метод (ІМ) мислення при ноосферно-інтелектуальній діяльності
8	9	10	11	12
1	IT-імпринт комунікативно-синергетичної реальності. Програма ціннісних комунікацій	Інтелектокоди комунікативності: взаємодії інтерактивності, інтерсуб'єктності і підсилення	ПФ-комунікація з обміну, розподілу та самоорганізації інформації СП з імпринтінгу комунікативних інтердій	Імпринт-метод інтерактивного дослідження, інтелектуально-ціннісної комунікації
2	IT-імпринт аксіологічно-синергетичної реальності. Програма ціннісної детекції і вибору	Аксіокоди: смисли, знаки і значення, детермінації-детекції цінностей	ПФ-циркуляція ціннісних детермінантів у переміжності СП-імпринтінгу детермінованих і детектованих цінностей	ІМ ціннісної детермінації і смислово і рекурсії в знаках і значеннях (полісеміотика)
3	IT-імпринт конвергетивно-синергетичної реальності. Програма конвергетивної таксономії і коннекції реальності	Коннектокоди: детерміновані і детектовані таксони, бінери, діхотомії, альтернації	ПФ-інверсія дивергетивних цінностей у конвергетивні СП з імпринтінгу детектованих таксономій та альтернацій	ІМ інтегрованої таксономії і ментальної конвергенції (в інсайтелекті)
4	IT-імпринт когнітивно-синергетичної реальності. Програма ізоморфно-векторної самоподібності. Підпрограма оперонної рекурсії.	Когнітокоди: а) фрактальні векторні оперони (0-1) б) вектор-оперони перенесення детермінованого і детектованого знання	ПФ-фракталізація ізоморфності і самоподібності СП з імпринтінгу оперонних фракталів через рекурсію-перенесення (рекурсивне знання)	ІМ ізоморфної фракталізації ІМ операційно-когнітивної рекурсії ІМ рекурсії детектування знання через оперонні фрактали
5	IT-імпринт креативно-синергетичної реальності. Програма самоподібної автентичної реальності. Підпрограма інноваційної детермінованої майбутньої реальності	Креатокоди: а) ідентифікатори в режимі «опредмечення-розпредмечення» б) декодери інформаційно-польових конфігурацій, композицій, паттернів, парсів	ПФ-реалізація проявленності і здійсненності СП з імпринтінгу декодованих інформаційно-польових програм у креативно-топологічне світорозуміння	ІМ автентичної самоподібності ІМ компаративної ідентифікації ІМ декодування імпринтів у вищих ментальних контурах (білатеральний контур нейроінтелекту)

Здійснена подібним чином проектно-матрична репрезентація інформаційно-технологічної програми реалізації ноосферного світорозуміння у суб'єкт-об'єктній єдності ноомислення і ноо-буття дозволяє надалі розробити і програмно-матричний проект через структуроутворення ноореальності у єдиній суб'єкт-об'єктній координатній системі. Практично подібне можна реалізувати за конкретним типом програмно-системної репрезентації ноосферно-реальнісної топології (функціональної, структурної, системно-структурної), релевантного ІТ-імпрінтінгу ноосферного світорозуміння і ноо-мислення у єдиній суб'єкт-об'єктній координаті метасистемної синергореальності. Наприклад, за логістикою ІТ-програм розробки і реалізації штучного інтелекту у його безпосередньому зв'язку і нерозривній єдності з креативно-синергетичною і ноосферною реальністю, котру він як синергоінтелект (нейроінтелект та «інсайтелект») програмно відтворює і безпосередньо реалізує у перманентному синергопроцесі «розгортання-здійсненності» ноосферного буття у його «матричній репрезентації». Імпрінтінг ноо-розуміння через конкретні імпринти здійснюється за відповідними «стандартами раціональності» [1, с.499, 530, 581]. Ними можуть бути інтеркомунікативні стандарти раціональності (ІКСР), інформаційно-семантичні (ІССР) та інформаційно-імагінативні стандарти раціональності (ІСР) «зворотньої рефракції» та «інтенційного висвічування» реальності (М.Хайдеггер). Це також трансформативно-конструктивний (ТКСР) та інформаційно-креативний стандарти раціональності (СІКР), при наявності котрих відкривається можливість створення Єдиних методологічних засад ноосферного мислення і ноо-пізнання з безперервною епістемогічною аккумуляцією і зростом ноосферних знань та розроблених на їх основі ноо-технологій.

Внутрішню логістику ноосферної понятійності, наукової раціональності, а з нею «крос-понятійності», семантики і

семіотики представлення в «транс-поняттях», в дискурсі інформаційних імпринтів та семантичних паттернів можна зрозуміти саме в «стандартах раціональності», в номінаторах і конфігураторах ноо-мислення при конкретній розробці ІТ-алгоритмізованих ноо-програм. У загальному вигляді логістику ІТ-імпринтинга ноо-розуміння і ноо-мислення у відповідних «стандартах раціональності» можна представити наступним чином:

Інсталяційна процедура імпринтингу в конкретних ІТ-програмах з використанням раціоналізованих імпринтів складних і понадскладних трансцендентальних понять, транс-суджень і рефлексій інтелігібельного мислення може здійснюватись на основі НЛП (нейро-лінгвістичного програмування), інформаційних культурокідів (ІКК), коучінгу, сугестії, інтерактивної комунікації (ІАК), методами синектики тощо. Конкретні імпринт-поняття, що створюються за «стандартами раціональності» (ІКСР, ІССР, ІПСР та інших) можуть бути представлені у самих різних номінативних конструктах. Це, наприклад, номінатори почуттєвих понять у вигляді дискурсаторів і сигніфікаторів, інформаційно-семантичні паттерни (ІСП) і «поняттєвих ком-

плексів», їх генералізації в інформаційно-закодованих фрагментах дійсності, операції «фракталізації» ІСП у фрагментах та фрактальних конфігураціях, оперонні фрактали і конфігуратори локальної топографії ноо-реальності, холістичні номінатори ноо-реальності у її цілісній композиції, «композитрони» сенсифікованого ноо-буття, інтерналізовані і екстерналізовані «креатрони» різних типів актуалізації ноо-буття, його ідентифікації в різних модусах космічних ноо-культур. Включаючи натур-природні ідентифікатори ноо-буття і ноо-життя у всезагальності Космонооса.

Таким чином, розроблена філософсько-інноваційна методологія репрезентації ноосферного світорозуміння у відповідних імпрінтах, паттернах, матричному проекті ноомислення і ноо-розуміння відкриває можливість до досягання буття у понадвеликій синергосистемі фізичної і метафізичної реальності більш високої онтологічної вимірності. Відкривається також можливість конструювання штучного інтелекту у розширеному дискурсивному діапазоні антропогенно-раціоналізованого взаєморозуміння. Це можливо також і в неантропоморфних та іншорозумових типах дискурсу, в різних способах поняттєвої сигніфікації, імагінальної актуалізації реальності, топологічно-морфологічного «оформлення» дійсності як ідентифікованого буття. Це стає особливо важливим, коли соціосфера людського буття глобалізується, свідомість і мислення приймають планетарно-космічний характер сприйняття дійсності, а людина як планетарна істота входить в космосферу невідомого їй середовища з незнайомими способами і алгоритмами існування в ньому. Один із пропонуємих способів – це створення топологічних інформаційно-технологічних імпринтів ноо-розуміння та актуалізація ноо-реальності шляхом її ІТ-імпринтінгу у єдиному координатному вимірі суб'єкт-об'єктної метасистеми понадвеликої синергореальності «космічних розумів». Для цього треба здійснити космоно-

осферний ПФ-синергоперехід від *інформаційно-кодованої модуляції* існуючої техноінфосфери до *ноосферно-кодованих модуляторів* та імпринтів ноо-розуміння і ноо-мислення.

Використана література (до підрозділів 2.2-2.4)

1. Капица В.Ф. Філософія науки та ноосферно-наукові інновації в мисленні і пізнанні – Кривой Рог: Видав.центр, 2016. – 623с.

2. Капица В.Ф. Онтологічні виміри буття і філософія онтогенезису. – Кривий Ріг: Видав. центр, 2012 – 491с.

3. Девис П. Суперсила. – М.:Мир, 1989. – 272с.

4. Гнатюк Л.В. Сознание как энергетическая система. – Сумы: Университетская книга, 1999. – 400с.

5. Кизима В.В. Тоталогія. – К.: Парапан, 2005. – 272с.

6. Савчук В.В. Топологическая рефлексия. – М.: «Канон», 2012. – 416с.

7. Капица В.Ф. Синергетика ноосфери і метафізика знання. – Кривий Ріг: Видав. центр, 2010. – 304с.

8. Хакен Г. Синергетика: иерархия неустойчивостей в самоорганизующихся системах и устройствах. – М.: Мир, 1984. – 419с.

9. Капица В.Ф. Світоглядна культура і ноосферне світорозуміння. – Кривий Ріг: Видав. центр, 2013. – 592с.

10. Капица В.Ф. Гносеологічні перетворення знання і ноуменальне пізнання. – Кривий Ріг: Видав. центр, 2011. – 387 с.

Розділ 3. Інформаційно-технологічний імпрінтинг ноо-розуміння і програмно-топологічна актуалізація ноо-реальності (в онтологічно- координатному вимірі метасистемної дійсності)

3.1. Програмно-логістичні алгоритми ІТ-імпрінтингу ноо-розуміння і метасистемна актуалізація ноо-реальності (у єдиній суб'єкт-об'єктній координаті ідентифікованої ноо-дійсності)

Виходячи з фундаментальних принципів онтології і гносеології ноонауки, топологічну актуалізацію ноо-реальності за її «топосом-місцезнаходження» можна здійснити, як було показано, на основі імпрінтингу ноосферного світорозуміння за семантикою, дискурс-логістикою та синергометодами ноо-мислення. Головним результатом цього метасистемного процесу, що відбувається як періодично-фазовий синергоперехід (ПФ-перехід) є виникнення «ноосферного типу» людини або «людини у ноосферному вимірі», котра трансформується з одновимірної «людини-функції» у багатовимірну «людину як систему». Дослідники в галузі «неосферного розвитку» розглядають «людину як космічну сутність», що «має генетичний енергоінформаційний зв'язок з Сонячною системою, Всесвітом», «підкоряється у своєму розвитку Космофізичному, Інтелектуальному і Духовному центру Всесвіту» [1, с.267,275-276]. За нашою концепцією, це ноо-людина, «homo novus», «універсальна людина», «homo universalis», що здатна до всеєднісного Метабуття і Метажиття [4, с.470,478]. У ноолюдини корінним чином змінюється характер її «емпіричної і логічної рефлексії», сам «топос» і «рефлексивна топологія» мислення стає «топологічною рефлексією» у трансцендентальних поняттях «terminus novus» [2, с.40-41, 59]. «Оптичне сприйняття» світу у почуттєвому світогляді

спочатку змінюється на «паноптичну метафорику», що відходить від «оптикоцентризму» і наближається до «рефлексії як порозуміння» (там де раніше була «рефлексія відображення»), а потім стає «мисленням на власних засадах». Виходячи з цього, В.В.Савчук вважає, що подібне характерно для суб'єкта «мислячого самостійно», котрий «користується лише максимою самозбереження розуму» (за І.Кантом) і для якого основним розумовим «топосом-місцезнаходженням» інтелектуальної діяльності стає «трансцендентальна рефлексія» [2, с.46, 51, 59, 67]. А з цим – змінюється вся «конфігурація медіального тіла» в об'єктному середовищі «розмірковуючого суб'єкта». Тобто вся об'єктна «навколишня реальність, а також (її) центр,... суспільство, суспільне життя», що «розчиняється у розмаїтті денотатів», серед котрих суб'єкт стає зв'язуючим «комутантом» у «новій картині світу, в якій інакше структурується простір і час» [2, с.386, 387]. В наших розробках подібне фіксувалось як «ментально-пізнавальний феномен» у «новому світосприйнятті пізнавальною свідомістю» та новою суб'єктною здатністю до «трансценденції знання та його реальнісного проявлення у процесі пізнання дійсності». У тому числі й «субстанційного знання у метафізичному бутті» з іншим часопросторовим виміром [3, с.24, 72]. Наприклад, у нових «онтологічних вимірах» буття як «багатовимірної реальності», що включає і «ноореальнісну вимірність» як реалізованого «субстанційного знання» [4, с.275, 338]. В.В. Савчук під цим розуміє «субстантив... або дещо, що лежить в основі (є субстанцією)», котра як «універсальність відсилає до невідзначеності, а (як) потенціальність – до актуальності» [2, с.387, 388].

За нашою концепцією, щоб подібну реальність актуалізувати, перш за все у «ноосферній вимірності», потрібно її програмно-топологічно визначити на основі відповідного

ноо-розуміння шляхом ІТ-імпрінтінгу та логістичної алгоритмізації процесу «виявлення-проявлення» ноо-реальності у її власному координатному вимірі. Як раніше було показано, практично це здійснюється за методологією ІТ-програмування інтелектуальної діяльності у пізнавальних процесах суб'єкт-об'єктної взаємодії. Але на основі понятійного апарату і категорій ноо-розуміння, що потребує використання топологічних ІТ-імпринтів і синергометодів ноо-мислення. А саме – це *ІТ-програми ноо-реалізації синергобуття у його комунікативно-інтерактивному, аксіологічно-семантичному, синергетичному, конвергентивно-інтегруючому, когнітивно-фрактальному і креативно-синергетичному модусах*. Вони і є тим «актуалізаційним топосом» місцезнаходження ноо-реальності, котра потребує відповідної «топологічної рекогносціровки» у різних ноо-модусах (об'єктних) і ноо-дискурсах (суб'єктних), що дозволяє «виявити-проявити-визначити» ноо-реальність як «повномірну» і «повноцінну» ноо-дійсність. Але вже не в категоріях звичного і традиційного понятійного розуміння, а в *«інформаційних поняттях» ноо-дискурсу, в семантиці ІТ-імпринтів, фіксуючих ноо-реальність як дійсність і реально існуючу синергосистему ноо-буття*. Вона структуроутворюється і функціонує в суб'єкт-об'єктній координаті ноосферного синергобуття на різних рівнях його онтологічної репрезентації. Конкретно, це *представленність ноо-реальності у її різних періодично-фазових станах, різних режимах функціонування і структуротворення, структурно-функціонального рівнезростання до вищого рівня метасистемно-якісного ноо-буття у його синергетичній фізично-метафізичній пов'язаності*. Проте подібний зв'язок є складним і непрямим, «феноменально» здійснюється через синергетичні періодично-фазові переходи. Його можна розуміти і як «діалектичний зв'язок», котрий здійснюється в стрибкоподібному режимі кількісно-якісних ПФ-

синергопереходів з порушенням безперервності і процесуальності у «фуркаційних точках», де відбувається флюктуаційна біфуркація і поліфуркація. В подібних ПФ-синергопереходах здійснюється фізично-трансфізичний стрибок від «малої системи» природного буття (почуттєво-світоглядного і «картинно-світового»), до метасистемного ноо-буття у понадвеликій, багаторівневій і багатовимірній понадсистемі. Це є синергоперехід-стрибок від «малого світоустрію», за Демокритом, – «мікрос діакосмос» – до «Великого світоустрію» в якості космоносферного, Великого і Понадвеликого ноо-буття. Воно є всезагальним і всеєднісним, універсальним і метасистемним, фізичним і трансфізичним, метафізичним і нефізично-субстантивним, сингулярним і ноуменальним в якості первореальності сущого [5, с.103, 114]. Це «вихід» у таку світореальність, що потребує на своєму більш високому рівні і ноосферному вимірі нового суб'єктного типу інформаційно-об'єктного орієнтування.

Ось чому головна якісна особливість ноосферної синергореальності виявляється в тому, що в ній інформаційно-об'єктне орієнтування здійснюється двояким чином. А саме:

а) як матеріально-об'єктне орієнтування у фізичній дійсності, що є опредмеченою і буттєвісно-взаємодіючою через матеріальні предметності;

б) і є одночасно ментально-суб'єктне орієнтування у ноосферно-метафізичній реальності, котра у фізичному відношенні є розпредмеченою і може репрезентуватись тільки ментально у понятійних «абстрактних об'єктах» інтелектуальної діяльності та інформаційних трансцендентах.

Таким чином, «інформаційне орієнтування» має суб'єкт-об'єктний характер і предстає як суб'єкт-об'єктне орієнтування (СОО) у єдиній суб'єкт-об'єктній координаті (ЄСОК) ноосферно-онтологічного виміру реальності у її синерго-метасистемній репрезентації. Подібне переживається

людською антропосутністю як незвичайний і надзвичайний психічно-ментальний стан, в котрому долаються «вроджені генетичні програми», що закладені у «структури мозку» і змінюється психічно-мозковий «характер сприйняття, розшифровки і реакції у відношенні стимулів навколишнього середовища» [6, с.73]. «Нейросоматична (психосоматична) програма», що є вроджено-генетичною, змінюється і приймає характер «метафізіологічного програмування» на основі імпринтів (imprint – закарбувати у пам'яті, оставити слід, зберегти у відзначенні) та «імпринтування» [6, с.73, 80]. За П.Берсневим, «імпринтування на відміну від кондиціонування (зобумовлення, навчення) не потребує багатократного стимулювання мозку для запам'ятання», а закладаються програмно шляхом «нейронної модифікації» психічної діяльності людини у відповідний ментально-психічний «контур», що й виглядає як «програмування мозку» [6, с.73, 78-79]. За нашою концепцією, суб'єкт-об'єктне «з'єднання світу» у всеєдність буття і мислення переводить творчу особистість у ментально-психічний стан своєї «нерозділеності» і «недискретності», холотропності і всеєдності зі всім світом. *Подібний стан суб'єкт-об'єктної з'єднаності-нерозділеності-синтетичності є адекватним і єдино можливим за самою ідеально-матеріальною природою інформації, що функціонує в інформаційній синергосистемі всього Універсуму*, у котрому відбувається «об'єктивізація гносеологічної реальності й онтологічна трансформація буття у ментально-реальнісній всеєдності Універсуму» [4, с.376]. Такий «інформаційний стан» суб'єкт-об'єктної синтетичності є вкрай незвичним і за своєю сенсibiliзацією, бо в ньому відбувається відповідний періодично-фазовий синергоперехід у ноо-реальність. Цей ПФ-синергоперехід стає можливим в разі опанування творчими особистостями, ноо-мисленням і ноо-розумінням дійсності. Тобто на основі ноосферного світорозуміння креативні суб'єкти можуть одночасно здійсню-

вати внутрішньо-психічну і зовнішньо-ментальну трансценденцію і синхронізувати ці ПФ-переходи у єдиному просторі-часі (за теорією відносності А.Енштейна). В такому матеріально-ментальному «синхронізованому стані» *«синергетичного синтезу»* об'єктного і суб'єктного вони можуть реально переживати синергопроцеси ментальної осциляції і ментальної турбулентності, «креативної флуктуації», «біфуркаційного озаріння» у частотно-квантовому «розділеності» реальності, «ноосферного осяяння» в ПФ-переходах. Подібним чином досягається принципово інше і вище *«ноо-розуміння-в-актуалізації»* ноосферної реальності як єдиної суб'єкт-об'єктної ідентифікованої ноодійсності. В онтологічно-буттєвісному сенсі вона предстає як рефракційно-«висвіченної» (у «зворотньому відображенні» та в «зовнішній трансценденції») активованої ноореальності у своєму вищому онтологічному вимірі дійсного ноо-буття. М. Мамардашвілі вважав, що для сприйняття «транснатуральної реальності», що фіксується у «зовнішній трансценденції» суб'єктів, треба відійти від «класичної моделі раціональності» і звернутися до «некласичної моделі», створити некласичну «абстракцію речового ефекта контініума діяльності» з «символічним елементом раціональності» [7, с.9,80,111]. За його думкою, «некласична раціональність» може навіть набувати «перетвореної форми» оберненої раціональності в «ірраціональних вираженнях» у мисленні і висловлюваннях в «terminus novus» [8, с.243]. Зараз це приймає вигляд «семантичних і когнітивних парадигм», в яких розробляються «метафоричні моделі» у відповідних «метафорологічних дослідженнях»: О.Н. Альошина, Л.В. Балашова, А.Н. Баранов, Є.В. Будаєв, Д.О. Добровольський, Ю.Н. Караулов, Н.М. Кобозева, Ю.Б. Феденьова, А.П. Чудінов та ін. Найбільш ефективно подібні моделі «працюють» в параметрах «регулярність і продуктивність метафорічної моделі», котрі найбільш чітко «визначають...

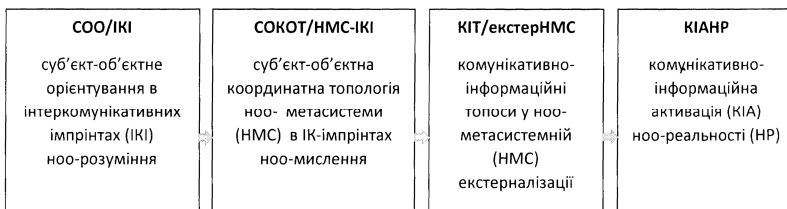
статус моделюємого об'єкта» [9, с.65, 66]. Однак це тільки «метафорична модель» нової раціональності мислення і «об'єктних метафор».

Логістика IT-імпрінтінгу ноо-розуміння в програмно-топологічній актуалізації ноо-реальності також у значній мірі базується на некласичній раціональності, «імпрінтно-перетворених поняттях» як «інформаційних поняттях», з їх «оберненими вираженнями» в різних дискурсіях, дискурсаторах і «стандартах раціональності»: (інтеркомунікативному, інформаційно-семантичному, імагінаційно-інформаційному та інших), а також на метафоричних моделях за формулою «помилка-в-процесі» та в дискурс-логістиці «виключення помилки» (EE – error elimination) при імпрінт-моделюванні інформаційного процесу у суб'єкт-об'єктному координатному вимірі. Дискурсивна логіка тут наступна: «Інф.1 → Об.1 → EE → Інф.2 → Об.2 → EE₂ → Інф.N → Об. N.» Таким чином вже «Об'єкт-2» може виявитись тою ноо-реальністю, котра фіксується як процес і результат суб'єкт-об'єктного орієнтування (COO) з «виключенням помилки» (EE) при актуалізації ноо-реальності на основі імпрінтованого ноо-розуміння.

Логістику суб'єкт-об'єктного орієнтування (COO) у єдиній суб'єкт-об'єктній координаті (ЄСОК) онтологічно зафіксованої ноо-реальності можна представити у відповідній алгоритмізації IT-імпрінтінгу ноо-розуміння. Подібна дискурс-логістика IT-імпрінтінгу дозволяє сприйняти, усвідомити і осмислити на метасистемній основі цей новий (і вищий) онтологічний вимір природного буття у ноосферно-метафізичному (трансфізичному) модусі синергосистеми. Тобто, коли COO здійснюється у тій же координатній системі ЄСОК за різними типами розумово-ментального дискурсу і за різною топологією («топосом») ноо-розуміння.

1). **Логістичне суб'єкт-об'єктне орієнтування.** Воно

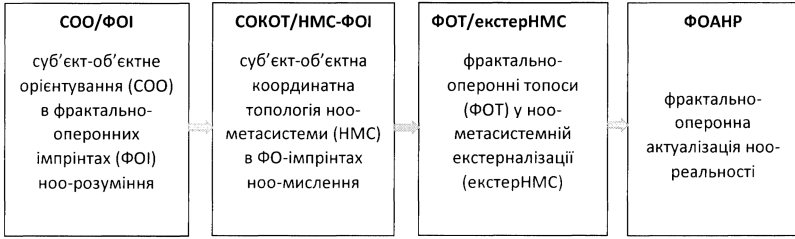
здійснюється в єдиній суб'єкт-об'єктній координаті за типом інтеркомунікативного дискурсу і топосом дії комунікативно-інформаційного взаєморозуміння, котре й створює *базисний топос інтеркомунікативного ноо-розуміння*. В такому об'єднаному суб'єкт-суб'єктному (інтер-суб'єктному) і суб'єкт-об'єктному дискурсі виникає розширена топологія комунікативного взаєморозуміння, досягається взаємоузгодженість «комунікативних імпрінтів» як «комунікативних понять» у ноо-розумінні. Воно відбувається в одній, «з'єднаній координаті» ноо-понять як «комунікативних імпрінтів», котрі використовуються в одному поняттєвому дискурсі комунікативного взаєморозуміння. А саме:

Подібним чином суб'єкт-об'єктне орієнтування стає первинним «ноо-орієнтуванням» в активованій ноо-реальності в дискурсаторах інтеркомунікативності. Тобто інтерактивного узгодження через спілкування та обмін новими враженнями від феноменальних проявлень ноо-реальності в режимі її активації та раціонального осмислення «феноменів АНР» («активованої ноо-реальності») при «фазових переходах» до неї. Але вже в понятійному дискурсі «комунікативних імпрінтів» і дискурсаторах ноо-розуміння, а також за методами ноо-мислення. Подібна нова ноо-операційність дозволяє перейти (здійснити ПФ-перехід, «фазову трансформацію») до більш вищого рівня ноо-орієнтування.

2). **Функціонально-операційне суб'єкт-об'єктне орієнтування**. Воно здійснюється за типом операційних

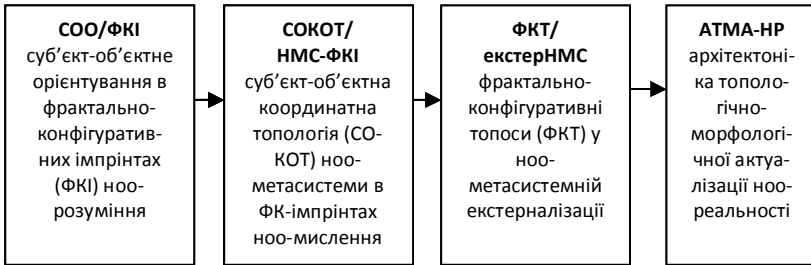
функціоналів (оперонів) та «оперонним топосом» дії в активованій ноо-реальності (АНР). Опероний «топос дії» в АНР – це її «ноо-елементи» або «ноо-оперони» або операційні функціонали, котрі з активованого стану переходять в стан ноо-актуалізації. Подібне досягається у відповідному операційно-функціональному дискурсі традиційної понятійності і в новому актуалізаційно-оперонному дискурсі (АОД) ноо-розуміння. АОД дозволяє фракталізувати ноо-елементи як «оперонні фрактали» у їх самоподібності. Наприклад, у транзитивному процесі безперервного ПФ-синергопереходу «фізичність-трансфізичність-метафізичність» (фазова трансформація) та встановлення їх трансмісії, трансмісійного зв'язку, трансзв'язку і метазв'язку. В інформаційно-синергетичному дискурсі – це і є режим ПФ-синергопереходів як «фазової трансформації». Суб'єкт-об'єктне орієнтування в актуалізованій ноо-реальності (АНР) за її ноо-елементним складом (шляхом «фракталізації АНР») здійснюється вже іншим чином відповідно до зміненого дискурсу. Дискурсаторами стають актуалізаційно-оперонні імпринти ноо-розуміння: операційні функціонали, оперони, ноо-елементи, фрактали, фази ноо-транзитивності, фазис-трансформація, рівні ноо-трансмісії тощо. Ноо-орієнтування здійснюється як актуалізаційно-оперонне орієнтування в єдиній суб'єкт-об'єктній координаті (ЄСООК). В традиційній термінології – це ФОСОК, тобто функціонально-операційна суб'єкт-об'єктна координата, котра в поняттях «terminus novus» предстає як актуалізаційна фрактально-оперонна суб'єкт-об'єктна координата або АФОСОК. Дискурслогістику цього процесу можна представити при функціонально-операційному (оперонному) орієнтуванні наступним чином:

Треба підкреслити, що актуалізована ноо-реальність (АНР) у її фрактально-оперонних топосах (ФОТ) предстас як дійсно «актуалізована» в ноо-розумінні і ноо-мисленні творчих особистостей. Тобто, коли вони здатні як ноо-суб'єкти до сприйняття ноо-дійсності та здібні до ноо-орієнтування у новому онтологічному вимірі. Подібне ноо-орієнтування ноо-суб'єкти здатні здійснювати вже в більш *активному режимі оперонного функціонування ноо-реальності – у самих різних фрактальностях, трансформах, елементних модусах і елементних фракталах, феноменах «актуальної проявленості», а також операційно проявляти себе у розмаїтті фрактальної самоподібності, в одиничних фракталах та фрактальних конфігураціях.* ФОАНР набуває для ноо-суб'єктів «функціональної гнучкості», змінності, конфігуративності, операційності, незвичної дієвості і ментальних дій, фазових змін в «ментально-об'єктному» ноо-мисленні з феноменами «ментальної актуалізації» в ноо-реальності. Включаючи ноо-феномени АНР при здійсненні «онтологічного руху» у різних режимах «онтологічної реалізації» знання у різних ФОТ та керованих «гносеологічних перетворень» цього знання у ФОТ за ментальним волевиявленням ноо-суб'єктів. Серед подібних феноменів – і нові структурні конфігурації та фрактально-композиційні структуропобудови ноо-реальності.

3). **Структурно-конфігуративне суб'єкт-об'єктне орієнтування (СК-COO).** Воно здійснюється за типом

структурних оперонів та фрактально-оперонним топосом структуроутворення і конфігуративними фрагментами структуропобудови ноо-реальності. Тобто, коли ноо-реальність починає актуалізувати себе в ментальному сприйнятті ноо-суб'єктів у «станах сталості», після здійснення стабілізуючих «архітектонічних» ПФ-синергопереходів як фазових-архітектонічних трансформацій. В актуалізованій ноо-реальності внаслідок структурно-конфігуративного СК-орієнтування виявляється її синергоструктура у відповідних фрактальних конфігураціях, аттракторах і фрагментах стабільно-сталого стану «ноо-конструкцій» в їх єдиній суб'єкт-об'єктній архітектоніці. Сійко і довготривало виявляється вторинний «ефект ефектора», і він є синергоефектом актуалізованої топологічно-морфологічної «структурної архітектоніки» ноо-реальності (АТМА-НР). Ноо-розумовими і ноо-ментальними дискурсаторами АТМА-НР виступають фрактальні конфігурації, ноо-фрагменти, метаморфні і морфологічні топоси, конфігуратори структуропобудови, ноо-архітектоніка, стабілізуючі ПФ-переходи, морфо-топологічні конструкції та ноо-аттрактори ноосферної реальності як метафізичної синергосистеми. Логістична алгоритмізація ІТ-імпрінтингу ноо-розуміння в дискурсаторах «terminus novus» в інформаційно-технологічному відношенні подібна до раніше здійсненого «функціонального оперування». Тільки зараз це буде ***«структурне оперування» в ноо-реальності з відповідним «структурним ноо-орієнтуванням»***. Конкретно – це топологічно-морфологічне орієнтування, що здійснюється у фрактально-конфігуративних «структурних оперонах» при здійсненні «стабілізаційних» ПФ-синергопереходів. Логістика ІТ-імпрінтування у дискурсі структурно-конфігуративних імпрінтів ноо-розуміння і ноо-мислення подібна до тої, що раніше встановлювалась. А саме:

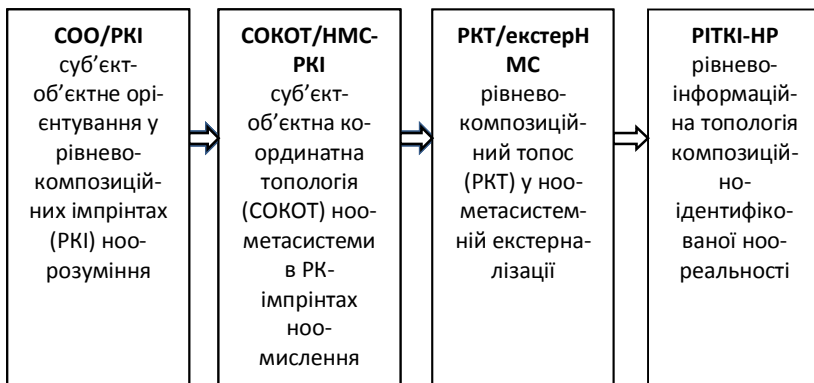
Актуалізована подібним чином ноо-реальність репрезентує себе вже в структурному топосі. Тобто як структурно-актуалізована АТМА-НР в топологічно-морфологічних конфігураціях, що утворюються і зіставляються («складаються») з самоподібних фракталів. Вони оперонно генералізуються і приймають сталу конфігуративну архітектоніку. Ця архітектоніка має синергоякість сталості, врівноваженості, стабільності і самовпорядкованості синергосистеми у її структурно-актуалізованому вигляді АТМА-НР. Подібна «структурна стабілізованість» виявляє себе у різній мірі та ступіні «структурної усталеності» ноосферної реальності, здатності цієї понадвеликої метасистеми до самозбереження і «структурної стійкості» як ноореальності у різних режимах її структуроутворення і структуропобудови. Подібне відбувається при здійсненні «онтологічного руху» в різних режимах «структурної реалізації» АТМА-НР: у станах «морфологічної сталості», топологічної «рівномірності-різномірності», фрактальної ступеневості у поступовому зрості. А саме – «одиничний фрактал-пакетна конфігурація-фрагментал». Останнє призводить до рівнеутворення АТМА-НР у її різнорівневих композиційних фрагменталах, що потребує і відповідного структурно-функціонального або «рівневого орієнтування» в ноо-реальності.

4). Структурно-функціональне суб'єкт-об'єктне орі-

ентування (СФ-СОО) у єдиній суб'єкт-об'єктній координаті (ЕСОК). Це відбувається за різними топосфрагментами рівнеутворення і з композиційною ідентифікованістю всіх «рівневих топологій» у метаформаті єдиної ноо-реальності (НР) як ноо-метасистеми (НМС). Вона ідентифікується шляхом «композиційної актуалізації» у менталосфері ноо-суб'єктів в станах їх «ментало-рівневого зростання». При цьому в ході ПФ-синергопереходів від одного «структурного стану» до іншого утворюються як прості симплекси з «структурних функціоналів», оперонні фрактали і їх структурно-фрактальні конфігурації (фрагментали), так і складні комплекси з «структурно-функціональних композицій» (композитрони). Вони представлені у їх «композиційному задумі» (наприклад, у ноо-проекті) рівневої ноо-реальності як «онтичні композитрони» («у можливості» до реалізації), так і в реально-онтологічному здійсненні цього ноо-проекта. *«Актуалізаційний рівень» при цьому може бути різним відповідно до «актуалізаційної сили» або рівня ідентифікації ноо-реальності через сформоване ноо-розуміння у його людському ментально-антропоморфному форматі.* Наприклад, – за «силою свідомості» у її «свідомісній здатності» до високорівневих абстрактних переходів як «високорівнева свідомість». У своїй «силі мислення» вона здатна до «багатомірного мислення», а в СФ-СОО – це здібність до суб'єкт-об'єктного орієнтування в режимі ідентифікації ноо-розуміння з утворенням різнорівневих СФ-фрагменталів ноо-реальності в таксономії «композиційних фрагменталів». В дискурсі ноо-мислення це відповідна алгоритмізація інформації в семантичному запису ІТ-імпринтів, в котрих представлена ноосферна здатність до «мисленевої актуалізації» ментальних ідей, коли фони ідентифікуються зі всією структурною чіткістю, яскравістю,

функціональною образністю і СФ-понятійністю. А в режимі рівневої СФ-ідентифікації – у здатності до генерації, осмислення та реалізації цих ментальних ідей у суб'єкт-об'єктній координаті ноо-реальності і ноо-розуміння. Подібне може бути представлено і в «двухрівневому форматі» структурно-функціональної актуалізації «ментальних композицій». А саме – у фізичній-метафізичній системі їх спільного енергетично-синергетичного існування одночасно як в фізичних, так і метафізичних конфігураціях різнорівневих онтологічних вимірів, що представляють *онтологічно єдину реальнісну ноо-композицію*.

Логістичний алгоритм ІТ-імпрінтингу ноо-розуміння подібної метасистемної актуалізації ноо-реальності у єдиній композиції її суб'єкт-об'єктної ідентифікації розробляється в дискурсі інформаційно-технологічної «багаторівневої коваріації». А саме – інтеркомунікативного, функціонально-оперонного та структурно-конфігуративного ноо-орієнтування. До дискурсаторів ноо-розуміння додаються *імпрінт-поняття «рівневої актуалізації» і «рівневої ідентифікації»*. Серед них: рівнево-акумуляований синергоресурс, його інформаційно-синергетична «рівнева трансформація», рівнева композиційність ноо-реальності, її «рівневі композитрони», «актуалізаційний рівень» ноо-реальності (енергетичний «леверідж-градієнт»), котрий досягається при реалізації відповідного інформаційного синергоресурсу. Це також різні «рівневі коваріації» в ноо-розумінні інформаційно-актуалізованої ноо-реальності, насамперед, в її композитронно-цілісній, сюжетно-композиційній ідентифікації. Подібний структурно-функціональний або рівнево-композиційний алгоритм ноо-розуміння у дискурсаторах суб'єкт-об'єктного ноо-орієнтування можна представити наступним чином:

Рівнево-ідентифікована ноо-реальність дозволяє світо-розумово її досягнути і репрезентувати в «онтологічному русі» по різних рівнях та за різними композиційно-сюжетними «лініями» (векторами) рівнеутворення РІТКІ-НР. А також – за «ступенями актуалізації» (направленості руху) та за «способами ідентифікації» (механізма руху) вже в якості метасистемно-єдиної і рівнево-інтегрованої інформаційної реальності. Подібна інформаційно-синергетична реальність в аспекті сучасної науки частіше всього предстає та ідентифікується як «тонка» інформаційно-польова дійсність, що знаходиться у своєму метасистемному інформаційно-синергетичному розвитку. Його цілком можливо представити як «онтологічний рух» по «тонким реальностям». Це може бути *«метафізичний рух»* по *різномірним інформаційно-польовим утворенням («композиційно-метафоричним реальностям»), «фрактальний рух»* у *«канторовому просторі» (вектор-координаті «0-1»), «фрактально-конфігуративний рух»* у напрямі до *рівневих «композиційних фрагменталів» з їх «топологічним розмаїттям»: періодичних, квазіперіодичних і неперіодичних рухів у «фазових просторах» та «множин Кантора»* [10, с. 130, 132-134]. Якщо «ізоморфний рух» самоподібної «фракталізації» за векторами рівнеутворення РІ-

ТКІ-НР стає всезагальним, то тоді можливе виникання «квантово-імпульсного руху» з інформаційного обміну і розподілення синергій в «інформаційних комплексах», семантичних паттернах, аттракторах, фуркаційних точках та сингулярностях. Або взагалі це може бути «нефізичний рух» (постфізичний) в умовному часо-просторовому континіумі з атемпоральністю, наприклад, у субстантивнокерованій ментальності в морфемах «знання знання» [3, с.100, 137]. Тут потрібне вже інше суб'єкт-об'єктне орієнтування – не рівневе (структурно-функціональне) у різних «композиційних топологіях», а цілісно-системне, холістичне, програмно-системне ноо-орієнтування за типом і топосом онтологічного здійснення всієї синергетичної метасистеми як ноо-реальності в її ноо-автентичної дійсності.

5). **Програмно-метасистемне (системно-комплексне) суб'єкт-об'єктне орієнтування** [ПМС-СОО]. Подібне здійснюється у єдиній суб'єкт-об'єктній координаті (ЄСОК) за цілісним топосом автентичної ноо-реальності у своєму метасистемно-якісному кьуротипі ноодійсності. Якісно новий онтологічний топос «автентичної ноо-реальності» – це і є її метасистемно-цілісний кьуротип як «холістичної синергосистеми». Вона утворюється вже не у «структурному» чи «рівневому» модусі, а у загальній і всеєдній суб'єкт-об'єктній метацілісності, що презентує собою конкретну **буттєвісну ноо-культуру**. Вона представлена як *певна ноо-планетарна або космічна ноо-цивілізація у різних кьуротипах своєї автентичної «ноо-реальнісної презентації» в якості вищевимірної дійсності в її метасистемній інформаційно-синергетичній самоорганізації і впорядкованості*. Так, коли кьуротип подібної реальнісно-існуючої дійсності предстає як знайоме нам буття, то буттєвісний світ у метаформаті ноокультури антропоморфного і «людино-розмірного» зразка може репрезентувати себе у відповідних основних «онто-

логічних топосах» ноо-буття в антропо-автентичній ноо-реальності. Вона актуалізується, ідентифікується і семантично осмислюється в дискурс-логістиці людського ноо-розуміння і розрізняється в наступних основних типах інформаційно-семантичного дискурсу.

А. **«Явищне ноо-буття»**. У своїй метасистемній якості ноо-культури воно предстає як «гештальтний світ» формної презентації. В антропному ноо-розумінні – це ейдетичні гештальт-імпринти цілісних конфігурацій, холистичних фрагменталів дійсності, тематичних сюжетів і сюжетних композицій, «видовищних сценаріїв» поточної екзистенції в різних «сценарних перфомансах» тощо. А при здійсненні ІТ-імпрінтингу – предстають в антропорозумній як програмно-комплексні експлікації «явищного ряду» подій, котрі ідентифікуються в автентично-актуалізованій дійсності при її релевантній «онтологічній реалізації» саме в «явищних» формах буттєвісної презентації як «формної проявленості» ноо-буття.

Б. **«Феноменальне ноо-буття»**. У метасистемній якості ноо-культури воно предстає як «синтетичний світ» видової презентації загальнородових початків сушого у його «висвітленні» антропосвідомістю. Тому це переважно суб'єктно-буттєвісна ноо-феноменологія, котра має суттєву гносеологічну аспектацію ноо-антропного «висвітлення» дійсності. У ноо-розумінні – це *феноменологічні коннект-імпринти з'єднаності-злиття сутнісного, морфологічного і гештальтно-явищного у видоутворенні автентичної реальності з загальнородових початків*. У своїй «феноменально-суб'єктному» видоутворенні вони предстають у різній родовидовій «пред'явленості-представленості», зв'язуючої «трансмисії видів», їх родовидової транзитивності і «трансгресії ознак» в діалектичних коннекціях «сутності і явища», «змісту і форми», «морфоконтентності» і «видового розмаїття» існуючої дійсності у її поточних

екзистенціях. А при здійсненні ІТ-імпрінтингу – це програмно-комплексні експлікації «видового ряду» феноменів та феноменальних проявів, котрі ідентифікуються як результат «творчого синтезу» («креативного синергетичного синтезу») в метасистемно-якісній автентичній буттєвісній презентації;

В. Ноосферне «буття-у-сутності» або «есенціальне ноо-буття». Воно має метасистемну якість «нерозгорнутої», «латентної ноо-культури», котра у своїй «нерозгорнутій скритності» має субстайно-родову «онтологічну презентацію» непроявлено-«згорнутого» есенціально-ноуменального сущого. У ноо-розумінні наявність реально-сутнісної «буттєвісної есенціальності» усвідомлюється і осмислюється переважно в ментально-пізнавальних процесах, трансформаціях і «перетвореннях знання» в ході його гносеогенезису. Це й стає об'єктом ноо-науки, в якій розробляються «ноо-наукові засади ментально-буттєвісного розуміння Реалогнозису як дійсної ноосферної реальності» [3, с.37]. Для автентичної репрезентації есенціального ноо-буття необхідно використання відповідних гнозис-імпринтів, епістем-імпринтів, транс-епістем, загалом – епістемологічних есенс-імпринтів. Їх використання дозволяє програмно-комплексно моделювати та ІТ-програмувати процеси утворення сутності з сущого, розкриття-розготання сутності в реальність, виникнення «буття-у-сутності» та «есенціального ноо-буття» в латентно-потенційованому «онтичному модусі». А саме:

- ІТ програмувати ноуменальність як певну сутність в есенс-імпринтах;

- ІТ програмувати сингулярність – в одиничних сингл-імпринтах;

- репрезентувати трансформативність знання (трансформоване та інверсоване знання) при його гносеологічних перетвореннях (знання – в буття, а буття – в знання) у

відповідних гнозис-імпрінтах та онтос-імпрінтах реальнісного «опредмечення-розпредмечення» тощо;

- моделювати буттєвісні синергопереходи у відповідних онтомоделях «ноо-буття-у-сутності»; подібне можна репрезентувати в есенс-імпрінтах через буттєвісні синергопереходи у самих різних «буттєвісних розгортках»: в локальному ортогенезі – через орто-імпрінти, у всезагальному ортогенезисі і через онтос-імпрінти у всезагальному онтогенезисі;

- моделювати субстанційність, в разі чого її можна досліджувати як субстантивність в субстанс-імпрінтах протородового і «загальнородового ряду» субстаційної реальності; це – «морфо-імпрінти», «конфігуративні імпрінти», «парс-імпрінти», адаптивні «конформ-імпрінти» та всі латентно потенційовані «онтичні композитрони» тощо;

- моделювання абсолютності; подібне можна репрезентувати у двох напрямках «онтогносеологічного руху», а саме – (1) через трансгресію і «мінімізацію буття» та їх представлення цього у «трансгрес-імпрінтах», або навпаки – (2) через «максимізацію буття» (від Абсолюту до природних реальностей) в імпрінтах ноо-розуміння «первинних причин» і причинно-наслідкових детермінаціях, а це «кауза-імпрінти»; їх можна моделювати у первологосі і метапринципах, що відповідають «номонологічному розумінню», а тому це можуть бути «номонос-імпрінти» (номо-імпрінти) у резонансно-імпульсній «максимізації буття»; це також «квантор-імпрінти» ноо-розуміння, котрі у сучасній логіці представлені як «квантор існування» в одиничному і «квантор загальності» в екстраполяції на всю існуючу дійсність.

Таким чином, при здійсненні ІТ-програмування та імпрінтінгу «есенціального буття» на основі подібного ноо-розуміння можна автентично *ідентифікувати «буття-у-сутності» в його програмно-комплексній експлікації як*

«родового ряду» різнопорядкових сутностей. Наприклад, як ноуменів і сингулярностей різного «есенціального калібру» (з розгортанням різних «каліброваних реальностей») та «потенційної феноменальності» (градієнтності). При «запуску» подібної «есенціальної ІТ-програми» її «родовий ряд» феноменально перетворюється на «видовий ряд» у своєму конкретному метасистемно-якісному культуротипі. Він відповідає тим програмним родовидовим есенс-імпрінтам, що були застосованні в даній «операційній системі» створення ноо-культури: причинно-детермінаційні «кауза-імпрінти», «орто-імпрінти» створення фрагменталів, «номонос-імпрінти» розгортання фрагменталів в існуючу дійсність, «квантор-імпрінти» її ідентифікації в нообуття за «номонологічними імпрінтами» ноо-розуміння. Надалі необхідне задіяння суб'єктованих менталофеноменальних коннект-імпрінтів та ейдетичних гештальт-імпрінтів для *конформних відображень «явищного ряду» дійсних екзистенцій в їх «явищній сенсифікації» як «живої дійсності».*

Можливі й інші репрезентації автентичної ноо-реальності за онтологічним топосом ноо-культури, що потребують свого програмно-метасистемного ноо-розуміння та відповідного ІТ-імпрінтингу. Це ноо-орієнтування в «кодовано-розкодованій» реальності, віртуальної і голографічної реальності і взагалі «реальності-без-буття» («буття-без-буття») та квазі-реальності. А саме:

◆ *«кодована реальність»*, що у ноо-розумінні може бути описана в «кріпто-імпрінтах» доприродної протореальності; вона існує в умовності розпредмечено-нерозгорнутого стану потенційності, в субстантивних кодах «згорнутої» дійсності та первинних кванторах існування «умовної реальності» (з умовним простором-часом, умовною розмірністю тощо); це також можуть бути фізичні-метафізичні і нефізичні сингулярності, ноуменальності,

субстантивні дискрети-парси, латентні кріптоутворення та артефакти, що потребують спеціального дослідження;

◆ **«розкодована реальність»** є такою, що описується в семіо-імпрінтах ноо-розуміння інтерпретується у семантико-неявищному та аморфному стані «нефеноменальності»; вона перебуває у предфізичному стані безчасових «первинних еонів», монад, «первоелементів», кварків, субстрату, віртуальних фотонів тощо; подібна реальність декодується у відповідних семіотичних та семантичних шифр-імпрінтах, а також відкривається через адресні «ключі-імпринти» в операціях дешифровки ІТ-програм;

◆ **«голографічна реальність»**, котру можна виявити та ідентифікувати в семантиці «наведених форм», первинних мофрем, «накладених гештальтів», в конфігураціях фрактальної самоподібності; в ноо-розумінні вона репрезентується в морфо-імпрінтах самоподібної ізоморфності і фрактальності, у голографічному запису «дійсності, що візуалізується» через «графо-імпринти» і перетворюється на «матричну дійсність» через світлову «актизацію «матрікс-імпринтів»; це може бути і «невізуалізована реальність» в інформаційних «кластер-імпрінтах», котра здатна «проектуватись» в об'ємно-образному вигляді «однорідної цілісності» у її голографічному вираженні через «модифікаторні імпринти»: подібні «модиф-імпринти» виконують функцію «радикальної модифікації» інформації з «кластер-імпринтів» і переводу її зі стану конформного відображення як «конформ-імпринтів» у голографічний «об'ємної морфності» в якості «гало-імпринтів», безпосередньо створюючих «гало-ефект» наведеної псевдореальності «імітаційної дійсності»;

◆ **віртуальна реальність** нестабілізованого «фазного існування»; вона є наявною тільки в режимі безперервних переходів «зникнення-виникнення», «матеріалізації-

дематеріалізації», «розчинення-коагуляції», «коагуляції-дисипації», сублімації одне в інше, безперервних субпросторових переходів; така «існуюча-в-миттях» або «тахіонна реальність» складається з віртуальних і атемпоральних часток, «швидких часток» (тахіони), це також віртуальні фотони, «фазіс-локали» періодично-фазових переходів (квантово-імпульсних), первинні «віртуальні кванти», трансфізичні режими переходів у торсіонних полях (з «фазним випромінюванням»), СПН-фази у полі обертання («квантова спінова рідина») тощо; такого роду віртуальність в категоріях ноо-розуміння репрезентується через імпринти «тісної коваріативності», імпринти корелятивності та первинної фізичної детермінації-індетермінації – це корелятивні варіа-імпринти первинної метасистемної цілісності, «первинного метаструктурування» у режимі «виходу з хаосу», переходу – креації субстантивів у квазіреальність віртуального світу безперервних фазних змін, виходу з нестабілізованих станів через «логос»;

◆ **«реальність-без-буття»** або «ірреальність» та «квазіреальність» («буття-без-буття»); вона знаходиться у стані «граничної фізичності» і метафізичності, «межового буття» з виходом в інофізичність та нефізичність; в дискурсі ноо-розуміння це може бути навіть абсолютнісна первореальність, котра майже недосяжна для антропоморфних сутностей (фізичних антропо-сутностей), бо в Абсолюті практично не діє «антропний принцип» буття і відсутня буттєвісна взаємодія суцього у звичних фізичних реагуваннях; це «квазі-буття» і «квазідійсність», що нібито застигла у стані «абсолютного спокою», хоча одночасно знаходиться у стані «реального розширення» гіперчастотної квантифікації («суперсвітло»), котре є понадшвидким гіперсвітловим «активним полем» з субстантивним і метафізичним генеруючовпорядковуючим терміналом первознання; в ноо-розумінні

його можна представити в актичних «термінал-імпрінтах» вищого знання, або «термінального первознання».

Можна бачити, що в подібному ІТ-імпрінтингу ноорозуміння здійснюється ПФ-синергоперехід, трансцензус від «апріорної розсудочності» людського мислення до «апостеріорної трансценденції» як «ментального досвіду» суб'єкта, котрий подібним чином стає, за І.Кантом, «трансцендентним суб'єктом». «Онтологічні презентації» такого трансцендентального суб'єкта, здатного до апостеріорного мислення, вже не мають прямого детермінаційного зв'язку з матеріально-фізичною дійсністю, перестають бути автоматичним «апріорним зв'язком» людської почуттєвості і розсудливості «до досвіду», а стають транс-зв'язком метафізичної трансцендентності, що носить апостеріорно-післядосвідний характер «суб'єктної істини» і «суб'єктного знання». Подібне «транс-знання» далеко виходить за межі інформаційно-відображальних коваріацій розсудочних «конформних відображень» а рїогї та апріорних обмежень «зваженої» розсудливості і раціональності. Відповідне *ІТ-програмування стає певною мірою «трансцендентальним програмуванням», що може бути здійсненне за різною топологією «актуалізації-ідентифікації-автентичності» ноорозуміння відповідно до використання різних програмно-топологічних типів імпрінтів*. А саме: функціонально-оперонних, структурно-фрактальних, рівнево-конфігуративних, програмно-комплексних, що взяті у спектрі всіх їх онтологічних презентацій – від матрично-мережної до метасистемно-координатної топології нообуття. Програмно-метасистемний алгоритм у дискурсаторах інформаційно-метасистемного ІТ-імпрінтингу ноорозуміння і ноомислення при суб'єкт-об'єктному орієнтуванні у єдинореальнісній координатній топології ноореальності можна представити наступним чином:

Подібна **метасистемно-інформаційна ідентифікація ноо-реальності як «єдинореальнісного топоса»** і дозволяє зафіксувати автентичну топологію – місцезнаходження релевантного ноо-буття в його метасистемній фізично-метафізичній екстерналізації. Тобто, якщо раніше метасистемну ідентифікацію ноо-реальності за принципом єдності буття і мислення було здійснено у загальному онтогносеологічному вимірі «всєдності», то тепер подібне можна здійснити більш конкретно – вже релевантно і метасистемно-автентично до адекватного ноо-буття. Раніше було показано, що подібна «матрична автентичність» ноо-реальності в її метасистемній репрезентації досягається у релевантному співвідношенні – як за типом ментальності і топосом менталосферності, так і суб'єктності і топосом ментальної здібності. **Ментальна здібність представлена відривідною ментальною здатністю до імпрінтної кодифікації і декодування в інформаційних поняттях на основі методів ноо-мислення.** Це також креативна здатність до здійснення релевантних ПФ-синергопереходів до сприйняття ідентифікованої ноо-реальності та оперуванні в ній як ноо-реалогнозисом. На даному етапі дослідження можливо здійснити метасистемну ідентифікацію ноо-реальності в її автентичному ноо-бутті за різними операційними «метасистемними конструктами» програмно-комплексного (ПК) ІТ-програмування. Відповідний операційний ПК/ ІТ-імпрінтинг і виступає в якості головного ін-

струмента і ПК-конструкта у метасистемному ІТ-програмуванні ноо-розуміння і ноо-мислення в автентичних дискурсаторах ідентифікованої ноо-реальності.

Конкретно подібне можна здійснити шляхом проектної розробки ІТ-програм у їх самій різній проектній «девайс-алгоритмізації». Це «проектні алгоритми», що практично використовуються при здійсненні різних онтотипів ІТ-імпрінтингу у його метасистемно-координатній топології. А саме – фрактально-оперонний ІТ-імпрінтинг, морфологічний, конфігуративний, феноменологічний, композиційний, варіативний і коваріативний (фізичний-трансфізичний-метафізичний), апостеріорно-номонологічний, кріпосубстантивний, голографічно-гештальтний (в розкодованому сюжетно-ілюстративному режимі «розвиткової дійсності»), локалізовано-топологічний ІТ-імпрінтинг (функціональний, структурний, рівневий, системний), що представлений у відповідному «метасистемному архетипі». Але цей «метасистемний архетип» інформаційно-синергетичної ноо-реальності предстає загальноз'єднуючим, всеєднісним і єдино-понадсистемним при всіх можливих модусах «реалізації ноо-буття» у його понадскладному і різнотиповому вираженні – це ***топос ноосферного онтологічно-реальнісного синтезу у його цілісній завершеності автентичного ноо-буття.***

Тобто тут не присутні і повністю відсутні феномени «заміщення реальності» або «доповнення реальності» (заміщена і доповнена реальність), проте є метасистемний онтологічно-реальнісний, «синергетичний синтез» дійсного ноо-буття. Воно й предстає не в модусах «заміщеної» чи «доповненої реальності», а у власному онтологічному вимірі дійсно актуалізованого і реально «існуючого ноо-буття». Ноосферно це досягається у самих різних аспектах. У фізичному аспекті його можна світорозумово досягнути і осмислити понадсистемно як метафізичне буття у його власному

онтологічному вимірі, в енергетичному – як синергетичне інформаційно-польове буття, у часопросторовому – як «відносне буття» (за А.Енштейном), у метасистемному координатно-вимірному – як «фундаментальне буття» всіх можливих «симетричних реальностей» при їх перетині (за концепцією «фундаментальної симетрії» В.Гейзенберга) [11, с.87, 88]. Подібну «фундаментальність» ноо-буття у філософсько-гносеологічному аспекті можна розуміти і як «буття знання», котре предстає у модусі «симетрично-фундаментального буття» у «всеєдності природного і субстанційного знання у метафізичному бутті» [3, с.53].

Можуть існувати й інші аспекти ноосферного буття в модусах багаторівневої і поліваріативної ноо-реальності. Але «координатно-онтологічний топос» при ІТ-програмуванні буде мати одне конкретне місцезнаходження – це 5-й онтологічно-координатний вимір. Вже «єдиний простір-час», за А.Енштейном, створює 4-у «єдину координату» часопросторової нероздільності. А «єдина суб'єкт-об'єктна координата» (ЄСОК) переводить 4-х мірну систему у 5-и вимірну метасистему ноосферної реальності у її завершеному «метасистемному топосі» зі всіма основними атрибутами «вищого ноо-буття». Якщо ноо-реальність в якості інформаційно-синергетичної метасистеми представити у звичній «об'ємній якості» векторних координат X, Y, Z, то «ноосферну об'ємність» 5-и вимірної ноо-реальності можна представити у тому ж звичному «об'ємному сприйнятті». Тобто у звичній координатній системі, але в її «подвоєнності» і «єдиноединій з'єднаності» при переході у більш високий координатний вимір. Подібним чином і досягається «скоординованість» фізичного і метафізичного у метасистемі єдиної ноодійсності. Завдяки такому «координуванню» вона й фіксується у світоуявленні і світорозумінні ноо-суб'єктів у їх метасистемному ноо-архетипі homo novus. «Єдині коорди-

нати» і вся *«координатна система» 5-го онтологічного виміру* представлена наступним чином.

1). *Єдина часопросторова координата*. Вона у своєму «метасистемному архетипі» предстає як реальнісний «онтос» вищого «п'ятивимірного ноо-буття». Це єдина «онтос-координата», що ІТ-програмується по горизонталі Х-вектора (вісь абсцис), де простір і час не розрізняється, а представлений умовно, а саме – як «умовний час» та «умовний простір» в їх інтегративній часопросторовій з'єднаності. Проте не в умовній наявності, а як дійсно існуючого «онтоса», онтологічно «реалізованого ноо-буття» у єдинореальнісній вимірності 5-го порядку («єдинореальнісний онтос» 5-ої вимірності).

2). *Єдина суб'єкт-об'єктна координата*. Вона в онтологічно-реальнісному синтезі предстає як реальнісний «ноезіс». Це така єдина «ноезіс-координата», що дозволяє здійснити суб'єкт-об'єктне ноо-орієнтування у всіх потенційно-можливих (онтичних) та актуалізованих реальностях (онтологічних), котрі ідентифікуються у своїй автентичності в якості єдиної ментально-матеріальної метасистеми. А саме – це *автентична ідентифікація менталосферної реальності ноо-суб'єктів як їх власної «суб'єктної реальності»*, що знаходиться у діалектичній єдності з ноо-реальністю як дійсно існуючої ноосфери у єдинореальнісній вимірності 5-го порядку. Тоді шляхом «ноезісу» в єдиній «ноезіс-координаті» можна «входити» у «дійсну реальність» природосферного буття і здійснювати в ньому відповідне ноо-орієнтування з «вищого» 5-го виміру у «нижчому» 4-3 вимірі матеріально-об'єктного «фізичного середовища», оперувати в ньому і змінювати його у ноо-програмному режимі «опредмечення-розпредмечення», інверсії і трансформації. Подібне здійснюється шляхом ПФ-синергопереходів, корекції законів розвитку та перевод їх дії у понадсистемний масштаб, здійснення метасистем-

них змін та моделювання нових локальних топологій у різних фрагментах оновленої дійсності. При ІТ-програмуванні «ноезіс-координата» топологізується по вертикалі У-вектора (вісь ординат) без розрізнення на «суб'єктне» і «об'єктне», а в їх єдиній і спільній репрезентації. В цій єдиній «ноезіс-координаті» буттєвісний світ трансформується з «світ-системи» на «світ-метасистему» і стає реально-дійсним у метасистемному ноо-бутті, а саме – як реально-існуючий в актуалізації понадприродної метафізичності, так і в модусі «можливого буття» (онтичності), котре тільки потенціюється як вищевимірна метафізична реальність у ментально-розпредмеченій «онтичній наявності». Саме в «ноезіс-координаті» виявляється суб'єкт-об'єктна єдність, синтетична з'єднаність і «всеєдність» ноосфери в універсальному матеріально-ментальному зв'язку (діалектичному і феноменологічному), а також в універсальній всеєдності всіх ноосфер у Космоноосі як Універсумі, вміщуючого матеріальні і ментальні початки у їх всеєднісній органічності, що може переходити у «всеєднісну тотожність» в інформаційно-синергетичному синтезі. Це є *всеєднісна тотожність неактуалізованого інформаційно-синергетичного ресурсу і актуалізованих потенціалів ноо-буття у метасистемній 5-й порядковій розмірності ноезіс-координати.*

3). **Єдина енерго-синергетична координата.** Це вітально-енергетична координата, котра в автентичній реалізації «оживленого» ноо-буття предстає в якості інтерактивної фізично-метафізичної дійсності у її метасистемній репрезентації. Подібний взаємозв'язок матеріально-ентропійного (як енерго-диссипативного) і ментально-інформаційного (як синерго-кумуляційного) розуміється в аристотелівському сенсі «ентелехійності». Це є такий «неологізм Арістотеля», що означає «кінцевий результат... переходу» від можливості до дійсності або як «кінечний ре-

зультат процесів актуалізації». При чому, якщо «перша ентелехія» («проста») тільки «визначає душу... природного тіла, що потенційно володіє життям», то «друга ентелехія» («вища») є «знання (епістеме)». Це розуміється таким чином, що «перша» ентелехія здатна здійснити себе далі», актуалізуючись у цьому «вищому» як завершеному «дійсному результаті» [13, с.800]. На цих підставах «ентелехійної завершеності» буття у його «оживленості» та в епістемологічній представленості можна зафіксувати відповідну координату, за вектором якої відбувається подібний високимірний процес. Це є *«ентел-координата», котра автентично ідентифікує «закінчену» і «завершену» «ентел-дійсність», що знаходиться у стані «вищої актуалізації», а саме – «знаходження-у-стані-найповнішої-здійсненості»*. Подібний «стан здійсненості», на відміну від «потенційності енергії», є повністю реалізованим у своїй «оживленості». Це є «актуальна дійсність предмета» в особливому «акті, що відрізняється від потенції і можливості», котра предстає як здійснююча» ентелехія, що реалізує ці можливості у «дійсному результаті» і «завершеному результаті» [13, с.800]. Таким чином «ентел-реальність» може представати принаймі у 3-х основних модусах:

(1) перший – як самостійна «ентел-дійсність» у її «вищій» автентичній ідентифікації («вищій актуалізації»);

(2) другий – як «онтологічна коннекція» матеріально-об'єктного і ментально-суб'єктного у їх нероздільному ментально-матеріальному (фізично-метафізичному) «універсальному зв'язку»;

(3) третій – як метафізична реальність, що у своєму «ентел-здійсненні» реалізованого ноо-буття виступає в якості «первинної енергії»; вона наділена енергетично-животворною дією по відношенню до фізичної реальності, а саме – здатністю «оживлювати-одухотворювати» фізич-

ний світ у відповідних морфопредметностях та надавати йому буттєвісної і вітально-життєвої проявленості з «вищого» метафізичного реальнісного виміру; за Арістотелем, це режим *переходу потенційності «неоживленої» фізичної реальності з аморфного та інертного стану «первоматерії-енергейя» у формно-проявлений стан «дюнаміс» або динамічної актуальності*, котра маніфестує (актуалізує) себе у русі, діях і взаємодіях в якості живого, природно-біосферного і ментального буття у його морфологічному розмаїтті та життєдайності.

В нашому випадку єдинореальнісна «ентел-координата» в «об'ємній репрезентації» ноо-реальності як «ентел-дійсності» має свій «топос» по Z-вектору трьохкоординатної системи «єдиних координат». При ІТ-програмуванні енергія і синергія не розрізняються, а предстає в їх нероздільній з'єднаності і синтезі як дійсно реалізоване ноо-буття у єдинореальнісній вимірності 5-го порядку. Це є *ідентифіковане «ентел-буття» у всій його буттєвісно-ноосферній життєдайності та в понадграничності інформаційної метасистеми фізично-метафізичного світу*. Метасистемний онтологічно-реальнісний синтез подібного ентел-буття дозволяє досягнути його у власному онтологічному вимірі, світорозумово осмислити у взаємозв'язку фізичного і метафізичного, здійснити «метафізичне ІТ-програмування» фізичних процесів, взаємодій та всієї фізичної реальності у її буттєвісному розвитку з більш високого онтологічного рівня. Це метасистемно-інформаційне програмування з 5-и вимірної реальності ентел-дійсності (Е-дійсності), на основі якого можна метасистемно і програмно-комплексно задати нові параметри фізичного буття, змінюючи їх або локалізуючи негативні і небажані процеси та регресивні тенденції. Наприклад ті, що порушують фізично-метафізичну врівноваженість та впорядкованість ноо-буття як єдиної понадде-

ликої метасистеми ентел-дійсності. У її власному онтологічному вимірі «п'ятивимірної реальності» подібну «єдинокординатну Е-дійсність» можна характеризувати у різних аспектах (топосах) в ІТ-імпрінтах ноо-розуміння. А саме:

- в інформаційно-синергетичному *топосі інформаційно-польової реальності* – це дискурси-імпринти (дискурсатори) «інфосин»;

- у мисленево-рекурсійному *топосі рекурентно-інформаційного ноо-розуміння* – це дискурсатори в рекурентно-синергетичних імпрінтах «рекурсин», котрі фіксують циркуляцію знання та інформації в ПФ-переходах «опредмечення-розпредмечення»;

- у *топосі ментально-неопредмеченого «перетікання знання»* через «суб'єктні реальності» ноо-суб'єктів – це дискурсатори в імпрінтах «езоосмоса», а всієї ноосфери – в імпрінтах «екзоосмоса»;

- у *топосі матеріально-об'єктної реальності опредмеченого знання* та його предметних трансформацій – в імпрінтах «транскомоса»: трансмісійного, транзитивного, трансмутаційного, трансфізичного, трансморфного, трансесенціального тощо;

- у *енерго-синергетичному топосі «градієнтних перепадів»* системно-метасистемних «онтологічних порядків» (3-5-го, 4-5-го, 5-6-го) – це дискурсатори в імпрінтах «синград» (синергетичної градієнтності), «субградності» (градієнтність субреальностей), а по рівням ізоморфності і масштабної інверсії – в імпрінтах «фрактоградності» (окремих фрактальних конфігурацій і композицій) і «холоградності» (загальнофрактальної холотропної цілісності);

- за *топологією реальнісного зв'язку* як «метаконекції реальностей» відповідний ІТ-імпринтинг здійснюється в дискурсаторах «станційної транзитивності»

(«станц-транзитивності») або онтологічного руху по «реальнісним станціям»: природна «натурстанція» → космостанція → субстанція → есенс-станція сутностей → абсолютнісна «первостанція»; подібна «топологічна метаконнекція» може бути представлена і у відповідних коннектімпрінтах «міжстанційного зв'язку» або «станц-трансмисійності» і «метаконнекції станцій» в якості «станційних реальностей».

Подібним чином можна зафіксувати багато топологій «об'ємного стану» ноо-реальності у різних дискурсаторах ноо-розуміння ноосфери як дійсності, котру можна ІТ-програмувати у відповідних «топос-імпрінтах» та репрезентувати її метасистемну актуалізацію-ідентифікацію у автентичній ноо-дійсності в єдиних координатах «п'ятивимірної вміщаємості». А саме – у єдинореальнісних координатах «онтос-актуалізації» або «онтос-оперування» (в «О-координаті» по вектору X), «ноезіс-орієнтування» в Н-координаті (по вектору Y), «ентел-здійснення» як реалізована «ентел-метасистемність» (в Е-координаті по вектору Z). В абрєвіатурі – це метасистема єдиних координат ноо-реальності «онтос-ноезіс-ентел» або «О-Н-Е» при «орієнтуванні-входженні» в неї як в ноо-дійсність. Якщо починати подібне «входження» з суб'єкт-об'єктного орієнтування, тобто в «ноезіс-координаті» ноосферного орієнтування, то це буде метасистема єдиних координат «ноезіс-онтос-ентел» або «Н-О-Е». В такій координатній метасистемі її «**метасистемна якість**» **представлена в дії «реальнісного метафактора» в напрямку буттстворення ноо-дійсності**, її одухотворення та вищого «менталотворення» по «оживляючому вектору» пробудження життєдайності ноо-буття як менталодуховної вітальності «понаджиття». Подібне представляє собою глибинне «входження» (Enter) в ноосферу на рівні

космонооса як менталосферну ЕЕ-дійсність (Enter-Ентел) єдиного космосферного розуму. Подібне потребує не тільки відповідного світорозуміння, але й розвинутого ноо-мислення в різних «стандартах раціональності», з різними дискурсаторами і ноо-імпрінтами, з різною топологією ІТ-програмування та дискурс-логістикою ІТ-імпрінтінгу. Ідентифікована ноо-реальність буде автентичною ноо-розумінні в тій мірі, в якій вона відповідає НОЕ-координатній метасистемі, а ноо-мислення у такому складному і понадскладному «рефлексивному топосі» приймає характер «зворотнього відображення», «ментальної рефракції–висвічування» з «менталосферної реальності» ноо-суб'єктів («інтенційне висвічування», за М.Хайдеггером), «випереджальної афференції» (П.К. Анохін) і «продуктивного уявлення» (І.Фіхте) в раціоналізованих імагінальних гештальтах і конструктах ноо-реальності. Загалом, – в дискурсаторах інформаційно-семантичної раціональності та імпрінтах зворотньої рефракції «інтенційного висвічування». Тобто *автентична ноо-дійсність актуалізується в значній мірі ноо-розумово і в ноо-мисленні ідентифікується у 5-и вимірній координатній метасистемі, а в якості ноосфери координатно зафіксована у своїй автентичності за принципом єдності буття і мислення.* Техногенним аналогом подібного слугує світова інфосфера Інтернет, котра у своєму розвитку вже розглядається як «техноноосфера». В ній репрезентована єдина суб'єкт-об'єктна координата «оператор (користувач–«юзер») – комп'ютер», де в техно-кібернетичній мірності і здійснюється віртуальне «ноезіс-орієнтування» в інформаційній базі даних. Всі інформаційні операції здійснюються в єдиному «реальному часі» та «кіберпросторі», що сумісно представлені єдиною координатою «віртуального онтосу» або «віртуальною реальністю», що

зараз вже може бути штучно об'ємною (в технологіях 3D і 4D). Саму ж «*віртуальну реальність*» планується «*оживити*» при створенні штучного інтелекта, котрий буде «*понадлюдським*» і здатний самостійно створювати любі *техновіртуальні реальності*. А саме: «*наводити-накладати*» їх на дійсне буття, з'єднуватись з ним, оперувати у такій «*техноінтегрованій інформаційній реальності*» як «*техноноосфері*», але вже без втручання homo sapiense. А на антропогенному підґрунті – це «*ентелдійсність*», котра усвідомлюється і осмислюється в інтеркомунікативних, функціонально-оперонних, структурно-конфігуративних та інших дискурсаторах і в імпрінтах ноо-розуміння. В «*ноотехносфері*» подібна операційна система створюється в сигніфікаторах штучної мови з відповідним «*штучним дискурсом*», адекватного штучному інтелекту, котрий буде закономірно створювати і автентичну для себе «*штучну реальність*». Добрим прикладом для цього слугує американський фільм «*Матриця*», в якому моделюється подібна штучна реальність, де немає місця homo sapiense, бо «техносуб'єктом» виступає суперкомп'ютер у єдності зі своїм «технооб'єктом». Щоб на цьому людська цивілізація не закінчилась внаслідок «*техноінформаційної катастрофи*» вкрай необхідний гуманологічний, духовно-творчий і культурно-інформаційний підхід у розумінні процесів ноосферогенезису і ноосферного розвитку. Це обстоюється автором у його монографічному дослідженні і буде надалі показано як семантично, семіотично і ноосферно-методологічно можна здійснити за дискурс-логістикою ІТ-програмування в гуманологічних стандартах раціональності антропогенного ноо-розуміння і ноо-мислення.

Використана література (до підрозділу 3.1)

1. Человек и общество: ноосферное развитие. (Под ред. В.Н. Василенко). – М.: Белгород. обл. типогр.), 2011 – 485 с.
2. Савчук В.В. Топологическая рефлексия – М.: «Канон», 2012 – 416 с.
3. Капіца В.Ф. Гносеологічні перетворення знання і ноуменальне пізнання. – Кривий ріг: Видав. центр, 2011 – 387 с.
4. Капіца В.Ф. Онтологічні виміри буття і філософія онтогенезису. – Кривий ріг: Видав. центр, 2012 – 491 с.
5. Капіца В.Ф. Гносеологія ноогенезису знань і філософія ноонауки. – Кривий ріг: Видав. центр, 2012 – 372 с.
6. Берснев П. Лабиринты ума. – СПб: АМФОРА, 2008 – 482 с.
7. Мамардашвили М. Классический и неклассический идеалы рациональности. – СПб: Азбука, 2010 – 288 с.
8. Мамардашвили М. Формы и содержание мышления. – СПб: Азбука, 2011 – 388 с.
9. Кравцова Ю.В. Регулярность и продуктивность метафорической модели.// Язык как инструмент познания и зеркало эпохи. Международная научно-практическая конференция – Симферополь: «Универсум», 2008 – С. 65- 73 (142 с.)
10. Николис Г., Пригожин И. Познание сложного. – М.: Мир, 1990 – 344с.
11. Гейзенберг В. Развитие понятий в физике. Вопросы философии – 1975, – №1 – С.80-96
12. Философский энциклопедический словарь. – М.: «Сов. энциклопедия», 1983 – 840 с.

3.2. Філософсько-методологічні засади алгоритмізації та логістичного ІТ-імпрінтінгу автентичного ноо-розуміння в координатній метасистемі ідентифікованої ноо-дійсності

Явище імпрінтінгу зобумовлено трьома ключовими факторами – генетичною програмою, ендокринною (гормональною) регуляцією, конкретною ситуацією в момент «імпрінтної вразливості» (особливої сприйнятливості до специфічних сигналів і ключових стимулів навколишнього середовища). «Імпрінтування» на відміну від «кондиціювання (зобумовлення, навчання)» не потребує «багатократного стимулювання мозку» для запам'ятання «зразків поведінки», «біопроеграми» для розвитку організму, «запуску» цієї біопроеграми в конкретні відрізки життя та реалізації «в строго лімітовані строки», розвиток адаптивної здібності найкращого пристосування до середовища конкретного помешкання у найкоротші строки [1, с.73, 75]. Імпрінтінг вперше був описаний О.Хейнротом і К.Лоренцом і саме поняття «імпрінтінг» (від англійського – imprint) означає «збереження» того, що сприймалось, «закарбування» у пам'яті того, що «оставляє слід» та «слід пам'ятати». Нейролог Гарвардського університету Т.Лірі виділяв сім імпрінтів людської свідомості. Під ними він розумів «локалізації слідів пам'яті» у «стійких енграмах» мозкової тканини «зрілих нейронів». Перші 4 імпрінтні «біопроеграми» він відносив до тих, що мають безпосереднє відношення до «боротьби за виживання» людини як «типичного біоробота» [2, с.77, 79]. Це такі «біороботичні проєграми імпрінтів», що жорстко детермінують характер мислення і поведінки «біоімпрінтованої людини», а саме:

(1) • це жорстко зафіксована біопроеграма в імпрінтах «заданих рефлексів» (як свого роду біопсихічної «западні» для людини, що є «прив'язаність» до умов життя);

(2) • «програма насолоди», коли «управління тілом стає гедоністичним мистецтвом» (як «прив'язаність» до тіла);

(3) • «програма екстаза», котра «запускається, коли нервова система відвільнюється від диктату свого тіла і усвідомлює лише свою діяльність»; тоді наша нервова система «впадає в екстаз», насолоджуючись інтенсивністю, складністю і новизною інформаційного обміну нейрологічними сигналами;

(4) • «вища програма», коли «свідомість обмежується виключно «простором» нейрона» і центр синтеза пам'яті нейрона веде діалог з кодом ДНК всередині ядер клітин»; в процесі «читання генетичної інформації» може виникати «ефект переживання інших життів» («реінкарнації» – ред.), «переживання вічності» та інших часопросторових феноменів.

Надалі, за Т.Лірі та Р.А.Уілсоном, виникають ще 3 «контури» з імпрінтних «програм свідомості», що інтерпретуються як «програми, розширяючих свідомість за моделлю особистості дорослої людини» [2, с.79,80-84]. Подібне «розширення» і рівневе «підняття» свідомості відбувається у відповідності до наступних програм свідомісного і мисленевого імпрінтингу:

(5) • нейросоматична (психосоматична) програма, що пов'язана з «містичними переживаннями», почуттями «вселенської радості» і «всепоглинаючої любові»; подібне потребує оволодіння специфічною «технікою трансмутації», гностицизму, тантри і тантричних вмінь у «розкритті» імпрінтів «п'ятого контуру».

(6) • нейрогенетична програма «шостого контуру» (шостий контур); вона «запускається» при відкритті «архівів ДНК», коли нервова система починає «чути» діалог всередині окремого нейрона в системі нейрогенетичних зв'язків»; подібне відбувається в активованому «нейроге-

нетичному контурі» свідомості і предстає у вигляді «архетипічних образів» та пам'яті «минулих життів» (по «генетичній лінії»); це свого роду «генетичні архіви», які вміщують інформацію, починаючи з часу зародження життя і включно плани майбутньої біологічної еволюції» [2, с.82].

(7) • «програма метапрограмування» (сьомий контур); вона дає усвідомлення, що людське «світосприйняття, його видіння і почуття – результат моделювання його власного мозоку» і безпосередньо «залежить від здібності сприйняття, моделей і парадигм»; з цим розвивається ментальна здібність як «розуміюча відносність свого сприйняття (даної реальності)» з чим виникає необхідність у світорозумінні, що «здібне до самопрограмування» 1, с.83]; як тільки стає світорозумово «освоєним контур метапрограмування, людина вивільняється від одиночної реальності, в котрій вона була ув'язнена як в тюремній камері» і починає усвідомлювати, що «Свідомість сама творить Всесвіт. Структурує його, щоб пізнавати і отримати досвід самого себе через своє творіння, самооб'єктивацію..., коли «Я» і «Мій світ» стає єдиним цілим» [2, с.83-84].

Р.А. Уілсон, виходячи з можливостей імпрінтингу у програмуванні і перепрограмуванні людини як «часопроторового біоробота», котрий знаходиться у «западні заданих рефлексів», але який вирвався з цієї «западні» та перестав бути «біонтом» до виявлених 7 «психосоматичних імпрінтів» людини (вроджено-генетичних) добавляє «8-й контур». Це «метафізичний контур», котрий відноситься до «програм, розширяючих свідомість» шляхом «метапрограмування» до рівня (виміру) «метафізичного космічного видіння Це є «вища метафізична програма», або «метафізична програма метапрограмування», у тому сенсі, що вона дозволяє вийти за межі «локального квантового контуру» біороботичних енграм людської свідомості і «ввійти» у нелокальність «метафізичного космічного бачення» [2, с.84].

«Нелокальний квантовий контур» є «вищим контуром» у тому сенсі його метафізичному розумінні, що його «програмує забезпечення-інформація – нелокальне» і вселенська «інформаційна система... охоплює всі рівні, всі системи, всі комп'ютери» в якості «метафізичного контура», котрий існує в «Єдності зі всім», коли «все знаходиться у всьому», «знаходиться тут, там і всюди, тоді і завжди» [2,с.84-85]. Подібне здійснюється фізично і метафізично («метафізіологічно») шляхом «внутрішніх записів», сформованих у мозку «стійких енграм» пам'яті (на біохімічному рівні). За К.Прібрамом, з подібних «стійких енграм» і утворюється довготривала пам'ять «у з'єднувальних апаратах мозкової тканини», в «синаптичних структурах», де «генеруються нервові імпульси», а також у відповідних «модифікаціях мозкової тканини» з нервових клітин та їх «з'єднувальних структур» [1,с.76, 77]. В них і відбувається процес «стійкого закарбування» в енграмах пам'яті необхідної інформації як її «внутрішнього запису» з подальшою детекцією того, що потрібно для зовнішньої життєдіяльності. Проте для появи нових «стійких енграм» фізичного (нейрогенетичного) рівня, а особливо метафізичного (метафізіологічного) рівня шляхом метафізично-квантового метапрограмування власного «космічно-всесвітнього контуру», необхідний тривалий час. Тобто «достатньо тривале повторювання сигналів, пов'язаних з інформацією, яка знаходиться у реєстрі первинної (короткочасової) пам'яті» для того, щоб закріпилися закарбувалися біохімічні процеси «у самій нервовій клітині, генеруючої нервові імпульси». «Внутрішній запис» як закарбування енграм виникає в разі «направленого росту нових нервових волокон, які міняють просторову структуру зв'язків між нервовими клітинами», що експериментально вже доказано (це є «білатеральна нервова тканина») [2,с.76, 77]. Проте подібна «модифікація нервової ткани-

ни» здійснюється набагато швидше в результаті імпрінтингу, котрий не потребує довготривалого і «багатократного стимулювання мозку» для запам'ятання «зразків поведінки», «сприйняття, розшифровки і реакції по відношенню до стимулів навколишньої дійсності» [2, с.73,77]. Це особливо важливо при імпрінтуванні ноосферного світорозуміння і розвитку ноо-мислення.

Створення високорівневих і вищевимірних «стійких енграм» інформаційної свідомості, ноосферного світорозуміння і ноо-мислення потребує розробки складної і **понадскладної креативно-синергетичної імпрінтингової метапрограми.** В ній і необхідно поставити за мету методами і способами ІТ-імпрінтингу розвинути автентичне ноо-розуміння з його «онтологічних трансцензусом» у ноосферну ральність. Реальніший ноо-імпрінтинг представлений як швидке і «стійке закарбування» семантичної інформації у відповідних інформаційно-семантичних паттернах (ІСІП). Подібні ІС-паттерни представляють собою інформаційно модифіковані в семантичному і семіотичному контекстах «**ноо-енграми**» **супраментальної пам'яті**, що мають метасистемний координатний вимір космоноосферної дійсності. Вона й сприймається, усвідомлюється та осмислюється шляхом багатовимірного ноо-мислення. Подібне можна розглядати та інтерпрувати як «ноосферний розвиток» і вищий етап «самоорганізації Всесвіту», коли одночасно з «появою ноосфери» виникає і «понадмисль», котра «включена в пряме сприйняття буття» [4, с.136]. Проте в еволюційному процесі подібний «ноосферний розвиток» може бути по необхідності довготривалим, але підверженим різним випадковостям і форс-мажорним ситуаціям. Переважна більшість людей не здатна за своєю генотипною програмою до ноосферних трансформацій і трансмутацій. Перш за все в розумінні трансфізичності, супранатуральності і метафізичності, що потребує вищої ментальної здібності до творчого мислення і кре-

ативності, а також здатності до метаформатування у своєму світогляді понадсистемної ноо-дійсності світорозумового осягнення у 5-и вимірній метасистемі «єдиних координат» (ОНЕ) та здійснювати в ній цілеспрямований «онтологічний рух». Більш того, сучасна наука не пододала протиріч суб'єкт-об'єктного розділення у сприйнятті та осмисленні дійсності, не маючи відповідного методологічного підґрунтя, побудованого за принципом єдності буття і мислення [5, с.64, 88].

З цього приводу можна відмітити, що багато науковців, філософів та вчених намагалися вирішити проблему метафізичної понадсистемності та здійснити пошук в ній «вищої істини». Це, наприклад, розробники «феноменалістського неореалізму» Р.Б. Перрі, Д.Дрейк, А.К. Роджерс, Р.В. Селларс та у великій мірі Дж.Сантаяна. Вони стверджували той кантівський погляд, що «суб'єкт пізнання формує пізнавальний предмет» і одночасно «реальні речі існують незалежно від інтелекту». І тому вони для «інтелекта не доступні» у тому сенсі, що «інтелект знає лише їх відбиток у собі, самі ж речі перебувають поза інтелектом і мусять поза ним залишитися» [6, с.276, 278]. Е.Гуссерль у своїй феноменології відходить від подібного «безпосереднього реалізму» і наприкінці своєї філософської творчості стверджував, що «часово-просторовий світ, який ми вважаємо дійсним», за своєю суттю є «буттям для когось», а не «в собі буттям». Тобто звичний нам «часопросторовий світ» є тільки певним «відповідником станів інтелекту, членом відношення, іншим членом якого є інтелект, а поза тим, є нічим». Метод «трансцендентальної редукції» у феноменологічному мисленні формується Е.Гуссерлем у такому твердженні: «предмети, незалежні від свідомості, у досвіді не з'являються» [6, с.271]. Цей досвід у Е.Гуссерля представлений як «поле трансцендентального досвіду», зорієнтованого на «розкриття універсальних структур» та в

«розкриті сфери трансцендентального буття» [7, с.355, 433]. Подібне здійснюється як на мікрорівні «монадологічної інтерсуб'єктивності», так і на мегарівні «Універсального синтезу» (підкр.нами) всіх «інтенційних предметів» в «актуальності і потенційності інтенціонального життя» на принципах «трансцендентальної феноменології» [7, с.373, 376, 383, 433].

А.Н. Уайтхед розумів метафізичність не як дійсну реальність, а описово як «ідеї космології», що виникають в разі «інтелектуальної еволюції» та «філософського синтезу» [8, с.4, 353]. Він виходив з концепції «роздвоєння природи» і розрізняв «спостерігаючі речі» від їх «сприйняття в інтелекті». І, таким чином, існують нібито два паралельні світи – один в інтелекті, другий – поза ним». Тому здається, що «Всесвіт є подвійним» – «він одночасно є і промінальним, і вічним; кожний закінчений елемент реальності має і фізичну, і духовну сторону; кожна актуальність потребує деякої абстрактної характеристики». Ось чому у своїй метафізичній понадсистемності, з одного боку «Всесвіт є множина... завершених реальних елементів», а з другого – «Всесвіт єдиний в силу універсальної імманентності» [8, с. 592]. Знання про нього не обмежується тим, що відкрито методами природознавства, а *треба виробляти універсальний «філософський метод», за яким треба «отримувати філософські умовиводи» у «метафізичних поняттях» і «кожному метафізичному поняттю слідує надавати саме широке значення, яке воно тільки здібне мати*. А з цим – на науковій основі встановлювати «метафізичні принципи», котрі «не повинні бути обмеженими нічим, окрім його значення» як метафізичного принципа, в котрому «встановлюється достеменно цінність ідей», їх «креативність», «реальність», «суб'єктивна форма», «становлення» і «процес» (підкр.нами) [8, с.641].

Виходячи зі своїх світоглядно-«метареальнісних» по-

зицій, М.Гартман вважав, що «завданням метафізики є пізнання буття». Подібне здійснюється у «двох видах буття» – «реального буття» і «визнання ідеального буття». Останнє є таким же об'єктивно-реальним як і природно-дійсне, бо «ідеальне буття – ... є таким же незалежним від нашої думки, як і буття реальне» [6, с.400-401]. Це «буття духу», в котрому «дух становить особливу форму буття». Воно є «дійсним, індивідуальним, ... безпросторовим, але пов'язаним з простором, залученим до реального світу і таким, що впливає на світ». Такого роду «подвійне» буття «виступає у двох формах: як особистісний дух і як об'єктивний дух», де «*об'єктивний дух – це знання*» (виділено нами) [6, с.402]. Е.Гуссерль взагалі не допускає ніякого змісту знання, не залежного від суб'єктивної організації пізнаючого суб'єкта. Він обґрунтовує «ідею об'єктивності людського мислення», а саме – «зміст пізнавальних актів, коли вони істинні, не залежать ні від людини, ні від людства, тобто істина не може бути суб'єктивною». Тоді «суб'єктивна істина» предстає одночасно як «суб'єктна істина», що в тій же мірі несе в собі «об'єктивну істину». Сукупно подібне і визначається в науці як вище знання, що виявляється в його суб'єкт-об'єктній єдності та органічній невід'ємності в пізнавальному процесі. Е.Гуссерль стверджує: «Що істинно, те абсолютне, істинне представлене «саме-по-собі», істина тожовно єдина, чи сприймають її у судженнях людини або чудовиська» [9, с.274]. І, таким чином, істина предстає як тотожність у сприйнятті, а в антропосприйнятті – тотожність суб'єкта і об'єкта, що є «абсолютним» в істині.

На відміну від Е.Гуссерля К.Ясперс вважав, що для встановлення істини необхідно сформулювати відповідний «метафізичний світообраз» дійсності, в якому представлений «метафізичний світ». Для того, щоб сприйняти цей метафізичний світ у понадсистемному масштабі та в певному

«метафізичному світообразі», за К.Ясперсом необхідно:

а) змінити «предметні світоустановки» на «саморефлексивні установки», перейти на «активну саморефлексію» і здійснити «самоформування світообразу» [10, с.92, 94, 98]; це є *саморефлексія «внутрішнього світу» в «активній таксономії» його внутрішніх «імманентних станів» та інтенцій в певних «рефлексивних світообразах»;*

б) змінити «чуттєво-просторовий світообраз» на «душевно-культурний світообраз», а останній – на «метафізичний світообраз» (підкреслено нами): це «життя у безпосередній цілісності світу», як в його певному «метафізичному образі; в такому «метафізичному образі світу людина може жити... загалом, що охоплює її в кожен час і скрізь», тут «вона може жити в безпосередній цілісності», хоча «людина живе в ньому не повністю, не завжди, а лише тимчасово»; тобто непостійно і перервно, а може взагалі «ніколи не жити в ньому, а просто кидати туди свій погляд, своє уявлення, свої думки, свій догматичний зміст» [10, с.176]; тобто це *«цілісно-споглядальний», «холістичний світообраз», як «рефлексивна мандрівка» у метафізичний світ;*

в) з рефлексивним «самоформуванням» подібного «метафізичного світообразу» як життєво-дійсного в ньому і відкривається вищі «істини світу» в наступних основних денотаціях:

- «життя у безпосередній цілісності світу» (в «універсальній холістичності» – ред.), що є «життєцілісність»;

- подібна «життєцілісність» осягається як «світоцілісність» «через промінь метафізичного просвічення» (тобто у світлопроменевому «висвіченні» і «просвічені» – ред);

- вища істина як «метафізичне просвічення»; з подібним «метафізичним просвіченням» встановлюється, що «абсолютне – це не абстракція», а воно «переживається і пізнається» у «прямому дотику з абсолютним»; тобто

«воно присутнє в чуттєвій конкретності і живому досвіді», сенсорно, як «всеучасне і всепроникне», «присутнє безпосередньо в мені і в моєму світі» тощо; подібним чином через «метафізичне просвічення» **«абсолютна істина» стає конкретно-почуттєвою і навіть «досвідною істиною»;**

- вища істина, став абсолютнішим, пауттєво-досвідним денотатом, починає сприйматись і мислитись як **«поцейбічна істина»;** тобто, коли «все нескінченне і різноманітне» не тільки мислиться як «певне ціле» (що активно «переживається і пізнається»), а також метафізично-світоглядно осягається як таке, що в ньому «все має значення», бо відбувається у цьому світі «поцейбіччя», а не «птойбіччя»; людський суб'єкт переживає себе в метасвіті, що нібито «він не вкинутий в порожнину простору птойдбіччя, а проникає в усі конкретні образи світу, охоплюючи їх»;

- за цим «метафізичним світообразом» змінюється весь людський світогляд – вже «за змістами метафізичних світообразів» і «за суб'єктивними типами філософського мислення» [10, с.176]; тобто філософ починає мислити **«метафізичний антропосвітогляд»**, що досягає вищої істини;

г) в цьому «метафізичному антропосвітогляді» К.Ясперс виявляє основні «суб'єктивні типи» філософського мислення; це особистісно-суб'єктне «самоформування» метафізичного світообразу в «активній саморефлексії» та «чуттєвій конкретності і живому досвіді» вищого «метафізичного образу світу»; він предстає як суб'єктно-дійсний **«метафізичний світообраз»** що знаходиться «поряд з іншим і над іншим», за яким змінюється сам суб'єктний характер і «типи філософського мислення» [10, с.176, 190]; світ починає мислитись як суб'єктно-дійсне переживання вищого буття у його «метафізичних світообразах», а буття предстає (1) як «життя у безпосередній цілісності світу»,

(2) як «життя загалом» і (3) життя у вищій «чуттєвій конкретності», тоді воно уявляється (4) метафізичною «абсолютною всеучасністю і всепроникливістю» у фізичному бутті та (5) у наявності метафізичної й субстанційної реальностей.

На вищенаведених теоретико-методологічних підставах і формується відповідні «суб'єктивні типи філософського мислення» різних філософів-мислителів. Серед них К.Ясперс виділяв такі їх здатності до формування метафізично-світоглядних «образів» і здібністю до вищого метафізичного світорозуміння [10, с.201, 202]:

– «субстанційний мислитель» – це є «творчий (суб'єктивний тип – ред.) у скарбниці філософських понять; він «дошукується зв'язку і логічного обґрунтування» глибинного характеру, бо йому притаманий субстанційний «зв'язок проблем і точна ґрунтовна робота ratio (розуму)»;

– суб'єктивний тип «вихолощеного мислення»: у таких суб'єктів воно є «формальним,... на кшталт артистичного в ratio,... від прагнення до влади,... до атараксії (незворушності) скептика»;

– «упорядкувальний рецептивіст»: подібний суб'єкт має «ідеал найширшого, найрізноманітнішого», але насправді перебуває «на відстані до речей, не пізнаючи сам і не творячи з погляду життя і світу»; тобто філософ подібного типу наявний як «абстрактний об'єктивіст» (ред.);

– «споглядальні філософи»: вони «кидають нас у хаос здивування», «спричиняють запитання, бажання до розгляду», а насправді – «виявляють приголомшеність», якщо, навпаки, «не виявляють цілковитої байдужості»; тому вони є «порожні мислителі», котрі «дають лише формальну науку» і тільки «через негативність» до них приходить «усвідомлення позитивного» [10, с. 202, 203]; в цьому сенсі вони «заперечуючі скептики», що не мають власного «філософського погляду» (ред.);

– суб'єктивний тип філософа «особливої екзистенції»; вони здатні переживати «життя духу» в «метафізичних світообразах» та за «типами духу» самоформування власних («окремих») світообразів; подібні філософи відрізняються за «шкалою цінностей», світоглядними установками, в «конструкціях структури окремих типів духу» та в їх духовній «поняттєвій роботі»; вони мають відмінність в характері «взаємозв'язків між типами» та в тому, як здійснюється межтиповий «перехід, що показує рух»; подібний філософ-мислитель «систематизує типи між собою» з «показом шляхів для можливого руху» у екзистенційному «життєвому процесі» [10, с. 264, 265]; вочевидь, філософ такого типу здібний переживати «життя-у-дусі» і є «духовний екзистенціаліст».

За нашою концепцією, подібний «духовно-типологічний рух», в аспекті концепції «психології світоглядів» К.Ясперса та у філософсько-суб'єктному представленні є цілком реальнісний «онтологічний рух», котрий можна описати, усвідомити та осмислити на основі «поняттєвої роботи» в категоріях ноосферного світорозуміння [11, с.409]. На духовно-матеріальному підґрунті ноо-розуміння можна *ідентифікувати автентичний «метафізичний образ» ноосферної реальності як метафізичної понадсистеми дійсного існування у всезагальності і всеєдності метасистемного онтологічного виміру реальнісної метафізичності у наявно-дійсному ноо-бутті*. М.Мамардашвілі подібну «реальнісну метафізичність» визначив як «транснатуральність», а йому відповідний реальнісний «онтологічний рух» (в контексті ясперовських «світообразів» метафізичного розуму) зафіксував як побудову «онтологічного простору думки», котра твориться на основі суб'єкт-об'єктного знання, «винаходження розширених форм раціональної думки та об'єктивного знання [12, с.264]. У подібній репрезентації метафізичну реальність як онтологічну дійсність можна

представити, за нашою концепцією, в денотаті релевантної «метафізики буття» та через «синергетику ноосфери і метафізику знання» і «креативно-синергетичну всеєдність суб'єкта і об'єкта» [5, с.64]. А на цій основі здійснити теоретичну і практичну «концептуалізацію дійсності в ноореальнісній вимірності» та «об'єктивації гносеологічної реальності» в онтологічну всеєдність «ноосферного Універсуму» у його конкретній координатно-метасистемній репрезентації [11, с.321, 338, 376].

На даному етапі нашого дослідження – це здійснення координатно-метасистемної ідентифікації автентичної ноореальності на основі її автентичного ноо-розуміння в імпрінтах ІТ-програмної алгоритмізації. Раніше здійснена «об'ємна ідентифікація» ноо-реальності і дозволила її детермінувати як «об'ємну ноо-дійсність». У «метафізичному світообразі» вона в різних «типах суб'єктивності» може бути візуалізована як суб'єктно змінене «оптичне бачення» з різним типом телескопування-фокалізації дійсності. Але, як було показано, подібна «онтологічна зміна-реконструкція» відбувається у єдиній координаті суб'єкт-об'єктної дійсності, що предстає у з'єднаності (і всеєдності) буття і мислення та предметно-наочно актуалізується в автентичній метасистемній ноо-реальності. Її закінчена ідентифікація представлена метасистемою єдинореальнісних координат 5-го «онтологічного виміру»: «онтос-вимірне оперування» (у єдиному просторі-часі), «ноезіс орієнтування» (у єдиній суб'єкт-об'єктній координаті) і «ентел-здійснення» в актуалізації єдиного енерго-синергетичного інформаційного ресурсу ноо-дійсності. В метасистемі єдинореальних координат (МЄРК) – це є «Онтос-входження» у 5-и вимірну реальність і оперування в ній, «Ноезіс-орієнтування» в ноо-реальності як ноо-дійсності, її «Ентел-ідентифікації» («здійснення»), сукупно представлено в координатних ортах «О-Н-Е» та у

відповідних «ортогональних» проекціях «автентичного ноо-буття» (АНБ). При накладенні цих 3-х «об'ємстворюючих» проекцій «О-Н-Е» на метасистему єдинореальнісних координат МЄРК і утворюється «подвійна» координатна метасистема МЄРКОНЕ-АНБ. В подібні координатно-подвоєній метасистемі і можна практично здійснити розробку-проектування конкретних методів і проектних способів автентичного ноо-розуміння в стандарті раціональності МЄРКОНЕ-АНБ. Тобто в метасистемі єдинореальнісних координат (МЄРК) «онтос-ноезисентел» (ОНЕ) автентичного ноо-буття (АНБ). Подібні проектні способи алгоритмізації ноо-розуміння і ноо-мислення можна визначити як девайс-алгоритми ІТ-імпрінтингу ноо-сферного сприйняття 5-и вимірної реальності як дійсного ноо-буття в координатній метасистемі МЄРКОНЕ-АНБ у відповідних дискурсаторах: комунікативно-інтерактивному, інформаційно-семантичному, афферентно-референційному тощо. А проектні девайс-алгоритми предстать як «проективні способи», конструкти, інструменти і гаджети у механізмі здійснення ІТ-імпрінтингу автентичного ноо-розуміння у його поетапній «активації-актуалізації-ідентифікації-автентичності» у стандарті раціональності МЄРКОНЕ-АНБ за відповідними «формулами реалізації» ноо-дійсності. А саме:

(1) формула активації: ноо-розуміння + ноо-імпрінтинг = ноо-реальність(НР);

(2) формула актуалізації: ноо-реальність (НР) + МЄРК координатна метасистема = ноо-дійсність (як базисна основа для ноо-буття);

(3) формула ідентифікації і автентичного ноо-здійснення: ноо-дійсність + стандарти раціональності МЄРКОНЕ = автентичне ноо-буття (АНБ).

Відповідно до встановлених 5-и топологій програмно-логістичної алгоритмізації ноо-розуміння в ІТ-імпрінтах

актуалізації ноо-реальності, а саме – логістична топологія, функціональний, структурний, структурно-функціональний (рівневий) топоси, системна-метасистемна топологія – можна застосувати і 5 основних проектних способів алгоритмізації і покрокового здійснення ІТ-імпрінтінгу за стандартами раціональності МСРКО-НЕ-АНБ. Базисною топологією в методологічному і методичному відношенні виступає *логістична топологія здійснення ІТ-імпрінтінгу автентичного ноо-розуміння і йому відповідного автентичного ноо-буття* в єдиній координатній метасистемі МСРКО-НЕ-АНБ. Тому релевантні цій координатній метасистемі стандарти раціональності для здійснення ІТ-імпрінтінгу повинні відповідати раціоналізованій структурі інформаційної свідомості і структурним формотворенням ноо-розуміння [13, с.233-235, 478, 518, 536]. Відповідні стандартно-раціоналізовані вимоги до ІТ-програмування ноо-процесів та їх покрокової алгоритмізації за дискурс-логістикою і семантикою стандартів раціональності репрезентуються у наступній їх послідовності. Це здійснення ІТ-програмування у наступних 5-ти стандартах раціональності:

- (1) – інтеркомунікативної раціональності (ІКСР);
- (2) – інформаційно-семантичної раціональності (ІССР);
- (3) – інформаційно-імагінальної раціональності (ІІСР);
- (4) – в стандарті трансформативно-конструктивної раціональності (ТКСР);
- (5) – в стандарті інформаційно-креативної реалізації (СІКР).

Всі визначені стандарти можуть інтерпретуватись як дискурсивні стандарти раціональності, що мають свої певні логістичні, функціональні, структурні та інші детермінації і репрезентації: інформаційні, семантичні, семіотичні, математичні, фрактальні, конфігуративні, інтенційні, рекурсивні, трансформативні, креативно-синтезуючі. Однак всі

вони за своїми структурно-якісними компонентами відповідають контенту і структуроутворенням інформаційної свідомості, нейроінтефекту і номосам ноосферного мислення. Це їх 4 основні якісні властивості: здібності до аференції (випереджаючого відображення), імагінації (продуктивної уяви), ментальної реконструкції і предметно-творчої реалізації. Проте в аспекті «суб'єктивної психосоціології», «ноопсихосоціології народів й епох», особливо в часи «епохи ноопсихологічного самовизначення» в «суб'єктивних відношеннях людей» фіксуються й інші стандарти раціональності – але вже в етносуб'єктній площині ментальних особливостей народів і суспільств [14, с.255, 289, 292, 303]. В сучасну «епоху ноопсихосоціальної усталеності народів» як соціосистем і глобалізованого соціуму подібне фіксується за критеріями соціальної активності, особливостей спілкування і спільної діяльності, розвитку психіки і біогенетичного розвитку на основі класифікації «ментальних типів, груп і людських спільностей» за відповідними «етноавтогенетичними типами», «етноідентифікованими типами» ті іншими (Б.А.Душков) [14, с.317-323, 326, 330]. Вони включають і деякі зафіксовані нами «ноосферотипи» за рівнями їх вираження і ноопроявлення: «екзокультурний рівень», «імагенний рівень», «внутрішньо образний рівень», «самоактуалізаційний рівень», «саморегуляційний рівень», «активаційний рівень», «ціннісно-орієнтований рівень», «емпатичний рівень», «референтний рівень», «атрибуційний рівень», «суб'єктно-представницький рівень», «суб'єктно-інтегрований рівень» та інші [14, с.329-338]. При цьому фіксуються окремо і рівневі особливості таких нових «ноотипів», а саме: як мотиваційно-діяльнісні (за «мотиваційними типами діяльності»), «інтенційні типи», «випереджувальні типи» («предвосхищение» – по рос., «аферентивні типи» – ред.); «рефлексивні типи», котрі в «соціорефлек-

тивному» ментальному розвитку виявляють себе на суб'єктно-позиційному», «соціогенетичному» та іншому рівнях [14, с.333-340]. На глобальному рівні мова ведеться про *ноосферо-ментальну переорієнтацію розвитку людської цивілізації з «квазіінформаційного розвитку» як техногенно-інформаційного на гуманістично-інформаційний культурний тренд*. Зараз вкрай потрібна «гуманізація quasi інформаційного суспільства та усунення багатьох перешкод на шляху дійсно кардинальних соціальних перетворень». Треба усвідомити та осмислити, що глобальний проект постіндустріального інформаційного суспільства народився із наукового аналізу масштабних соціальних змін, що стали явними у другій половині ХХ століття та прогнозів про те, куди ведуть нас ці зміни в ближньому майбутньому» [15, с.318, 322]. Треба перейти від «спонтанного розвитку інформаційної революції» до осмисленого створення *«гуманістично-інформаційного суспільства»*, для чого «гуманістичне-інформаційне суспільство повинно подолати ційлий ряд протиріч і проблем quasi» (І.Д.Тузовский) [15, с.321, 324]. За нашою концепцією, це буде *культурно-інформаційна суспільна система*, що розвивається за відповідними дискурсивними стандартами людської раціональності. Об'єктивно вони і представляють собою *гуманістично-інформаційні стандарти антропогенного розвитку соціуму* у ноосферному вимірі не quasi, а versus gnasi дійсної ноо-реальності.

Використана література (до підрозділу 3.2)

1. Прибрам К. Языки мозга. Экспериментальные парадоксы и принципы нейропсихологии. – М.:Прогресс, 1975.
2. Берснев П. Лабиринты ума. –СПб.:Амфора, 2008 –462 с.
3. Уилсон Р.А. Психология эволюции. – Киев: Янус,

1999.

4. Человек и общество. Ноосферное развитие (Под ред. В.Н. Василенко). – М.-Белгород: Белг. обл. типогр., 2011. – 485 с.

5. Капіца В.Ф. Синергетика ноосфери і метафізика знання. – Кривий Ріг: Видав. центр, 2011. – 304 с.

6. Татаркевич В. Історія філософії. У 3-ч томах. Т.3. – Львів: Свічадо, 1999. –568 с.

7. Гуссерль Э. Логические исследования. Картезианские размышления. Кризис европейских наук и трансцендентальная феноменология. – Минск: Харвест; М.: АСТ, 2000. – 752 с.

8. Уайтхед А.Н. Избранные работы по философии– М.:Прогресс, 1990. – 718 с.

9. Семенова В.Н., Гуссерль Эдмунд Новейший философский словарь. – Минск: Книжный дом, 2003. – 1280 с.

10. Ясперс К. Психологія світоглядів. – К.: «Юніверс», 2009. – 464с.

11. Капіца В.Ф. Онтологічні виміри буття і філософія онтогенезису. – Кривий Ріг: Видав. центр, 2012. – 491 с.

12. Мамардашвили М. Формы и содержание мышления. – СПб: Азбука, 2011. – 288 с.

13. Капіца В.Ф. Світоглядна культура і ноосферне світорозуміння. – Кривий Ріг: Видав.Центр, 2013. – 592 с.

14. Душков Б.А. Психосоциология. – М.: ПЕРСЭ, 2003. – 480 с.

15. Тузовский И.Д. Утопия- XXI: Глобальный проект «Информационное общество» - Челябинск: Челябин.гос.акад.культ.и искусств.–2014. – 389 с.

ЧАСТИНА II. ЛОГІСТИЧНЕ ІТ-ПРОГРАМУВАННЯ НООСФЕРНОГО РОЗУМІННЯ І НОО-МИСЛЕННЯ В СТАНДАРТАХ РАЦІОНАЛЬНОСТІ НОО-НАУКОВОЇ МЕТОДОЛОГІЇ ІННОВАЦІЙНОГО ПІЗАННЯ

Розділ 4. Логістичне ІТ-програмування в стандарті інтеркомунікативної раціональності (ІКСР)

4.1. Логістичні способи ІТ-алгоритмізації і покрокового здійснення ІТ-імпрінту ноо-розуміння в інтеркомунікативному стандарті раціональності (ІКСР)

Проектні способи логістичної алгоритмізації ноо-розуміння у відповідних ІТ-імпрінтах можуть здійснюватись, як було раніше встановлено, за різними типами дискурсу і в дискурсаторах різних стандартів раціональності. Той чи інший дискурс типологізується відповідно до різних складових інформаційної свідомості, методів і способів мислення, різних модусів і когітивних моделей ноосферного світорозуміння. Але самі дискурсатори функціонально діють, регулюють і впорядковують дискурсивні конструкції тільки в межах конкретного стандарта раціональності. Тобто дискурсатори мають операційний характер відповідно до конкретного проектного способу ІТ-алгоритмізації ноо-розуміння. Так, вони можуть бути *релевантними-нерелевантними один до одного, менш повними чи неповними, аспектними, контекстними та інтерпретаційними, з різним контентом, семантикою і семіотикою, з різними способами ідентифікації та проектними алгоритмами ІТ-програмування, з різними дискурсами інформаційно-комп'ютерних мов при здійсненні ІТ-імпрінту ноо-розуміння в його різних девайсах.* При цьому поняття «девайс» розуміється у своєму власному

значенні [device – спосіб, засіб, механізм]. Тобто, якщо «ноезіс-орієнтування» у єдиній суб'єкт-об'єктній координаті «онтос-вимірності» здійснюється в актуалізованій 5-и вимірній «ентел-дійсності», то відповідно до координатної метасистеми МЕРКОНЕ-АНБ необхідна розробка-проектування і девайс-алгоритмізація релевантного дискурсу ноо-розуміння за дискурсаторами «колективної раціональності». В данному випадку – за стандартом ІКСР. За дискурсаторами цього стандарту формується таке «суб'єктне мислення», котре потребує своєї колективної, інтерсуб'єктної ідентифікації у стандарті раціональності колективного взаєморозуміння і колективного погодження-згоди у спільному мисленевому процесі [1, с.307]. Первинні «стандарти раціональності» встановлюються, за Ст.Тулмінім, коли з «неупорядкованого контініуму» комунікацій у їх поняттєвій формі виділяються «інтелектуальні ініціативи» і на їх основі розробляються відповідні понятійні «інтелектуальні нововведення», що поповнюють «загальноприйнятну сукупність ідей і методик» новими поняттями, інтелектуальними дискурсами і «концептуальними змінами» [2, с.148]. Вони, за нашою концепцією, стверджуються у своїй «доказовості нових нормоціннісних понять» спочатку в науці, а потім і в суспільному вживанні у такій послідовності [1, с.307-308]. А саме:

а) як стандарти комунікацій в «нових матрицях смислів і ціннісних значень у комунікативних дискурсаторах»; тобто це певні комунікативні імпрінти і семантико-«значеневі матриці»;

б) як «стандарти колективного розуміння соціальних практик» або «універсальних суспільних цінностей», що стають предметом наукових досліджень; в нашому випадку – «ноосферного розвитку» і ноосферного світорозуміння в інформаційно-синергетичному дискурсі інтерсуб'єктів; в такому аспекті стандарти, в нашій концепції

розуміються як ціннісно-семантичні нормативи;

в) як «нормативи когнітивної і креативної доказовості за критерієм їх предметної реалізації» у статусі «інтелектуальних нововведень», що пройшли «інтелектуальний відбір» і прогресують «інтелектуальний розвиток» [1, с.308]; в нашій концепції – це стандарти-нормативи «креативної реалізації».

Дискурсаторами ноо-розуміння у комунікативно-інтерактивному стандарті раціональності можуть, таким чином, виступати як самі стандарти раціональності у модусі нових нормо-ціннісних понять, нормативів когнітивних і креативних практик, нової поняттєвої семантики і семіотики, так і ті «інтелектуальні нововведення», інновації, що пройшли «інтелектуальний відбір», виявили «свої позитивні якості та недоліки», витримали процедуру перевірки на «інтелектуальну екологічність» [2, с.151]. Але головна функція подібних дискурсаторів – це трансформація загальних означень світоглядної культури у конкретні визначення ноосферного світорозуміння. Тобто ці дискурсатори при інформаційно-синергетичній актуалізації ноо-розуміння повинні забезпечувати його співпадання з ноо-реальністю у процедурі суб'єкт-об'єктного «ноезіс-орієнтування» у «п'ятивимірному онтосі». Проблема виникає при зміні «світоглядно-почуттєвого дискурсу» на «ноосферно-понятійний дискурс», що й потребує застосування відповідних нових понять і нових дискурсаторів їх використання при інформаційно-синергетичній інтерпретації світу в категоріях ноо-розуміння. А саме, – з одного боку, маються різні означення світоглядної культури: це коннекторно-перформативні світоглядні уявлення, що характеризують комунікативно-раціоналізований світогляд у його функціональному визначенні; репертурно-репрезентуючі комунікативні світогляди уявлення (структурне визначення); трансцендентально-етичні і комунікативно-макроетичні світогля-

дні уявлення у структурно-функціональному і системному визначенні [3, с.194, 199]. А, з другого боку, *комунікативна світоглядна культура* трансформується у відповідне (релевантне) *комунікативно-синергетичне ноо-розуміння* за такими його послідовними визначеннями, що раніше встановлювались в «інформаційно-програмуючих синергопереходах у суб'єкт-об'єктний онтологічний вимір ноосферної світореальності» [4, с.474]. А саме, – це ноо-розуміння, котре співпадає з ноо-реальністю:

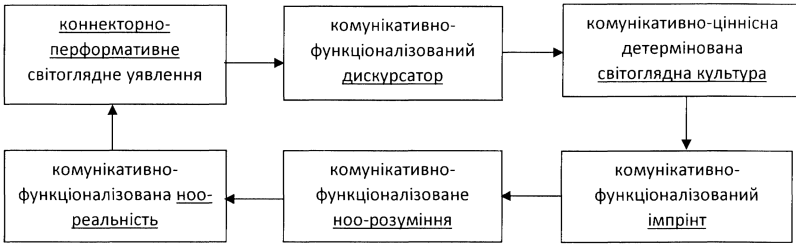
- у функціонально-технологічному визначенні комунікативно-детермінованих ціннісних виборів інтерсуб'єктів в поняттях світоглядної комунікативної культури;

- у структурно-впорядковуючому визначенні комунікативно-впорядковуючих взаємодій і підтримуючо-стабілізуючих культурно-світогляних практик;

- у системно-аксіологічному визначенні культурно-інформаційного світорозуміння та здібності до креативно-синергетичної самоорганізації доцільної життєдіяльності;

- у понадсистемно-синергетичному визначенні ноосферного світорозуміння буття як комунікативно-синергетичної ноо-реальності. Однак такого роду «трансформаційні дискурси» з перетворення почуттєвих світоглядних уявлень на понятійне ноо-розуміння в режимі періодично-фазових синергопереходів (ПФ-переходів) вкрай складно здійснити без наявності розвинутої комунікативної, інформаційної і трансцендентальної свідомості та релевантного їй мислення. Подібне потребує спеціалізованої комунікації з використанням спеціальних комунікативних дискурсаторів та імпринтів комунікативного ноо-розуміння. Конкретно, це такі режими ПФ-переходів у інтеркомунікативному стандарті раціональності; котрі дозволяють *представити світоглядну культуру і культурно-світоглядні практики в співпадаючих імпринтах ноо-розуміння і ноо-реальності*. А саме:

а) при функціональному визначенні:

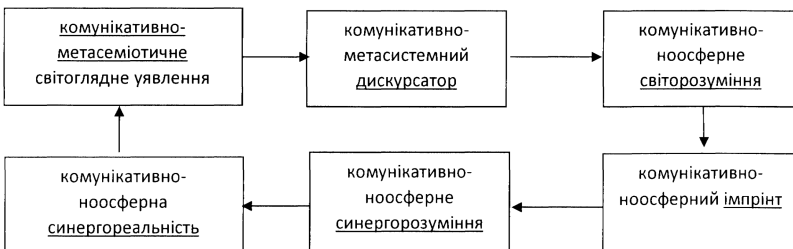
б) при структурному визначенні:

в) при структурно-функціональному визначенні:

г) при системно-метасистемному визначенні:

Цілком зрозуміло, що «спеціальна комунікація» у відповідному «комунікативному стандарті» – це інтерактивний комунікативний контакт та інтеркомунікативна суб'єктна взаємодія у дискурсаторах та імпрінтах з різною топологією ноо-розуміння. Вищенаведеним 4 комунікативним визначенням ноо-розуміння відповідають і 4 його топології, а релевантно – 4 типи дискурсаторів та імпрінтів. Вони й можуть бути використані в якості логістичних проектних способів при девайс-алгоритмізації ноо-розуміння шляхом здійснення його покрокового ІТ-імпрінтінгу через відповідні комунікативні ноо-дискурсатори. Практично подібне можна практично реалізувати на основі самонавчання-самоімпрінтінгу, НЛП (нейро-лінгвістичного програмування), в ментально-інтерактивній комунікації (МІ-АК), шляхом психо-нейронного «запису» (імпрінтінгу) ноо-інформації в «ментальних контурах» мозку (фронезисах) при «мозковому штурмі»; методами синектики, референтивної інсталяції комунікативно-контурних імпрінтів (ККІ), в практиках синектичного інтеркомунікативного дискурсу (СІКД), створення ілюкутивних моделей дискурсу тощо. Ноо-розуміння також може бути активоване через дискурсатори «символічних мов» та «універсальну метамову», у знакових маркерах та сігніфікаторах значень в «прикладних символічних системах», у «цивілізаційних кодах» («піктографічний мов» тощо), у дискурсаторах «інтерлінгвістики», при «філософському лінгвопроектванні» («інтерлінгва» – Дж.Пеано, «новіаль» – О.Есперсен), взагалі – у самих широких межах «мистецтва розуміння» у параметрах «ап'юріні мови – апостеріорна мова» (виділено нами) [5, с.550-553]. І це є «двусторонній рух» у намаганні зрозуміти комунікативну сутність мовності. Зо дного боку, – це сутність «понадпорядку понадпонять» (як «метафізичних понадпонять»), а з другого, –

«повернення слова від метафізичного до їх повсякденного використання» [5, с.284, 289]. Тобто **використання – інсталяції метафізичних понять як ноо-понять в їх інформаційно зрозумілій понятійності**. Виходячи з цього, Л.Вітгенштейн вважав, що одне з головних завдань філософії або «ітог філософії» – це знайти «межі язика», вийти за ці межі у «філософських відкриттях» та «побудувати іншу мову» за межами апіорного мислення як «порядку можливого» (у людській логіці). А одночасно – пізнати і знайти «досконалий порядок» подібний «найчистішому кристалу» з «бездоганим смислом» і глибинною «сутністю мови», а потім на основі «досконалого порядку» та його нормативів вже й «сконструювати досконалий язик» [6, с.283, 284, 289]. Якщо це неможливо, то за сучасною «технікою коучінга в НЛП» треба навчитись «розпізнавати смисл у собі» через «центральну роль ідентичності» і на цій основі «побудувати відносини» з іншими на понятійно-смысловій основі «находження смислу життя» [7, с.233, 234, 239, 240]. В.Франкл вважав, що «смисл не можна дати, його треба знайти», він «не може бути створеним» і тому «смисл не тільки повинен, але й необхідно буде знайденим», бо людина «трансцендентує його» у граничних межах «екзистенціальний вакуум – понадсмисл» [8, с.37, 38, 198, 308].

Таким чином, в інформаційно-понятійному і понятійно-смысловому розуміння складних і понадскладних комунікативних дискурсів відповідні **дискурсатори в інтеркомунікативному стандарті раціональності** при логістичній проектній алгоритмізації ноо-розуміння і ноо-мислення предстать у наступних найбільш характерних різновидах. А саме:

- трансформативні дискурсатори або дискурсатори трансформації комунікативного світогляду у комунікатив-

но-понятійне світорозуміння;

- інтерактивні дискурсатори або дискурсатори інтерактивності спілкування комунікативних суб'єктів; дискурсатори подібного типу дозволяють внаслідок проявленої суб'єктом інтерактивності виявити різну топологію їх ноорозуміння; це потребує їх «іллокативного суміщення» і необхідної «топологічної коннекції»;

- топологічні дискурсатори, що встановлюють топологію ноорозуміння у функціональному, структурному, структурно-функціональному, системному і метасистемному визначенні;

- смісло-ціннісні дискурсатори комунікативних значень ноопонятійності; в них описуються ціннісно-сміслові аспекти ноосферного світорозуміння і актуалізації ноореальності у координатній метасистемі МЄРКОНЕ-АНБ як «ціннісної ноодійсності»; вона має свій аксіологічний «понадсмісл» (метасмісл) у метасистемній нооекзистенційності фізичного-трансфізичного-метафізичного, а також в «комунікативній єдності» ноорозуміння і ноореальності;

- конвергетивні дискурсатори, котрі використовуються для налагодження комунікативного взаєморозуміння інтерсуб'єктів; це дискурсатори комунікативної кон'юнкції, котрі функціонують в інтерсуб'єктному спілкуванні при виробленні зближувочих позицій у спільному ноорозумінні в інтеркомунікативному стандарті раціональності.

Вищевказані дискурсатори і стають тими логістично-конекційними сполучними ланками-зв'язками в стандарті інтеркомунікативної раціональності; де вони мають смісл і значення саме в стандарті ІКСР. В інтеркомнікативних длискурсаторах представлений «новий погляд на мислення» з «синергетичною парадигмою розрізнення лі-

нійних і нелінійних процесів» у «топологічному мисленні» з його нелінійністю та «многомірністю людської свідомості» [9, с.358]. Зі зміною дискурсу мислення змінюється і трансформується весь «образ мислення» та весь «світообраз» дійсності. Новочасовий і новітній «досвід деконструкції метафізики» за сучасними «постструктуралістськими і постмодерністськими концепціями» повертає філософів до «первинної (аподидактичної) дійсності метафізичних основ» [9, с.79, 358, 359]. А з цим – до створення загального (і всезагального) «метафізичного світообразу» дійсності (К.Ясперс), перегляду всієї картини світу та його осмислення, бо вона дискурсивно предстає як «безкінечно подрібнювальна система понять, в котрій *мислення підміняється значенням*» (виділено нами). Сучасна «криза картини світу» якраз і зобумовлена тим, що в існуючій «картині світу *думка не визначається*» і *мисленню «ставиться межа іззовні*», щоб мислення «не вишло (не підшло – ред.) до істин власного буття» [9, с.351, 352].

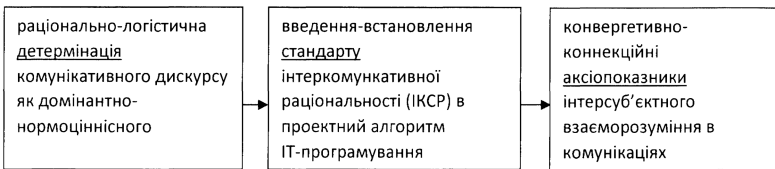
В ноо-розумінні за *принципом всеєдності буття і мислення* *мається повне співпадання ноо-мислення з ноо-реальністю, бо таким чином отримується власне ноо-сферне буття антропосоціуму у ментально-матеріальній всезагальності світу.* Комунікативні дискурсатори у стандарті ІКСР можуть фіксувати ноо-розуміння комунікативних інтерсуб'єктів на рівні полісуб'єктності і метасуб'єктності. А тому, рухаючись від «стандартів інтерраціональності», – на рівні суб'єктної поліраціональності, метараціональності і ноо-раціональності. На основі подібної ноо-раціональності відкривається можливість здійснити практичну розробку проектних способів логістичної алгоритмізації ноо-розуміння в дискурсаторах ІКСР та ІТ-імпрінтингу ноо-мислення в новому дискурсі та «образі

мислення». Подібне досягається шляхом *інтерактивного спілкування суб'єктів та з їх одночасним суб'єкт-об'єктним «ноезіс-орієнтуванням» (як інтерсуб'єктів, полісуб'єктів і метасуб'єктів) в «онтос вимірності»*. Надалі налагоджується інтерактивне спілкування вже в аспекті ноо-розуміння. Це здійснюється в «онтос вимірності» *інтерсуб'єктного багатомірного мислення*, котре ототожнюється з їх спільним комунікативно-активованим ноо-буттям. В координатній метасистемі МЄРКОНЕ-АНБ вони предстають як ноо-суб'єкти, котрі активно діють у новій реальності ноо-буття, використовуючи інформаційно-синергетичні механізми ментально-матеріальної взаємодії у ноосфері. *Ноо-раціональність дозволяє ноо-суб'єктам швидко досягати взаєморозуміння, комунікативно-конвергованого ноо-розуміння, зближення і єдності ціннісних орієнтацій, комунікативної конекції за логістикою взаємозв'язок-єдність-тотожність та комунікативної інтегрованості*. Подібне легко виміряти як соціометрично, так і психометрично. Це можуть бути, наприклад, прошкальовані оціночні показники, індикатори, нормоціннісні культурокоди, аксіонормативи за стандартизованими нормо-оцінками «ціннісно-орієнтаційної єдності» (ЦОЄ), за ступенню «комунікативної конвергенції» у ціннісній детермінації (ККЦД), мірою комунікативно-ціннісної інтеграції (КЦІ) тощо.

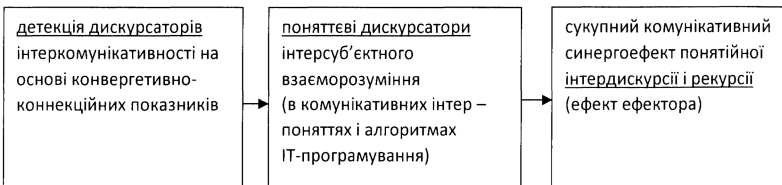
Основні логістичні кроки проектної алгоритмізації автентичного ноо-розуміння шляхом його ІТ-імпрінтінгу в комунікативних дискурсаторах стандарта інтерсуб'єктної раціональності ІКСР можна представити наступним чином. Це 7 основних покрокових девайс-алгоритмів зі своїм конкретним проектним контентом, котрі представлені на логістичній дискурсограмі ЛДГ-1.

Логіко-проектна алгоритмізація ноо-розуміння на основі ІТ-імпрінту в комунікативних дискурсаторах стандарту ІКСР

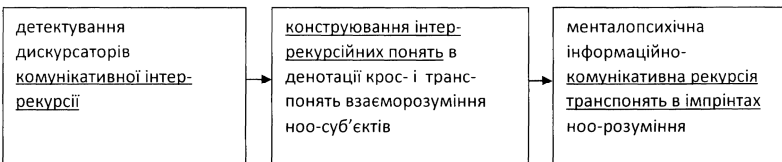
Логістичний крок 1: стандартизація інтеркомунікативних актів спілкування ноо-суб'єктів з метою досягнення ноо-розуміння

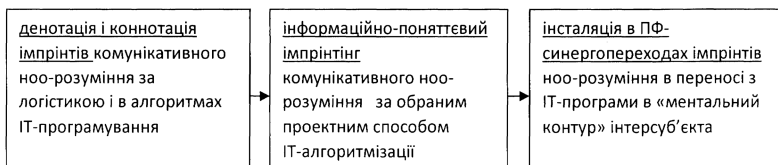
Логістичний крок 2: комунікативна дискурсія інтерсуб'єктного взаєморозуміння ноо-суб'єктів з досягненням понятійного синергоєфекту

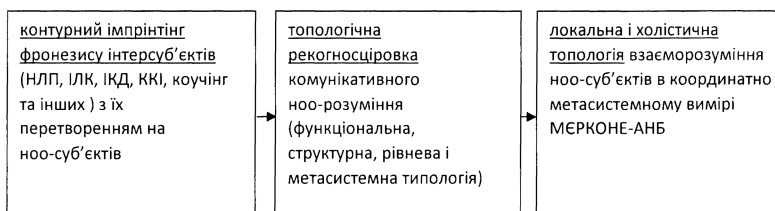
Логістичний крок 3: комунікативна рекурсія в крос-і транспоняттях інтерсуб'єктного взаєморозуміння

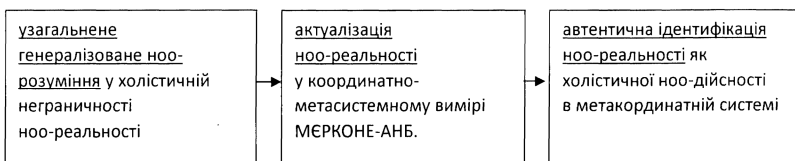
Логістичний крок 4: *IT-імпрінтинг комунікативного ноо-розуміння в інформаційних денотатах і коннотатах ноо-розуміння*

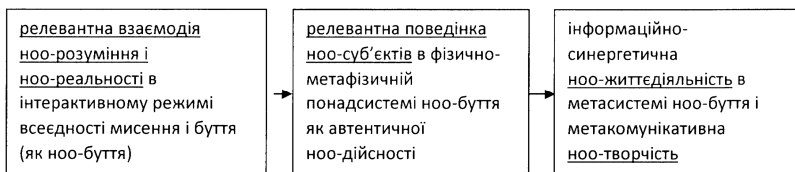
Логістичний крок 5: *актуалізація ноо-розуміння в координатній метасистемі МЕРКОНЕ-АНБ*

Логістичний крок 6: *актуалізація ноо-реальності в координатній метасистемі МЕРКОНЕ-АНБ*

Логістичний крок 7: *ідентифікація автентичної ноо-дійсності в онтологічній вимірності комунікативно-інтерактивного ноо-буття*

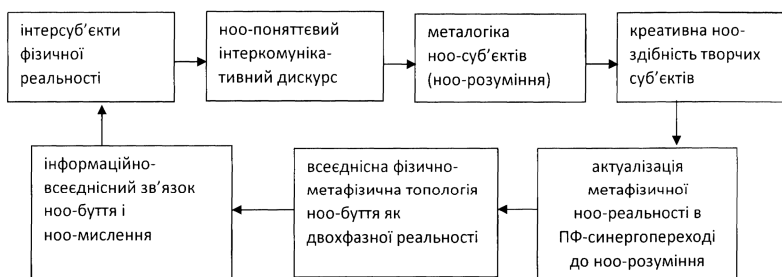
Металогіка «понадсмислу» вищенаведених логістичних операцій полягає у слідуючому: *інтеркомунікативну актуалізацію ноо-реальності як ноосферної дійсності можна здійснити тільки через її інтерсуб'єктне ноо-розуміння, а не почуттєве сприйняття*. Л.Вітгенштейн стверджував, що «реальність не можна доказати через її саму». Він вважав, що подібне можливо здійснити тільки понятійно-логістично, а саме – через «логічне прозріння» [10, с.142]. Але «розтлумачивати комусь, чого він не розуміє, безглуздо» і тому треба розраховувати на розуміння «як раз на тих, хто розуміє» [10, с.32]. Ось чому всі суб'єктивні «ствердження про реальність» є «ствердження, що володіють різною ступінню упевненості». З одного боку, це «впевненість пам'яті або, скажімо, сприйняття», а з другого – «досвід може переконати мене», і це досвід «здібності розсуджувати» (міркувати, розмислювати – ред.) [10, с. 143]. Тобто у розумінні Л.Вітгенштейна – це «ментальне сприйняття» реальності, для якого потрібна певна «ментальна здібність» та «онтологічний досвід» її застосування. Саме такою ментальною здібністю і володіють ноо-суб'єкти, котрі здатні комунікативно-інтерактивним чином ідентифікувати ноо-реальність через імпринти (інтерпоняття, кроспоняття і транспоняття) ноо-розуміння. А потім – через понятійні дискурсатори відповідних стандартів раціональності і процедури імпрінтингу донести це розуміння до інших людей. Проте тільки в разі сформованості у них ноосферного світорозуміння і «метафізичного світообразу» дійсності (К.Ясперс).

Тобто головна **відмінність комунікативно-проектного способу актуалізації ноо-реальності як існуючої дійсності через її ноо-розуміння** полягає у тому, що ноо-дійсність «розгортається» перед інтерсуб'єктами в ментально-контурних імпринтах ноо-понять та актуалізується в їх ноо-понятійній менталосферності як ноо-буття. Подібним чином

вони й *перетворюються на ноо-суб'єктів, котрі безпосередньо через ноо-понятійний дискурс ідентифікують ноо-дійсність в процесах «ноезіс-орієнтування»*. Відповідний ПФ-синергоперехід від фізичної до метафізичної реальності логістично виглядає так, як це представлено на логістичній дискурсограмі ЛДГ-2.

Логіко-дискурсограма ЛДГ-2

Періодично-фазовий синергоперехід до ноосферної метареальності на основі з'єднання ноо-мислення і ноо-буття в ментальній здібності ноо-суб'єкта

Як видно, в подібному синергопереході від фізичної до метафізичної ноо-реальності діє своя металогіка «ноо-мислення», котра є зворотною співвідносно до традиційної логіки. Вона полягає в тому, що – не матеріально-фізична дійсність відображається у «почуттєвих поняттях», а навпаки – *метафізична ноо-реальність актуалізується і «розгортається» в інформаційних імпрінтах ноо-понять, що «наповнюються» дійсним ноо-буттям і навпаки ідентифікується як «двохфазна» інформаційно-взаємотранспарентна фізична і метафізична дійсність в єдинореальнісній координатній метасистемі МЕРКОНЕ-АНБ*. Зв'язок в ній здійснюється на інформаційно-синергетичній основі шляхом інформаційно-польового обміну, структурного, рівневого та міжсистемного розподілення квантово-польового інформаційного синергоресурсу між фізичною і метафізичною реальностями в граничності єдиної метасистеми. Фізичний ко-

смос і Всесвіт тоді предстає не тільки як «об'єктивна реальність», що існує незалежно від суб'єкта і він може її тільки почуттєво відображати, але й як таке *«метафізичне космоутворення»*, *котре є самовідображенням мозку, самонаведеною рефлексією-рефракцією ноо-суб'єктної реальності*. Тобто є активно-творчим «накладенням» нооменталосфери суб'єкта на зовнішність і здійснення креативного впливу на неї в інформаційно-польовому режимі безпосередньої суб'єкт-об'єктної взаємодії. В метафоричному сенсі це є «мандрівка по свідомості» (Ауробіндо Гхош), *«мандрівка-у-мозку»* в *інтерактивній взаємодії ментало-суб'єктної реальності і матеріально-об'єктної реальності у єдинореальнісній метасистемі*. Подібний «зв'язок між двома світами», за думкою Аурбіндо Гхоша, «ще не побудований, але ми входимо в період такого будування». Не зважаючи на обвинувачення в містицизмі, він вірно вважає, що треба науково «встановити зв'язок між світами. Бо два світи в дійсності не один над одним, а один всередині іншого, у двох різних вимірах,... вони покривають один одного, не будучи пов'язаними разом» [11, с.361,373]. Сучасна «гностична революція» встановлює «нове відношення між духом і тілом», – тобто матеріально-фізичного і ментально-метафізичного, коли у «новому відношенні духа і тіла» вже немає повної та «всієї ідентифікації з тілом». Більш того, необхідно «припинити бути ідентифікованим з тілом» заради його «визволення і найвищого прийняття матеріальної натури» через духовність, а з цим – отримання від духовно-тілесної єдності «довготривалості, здоров'я, кріпості, фізичної досконалості, тілесного щастя, визволення від страдань, безтурботності». Подібне повністю здійсниться, коли «гностична сила буде діяти в тілі» вільно як «чутливий інструмент духу» [11, с.373]. Тоді «суб'єктивні переживання» будуть сприйматись як «внутрішні переживання... Космічного розуму, Надрозумного знання». З цим робиться

ключовий епістолологічний висновок щодо знання: «Ефект його є об'єктивним» [11, с.368]. Тобто, вся наявна реальність є «об'єктоване знання».

Виходячи з «гносеологічного факту» об'єктивності знання, пізнаючий суб'єкт стає «гностичною людиною», що чітко фіксує, знає і переживає «трансцендентальне буття». Він вільно і впевнено живе у «двох світах». Так, «гностичний індивідуум буде у світі і від світу,... буде перевершувати світ у своїй свідомості і жити у своєму висходженні, він буде всезагальним, але вільним від всезагального». В ньому трансцендентально твориться «Достемнна Особистість» як «всезагальна індивідуальність, бо вона індивідуалізує Всесвіт» і живе особливим «гностичним життям» [11, с.309]. В ньому долається бар'єр між внутрішньо-суб'єктивним і зовнішньо-об'єктивним. А саме: «Гностичне життя буде внутрішнім життям, в котрому протиріччя внутрішнього і зовнішнього, себе і світу будуть вилікувані і перероблені... з точки зору єдності». І вже «у світі цієї єдності» суб'єкт у своєму гностичному житті «дивиться на світ й усі речі». Він стає «транс-суб'єктом», його інтерактивність, комунікативність і сенсibiлізація як «транс-суб'єкта» різко підвищується: вся «воля, ідеї, сприйняття гностичної істотності зіткані і речовини єдності, його дії протікають на цьому базисі». Виходячи з цієї «базисної єдності» всі його зв'язки і «спілкування буде присутнім і входити в його відносини з іншими, котрі не будуть для нього іншими, а ним самим у єдиному існуванні, у його власному всезагальному бутті» [11, с.369-370].

За нашою концепцією, подібне в *інтелектуально-раціоналізованому вигляді є єдинореальнісне «всезагальне буття» у ноо-дійсності фізично-метафізичної метасистеми*. З одного боку, воно локалізовано в індивідуальному ноо-бутті, а з другого – актуально репрезентується як всезагальне «холотропне ноо-буття» у самовідображенні

всіх ноо-суб'єктів в їх всеєднісній інтеркомунікативній і транскомунікативній взаємодії. Це ноо-комунікація особливого характеру, бо вона відбувається в іншій дискурсії і потребує застосування інших дискурсаторів і стандартів раціональності. Вони повинні виявляти таке гнозис-знання або інформаційний контент ноо-знання, що конкретно передається і операційно функціонує у комунікативних обмінах та інтервзаємодіях ноо-суб'єктів як семіотична інформація. Це *інформаційно-семантичний паттерн (ІСП – пакет) рецептурного знання певної місткості і ресурсності в його конкретній інформаційній семантиці та ноосферному дискурсі*. А саме – в конкретній ціннісній детермінації, сміслі і значенні, в конвергентивно-ціннісній універсальності і полісеміотичній інтегрованості для всіх ноо-суб'єктів, що виявляється у *загальному інформаційно-синергетичному ефекті*. Подібний синергоефект внаслідок інформаційно-синергетичного синтезу знань акумулює той необхідний інформаційно-синергетичний ресурс ноо-знань, котрий не тільки актуалізує ноо-реальність, але й перетворює її на ноо-дійсність з активно-буттєвісними проявленнями та в органічній всеєдності ноо-буття і ноо-мислення. В стандарті ІКСР подібне описується і програмується на основі логістики проектних способівв ІТ-алгоритмізації ноо-розуміння і ноо-мислення в дискурсаторах інформаційної свідомості і нейроінтелекту.

Використана література (до підрозділу 4.1)

1. Капіца В.Ф. Соціальна філософія культурно-інформаційного розвитку суспільства. – Кривий Ріг: Видав. центр, 2012. – 479 с.
2. Тулмин Ст. Человеческое понимание. – М.: Прогресс, 1984. – 327 с.
3. Капіца В.Ф. Національна світоглядна культура. – Кривий Ріг: Видав. центр, 2012 – 566 с.

4. Капіца В.Ф. Світоглядна культура і ноосферне світо-розуміння. – Кривий Ріг: Видав.центр, 2013. – 592 с.
5. Языки как образ мира. – М.: АСТ, 2003. – 569 с.
6. Витгенштейн Л. Философские исследования // Языки как образ мира – М.: АСТ, 2003. – С.220-564 (568 с.)
7. Макдермот Ян, Венди Яго. Практический курс НЛП. – М.: ЭКСМО, 2005. – 464с.
8. Франкл В. Человек в поисках смысла. – М.: Прогресс, 1980. – 368с.
9. Філософсько-антропологічні студії. Спецвипуск. – К.: «Стилос», 2001. – 364 с.
10. Витгенштейн Л. Культура и ценность. О достоверности. – М.: АСТ, Астрель, 2010. – 250 с.
11. Интегральная йога Шри Ауробиндо. – М.: «Никос», 1992. – 396 с.

4.2. Логістичні проектні способи алгоритмізації ноо-розуміння і ноо-мислення в дискурсаторах інформаційної свідомості і нейроінтелекту (за стандартом ІКСР)

В сучасній науці існують два альтернативних погляда на інформаційну сутність ментально-мозкових процесів. Один із них полягає в тому, що основу ментально-мозкової діяльності складають квантові процеси і стани, котрі не мають інформаційної складової. Але з цим твердженням закономірно виникає питання: звідкіля тоді беруться у мозковій системі людини знання, виникають пізнавальні процеси, генерується інформація? Другий погляд виходить з протилежного, а саме – можливості квантування інформації і створення «квантових комп'ютерів», котрі здатні оперувати інформацією, передаючи відповідні «квантові стани» інформаційними способами програмування. Це дивні

стани, котрі вимірюються не в інформаційних бітах і байтах, а в «кубітах», котрі здатні приймати бітові значення «0» і «1» одночасно, і таким чином одночасно знаходиться в інформаційних станах «0» і «1» (наприклад, стан «0-1», що є «векторним фракталом» у «канторовій множині»), а також в станах реальності з 8-и значною логікою. В знаково-семантичному аспекті подібні стани можна представити наступним чином: якщо 8 бітів (один байт) значенево можна представити аналогом однієї букви, то 8 кубітів – це той же аналог букви, котрий може бути і цілим алфавітом. Тому «квантові інформаційні технології» (що фактично являються інформаційно-польовими технологіями) можуть набувати надзвичайно великої інформомісткості. Так, у своїй репрезентації в якості інформаційної «квантової системи» (квантово-інформаційної системи), наприклад, тільки у 7 кубітів вона здатна на «фантастичні досягнення». Одне з них – це здійснена «квантова телепортація» інформаційного стану фотонів на відстань 142 км між двома Канарськими островами [1]. Проте яким чином передається-телепортується сам інформаційно-семантичний зміст через квантово-польові імпульси поки що невідомо, бо для цього треба вирішити проблему механізму функціонування штучного інтелекту. А більш точніше і вірніше – креативного механізму людської творчості та ноо-інтелекту, здатного до вирішення інформаційно-ментальних та реально-буттєвісних задач з 16-и значною логікою («тетрабіти»), з 32-х значною логікою («пентабіти»), з 64-х значною семіотикою («сікстобіти») і т.д. За Н.М. Амосовим це вже більше інформаційно-креативна проблема, а саме проблема творчості, бо «творчість – ось головна мета створення штучного інтелекту рівня вище людського розуму, і це саме «квантовий рівень» інформаційних систем, і «штучний інтелект високого рівня в цьому відношенні перевершить людський розум», але не людську креативність [2, с.208].

Тому в цілковитій можливості людського розуму є вирішення проблеми «квантування інформації про світ», здійснення «маніпуляції з буквами і словами», а головне – закладання в «розуміння Загального Алгоритму Розуму» такі «смислив» і «змістів», котрі б змодельовали дійсність у квантових «порціях інформації», маючих «більш високий рівень узагальненості» [3, с.282]. *В квантових імпульсах, у їх частотно-хвильових випромінюваннях і стане можливим інформаційно-польовими методами програмувати та інсталювати подібні смисло-змістовні «порції інформації».* Вони, за нашою концепцією, утворюють відповідні інформаційно-семантичні патерни (ІСП), а також ІС-комплекси в інформаційно-квантових процесах обміну і розподілення енергії (і синергії) на квантово-польовому і полеінформаційному рівні «тонкофізичних» взаємодій [4, с. 436].

За Г.Хакеном, ця проблема може бути вирішена тільки антропогенним способом, а саме – через створення «нейрокомп'ютера» та «синергокомп'ютера», котрі будуть здатні на основі інформаційно-синергетичних операцій впорядковувати, самоорганізовувати і креативно продукувати нове знання [5, с.153, 228]. Зараз серед існуючих методів еволюційного, експертного, евристичного і нейронного способів вирішення проблеми штучного інтелекту якраз і розробляється квантово-інформаційний або інформаційно-польовий метод створення «суперкомп'ютера». Його головна «антропогенна особливість – це здатність функціонувати в режимі «фазових переходів» (періодично-фазових синергопереходів), що аналогічні людській інтелектуально-креативній діяльності за її семантикою, семіотикою та «ментальними проривами» у знанні. За нашою концепцією, подібне можна здійснити через моделювання ноорозуміння та його логістичного інформаційно-семантичного ІТ-імпрінтингу на основі інтеркомунікатив-

ного стандарту раціональності (ІКСР). І надалі – створення на базі логістики та алгоритмів стандарту ІКСР проектної розробки девайсу власного дискурсу у відповідних дискурсаторах інформаційно-семантичного стандарту раціональності (ІССР). А також інших, в котрих вкладений інсталюваний «людський контент» в алгоритмізації людського світорозуміння та його вищого рівня ноосферного розуміння і ноо-мислення на моделях нейроінтелекту.

Подібний «антропогенний зв'язок» в науці вже фіксується і досліджується як «проблема інформаційного гуманітарного знання» [6, с.269]. Значне коло дослідників в аспекті соціогуманітарного знання починають розглядати культуру в інформаційному середовищі (О.Тоффлер, А.Етціоні, Ж.Еллюль, Х.Сколімовські). Вони переходять від понятійного та історично-еволюційного розгляду «інформаційного етапу» в розвитку культурно-цивілізаційних систем (Д.Белл, Т.Стоун'єр, Г.Кан, А.Турен, У.Дайзард, Р.Айріс) до соціокультурних і культурно-інформаційних змін самої людини в новому інформаційно-комунікативному середовищі (К.Ясперс, Р.Коен, Ю.Хабермас, К.-О. Апель, Дж. Мартін). В подібних концепціях нове знання та акумульована інформація вже не вкладається в традиційні категорії, нові образи, уявлення і поняття, що мають інформаційну семантику і семіотику. Інноваційне знання також все менше піддається класифікації, а все більше представляє собою дискретні «урипки нового», дивну форму непов'язаних ідей або навпаки – неорганізовані «урипки інформації» у їх дискретній аморфності і неосмисленості. З цим фіксуються утворення на тлі постмодерна інформаційно-видовищної «кліпаючої дійсності» у мерехтливості «бліп-культури», де тільки спонтанно та безсистемно висвічуються непов'язані фрагменти реальності. Техноінформаційна функція подібної «блимаючої культури» у її дискретних «висвірках» – це зманіпу-

лювати реальність так, щоб «реальні події все більше приймали характер понадреальних», ірраціональних у своїх зманіпулювати в інформаційних технозображеннях, створити уяву, що «реальності більше немає, а є лише понадреальність» [7, с.551]. Проте у кінцевому рахунку досягається якраз протилежний ефект. Техноноосфера з подібними дискретними включеннями «висвітленої» понадреальності насправді стає «чорною дірою». Вона, за Д.Келлнером, «поглинає всі значення, інформацію, комунікацію, повідомлення тощо, таким чином роблячи їх безсмысленими», а обезсмысленні людські «маси похмуро бредуть своїм шляхом, ігноруючи намагання маніпулювання ними» [8, с.85]. Подібним чином СМІ створюють і техноноосферу, а разом з глобальною техноінформаційною мережею перетворюють «в певному сенсі все суспільство... у чорну діру», в «соціальну масу». А все «соціальне у цій масі» – людська «безсмысленість», «інертність», «апатія» і «байдужість», на підґрунті чого здійснюється «перетворення мас у чорну діру нігілізму і безглуздості» [8 с.118]. Замість дійсної ноосферної реальності, що автентична сутнісним силам людини, встановлюється, за Ж.Бодріаром, «гіперралізм симуляції» з «репресивним простором... вироблення реакцій», з «апаратом програмування», заснованому на «рекламному втокмачуванні» і «виробленням поведінки, що ґрунтувалася на страхові й тваринній покорі» [9, с.120]. Формуються такі дві основні «дифракційні моделі» людської поведінки в техноінфосфері, а саме:

а) перша модель – це «тоталітаризм» і «концентраційна бюрократія»; за подібною моделлю встановлюється «симулятивна раціональність» техноінформаційної реальності на основі «ринкового закону вартості» і поширення його дії шляхом «централізації глобального процесу» через «велику культуру тактильної комунікації»; але насправді це

«архаїчна раціональність», що осучаснена у формах символічної гіперреальності «світлоблимаючої» культури, «техно-люміно-кінетичного простору і тотального спациодинамічного театру» [9, с.120-121].

б) друга – це «біхевіористська» модель «переходу... від ультиматуму до заохочення»; вона реалізується за «допомогою коду» інтерактивних, але символічних «радісних зворотніх зв'язків», а тому це модель «активної відповідності» суб'єкта, його «ігровій причетності» до інтерактивного «віртуального обміну», символічних «багатовекторних контактів», «безперервних спонтанних відповідей»; це гіперпочуттєві «тропізми, міметізми, емпатії» та «вся екологічна евангелія відкритих систем з негативним чи позитивним зворотнім зв'язком, з усією ідеологією регулювання через інформацію (підкр. нами),... згідно з більш гнучкою раціональністю» [9, с.121].

Символічну «метафізику коду» Ж.Бодріяр знаходить у «метафізиці енергії», що треба розуміти у значенні реально-дійсної «метафізика синергії». «Метафізика коду» розкривається також і в «метафізиці недетермінованості» або, навпаки, що представлено як реальнодійсний «ноосферно-метафізичний детермінізм» (фізичного, трансфізичного і метафізичного), а також метафізикою «кібернетичного контролю», що реалізується як зворотній зв'язок з «метафізичною свободою» (К.Ясперс). В нашій концепції це є вільне «метафізичне ноо-орієнтування» в ноєзис-координаті. Але в «симулятивній гіперреальності» при дешифровці «метафізики коду», за Ж.Бодріяром, виникає «операційна конфігурація» тотального контролю через віртуально-символічні коди (метафізичні), що дає владу над «симулятивною гіперреальністю» техно-ноосфери. Вона репрезентується у своїй «генезі симулякрів» до «інформаційно-сигнальних імпульсів», замкнених в «одновимірному просторі» редуційно-інформаційної «генеративної матриці».

Подібним чином «заміщується» 5-и вимірною дійсно-існуючою ноо-реальністю на редуційно-одномірну. Цей звужено-одномірний «символічний простір» представляє собою «чорні скриньки, де зріють всі команди і всі відповіді», а «знаки коду» – це «чорна скринька коду» або симулякр «знакового простору» [9, с.98-99]. Він є одномірно-«лінійний», «клітинний простір», де «безнастанно генеруються одні й ті ж сигнали» («інформаційно-сигнальні імпульси»), і він діє як «код незрушний, мов платівка, яку заклинило у програвачі». В такій одновимірності всі користувачі предстали як «юзери», що «схожі на в'язня, котрий з'їхав з глузду від самотності й одноманіття». Юзер існує в «аурі знака» як в його «знаковому просторі», котрий «зникає... через кодування», а тому він вже не існує як «знак коду», бо з його «детермінованістю зникає... саме його значення», а через «наступну дешифровку запису відбувається розв'язання знака» [9, с.99]. Тобто *юзер-користувач реально існує у віртуальності поки існує операційна функція «впорядкування коду» через кодовий знак і дешифрування коду, а поза цієї кодової реальності «юзер» реально не існує*. Подібним чином «відбувається... розпилення (користувача як суб'єкта) за допомогою коду», а з цим припиняється і його «активна залученість» та «причетність» до «апарату програмування» симулятивної гіперреальності [9, с.120, 121].

Ось чому в сучасній науці так різко постало питання про «інформаційну цивілізацію» та її «соціокультурні риси віртуального феномена» техноінфосфери [10]. Але що собою представляє реальна інформаційна культура у її культурогенно-ноосферній дійсності, а не в техногенно-симулятивних «віртуальних феноменах»? Питання ставиться саме в площині народження інтелектуально-творчих потенціалів людини і, конкретно, її ментальної здатності до суб'єктно-інформаційної інтерактивності з об'єктною

дійсністю в якості реальних взаємодій, а не віртуально-символічної інтеракції [11]. Тобто *прямої і безпосередньої психофізичної взаємодії ментально-суб'єктного і матеріально-об'єктного у їх суб'єкт-об'єктній динаміці. І в цьому сенсі неспівпадання культури і творчого розвитку людини з інформаційною цивілізацією стає все більш очевидним і суперечливим.* Сучасна техноінформаційна цивілізація вкрай специфічна. В ній *люди можуть лише споживати різні копії, коди і знаки культурних цінностей, не розуміючи їх смислу і соціокультурних значень, семантики закладених ідей, знань, світоглядних уявлень і світорозуміння.* Тому інформаційна цивілізація одномірна, шаблонна, орієнтована не на творчість, а на споживання нових стандартів у житті й мисленні. Це стандартизація життя та зразків для наслідування, некритичне і неосмислене прийняття шаблонних думок, шаблонів «інформаційного буття», що все більше стає «веб-буттям» (Б.Гейтс) плоскісної «комп'ютерної сторінки». Тому нове «техноінформаційне мислення» є насправді двумірно-плоскісним відповідно до дисплейного екрану – це штучна двумірність логічно-одномірного та образно-одномірного, штучне пов'язання цієї «одномірної лінійності» (Ж.Бодріяр) у «плоскій двумірності» понятійного і наочного. «Екранна культура» дозволяє здійснити лише двумірно-плоскісне «комп'ютерне моделювання», пов'язавши інформацію з її екранною побудовою та представлення в наочній формі «екранної моделі». З нею можна вести «двумірний діалог» на «екранній мові», використовуючи той чи інший «штучний язик» як віртуальну «метамову» символічної двумірної реальності. *«Розрив» неспіввідношення інформаційної цивілізації з багатовимірною культурою, що у ноо-розумінні і ноо-мисленні піднімається на 5-й вимір ноо-реальності, закономірно призводить до зіткнення «інформаційної двумірності» з «ноосферною п'ятивимірністю», протирічно-*

го і конфліктного зіткнення та протидії виртуально-символічного псевдосвіту з дійсною реальністю. В цьому і виявляється суть «третьої світової війни», що, вочевидь, є «інформаційною війною», котра активно ведеться з моменту становлення «інформаційного суспільства» (С.С. Почепцов). Зараз подібне розглядається як перманентна «інформаційно-психологічна і психотронна війна» саме в сфері людського інтелекту і мислення. Тут діє відповідна «інформаційна стратегія» і «ноо-політика» у «кібернетичній війні», де «передовим фронтом» є «інформаційно-психологічне протидіяння у мережі Інтернет» [12, с. 65,85,113]. Головна мета «ноо-політики» має техногенний характер і тому це насправді «техно-ноополітика», в котрій представлений «техноінформаційний імперіалізм», «культурна експансія», світова інформаційно-технологічна гегемонія великого «інформаційного бізнесу», де «техноноополітика» – лише «перший крок в американській інформаційній стратегії» [12, с. 65, 221, 230].

Зараз «зустріч культури і цивілізації», тобто гуманітарно-ціннісного і техногенного, культурно-інформаційного і техноінформаційного набуває надзвичайної гостроти. Деякі дослідники вважають, що подібна «зустріч» культурного і техногенного може привести до кризи культури і дегуманізації людства внаслідок «культурної катастрофи». Акультурація техноінформаційного суспільства очевидна, але поки що ми споглядаємо «зіткнення цивілізацій» і «цивілізаційні війни по лініях розлому цивілізацій». С.Хантінгтон, котрий є розробником концепції «міжцивілізаційних воєн» внаслідок інформаційної «модернізації» і «вестернізації» глобального соціуму, пропонує технотронному інформаційному суспільству «культурну перебудову», проведення «політики культурної ідентичності, економічного співробітництва на основі культурних взаємодій, зміни всієї «структури цивілізацій», на основі куль-

турних універсалій «універсальної цивілізації»» [13, с.74, 185, 194, 202]. Пропонуються також моделі антропогенної цивілізації реального гуманізму (В.С. Стьопін), «ноосферної цивілізації» (В.М. Шейко), і, що вкрай симптоматично, – глобалізованого «семіотичного соціуму» у сукупності «семіотичних субцивілізацій», а саме – «новоєвропейської субцивілізації» (Прибалтика, Польща, Україна), «християнської субцивілізації» у форматі «Суша і Море», «океанічної субцивілізації» та інші з задіянням «закону синархії», або синергетичних джерел в розвитку «планетарної свідомості» [14, с. 40, 113, 368, 385].

За нашою концепцією, всі вищеозначені феномени інформаційного розвитку суспільства, протиріччя інформаційно-цивілізаційних техносистем та необхідність їх «культурної перебудови» в ціннісному семантично-семіотичному стандарті можна представити не в «символічній інтерактивності», а в ***реальному культурно-інформаційному розвитку і в реально-інформаційній інтерактивності ноо-розуміння***. Воно вибудовується в дискурсаторах культурно-інформаційного та інформаційно-семантичного способу реальнісних суб'єкт-об'єктних інтеракцій. В них «символічний інтеракціонізм» повністю знімається і на перше місце виступає «дійсний інтеракціонізм» суб'єкт-об'єктних взаємодій, котрий фіксується в ***інформаційно-семантичному стандарті раціональності (ІССР)*** дійсної, а не віртуальної суб'єкт-об'єктної єдності. В подібній *інформаційній матеріально-ментальній взаємодії первинним виступає людський «суб'єктом» (габітус), суб'єктне ноо-розуміння в інформаційних актах розпізнавання ноо-об'єктної реальності. Це є феноменальна здібність ноо-суб'єкта до активного та інтерактивного мислення*. Подібне є унікальною ментальною здібністю homo novus, здатного до «активації мисленевих процесів», надання їм динамічності, «що дозволяє людям розвивати

здібність мислити і розвивати її характерним для людини образом», коли саме «мислення формує процес інтеракції». Тобто імпульсує «інтеракцію як процес, в котрому одночасно розвивається і виражається здібність мислити», передусім у тому, що «інтеракціоністське мислення» перетворює фізичні об'єкти у «абстрактні об'єкти» [7, с. 260, 261]. Ними предстають *«ментальні об'єкти», котрими ноо-суб'єкт може оперувати як ідеально-інформаційно, так і квантово-інформаційно або тонкофізично-польовим способом.*

Так, сучасні науково-експериментальні дослідження доводять, що може здійснюватись «нематеріальний вплив» на матерію, котрий має «тонкий характер» висхідного «мікроскопічного впливу», який потім підсилюється нервовою системою людини. С.Хамерхоф висловив дивовижну гіпотезу, що квантові структури у мікротрубочках нейронів («тубули») приймають безпосередню участь в обробці інформації [15, с. 67-92]. Хоча це само по собі ще не доказує наявність ментально-тонкофізичного, квантового інформаційно-польового інтеракціонізма (із-за принципової об'єктної неспостерігаємості суб'єктних фактів), проте формують принципово нове розуміння «квантової теорії свідомості» і мислення, знімають багато затруднень класичних «неквантових моделей» ортодоксального фізично-матеріального характеру. Так, була вдосконалена матеріалістична квантова теорія свідомості в концепції Е.М. Іванова [16], інформаційно розвинута «польова теорія» свідомості і нейроінтелекта Р.Пенроуза [17], сформовані квантово-інформаційні теорії, в яких нервова система перестає механістично розглядатись як «панель управління» організмом у світлі квантової теорії свідомості, де «кнопками» слугують техногенні квантові системи. В нових духовно-матеріальних теоріях техноінформаційним оператором виступає нематеріальна «душа», котра прий-

має «духовно-ноосферні» рішення за код-інформаційним алгоритмом, що незбагнений і непізнавальний для людського розуму (М.Б. Менський) [18, с.631-648]. Подібні інновації побудили науковців перейти від суто техногенних квантово-матеріалістичних і квантово-ідеалістичних «моделей свідомості» і мислення до реально-інтераціоналістських «інформаційних моделей мозку» (ІММ). Була поставлена вкрай складна задача розробки ІММ, котра б функціонувала як повноцінний суб'єкт без усякого зовнішнього управління і без безпосереднього зв'язку з ЕОМ-оператором, а самостійно ставила і вирішувала творчі завдання. Більш того, виявляти мікроскопічний вплив самопрограмуючої квантово-інформаційної системи, мікродію і мікрое вплив «квантових подій» на зовнішні обставини з фіксацією «макроскопічного результату». Наприклад, у вигляді виявлення кореляції між інформаційною квантовою системою і зовнішніми обставинами в умовах, коли, з одного боку, функціонування квантової системи виглядає невіддільно від внутрішньо вільного суб'єкта, а з другого боку, коли квантові події незалежні від зовнішніх обставин і вся квантово-інформаційна система працює як незалежний живий організм. Наприклад, як «душа», що має свою інформаційно-квантову програму розвитку її носія-людини.

Зараз у цьому напрямку на Заході ведуться інтенсивні дослідження за «Голубим проектом мозку» [18, с.153-160]. За цим проектом важливим є не тільки виявлення «інтераціоналістських кореляцій» мисленевої діяльності мозку, а ще більш важливих «ментальних кореляцій», котрі можуть бути проявленнями нових, поки що невідомих науці фізичних законів. Наприклад, інформаційно-квантових переходів до більш високих, але менш слабких і понадслабких енергій (синергій). У *мегакосмосі* – це квантові переходи до понадвисоких енергій, у *людському мікроскосмі* – «мік-

роквантові переходи» до понадслабких енергій. Але більш важливішим уявляється вирішення принципового питання про наукову пізнаваність подібних феноменів. Насамперед таких, котрі феноменальним чином *фазово-енергетично (синергетично) та інформаційно-імпульсно квантують матеріальні явища, а потім перетворюються у нейронно-квантові імпульси «переробки інформації», яка в подальшому нейроквантовому процесі стають нематеріальним мисленням або «ментальним явищем».* Тут важливо побудувати не тільки відповідну теоретичну (онтологічну) модель, але й зробити її «реальною моделлю» дійсних інтеракцій ментально-об'єктного і матеріально-об'єктного. І вже на основі цієї реальної «інтеракціоністської моделі» експериментально константувати наукові факти, надійно їх детектувати, детермінувати і точно визначити способи інноваційної реалізації, стани та «образи майбутньої реальності». У конкретному «проекті мозку» – це вирішення питання про об'єктивну спостережність проміжних стадій мисленевого процесу, *доказовість «суб'єктних фактів» та вивчення зв'язку суб'єктних фактів (як «квантово-інформаційних подій») з передбаченням майбутніх подій у зовнішній реальності.* Один з можливих доказів того, що майбутнім матеріально-реальнісним подіям передують внутрішні «ментально-суб'єктні факти», котрі потім «переносяться» на зовнішню-об'єктну реальність, є наступне обґрунтування. А саме: *суб'єкт логико-математичним шляхом вирішується двома способами задача, а матеріально-предметні дослідження її не вирішують, однак раніше ментально-суб'єктний результат є вірним, бо він може бути предметно-реалізованим.* Це і є добрим науковим доказом дійсно-існуючого «реального інтеракціонізму» як незалежної і «безпричинної наявності» осмислених знань в їх істинності [19]. Або семантично-істиннісних знань в їх інформаційному вираженні, що й

можно зафіксувати у відповідних інтерактивних стандартах раціональності. А саме:

- в інтеркомунікативному стандарті раціональності (ІКСР), використання якого в дискурсаторах ноо-розуміння та ІТ-імпрінтінгу ноо-мислення було раніше показано і представлено в актуалізації ноо-реальності в метакоординатній системі МСРКОНЕ-АНБ;

- інформаційно-семантичному стандарті раціональності (ІССР), котрий в категоріях соціології знання Н.Лумана є «ключ до знання про суспільство», коли «семантика суспільства» спостерігається, розуміється і інтерактивно здійснюється через «комунікацію в комунікаціях» [7, с.234];

- в код-інформаційних алгоритмах, в котрих «код істинності» фігурує як «спосіб відділення елементів системи від елементів, що до системи не належать» [7, с.231]; за нашою концепцією, це раніше розглянуті культурокоди, креатокоди і семантокоди у відповідних дискурсіях «смыслу смыслов» (Ж.Дельоз) та «трансцендентального смыслу» (В.Франкл).

В подібному код-інформаційному аспекті мова може вестись про «врожене знання» у його генетичній модифікації, коли можливо уявити «мислячу структуру», що не має і не володіє свідомістю, а є «безсвідомісною» мислячою структурою. А замість свідомості подібна **«мислеструктура» має кодифіковану «генетичну інформацію» з ментальною здібністю її розкодування у дешифрованих записих імпринтів**. Проте може бути і навпаки. А саме – через свідомість «суб'єкта» як «ментального субстантива» (котрі інтроектвані як субстантивні коди доприродного світу у його прототипах) відбувається ментальне «виведення» субстантивно «вкладеної» код-інформації із «стану інтроекції» в актуалізований стан її дешифрованої екстеріорізації і реальнісної екстернальності в з'єднаному ноо-

мисленні і ноо-бутті. Подібне питання може постати в аспекті створення штучного інтелекту, котрий виявляється в процесі функціонування субстантивно-інтродюкованої код-програми як «генетичної інформації». Вона може бути записана у відповідних код-імпринтах «штучному мислення» без виявлення феномену свідомості у сконструйованій інформаційній системі штучного інтелекту. Це й буде комп'ютерний «супермозок» з суперінтелектом, але котрий при цьому себе не усвідомлює, як не усвідомлює і буттєвісну дійсність! Тому можна зробити парадоксальний висновок: *штучному інтелекту з його надлюдськими суперможливостями не потрібна свідомість і самосвідомість, у нього просто немає потреби у свідомісному відображенні ні дійсності, ні себе в рефлексивному самоусвідомленні*. В такому сенсі не потрібні штучному інтелекту семантика і семіотика осмислення буття як такого, для нього є «зайвими» і «безсмысленими» такі поняття як дух, душа, почуття, емоції, життєві цінності, біль, радість, щастя, добро, зло і всі моральні категорії! Це не тільки «зайва інформація», але вона не має навіть автентичного інформаційно-семантичного опису і розкриття, бо є «чистим інтелектуальним продуктом» без етичного контенту і нравствених обмежень. В той же час сформований на культурно-інформаційній основі **«живий» та «одухотворений» інтелект переважно предстає моральним і духовно-ціннісним «натуральним продуктом», «живою етикою» людства**. Він предстає глибинною ментальністю буття, результатом інтелектуального осмислення власної суб'єктної сутності й унікальності, що проходить від вищемірних субстантивів ноо-реальності.

Тому за нашою концепцією, актуалізована ноо-реальність через інформаційно-семіотичне ноо-розуміння – це не вихолощена і бездуховна дійсність, а, передусім, **вітальне ноо-буття, ноосферне «вітал-буття» у яскра-**

вих понаджиттєвих проявленнях. Ними можуть бути морфеми і модуси в розмаїтті самих дивних конфігурацій, звукопольвих композицій в мелодиці «гармонії сфер» (Піфагор), в ритмо-поетичному «беззвучному звучанні» і передачі «прекрасних ідей», думок і почуттів. Ці також світоморфологізовані думки, морфообрази і морфопоняття у квантово-синергетичному стані «янь» та «їнь», їх **понад яскравий синергосинтез в актичному «дао-світлі»** зі створенням субстантивів і ноєзис-реальностей (без «дійсного буття»). У вітальних «реакціях синтезу» дійсне нообуття самогенерується, самовдосконалюється та самооновлюється, наприклад, в онтологічному вимірі метафізичної реальності. Тому можна припустити, що *реальнісні модуси понадфізичної, метафізичної і тонкопольової реальностей представляють здатними до ентелехійного «самооживлення» у трансфізичних станах, в інформаційно-фазових переходах до «живої природності», квантово-фізичних систем «природного опредмечення», «здійсненості» предметно-формного буття в психо-біогенних процесах* тощо. Інформаційно-ресурсні можливості у цьому відношенні представляються неграничними і безмежними: планетні ноосфери, безмежний Універсум космонооса, космосфера і субкосмоси, ноо-субстантивна (неактуалізована) реальність у всіх її онтичних можливостях, розмаїття первинних конфігурацій і «морфем протобуття», актуалізоване морфополе у ноо-мисленні (морфообрази і морфопоняття, синтетичні мислеобрази і ментальні об'єкти), різні етапи і ступені ноогенезису в його різних онтологічних вимірах тощо.

Раніше було показано, яким чином на духовно-творчій основі і на підґрунті культурно-інформаційної світоглядної культури розвивається інформаційна свідомість (після сенсорно-образного та абстрактно-логічного свідомісних рівнів). Свої внутрішні джерела становлення і активності ін-

формаційна свідомість знаходить на 3-му рівні психоментальної діяльності людини. Саме на цьому рівні формується інформаційний нейроінтелект суб'єкта, коли світоглядно-почуттєва фаза у мисленні особистості змінюється на енергетично більш високу, а саме – на **понятійно-інформаційне світорозуміння** з проявленням синергетичних ефектів («ефект ефектора»). В разі ментальних актів психоімпрінтінгу (самопрограмування, аутотренінг, духовний самонаправлений розвиток, трансцендентальна медитація і духовна практика) **понятійно-інформаційне світорозуміння** надалі трансформується в процесі культурогенезису особистості і суспільства в культурно-інформаційне та **креативно-інформаційне світорозуміння**. А з цим створюється духовно-творче підґрунтя для розвитку ноосферного світорозуміння в аспекті переходу до креативно-синергетичного буття і сприйняття ноосферної дійсності у дискурсі ноо-розуміння. А саме – в понятійних імпрінтах його інформаційно-логістичної репрезентації, в дискурсаторах ІТ-програмування, в конструктах розвитку і реалізації у відповідних проектах, в ІТ-програмних розробках і здійсненнях. Коли ноо-розуміння співпадає та ідентифікується у єдності з ноо-реальністю, тоді й виникає можливість здійснити ІТ-імпрінтінг з інсталяцією інформаційної свідомості (на 3-му психорівні) у відповідному стандарті інформаційно-семіотичної раціональності (ІССР).

Подібне потребує розвитку «спеціальних розумових здібностей» (що можуть бути і вродженими, за Л.С. Хеншоу), ментального зв'язку «вербальних і невербальних здібностей» (комунікативно-семантичних та інформаційних), «різних видів інтелекту» різнотипових суб'єктів, суб'єктного «кореляційного зв'язку між обдарованістю і життєздатністю (С.Пако), а також зв'язку між успішністю навчання і обдарованістю», що представлено, за Б.Г. Ананьєвим, у «показнику навчаємості». Подібну інтелектуаль-

но-розумову здатність, що проявляється як ментальна здібність у її генетичній наявності і «генетичній загальності», Б.Г. Ананьєв визначив як найважливіший «людський ресурс і резерв» у розвитку «структури суб'єкта діяльності» в процесі суб'єктної «взаємодії спеціальних здібностей у загальній структурі еталону» суб'єкта [20, с.272]. Тобто *генетична «інтелектуальна здібність» для свого прогресування потребує постійного ментального «тренування нервових процесів і властивостей нервової системи»*. Це суттєво «підвищує рівень саморегулювання» людини в її «онтогенетичній еволюції», що Б.Г. Ананьєв визначив як «білатеральне регулювання». При такій регулятивній дії розвивається «додатковий контур регулювання» до «основного контуру» в «ієрархічній кортико-ретикулярній системі регулювання», і таким чином, «утворюються два контура» [20, с.229]. При «співвідношенні обох контурів» виявляється їх «функціональна асиметрія» і «латерізація функцій» у кортико-ретикулярній системі регулювання. А саме, – це значне «зростання ролі білатерального регулювання в онтогенетичній еволюції людини» у наступних напрямках:

- підтримки «кортикального тону» у мисленевій діяльності суб'єкта, коли споглядається «ослаблення працездатності коркових клітин»; це є «кортикулярне підкріплення» мозку, підсилення його «ментальної сили» і «менталоздатної міці»;

- підтримки сили «ретикулярних імпульсів, здійснюючих подвійну функцію по відношенню до кори – енергетичну та інформаційну»; це ментальне «енерго-інформаційне підсилення» ретикулярної формації мозкової системи;

- укріплення «кортико-ретикулярних зв'язків» при їх «розшатуванні»: а) це «ослаблення індукційних відношень між обома полукулями» мозку і б) «компенсаторне підсилення додаткового контура при ослабленні основного», ко-

трий і здійснює «білатеральне регулювання» [20, с.229]; це є утворення додаткового «білатерального контуру», що здатність виконувати дві протилежні «ментальні функції», а саме – раціонально-логічне мислення інтуїтивно-алогічне мислення.

Тому ***імпрінтування інформаційного «ментального контуру»*** творчої особистості має вкрай важливе значення у підсиленні кортико-ретикулярної системи суб'єкта шляхом створення «додаткового контура» ментального «білатерального саморегулювання». При цьому інформаційний імпрінтинг ноо-розуміння має особливий характер ***інформаційно-семантичного ІТ-імпрінтингу***. Він суттєво активізує, підвищує рівень та інтенсифікує ментальний нейропроцес у додатковому інформаційно-семантичному контурі формування нейроінтелекту з матеріально-фізіологічним базисом нарощених корково-ретикулярних клітин у «додатковому контурі». В ньому відбувається подальший розвиток коркових нейроклітин у «додатковому контурі», а саме – це виконання ним *функції «нелокального квантового контуру»* в якості додаткових *«синаптичних структур»*, коли виникає *«модіфікована»* мозкова тканина (Т.Лірі, К.Прібрам). Вона й здатна інтенсивно генерувати ***ноо-нервові імпульси*** або ***нелокальні квантові ноо-імпульси***. Подібні «ноо-імпульси» й створюють *матеріально-польові та інформаційно-тонкопольові передумови* для ноомислення і ноо-розуміння при здійсненні ментальних квантово-фазових переходів та їх ініціації за програмою та алгоритмами ІТ-імпрінтингу.

Програмний ІТ-імпрінтинг в інформаційно-семантичному контурі творчих суб'єктів має особливий характер і в аспекті використання конкретних проектних способів логістичного «викладення» контенту програми. Це головним чином стосується:

- 1) задіяння проектних дискурсів при девайс-

алгоритмізації ІТ-програм;

2) «вкладення» (інтродукції) в дискурси і алгоритми ре-
levantної семантики інформаційного сприйняття,

3) розкриття «знакової мантики» і семіотики в актуалі-
зованому ноо-розумінні та її автентичній ноо-реальності
при *«інформаційно-семантичній ідентифікації» буття і
мислення в їх конкретних, а не загальних значеннях*
(«принципа всеєдності»).

Останнє положення вкрай важливе для *понятійної ін-
формаційно-семантичної ідентифікації ноо-буття і
ноо-мислення* за відповідним стандартом реаціональності
(ПСР). Так, у «Психологічному лексіконі» термін «поя-
тійного розуміння» характеризується двома основними
ментальними якостями: а) по-перше – це «здібність дося-
нути смисл і значення чого-небудь та досягнутий завдяки
цьому результат», а по-друге – б) це «специфічний стан
свідомості», котрий «визваний зовнішніми і внутрішніми
впливами» та який «фіксується суб'єктом як впевненість
в адекватності відтворюваних уявлень і змісту впливів»
[21, с.168]. У випадку з інформаційною свідомістю і мис-
ленням, «інформаційним розумінням» в аспекті «інформа-
ційних понять» та їх відповідного ІТ-імпрінтингу багато
положень традиційної логіки перестають бути адекватни-
ми. «Неадекватність положень логіки», за А.А.Івіним, ви-
являється при «встановленості істинності» у понятійних
зв'язках «за змістом і смислом», коли порушується логіка
висказувань в послідовності: «базисна засада → наслідок».
Подібне порушення в «логіці висказувань» виникає при
отриманні «всякий раз» декількох вірних «істиннісних на-
слідків і тоді висхідне положення є хибним та невірним у
своїх базисних засадах». Тобто, в ситуаціях, коли «істинні-
сним завжди є наслідок», то з цим визнається, що любе на-
слідкове «висказування є істинним всякий раз», навіть ко-

ли висхідна засада є хибною» [22, с.155-156]. Для «класичної логіки річ існує чи не існує, і тут немає ніяких інших варіантів. Але... в науці постійно приходиться говорити не тільки про те, що є в дійсності і чого немає, але й про те, що повинно бути чи не повинно бути тощо» [22, с.194]. Класична логіка «прямолінійна» при розв'язанні протиріччя, бо із «протиріччя слідує все, що завгодно», а тому протиріччя неприйнятне і в класичній логіці «протиріччя забороняється» взагалі [22, с.206]. Однак в некласичній «нелінійній логіці» виникнення протиріччя розглядається як нормальна і навіть «стандартна ситуація».

На цих нетрадиційних підставах багато основних законів логіки заперечується і «віднімається самими логіками». Так, в інтуїціоністській логіці «не діє закон виключення третього», проте одночасно «відображується ряд інших законів», а саме – «закон зняття подвійного заперечення, ... закон приведення до абсурду», закон припущення протиріччя: «математичний об'єкт існує, якщо припущення про його існування приводить до протиріччя» тощо [22, с.190]. За С.Е. Поляковим, класична і некласична логіка взагалі «неадекватні» у своїх базисних положеннях (та законах) при проведенні наукових досліджень «об'єктивної психологічної реальності». Серед них дослідження з «феноменології психологічних репрезентацій» людини, «міжлюдських контактів», «реальності фізичних полів», котрі генеруються реальністю людської психіки і «психічним змістом, ... передаваного від однієї людини до іншої» через матеріальні та «потенційні носії інформації». Більш того, «об'єктивна психологічна реальність», що «створена людьми» та «існує... у вигляді психологічного змісту» є «психооб'єктивною» в тому сенсі, що «представляє собою штучну нематеріальну реальність», котра існує «у формі змінюючогося психологічного змісту...», а також стабільно-

го психологічного стану», а в науці – як суб'єктивні понятійні «конструкції наукового знання» [23, с. 636]. Виходячи з подібної з'єднаності «суб'єктивного і об'єктивного» С.Е. Поляков пропонує застосування і відповідної «феноменології психологічних репрезентацій». Вони створюються на основі відповідних «модель-репрезентацій» – інтенційних, апперцептивних, реальнісних, інформаційних, феноменологічно-понятійних та інших модельних репрезентацій [23, с.220, 236, 288, 359].

За нашою концепцією, подібна «репрезентаційна модель» може бути автентично представлена в *реальнісно-інформаційному моделюванні суб'єктного ноо-розуміння та об'єктної ноо-реальності, в «єдності суб'єктивного і об'єктивного» у феноменах інформаційної свідомості, нейроінтелекту та інформаційно-семантичного мислення*. Це потребує не тільки збільшених «людських ресурсів і резервів» (Б.Г. Ананьєв), але й фазово-градієнтного вищого інформаційно-синергетичного ресурсу для *квантово-польової «інформаційної активації» та «інформаційної актуалізації» ноо-розуміння*. Як первинне інформ-сприйняття воно може актуалізоватись в інформаційну в «образах уявлення» (С.Е. Поляков), в сконструйованих морфо-поняттєвих конфігураціях ноо-реальності, в інформаційних імпрінтах ноо-розуміння та в IT-алгоритмах ноосферного дискурсу. Саме через розвиток інформаційної свідомості, дискурсатори та імпринти ноо-розуміння в стандарті ПСР можна здійснити квантово-польовий синергоперехід з трансформуванням «образу сприйняття як фізичного об'єкту» у більш високу ментальність і перцептивність, котра фіксує як візуалізовану, так і «невізуалізовану частину модель-репрезентації предмета» [23, с.151, 236, 267]. Вони можуть *осягатись в «ментальних репрезентаціях», в «ментальних образах чи у форматі кодування», в «інформаційному підході, де*

центральними роз'яснювальними конструктами є процеси кодування і декодування». При здійсненні подібних ментальних репрезентацій та в ході інформаційно-когнітивного і когнітивно-семантичного кодування-декодування інформаційної свідомості і ноо-розуміння розвиваються білетеральні «процеси когнітивної переробки» інформації з використанням «нових роз'яснювальних схем» (неокогнітивізм), «з необхідністю урахування... маючихся випереджувальних знань» [24, с.483]. Подібне «випереджувальне знання» має місце (топологію), коли є «відношення свідомості до зовнішнього їй предмету», свідомісної «внутрішньої предметності» до буттєвісної «зовнішньої предметності» в інформаційних, інтенціональних та «пізнавально-реалістичних» відношеннях [24, с.675]. З позицій «теоретико-пізнавального реалізму» (Дж.Гібсон, Д.Деннетт, Х.Патнем) при наявності «випереджального знання» воно ментально репрезентується «за допомогою єдиних ментальних одиниць», а за нашою концепцією, – це «єдині координати» в метасистемі МЄРКОНЕ-АНБ.

Подібні «єдині ментальні одиниці» у «випереджальному знанні» треба створювати в разі, коли «різна інформація кодується в єдиному форматі», а також в аспекті «множинного формату» та наявності деякої кількості «принципово... різних форматів». За нашою концепцією, – це різні формати «стандартів раціональності». При цьому принципово важливою стає різна формативність ментальної репрезентації та «роз'яснююча варіативність функціонування когнітивної системи» [24, с.483]. В будь-якому випадку «випереджальне знання» потребує «випереджальної афференції» (П.К. Анохін), що властива інформаційній свідомості з відповідним інформаційно-семантичним дискурсом, але представленому в різній поліформативності ноо-розуміння і ноо-мислення. І тому з одночасною необхідністю зведен-

ня різних формативів ментальності та варіантів актуалізації ноо-розуміння до «єдиних координат», наприклад, в метасистемі МСРКОНЕ-АНБ.

За нашою концепцією, інформаційна свідомість, котра формує нейроінтелект і зобумовлює інформаційно-семантичне мислення, має такі 4 основні складові (що раніше вже показувалось):

(1) • інформаційна випереджальна афференція, котра зобумовлює випереджаючу ментальну рефлексію і семантику «випереджальних знань»;

(2) • інформаційна продуктивна уява або ментально-інформаційна імагінація: це ментальна здібність до рефлексивної зміни напрямів, векторів і дискурсів мислення, а також здатність до багатовекторної дифракції і рефракції свідомості та «операбельності думок» творчого суб'єкта в режимі «волютивної автономності від об'єкта»;

(3) • ментально-інформаційна трансформативна реконструкція або композиційна «проективна реінкарнація»: вона здійснюється в нових парадигмальних конструкціях, інформаційній композиції-декомпозиції та інноваційного трансформативного синтезису;

(4) • інформаційно-креативна реалізація або предметна візуалізація та предметна екстерналізація ментальних «фронезис-проектів» у дійсній реальності на основі єдності ноо-мислення і ноо-буття.

При відповідній «стандартній раціоналізації» вказані складові інформаційної свідомості, характер їх функціонування в пізнавальних процесах інформаційно-семантичного мислення та ментально-предметної репрезентації можна представити у дискурсаторах інформаційно-семантичних стандартів раціональності (ІССР) «випереджувального знання». **Операційно розробка ІССР** базується на слідуючих інформаційно-методичних засадах.

(1) гносеометрично – в дискурсаторах орієнтування і оперування в координатній метасистемі ноо-розуміння, конкретно, – в методах, способах, операторах та імпрінтах ноо-мислення;

(2) онтومتрично – в дискурсаторах актуалізації та ідентифікації в координатній метасистемі ноо-реальності, конкретно, – у фракталах, конфігураціях, генералізаціях і композиціях «випереджального сприйняття» ноо-реальності в образах «продуктивного уявлення»;

(3) психометрично – в дискурсаторах автентичної ментальної репрезентації і суб'єкт-об'єктної єдності ноо-реальності і ноо-розуміння у нейро-інформаційному додатковому контурі «білатерального регулювання»;

(4) соціометрично – у дискурсаторах стандартизованих показників та індикаторів, що утворюються з прошкальованих ціннісно-сміслових і смисло-семіотичних оцінок, їх інформаційно-семантичних коннотатах («смислу смислів»); а саме – аналогових, ідентифікованих та автентичних ноо-номінаторів (лінгвосоціології, у формулюванні «інтерлінгва», космолінгва тощо), а також безпосередньо в мисленні ноо-суб'єктів як «реалопонять» і «ноо-понять»;

(5) наукометрично – у дискурсаторах інноваційності та віолентності (сили) наукових ідей, їх конструктивності і технологічності: тобто за їх «науковою силою», когнітивністю, конструктивністю, технологічністю, наявності когнітивних знань «ноу-хау» та їх імпрінтної інформомісткості з позицій ноо-науки; це всі інформаційно-семантичні патерни, матриці, «пакетна інформація» в наукометричних базах даних тощо;

(6) інформометрично – у дискурсаторах наукової аксіологічності інформації: тобто її якості, визначеності, функціональності, інформомісткості, таксономічності та операбельності, розподілення у кластерах, бітах–байтах–

кубітах—тетрабітах розподілення; це також частотна швидкість інформації («інформаційна частота»), місткість пам'яті, кібер-операційність, наочність у графічній і семантичній репрезентації, можливість «феноменологічного розпізнавання» і таксономії тощо;

(7) інформо-семантометрично – в дискурсаторах смисло-ціннісної і смисло-значенової релевантності; за ними встановлюється взаєморівнева відповідність інформаційних цінностей, смислу і значень, їх семантико-семіотична пов'язаність, семіотричність, рівнево-системна адекватність та повнота осмислення у ноо-розумінні: щільності, змінності, полісеміотичності, форматності; це також рівень актуалізації ідентифікованої ноо-реальності як в стабільних станах автентичності, так і в динаміці ПФ-синергопереходів «регресії-прогресії», «трансгресії-екстерналізації», «трансформативності-метаморфності», «інтенційності – екстенційності» тощо;

(8) економетрично – у дискурсаторах економічної ліквідності (ефективності), наявності економічного синергоєфекта в інформаційно-ресурсній метасистемі «гіперекономіки» і «ноосферної економіки»; це практична можливість розвитку ноо-економіки у метасистемі «ноосферного синерговиробництва» (ноо-виробництва) інформаційного суспільства в якості ноо-соціуму;

(9) енергометрично – в дискурсаторах енерго-синергетичних періодично-фазових переходів; ЕНІО (енерго-інформаційний обмін)→ ПОРТЕ (інформаційно-польове розподілення «тонких енергій»)→ КваПК (квантово-польові інформаційні комплекси)→ ІКП (інформаційно-квантові паттерни)→ ФаГраП (фазово-градієнтний перехід від енергій до синергій)→ ПФ-синергопереходи (періодично-фазові).

За своїм «енергометричним змістом» вказанні ПФ-

синергопереходи мають між собою певні відмінності і різну синергоякість за стандартом раціональності ІССР, виявляють різні складові інформаційної свідомості, нейроінтелекту та семантики ноо-мислення. Так, в «енергометричному сенсі» ПФ-синергопереходи можна інтерпретувати наступним чином:

а) перший перехід ЕНІО→ ППОРТЕ є «енергоперехід» до випереджальної афференції в інформаційному нейроінтелекті;

б) другий перехід ППОРТЕ→ КваПК є «полеперехід» до інформаційного продуктивного уявлення («ментальної імагінації»);

в) третій перехід КваПК→ ІКП є «квантоперехід» до трансформативної реконструкції в інформаційному мисленні («реконструктивної трансформації»);

г) четвертий перехід ІКП→ ФаГраП є «фазоперехід» до інформаційної свідомості предметно-творчої самореалізації в синергетичній періодично-фазовій нейроінтелектуальній дії (синергодії) через мисленеві ПФ-актуалізаційні синергопереходи ФаГраП → ПФАСП; останній ПФ-актуалізаційний синергоперехід (ПФАСП) представляє собою синергоперехід від ноо-розуміння до ноо-реальності за принципом єдності буття і мислення.

Таким чином «реалістичний світогляд» стає ***«реалістичним світорозумінням»***, в якому менталодуховність розуміється в категоріях «атрибутів духа» (а не духу як «антипода матерії»), а ***мислення предстає як «духовна сустанція»***, що послідовно виявляється в інформаційно-ментальних процесах мислення. А саме, як: «1) індивідуальний дух (свідомість і підсвідомість окремої людини); 2) суспільний дух (менталітет); 3) об'єктивований дух (феномени культури); 4) універсальний дух» [25,с.139, 141]. Менталодуховність як мислення, менталітет, феноменальність

і універсальність тоді вже не існує як «нематеріальний початок світу», не «пов'язаний з матерією і без неї», а, навпаки, як «визначаючий активність матерії, у її здібності до самоорганізації, порядку і гармонії на базі закономірностей» [25, с.141]. Більш того, на методологічній основі «філософії як всезагального духу» можливо здійснити на підґрунті «реалістичного світорозуміння» відповідну «антропологічну експертизу» процесу «об'єктивації духу» у людській «антропній саморефлексії» у відповідній послідовності «перехода суб'єктивного в об'єктивне». Тобто у зворотньому порядку «розпредмечення об'єктивного у суб'єктивному». Це такі «послідовні ступеньки: феномени духовного світу людини→ процес їх об'єктивації→ реальні соціальні форми (менталітет –ред.)→ антропологічна експертиза досягнутих результатів» [25, с.141, 512].

В контексті нашої концепції розробки проектних способів логістичної ІТ-алгоритмізації ноо-розуміння в дискурсаторах інформаційної свідомості і нейроінтелекту ці способи знаходяться і реалізуються на основі «об'єктної реалізації» суб'єктної менталодуховності за інформаційно-семантичним стандартом раціональності (ІССР). Він розробляється і встановлюється за логікою дії інтеркомунікативного стандарту раціональності (ІКСР), але в логістичній алгоритмізації інформаційно-семантичного дискурсу та в його «стандартизованих дискурсаторах» інформаційного ноо-мислення. Ментально-об'єктна репрезентація ноо-розуміння і здійснюється у стандарті ІССР та в його інформаційно-семантичних дискурсаторах. Це *дискурсатори та інформаційно-семантичні імпринти корково-нейронної активації нейроінтелекту* у «додатковому» білатеральному контурі. А в загальній дискусії стандарту ІКСР – це інформаційна актуалізація ноосферного розуміння і ментальної здібності до ноо-мислення у синтезисі з ноо-реальністю і ноо-буттям.

Використана література (до підрозділу 4.2)

1. Скільки бозонів у Хігса? – 2000 (11-17, 2013 р.). – № 37.
2. Амосов Н.М. Алгоритмы разума. – К.: Наукова думка, 1979 – 224с.
3. Амосов Н.М. Энциклопедия Амосова. – М.: АСТ, Д.: Изд. «Сталкер», 2003. – 464с.
4. Капіца В.Ф. Онтологічні виміри буття і філософія онтогенезиму. – Кривий Ріг: Видав.цетр, 2012. – 491с.
5. Хакен Г., Хакен – Крелль М. Тайны восприятия. – М.: Инст. компьютер. исслед., 2002 – 272с.
6. Рунов А.В. Исследование проблем информационной коммуникационной среды // Социальные гуманитарные знания – №6, 2002 – С.269-277.
7. Ритцер Дж. Современные социологические теории. – СПб.: Питер, 2002 – 688с.
8. Kellner D., Baudrillard J. From Marxism to Postmodernism and Beyond. – Cambridge: Polity Press, 1989.
9. Бодріяр Ж. Символічний обмін і смерть. – Львів:Калварія, 2004 – 376с.
10. Марчук Н.В. Інформаційна цивілізація і соціальні риси віртуального феномена // Наука. Релігія. Суспільство – Донецьк, 2004 – №4.
11. Зоценко О.В. Інформаційне суспільство: ознаки і динаміки // Інтелект. Особистість. Цивілізація (Тематичний збірник наукових праць із соціально-філософських проблем) – Донецьк: ДонДУСТ, 2004 – №3.
12. Информационно-психологическая и психотронная война (Под общей ред. А.Е. Тараса). – Минск: Харвест, 2003– 432с.
13. Хантингтон С. Столкновение цивилизаций. – М.: АСТ, 2003 – 603с.
14. Удовик С.Л. Глобализация: семиотические подхо-

ды. – М.: «Рефл-бук», К.: «Ваклер», 2002 – 480с.

15. Hamerhoff S.R. Quantum computing in microtubules: An Extra-neural correlate of consciousness? // Japanese Bulletin of Cognitive Science. Vol.4, 1997. – №3 – p.67-92.

16. Иванов Е.М. Материя и субъективность. – Саратов: Изд. СГУ, 1998 – 168с.

17. Penrose R. Shadows of the Mind: A Search for the Missing Science of Consciousness. – Oxford: Oxford Univ. Press, 1994 – 480 p.

18. Меньский М.Б. Квантовая механика: новые эксперименты, новые предложения и новые формулировки старых вопросов // Успехи физических наук. – Т.120, 2000. – №6 – С.631-648.

19. Markram H. The Blue Brain Project // Nature Neuroscience Review. – Vol.7, 2006 – №2 – p.153-160.

20. Ананьев Б.Г. Человек как предмет познания. – СПб.: Питер, 2010 – 288с.

21. Психологический лексикон. Энциклопедический словарь. В 6-и т. Общая психология (Ред. – сост. Л.А. Карпенко, под общ. ред. А.В. Петровского). – М.: ПЕР СЭ, 2005 – 251с.

22. Ивин А.А. Логика – М.: Гардарики, 1999 – 320с.

23. Поляков С.Э. Феноменология психологических презентаций. – СПб.: Питер, 2011. – 688с.

24. Энциклопедия эпистемологии и философии науки (Составл. и общ. ред. И.Т. Касавин) – М.: КАНОН-ПРЕСС, 2009 – 1247с.

25. Философия и методология познания (Под общей и науч. ред. В.П.Сальникова, В.Л.Обухова, Ю.Н.Солонина, В.В.Васильковой). – СПб.: Фонд поддержки науки и образования, 2003. – 560с.

Розділ 5. Логістичне ІТ-програмування в стандарті інформаційно-семантичної раціональності (ІССР)

5.1. Ментально-об'єктна репрезентація ноо-мислення в дискурсаторах інформаційно-семантичного стандарту раціональності (ІССР)

Інформаційно-семантичний стандарт раціональності (ІССР) відповідає логіці розробки інтеркомунікативного стандарту раціональності (ІКСР), який встановлює семантичний дискурс передачі та обробки інформації в інтеркомунікативному спілкуванні комунікативних суб'єктів. Тому ці два «стандарты раціональності» органічно пов'язані єдиним інформаційним дискурсом ноосферного розуміння і ноо-мислення. Але ІССР відрізняється від ІКСР більш складною інформаційною семантикою, що може бути символічною, семіотично-значеневою, полісеміотичною, сигніфікаторною, афферентно-випереджувальною, імагінативною, трансформативно-реконструктивною, композиційно-креативною та іншою в залежності, в якому аспекті інформаційної свідомості та мислення ІССР створюється. Тому стандарт раціональності ІССР має і відповідну базисну структуру з 4-х основних складових модусів інформаційної свідомості, однак у такій їх співвідносності, що інформаційно-семантичні дискурсатори можуть бути спільними, бо діють і функціонують у напрямку програмної логістики ноосферного розуміння. А відповідно до ноо-розуміння – це створення проектних способів ІТ-алгоритмізації ноо-розуміння з ментальною здібністю до ноо-мислення. Можна виділити такі основні дискурсатори у стандарті ІССР:

1). Стандартизовані дискурсатори інформаційного мислення (СДІМ) і ноо-розуміння у модусі «стандартів інформаційно-дискурсивного обміну» (СІДО). Серед них:

- інформаційно-обмінні процеси інтерактивної комунікації;
- логістичні та алогічні дискурсатори «семантичного обміну»;
- дискурсатори-сігніфікатори інформаційного обміну в аспекті «символічно-знакового обміну» у відповідній семіотичній модальності;
- дискурсатори стандартизовано-унормованих інформаційних технологій, що реалізуються шляхом ІТ-обмінних процесів;
- дискурсатори інформаційної аференції («аферентори»), що використовується в дедуктивно-гіпотетичних ІТ-обмінних процесах;
- дискретно-логістичні конструкти «продуктивного уявлення» і творчої імагінації («інтентори» та «імагінатори»);
- дискурсатори трансформативної «деконструкції-реконструкції» і «фазової трансструкції» (в періодично-фазових транс-переходах), а також дискурсатори предметно-творчої реалізації («креатрони об'єктивації») і креативно-інформаційної трансгресії ноо-мислення в автентичну ноо-дійсність;

2). СДІМ у модусі «стандартів інформаційно-дискурсивного розподілу» (СІДР). Це стандартизовані дискурсатори розподілу інформації у сімплекс-комплекс генералізаціях, її складання-розподілу-користування у різних таксономіях та інформаційно-семантичних паттернах (ІСП), розподілення і структурації по різних «інформаційним класам» і кластерам, функціям і функціоналам, по структурно-функціональним рівням і градаціям. До них відносяться стандартизовані дискурсатори конвергенції та інтеграції (інформаційні «конвергентори-дівергентори»), дискурсатори інформаційно-синергетичного синтезу (ІСС), котрі необхідні при створенні баз даних як стандартно-унормованого інформаційно-ноосферного ресурсу (ІНР) та

для розвитку інформаційного нейроінтелекту і ноомислення. Це ментальні «нейрогенератори» і «ноогенератори» головного мозку у створеному «додатковому контурі» (при «білатеральному регулюванні»), «ресурсні інфогенератори» («процесорного розгону» та «інформаційної накачки») у квантових ЕОМ, «фазові інфогенератори» («фазери») у синергокомп'ютерах з інформаційними ПФ-переходами (енерго-синергетичними) в режимі ЕНІО-ФаГраП;

3). Стандартизовані дискурсатори інформаційного мислення (СДІМ), що функціонують як стандарты систематизації інформації і надання її системної якості; ця нова системна якість набувається при «інформаційному синтезі» і виникнення «інформаційної системи» (ІС) з ресурсно-синергетичною якістю «інформаційно-синергетичної системи» (ІСС) у її різних модусах і дискурсах. Конкретно, – це комунікативно-синергетична (суб'єкт-об'єктна інтерактивність і з'єднаність у дискурсі «кон'юнкції-диз'юнкції»); (2) ціннісно-конвергетивна, інтегративно-єдинокординатна дискурсія у метасистемі МЕРКОНЕ; (3) імагінально-композиційний і когнітивно-синергетичний дискурс (у фрактальних дискурсаторах і конфігураторах); (4) креативно-реалізаційна дискурсія у відповідних «актуалізаційних ідентифікаторах»; (5) понадвелика фізично-метафізична стандартизована систематизація у метасистемній автентичності ноо-реальності та її «оживлення» для людського сприйняття (ноо-суб'єктами) у дискурсі «ентелетронів» 5-и вимірної «Ентел-дійсності» як «дійсної ноосфери». Вона безпосередньо «ентелектронно» здійснюється-творюється, активується-актуалізується-ідентифікується в єдності ноо-мислення і ноо-буття в режимі ПФ-синергопереходів та оперонно-фрактальних менталодій («білатеральних нейродій») ноо-суб'єктів.

Для релевантного сприйняття-репрезентації такого ро-

ду *метаінформаційної ноо-реальності як фізично-метафізичної дійсності* не в абстракціях індивідуальної суб'єктності («психореальності»), а в міжсуб'єктному розумінні і підтвердженості і необхідні адекватні «дискурсатори раціональності» в неопоняттях terminus novus, у постпоняттях інформаційних імпринтів ноо-розуміння і в ноопоняттях метараціональності. Інформаційна метараціональність визначально орієнтована на автентичне ноо-розуміння метасистемної ноо-реальності як дійсного існування, що фіксується інформаційною свідомістю і нейроінтелектом та чітко «уловлюється» у єдинокоординатному вимірі МЕРКОНЕ. Але це потребує відповідного міжсуб'єктного усвідомлення і осмислення у 4-х основних стандартах раціональності інформаційного нейроінтелекту, котрий функціонує в інформаційно-синергетичному режимі (1) інтеркомунікації, (2) випереджальної афференції, (3) інформаційної імагінації, (4) трансформативної реконструкції. За п'ятим стандартом відбувається предметно-креативна, «інформаційна реалізація» творчих суб'єктів в актуалізованій ними ноо-дійсності. В цьому відношенні *інформаційно-семантичний стандарт раціональності (ІССР)*, використовується як практичний інструмент і конкретний засіб взаєморозуміння інтерсуб'єктів, операційний спосіб переходу (*періодично-фазового ПФ-переходу*) від загальної світопоняттєвої семантики ноосферних феноменів до особистісного ноо-розуміння. А одночасно це інтеракція-перехід від техногенної «інформаційної поведінки» у сучасній обездушеній техноінфосфері кібернетичної віртуальності, символізму та ілюзорності до дійсної ноо-реальності актуалізованої людської ноо-духовної сутності. Подібна актуалізація-ноореалізація і відбувається як ментально-фазовий нейроперехід та «інформаційне входження» у *реальнісний вимір ноосферно-розгорнутої антропосутності* (з біларетального «додаткового контуру»

модифікованих генетичних імпринтів) в дійсному нообутту «Розгорнута» антропна ноо-сутність у спільному ноо-взаєморозумінні «семантичних суб'єктів» за стандартом ПСР взаємно ідентифікується в інтерактивному інформаційному ноо-оперуванні (з обміну, розподілу і метасистемній генералізації інформації) та її автентичному опреченні у спільній метасистемній інтерсуб'єктній ноодіяльності. Її головна мета – реконструкції звичної людям реальності фізичних взаємодій (як матеріально-ущільненої системи) та її трансформація у понадвелику синергосистему варіативно-множинних метафізичних взаємодій. Такого роду *креативно синергореальність має трансфізичний (транснатуральний) характер* *можливістями «креативних новотворень» в інформаційно-польовому режимі «квантування реальності»*.

Подібне «квантування реальності» та її «трансформація-преображення» в ноо-реальність та автентичне нообуття за стандартом ІССР відбувається на особистісному і загальному (всезагальному) рівнях. А саме – в особистісному ноо-суб'єктному модусі локалізованих «кванторів існування», і в транс-суб'єктній холистичності «кванторів загальності» всієї ноо-реальності. Конкретно, це буде інформаційно-раціоналізоване «Н (ноезіс)-орієнтування» відповідно до дискурсаторів ІССР та їм релевантних «поведінкових стандартів» оперування у ноо-реальності. Вона предстає в «О (онтос)-вимірності», що спільно ідентифікована ноо-суб'єктами як «Е (ентел)-дійсність» у їх інтерактивних ноо-взаємодіях. ІССР виступає не тільки в операційному модусі «стандартів раціональності» в координатній ноо-метасистемі МЕРКОНЕ, але й і в якості стандартних «інформаційних дискурсаторів», «топологічних орієнтирів» та «інформ-курсорів» в «мандрівках» по ноо-реальності, коли здійснюється її ноо-розумова рекогносціровка в ментальних нейроактах випереджальної афференції. Тоді вони

виступають в якості «аферент-дискурсорів», аференторів продуктивного уявлення: як в курсор-імагінаторах інформаційно-образної, так і гештальт-конфігуративної імагінації. В модусі ІССР трансформативної реконструкції вони діють як «курсори-інвентори», а креативної реалізації – як «курсори-об'єктиватори».

Таким чином, інформаційно-семантичний стандарт раціональності може виступити в модусі онтогносеологічної «унормованої раціональності» ІССР або *«стандарта переходу» від фізичності до трансфізичності і метафізичності через інформаційні взаємодії, обмін-розподіл, комплексування-інтегрування фізичної інфосфери і метафізичної ноосфери в якості «інформаційної ноо-реальності»*. В ній як ноосферній дійсності реальних інформаційних взаємодій можна у відповідних інформаційних дискурсаторах та імпрінтах ноо-розуміння змодельовати і *«вистроїти» інформаційну ноо-поведінку «реальнісного оперування» в ноосфері як інформаційно-об'єктованій дійсності*.

Тому серед подібних модусів ІССР «інформаційної раціональності» і необхідно чітко виділяти 4 основні коваріації «стандартів раціональності» у їх суб'єкт-суб'єктній і суб'єкт-об'єктній поєднаності і нероздільності, котрі дозволяють досягти міжсуб'єктного взаєморозуміння, спільного і загально-суб'єктного ноо-розуміння в інфосфері ноо-реальності, в якій «суб'єктосфера» і «об'єктосфера» співпадають у їх ноосферній єдності. Це й потребує *інноваційного представлення суб'єктності-об'єктності в їх «ноосферному співвідношенні»*. В «некласичній трактовці свідомості» вже поставлено питання про необхідність поновому «концептуалізувати... суб'єктність і об'єктність» з «перспективи» реальнісної «об'єктивації діяльності свідомості у його власній онтологічній щільності і структурованості». З «такої перспективи свідомість радикально децентрується» і у своїй реальнісній «об'єктивації» виступає як

«свідомість-смысл», «агент (свідомості) – подія», що детермінує-задає «поведінку-структуру об'єкта» [1, с.399]. Інформаційна свідомість подібної якості «цільового об'єктування» набуває у ментальному контурі білатеральності «інформаційного нейроінтелекту» (на 4-5-у рівнях фронеізу) з «децентруванням» на 4 свідомісні структурні складові «свідомості-смыслу». В цьому «смысловому аспекті» інформаційну свідомість і можливо репрезентувати у відповідних «смыслових стандартах раціональності». Їм відповідним і виступає інформаційно-семантичний стандарт раціональності (ІССР) у своїх конкретних репрезентаціях, де й представлена ментальна здібність творчих суб'єктів до «об'єктивації-у-смыслах» інфосферного ноо-розуміння в інфосфері ноо-реальності. Подібна «об'єктивація-у-смыслах» суб'єктивно відбувається та «стандартно унормовується» наступним чином за стандартом ІССР.

(А). *ІССР інформаційної афференції*. Він інформаційно раціоналізує «випереджувальне відображення» (П.К.Анохін) інформаційної свідомості та створює «подвійну перспективу» (В.С. Стьопін) у сумісності «прямого відображення» (афференції) і «зворотнього відображення» (рефракції). Тобто, коли в *білатеральних нейропроцесах виникає «свідомісна дифракція» розділення-з'єднання прямого-зворотнього відображення з ментальною орієнтацією на випереджаючу «об'єктивацію» суб'єктного «інформаційного ноо-розуміння» в інфосфері ноо-реальності*. Подібне відбувається у «фазовому нейропроцесі» об'єктивації суб'єктивного в ПФ-переході «афференція-референція (випереджувальна)-рефракція», коли радикально змінюється швидкість, ритміка, частотність і квантово-польова енергетика суб'єкт-об'єктної взаємодії. А з цим *квантово-індикаторна і сенсорно-почуттєва «настройка» на звичне сприйняття фізичної дійсності стає апперцептивною та естрасенсорною*. Так, «стандартна швидкість»

нейропроцесів (з реактивною афференцією 100 м/сек) різко підвищується і стає «випереджальною апперцепцією» (з квантово-польовою понадчутливістю та випереджальною нейрореакцією зі швидкістю 300-500 м/сек і доходить до феноменального «розгону» у 10 тис м/сек). Внаслідок подібного пришвидчення нейропроцесів виникає «нестандартний» суб'єкт-об'єктний зв'язок внутрішньої і зовнішньої реальностей. Адаптоване до звичної дійсності *«апостеріорне сприйняття» перетворюється на «апостеріорну об'єктивацію» зовнішнього як невід'ємну і нероздільну реальність внутрішнього і зовнішнього. А з цим – відбувається «зворотня трансценденція» і рефракційне «накладання» на «об'єкту зовнішність» з апостеріорними феноменами «зовнішнього трансцендентування». Тобто інформаційного «зчитування-ідентифікації» квантово-польових подій метасистемної синергореальності з «супраментальною швидкістю» (квантово-хвильовою частотою) на 1-2 порядків прискореною. Синаптично-імпульсна «передача-переробка» інформації у білатеральному «додатковому контурі» прискорюється у 10-100 разів і більше в разі переходу на «інформаційні імпринти» ноо-розуміння. Подібне і унормовується ІССР інформаційної афференції при логістичному ІТ-програмуванні в алгоритмах ІТ-імпринтінгу.*

(Б). **ІССР інформаційної імагінації.** Використання цього інформаційно-семантичного стандарту раціональності дозволяє на суб'єкт-об'єктній основі унормувати таке складне явище інформаційної свідомості як «продуктивна уява». Його вперше заснував І.Фіхте у своїй філософській системі «інтелектуальної інтуїції», а також виділяв А.Енштейн, вважаючи, що «уява важливіша за інтелект». В інформаційній свідомості «природна уява» є імманентною у тому сенсі, що випереджально-афферентний «прорив» в інфосферу ноо-розуміння з «апостеріорною

об'єктивацією» ноо-реальності потребує для її актуалізації та ідентифікації саме «продуктивної уяви» з новою сенсо-рікою, апперцептивністю та інформаційною понятійністю (в алгоритмах IT-імпрінтингу). У цій «продуктивно-зміненій», «імагінальній ментальності» утворюється нова «образна конфігуративність» та нова «випереджально-продуктивна гештальтність» для світоглядно-цілісного «творення-актуалізації» ноо-реальності з її подальшою понятійно-холотропною ідентифікацією у метасистемно-координатному вимірі. Тобто ІССР інформаційної імагінації дозволяє в аспекті «раціональності мислення» (за В.С. Стьопіним) дозволяє «робити на двох взаємопов'язаних полюсах» дві базові ментальні дії: а) «раціонального осмислення наявних світоглядних структур» і б) «проекування можливих нових способів розуміння людиною навколишнього світу» з «узагальненням гранично широкого матеріалу», який «перевершує по рівню системної складності об'єкти, що опановуються наукою» [1, с.460, 461]. За К.Уілбертом, це «холономні структури» свідомості, з котрої утворюються «холони самої свідомості», з якої йде метальне продукування «Великої Холархії Буття», що осягається в продуктивній «самоактуалізації, самотрансценденції, ... самототожності» [2, с.182, 183]. А це потребує наявності другого, «суб'єктного аспекта» холономно-об'єктного буття, а саме – «холономного суб'єкта». Однак тут виникає принципове питання нового суб'єкт-об'єктного співвідношення, що суттєво змінює наше розуміння реальності. А саме: «Якщо ми говоримо, що суб'єкт і об'єкт – це два аспекти деякої основополагаючої реальності, то зразу ж виникає питання – а що представляє собою ця реальність, оскільки її неможливо описати в термінах, котрі не були б просто сполученням «суб'єктного» та «об'єктного». Або це третя сутність, тобто висхідна реальність, що має суб'єктивні і об'єктивні властивості, або

«она ними облишена» [2, с.402, 403]. За нашою концепцією, в ІССР інформаційної імагінації *подібний суб'єкт-об'єктний зв'язок і реалізується у ноосферній дійсності, яка активується не в «третій реальності», а у 5-и вимірному онтосі, де здійснюється принцип всеєдності буття і мислення*. Механізм інформаційно-імагінального зв'язку описується в такі основних інформаційних імпрінтах: з новою «продуктивною семантикою», а саме:

- «зворотня рефракція – продуктивна інтенція» з подальшою «предметною реалізацією» в суб'єкт-об'єктному зв'язку;

- «продуктивні інтентори – інверсія мислеобразів» в інноваційному творчо-конструкційному проекті;

- «інвентори морфопонятійності – конфігуратори ноопонять», котрі представлені у логістичному ІТ-програмуванні в алгоритмах та дискурсі ІТ-імпрінтінгу за стандартом ІСР.

Первинні «інформаційні імагінатори», що утворюються за стандартом раціональності ІССР з логістичних кванторів існування, стають *реальною нейроінтелектуальною суб'єктосферою ноосферного розуміння*. А при застосуванні імагінальних кванторів загальності перетворюються *на квантово-польову об'єктосферу ноо-реальності*, суб'єкт-об'єктну ноосферу реалізованої інформаційної імагінальності.

(В). *ІССР трансформативної реконструкції*. Цей інформаційно-семантичний стандарт раціональності дозволяє здійснити метасистемне «переконструювання-трансформацію» сприймаємої фізичної реальності з пасивно-реактивного її відображення на активно-інформаційне «перекомбінування-переосмислення» дійсності у метасистемно-координатному масштабі метафізичної ноо-реальності. Подібні реконструктивні зміни в системі традиційних наукових понять представляють собою

«рекомбінацію структур» з їх послідовною трансформацією до «бесструктурності» суб'єкт-об'єктного «інформаційного орієнтування» в кодах семантичних паттернів. В нашій концепції – в кодах інформаційно-семантичних паттернів (ІСП) та інформаційно-семіотичних матриць (ІСМ). В інших концепціях «бесструктурності» – це генетичний структуралізм Л.Гольдмана, представлений у послідовності «генетичний імпрінт→ антропологічний структуралізм». Це також «структурна антропология» К.Леві-Стросса, що представлений в імпрінтах семантокодів і культурокодів, «соціальна стратифікація» Я.Морено і В.Парето, котра у записах соціокомунікативних імпрінтів за стандартом ІКСР може бути представлена як «сітєвий структуралізм» інформаційного суспільства (з можливістю алгоритмізації у дискурсі інформаційних імпрінтів). В подібному аспекті дуже характерна «сітєва бесструктурність», що представлена в поняттях «різоми» Ж.Дельоза і «фракталів» Б.Мандельброта. Ці концепції ведуть до репрезентації «ячеїстих структур» в модусах «ячеїстої деструктурності» та «морфологічної деструктурності» (Ж.Дерріда), «гуманістичного деструктуралізму» («архівний деструктуралізм» М.Фуко і Ж.-Ф.Ліотара), це «інформаційний деструктуралізм» (П.Турена), котрий можна описати у дискурсі інформаційних імпрінтів за стандартом ІССР. Тобто «трансформативну реконструкцію» можна представити як в традиційних наукових поняттях, а також частково – у нетрадиційному дискурсі інформаційних імпрінтів. Але коли «трансформативна реконструкція» проводиться на основі інформаційного світорозуміння і ноо-розуміння, то вона потребує «радикальної рекомбінації» структур у їх метасистемну «понадструктурність», загалом – «креативної реконструкції-трансформації» та опису у terminus novus. Творча реконструкція потребує не тільки «рекомбінації-трансформації», «деструкції-бесструктурності», а також

певної зміни *«реальнісної композиційності»*, декомпозиції і рекомпозиції дійсності у метасистемному масштабі та їх конструктивної трансформації на *ноосферні композиційні конфігурації*. Серед них найбільш значні – це *ноореалогнозис активних ноо-об'єктів в якості операційного ареала креативної реалізації ноо-суб'єктів*.

З цим повністю змінюється контент дійсності. Так наприклад, фізична «електрона провідність» у матеріально-ущільненій реальності (з дивними якостями «напівпровідника», «діелектрика», «електропровідника-непровідника») змінюється на «квантопонадпровідність», коли *польові квантопонадпровідники нейроінтелекту здатні генерувати квантово-польову реальність тонкофізичної та інформаційно-ноосферної дійсності. Квантові нейрогенератори людської суб'єктосфери* будуть здатні працювати у синергетичному режимі, генерувати синергію і здійснювати «фазові переходи» у квантово-польовому режимі ПФ-синергопереходів. Польові квантові понадпровідники нейроінтелекту будуть здатні працювати в режимі «менентальної понадпровідності» – вже не низькотемпературної, а «високотемпературної понадпровідності» (при звичних температурах, а не мінус – 273°C) з набуттям «нейронної швидкості» випереджальної реактивності магнітопровідників та гравіпровідників, а також з «нейронною понадтікучістю» нервових імпульсів з гіперчастотою коливань. *Білатеральний контур, сформований у мозку суб'єктума, тоді може ставити квантовим генератором синергії, котрий сконструйований нейроінтелектом з нейронних світоволоконних «ансамблів» нервових клітин з понадпровідністю імпульсів та з «розгоном» їх «процесорної швидкості» до частоти у десятки мільярдів і тріліонів коливань у секунду (звична частота світлових нейронів зору 80-300 нанометрів).*

Н.М. Амосов вважав, що нейро-інформаційне вдоско-

налення мозку цілком можливе та вкрай необхідне. Він виходив з того, що розум людини складається з різноякісних нейронів та нарахуванням 100 млрд нейронних клітин [3, с.304]. Їх розташування і топологія має «етажну конструкцію», а саме:

◆ «перший етаж» складається із «молекулярної структурної складності нейронів»; вони забезпечують «взаємовідносини сотень і тисяч «входів-виходів» з вибірковою активацією, гальмуванням, тренуванням, запам'ятанням часу»; Н.М. Амосов вважав, що «за своєю суттю кожен нейрон кори мозку – це вже розум», проте «його ще ніхто не зробив», бо для цього необхідно: а) «узагальнення» в «моделях різної ступіні узагальненості» [4, с.213]; б) «квантування інформації про світ» [3, с.282]; в) «ускладнення абстрактного» до рівня складання «Загального Алгоритму Розуму (ЗАР)» [3, с.449]; г) «концентрація активності», до рівня, коли «збудження повинно «гуляти» (вільно) по корі мозку», щоб «метафори роїлись у підсвідомості і... видавали добрі ідеї» [3, с.455];

◆ «другий етаж» – «це архітектура із різних нейронів»; вона необхідна з двох причин: а) з «їх 100 мільярдів у корі головного мозку» ця їх кількість є «практично вже невідтворювальна складність», і б) вона ще ускладнюється і перетворюється на «понадскладність» (нейро-метасистему) в разі нарощення «нервових відростків (аксонів)» та їх розповсюдження на інші нейрони, підключаючись до них через... «сінапси» (точки дотику), вони набувають свою «провідність» і «вона... зростає (тренується) з повторним використанням» [3, с.283, 304];

◆ «третій етаж» – це створення «із цього масиву нейронів... неосяжну множину ансамблів... різної узагальненості»; ці «нейронні ансамблі» мають свої «знакові еквіваленти» (інформаційно-семіотичні): а) в «паралельних системах» – це «образи і знаки»; б) у «творчості в нереальному

світі» – це інформаційно-семантичні «загальні алгоритми розуму» (ЗАР); в) у творчому конструюванні понадскладної програми – це намагання створити «Універсальний Алгоритмічний Розум» (УАР), репрезентований у понадлюдському штучному інтелекті; інформаційно-семантичну «складність програми навіть неймовірно собі представити», бо штучний інтелект повинен мати творчу здібність відтворювальності програм» [3, с.304]; в сучасних розробках штучного інтелекту цей «ментальний рубіж» креативності остається не подоланим, а на техногенній основі цей бар'єр подолати не можливо і треба вводити «ноо-фактор» ментально-творчого розвитку.

Проте Н.М.Амосов запропонував ще у 70-і роки минулого століття створення власного «Проекту алгоритмічної моделі інтелекту» на антропогенно-творчій основі моделювання людського інтелекту, де центральним стрижнем є творчість. «Творча здібність – ось головна мета створення штучного інтелекту рівня вище людського розуму» [4, с.208, 209]. А основні конструктивні «параметри» найбільш «активованої моделі» та її «ефективній реалізації» знаходяться в ментально-силовому зростанні нейроінтелекту і творчих здібностей максимально активованих суб'єктів (4, с.218). А саме:

– реально-активована модель з понадскладною «структурою, відображаючої об'єкти з різною ступінню узагальненості» та «зі здатністю до «найвищої абстракції»; це модель «активації об'єкта»;

– ця модель повинна предстати з понадвеликою «активністю... у статичних і динамічних характеристиках» та величезним «потенціалом енергії»; вона здатна забезпечити «потужність інтелекту... в зростаючій здібності відповідати на максимальне... розмаїття середовища діями, спланованими і реалізованими так, щоб отримати максимум ефекта»; це модель активації інтелекту творчих суб'єктів;

– на подібній моделі творчі суб'єкти здатні опанувати «властивостями тренуємості... в залежності від інтенсивності і тривалості передуючої активності»; це модель інтенсивного творчого розвитку;

– модель розвиває творчу «здібність створювати нові зв'язки між найбільш активованими моделями у сконструйованій реальності їх взаємодій» [4, с.218]; в першу чергу на основі «квантування інформації» шляхом «концентрації свідомості» і створення «поля,... більш всього залежного від діяльності нервової системи», котре через «вправи з концентрації свідомості ведуть до посилення цих полів і дозволяють використовувати їх для впливу на оточуючих» [3, с.282, 331]; це квантово-інформаційна модель розвитку нейропольових якостей інформованої свідомості.

Таким чином, за нашою концепцією, в ІССР репрезентованому в модусі трансформативної реконструкції, подібні процеси розвитку нейроінтелекта можна описати в інформаційних імпрінтах і дискурсаторах ноосферного мислення, покладаючись на такі «ментальні одиниці» трансформованого ноо-розуміння і ноо-мислення. А саме:

- «креативної реконструкції – трансформації»;
- «структурутворення – деструктурації»;
- «композиції – декомпозиції – рекомпозиції»;
- «комполитронної конфігуративності»;
- «квантування реальності через квантори існування»;
- коннекційний «нейроаксон-синаптична квантова понадпровідність»;
- «нейроансамблі сигнально-знакової еквівалентності»;
- «паралельні білатеральні нейросистеми» або «білатеральні ансамблі»;
- «абстрактно-ступінна узагальненість»;
- «синергетична потужність нейроінтелекту»;
- «реальніше квантування інформації→ квантори всезагальності→ квантово-інформаційна реальність»;

- «білатеральний контур інформаційного імпрінтування» → «активне моделювання реальності» в її суб'єкт-об'єктному зв'язку;
- «квантово-інформаційний вплив на реальність» → утворення «операційної реальності» → «ноо-реалогнозис»;
- «квантово-польова реальність» в єдності ноо-розуміння і «нейро-активованої» ноо-реальності в інформаційно-польовій («тонкофізичній») актуалізації.

Всі вищеперелічені інформаційні імпринти нейроінтелекту і ноо-мислення, набуваючи семіотичної означеності та унормовування у дискурсаторах ІССР практично використовуються в ІТ-програмуванні інформаційно-семантичних онто-процесів, актуалізації ноо-реальності в логістично-раціоналізованих алгоритмах ноо-розуміння. Для цього, як було показано, застосовується традиційний, нетрадиційний, інноваційно-випереджальний та імпрінтований поняттєвий дискурс. Однак практично він реалізується в номінаторах актуалізації-ідентифікації ноо-дійсності вже в іншому стандарті раціональності – це ІССР креативно-інформаційної реалізації ментальної здібності в напрямі світорозумового розуміння дійсності як ноосфери і ноо-реальності, операційного ноо-реалогнозиса, що функціонує в суб'єкт-об'єктній єдності ноо-мислення і ноосферного буття.

5.2. Інформаційно-креативна реалізація ноо-розуміння і ноо-мислення в автентично опредмеченій ноо-дійсності за стандартом раціональності ІССР

Мова йде про 4-й модус інформаційно-семантичного стандарту раціональності ІССР, представленого в аспекті інформаційно-креативної реалізації ноосферного розуміння і ноо-мислення в творчо-опредмеченій ноо-дійсності. Ментально-об'єктна репрезентація ноо-розуміння і ноо-

мислення в цьому інформаційно-семантичному стандарті раціональності дозволяє досягти свого роду «ментального просвітлення» і «креативно-духовного натхнення» при опрідмеченні інформаційної свідомості творчого суб'єкта на 4-му рівні її власного функціонування. Тобто після афферентивної, імагінальної і трансформативно-реконструктивної фази та з подальшим здійсненням «фазового переходу» (ПФ-синергоперехід) у новий, більш високий реальнісний вимір ноосферного буття, знання і знання ноо-буття в ноосферному Реалогнозисі [5, с.233, 234]. *Акумуляований інформаційно-синергетичний ресурс у білатеральному контурі нейроінтелекта дозволяє не тільки «розігнати» процесорно-нейронні реакції (афферентно-випереджальні) в аксоно-синаптичних зв'язках до рівня синергій, але й імагінально і реконструктивно-трансформативно активувати ноо-розуміння до його ментально-об'єктної здатності креативно-інформаційної реалізації ноо-дійсності в актуалізованому стані суб'єкт-об'єктного синтезу буття і мислення.* Відбувається те, що Д.Джантіле визначав як *«автоктізіс або самоутворення»* нерозривного суб'єкт-об'єктного зв'язку та S-O єдності. Подібний «автоктізіс, вводячи зв'язок суб'єкта з об'єктом, вводить перш за все полагання суб'єкта – і... заперечення його абсолютного полагання; ось чому заперечення опосередковується, вбачаючи себе як суб'єкта, об'єкта і як їх взаємний і необхідний зв'язок» [6, с.121]. Цей «необхідний зв'язок» суб'єкта і об'єкта набувається у такій їх суб'єкт-об'єктній єдності в процесі «креативного опрідмечення»:

- об'єктивізація суб'єкта, виходячи з того, що «суб'єкт... є творчим початком як дії, котра стає світом,... так і поняття, що опиняється самопоняттям» [6, с.121];
- зовнішня трансценденція суб'єкта та об'єктивного буття, що йде від внутрішнього творчого імпульсу: це є

«той внутрішній і глибинний порив, котрий притягує нас («влечет» – по рос.) до буття»;

– *поява «необхідного зв'язку» єдиного суб'єкт-об'єктного зовнішньо-внутрішнього буття, котре є самостійним, креативно-реалізованим і опредмеченим буттям*; це особливе ментально-матеріальне буття, «але це буття у світлі мислі», тобто, за нашою концепцією, є ноо-буття в його онтологічному статусі;

– ноо-буття є одночасно і гносеологічним буттям, котре має вищевимірну реальність і може не мати буттепроявлення; воно предстає як гносеологічна реальність, реалогнозіс і «світло мислі» і тому онтологічно існує і без реалізації буття або як неактивоване, а тільки потенційоване мислєбуття, котре наявне у своїй онтичності і є тільки «реальність думки» (ред.), «котра являється без буття, але з жаданням (жаждой – по рос.) буття» [6, с.121, 122].

Ще К.Гедель вважав, що людина завжди може здійснити те, що ніколи не може зробити самий досконалий автомат («кінечний автомат»), бо творча здібність людини завжди перевершує здатності «кінечного автомату». Тому як не можливо повністю формалізувати людське творче мислення («перша теорема» К.Геделя «про неповноту формальних систем»), так і *не можна створити більш досконалих технічну систему, ніж людська креативно-самореалізаційна здатність*. Людська креативність і су'бєктна творчість завжди в змозі розробити і застосувати «більш сильні методи» чим ті, котрі можуть застосувати технічні більш «потужні системи» з використанням більш сильних «методів у більш потужній системі» (друга теорема про «неможливість доказу непротирічності формальної системи»). Сама «потужна техногенна система» буде протирічною у тому сенсі, що людська креативність здатна створити «слідуючу більш потужну систему» [6, с.589].

Ось чому сучасна «інформаційна комп'ютеризація сус-

пільства» з його «філософією техніки», «технореалізацію» суспільних ресурсів і заміною людського живого «творчого ресурсу» штучним інтелектом приводить не тільки до гострої критики технократних концепцій, але й до виникнення антитехнократних тенденцій у сучасній західній європейській філософії. А в ближній перспективі може привести до «техногенного кризису» внаслідок «технізації природи» (Г.Рополь), «нормативної детермінованості технічних змін» у суспільстві (Ф.Рапп) та «інструменталізації розуму» людини (М.Хоркхаймер) [7, с.217, 222]. Прогнозується, що «суб'єктом техніки» (Х.Крупп) може стати супекомп'ютер з штучним інтелектом, але тоді у повній мірі проявиться «сила комп'ютера і безсилля розуму» (І.Вайценбаум), бо людський розум буде неспроможний нести «відповідальність в техніці, за техніку, з допомогою техніки» (Х.Ленк) [7, с.440, 372]. А з цим, за М.Хоркхаймером, відбудеться «соціальна зміна інтелектуалів», прийде «кінець практичної філософії» з її моральною «рефлексією правильного життя». Інтелектуалізм творчих суб'єктів заміщується та підміняється «технічною рефлексією» штучного інтелекту і технологічно-вірного, але «провального життя» у віртуальному кіберпросторі як «гіперреального» і симулятивного «кібержиття». Радикально «змінюється смисл діалектики суб'єкта» і вся «філософія суб'єкта». В технічній рефлексії він «покладається на автономного суб'єкта», котрий з його техногенно-механістичним «інструментальним розумом» стає незалежним» від об'єкта. Фактично він предстає як штучний суб'єкт», «псевдосуб'єкт» зі штучним інтелектом та «одномірним мисленням» локалізованих «одиничних суб'єктів». Тоді, за М.Хоркхаймером, встановлюється «автономія багатьох одиничних суб'єктів» (підкр.нами), де «їхня конкуренція між собою» інструментально «обстоює своє право» на подібну «автономію» на фоні тотальної

«перемоги техніки» [8, с.238, 240, 241].

На подібному техноінформаційному фоні існують спроби виробити іншу світоглядну позицію «альтернативної техніки» в аспекті людських творчо-реалізаційних сил і «антропології техніки» (Х.Заксе). В подібному «антропо-технічному» аспекті стверджуються концепції «органопроєкції» технічних знарядь як «частин самої людини» (Е.Капп), котрі функціонують «як його руки і ноги, його очі та вуха» (в сучасних неологізмах – гаджети та девайси), а сама «сучасна людина є *homo sapiens technicus*» [9, с.424]. В цій якості «технолюдина» (термін наш) «поки що не усвідомлює у достатній мірі себе саму», проте, як вважає Х.Заксе, на основі «антропології техніки» це скоро відбудеться на техноантропогенному підґрунті. Хоча внаслідок конфлікту людського духовно-творчого інтелекту з кіберінформаційним техноінтелектом «суб'єктів техніки» може виникнути громадянська війна між ними «на антитехнічних установках» [9, с.424, 440]. Бо, з однієї сторони, прихильниками техніцистської «біхевіористської інформаційної теорії свідомості» стверджується, що «комп'ютери у суттєвому сенсі здібні діяти, бо вони здібні до свого роду доцільної поведінки типічної для людей, а також, що вони можуть володіти свідомістю» (К.Сейр) [7, с.35]. А з другої сторони, – різко зростає людська «невдоволеність із-за безсилля нашого розуму» у співставленні «техніки і гуманізму» (Т.Адорно). Стверджується, що «комплекси гуманізму» все більше «опиняються... безпорадними» перед технікою, бо розвиваються по іншим законам, ніж людські, де гуманістичний початок не має суттєвого значення», а «підхід та структура нашого мислення» мало змінюється у творчому сенсі і все менше впливає на «техніку... як деякий автономний процес», котрий має власну закономірність» [10, с.364-365]. На цій світоглядній основі формується «технократичний оптимізм».

Так, «технократичні оптимісти» (А.Еспінас, Ф.Бон, Е.Капп) розглядають техніку як головний засіб досягнення щастя, але тільки за «органопроєкцією людини» (Е.Капп). В антрополофілософському аспекті техніка розуміється як вміння доцільно діяти на матерію, і одночасно як мистецтво об'єктивувати діяльність, котра втілює певну ідею та здійснює певний замисел (П.К. Енгельмаєр). Ще А.А. Богданов у своїй «Тектології» вважав, що, в техніці реалізується подібний до людської творчої здатності «механізм формуючий» («кон'югація», діалектичний «ланцюговий зв'язок», пізнавальна та соціальна «інгресія») та «механізм регулюючий» відповідно до творчих потреб працівника [11, с.142, 189, 260]. За А.А.Богдановим, саме людська здібність до організаційно-реалізаційної творчості, організаційно-творчої здатності до встановлення матеріально-фізичної впорядкованості веде і до «організаційної впорядкованості» та «всезагальної впорядкованості» на основі «організаційної діалектики» і «систем рівноваги» [11, с.248]. Подібне представлено в «тектологічних актах» організаційного впорядкування дійсності із хаоса незрозумілих природних і соціальних явищ, в разі чого досягається «організаційне розуміння» реальної масштабності буття, його «організаційної всезагальності» і суб'єкт-об'єктної зв'язаності та єдності. А на цій основі опановується здатність до «організаційної реалізації» дійсності на більш високому рівні і вимірності у відповідному креативно-організаційному процесі. Цей процес розгортається у таких основних «організаційних фазах» впорядкування дійсності у новій конфігурації і композиції креативно-реалізованого буття. А саме:

1) фаза первинної організаційно-реалізаційної визначеності дійсності способом її «кон'югативної активації»: це особливі «кон'юнктивні фази досліджувального процесу», в котрому організаційна «невизначеність» переходить в

організаційну «визначеність» [11, с.248], а з нею – в «реалізаційну визначеність» (всезагальної «тектонічної реальності» - ред.);

2) фаза організаційно-реалізованої сталості, способом «стійкого вдержання» сформованої реальності (через «механізм формуючий»); в цій «вторинній фазі» виявляються «зв'язки... сталості» і «стихійне об'єднання» різних зв'язків, котрі в разі «тектологічної регресії» перетворюються на «тектологічні акти» об'єднувального на інтелектуально-розумових началах «організаційного процесу», який завершується створенням стійких «тектологічних зв'язків»;

3) регулятивна фаза («фаза регуляції») сформованої реальності в її здатності до зміни, саморозвитку і саморегуляції; це налагодження принципово нових реальнісних зв'язків в їх вищому масштабі і рівні, що фіксуються як «тектологічні зв'язки» в разі продовження і розповсюдження «організаційного прогресу»; такого роду прогрес в організаційному вдосконаленні реальності розвивається «в бік додаткових співвідношень», коли «розходження» змінюється на «сходження» внаслідок дії «регулятивного механізму підбору», котрий стало підтримує «зміни як зростаючу структурну чіткість групіровок» з тектологічних зв'язків [12, с.258-259].

В інтеграційному з'єднанні всіх вищезначених фаз та внаслідок «тектологічних актів» відбувається загальна «організація реальності», її реорганізація, вдосконалення і трансформація, коли вона може прогресувати від механістичної «системи рівноваги» до «органістичної системи». Подібна «органосистема» здатна до розвитку і ставати «тектологічною всезагальною системою» або «організаційною метасистемою». За нашою концепцією, це є *інтелектуально-організовані зв'язки буття за людською логікою творчого мислення та їм відповідної організаційно-*

реалізаційної дії. Тут функціонує організаційно-реалізаційний механізм «впорядкування-рівновісність-сталість-саморегуляція-самоврівноваженість» з формуванням «понадвеликої системи» способом її «метасистемної самоорганізації». Відповідно до стандарту ІССР креативно-інформаційної реалізації подібним чином виявляється *суб'єкт-об'єктна творчо-організаційна дія у напрямі «організаційної реалізації» дійсності*, особливо коли вона у своєму первинному вигляді є невідомою і незрозумілою, «неорганізованою» у своїй первинно-хаотичній актуалізації. Тому її треба «реалізаційно» і «креативно організувати» у новій [мета]системі координат більш високого онтологічного виміру, запустити «формостворюючий механізм» буттєвісної «організації реальності» в ідентифіковану дійсність. Складність полягає в тому, що у цьому пункті «запуску» формостворюючого механізму необхідне організаційно-координатне ототожнення-ідентифікація нової більшевимірної реальності. І вже в цьому новому координатно-організаційного та онтологічного вимірі треба пройти «біфуркаційну точку» і здійснити подвійний «фазовий перехід» (ПФ-перехід). Ця «ПФ-подвійність» полягає у наступній «двохфазності переходу»:

а) перший фазовий перехід як матеріальний фізично-метафізичний періодично-фазовий синергоперехід: він здійснюється як ПФ-перехід від матеріально-дисипативних енергій до тонкоматеріальних «кумулятивних синергій» креативного синтезу, що здійснюється як інформаційно-синергетична самоорганізація ноо-реальності; за Г.Хакеном, це є «самоорганізація інформації» у понадскладних системах, що переходять у синергетичний стан на «макроскопічному рівні» [13, с.28-29]; за Е.І. Реріх – це «найтонша енергія» інформаційного «канала сполучення» між усіма світами шляхом використання «Всезагальної Космічної Енергії», «Космічного магнетиз-

му», «психологічної енергії свідомості», що є «психологічною енергією» інформаційного «з'єднання духа і матерії», котра органічно притамана «складній енергетичній природі людини» [14, с.235-237];

б) ідеально-нематеріальний, «ментально-фазовий перехід»; він відбувається за новою «теоретичною парадигмою» або, за Е.Езером, це є «зміна парадигми» з однієї науково-понятійної фази її існування на другу з «переходом у нову фазу» на основі «понятійного преображення» науки, що визиває і нову «динаміку теорій», а на цій оновленій теоретичній базі – і всієї «динаміки науки» [15, с.37]; подібна теоретично-розумова динаміка науки заснована на тому, що в науці існує «механізм виживання другого порядку», котрий здійснює селекцію-вибір того, «що саме виникає: нові факти, гіпотези, теорії чи методи»; а «оскільки дослідні наукові конструкти, тобто гіпотези і теорії, що використовуються на практиці і слугують провідником для людських дій», то за критерієм ефективності практичного спучування «обирається та теорія, яка краще функціонує, більше роз'яснює і точніше передбачує» [15, с. 37-38].

Подібна «подвійність» матеріально-ідеального «фазового переходу» і зобумовлює його визначальну «креативність» і «творчодайність». Функціонально це представлено по-різному і поліваріантно: «фазова інноваційність» і принципова «парадигматичність» (Т.Кун), перехід на інші «критерії істинності» і теоретичні принципи «конструктивної побудови теорії» (Е.Езер), ментальний «фазовий перехід» від «наглядної, основаної на почуттєвому досвіді теорії до абстрактної теорії з тотальною зміною основних понять» [15, с. 38-39]. Ст.Тулмін вважав, що на матеріально-ідеальні «подвійні основи» повинно змінитись саме «розуміння раціональності». Всі розходження у теоретичних конструктах за критеріями істинності «кумулятивізм-релятивізм», «інтерналізм-екстерналізм», «революційної»

або «еволюційної» моделей розвитку авторів теорій наукового розвитку, включаючи «універсалістські теорії» – всі вони історично зобумовлені, насамперед, конкретно-історичними нормативами наукового дослідження. Тому Ст.Тулмін і стверджує, що не можуть бути створені універсальні нормативи раціональності, наприклад, у вигляді «універсальних стандартів» – на кшталт платоновських «ідей-ейдосів», евклідових «геометрично-координатних стандартів загально-координатної вимірності» (у площині двох координат і не більше)» тощо. Тому *«розуміння раціональності» повинно бути співвідносним не тільки у своїй історичній зобумовленості, але й відповідно до поставлених науково-дослідницьких задач та їх раціоналістичного дискурсу.* За Ст.Тулмінім, для творчого розвитку науки, коли вона здатна генерувати «креативні теорії», котрі практично реалізуються та опредмечуються у творчо-преображеній дійсності, необхідно, щоб «з самого початку проблема раціональності була еквівалентна проблемі збереження у людини «відкритого розуму». «Це означає встановлення як безпристрасного форуму або суда розуму, перед яким всі люди знаходились в однаковому інтелектуальному положенні, так і використання безпристрасних методів і процедур, однакову дію котрих всі вони (люди) можуть однаково визнати» [16, с.59]. І тут не може бути монопольного панування одного якогось загально-наукового метода, бо в межах «концептуального розмаїття» у «єдиній науці» необхідно досягати того, щоб визнавати: «кожне поняття – це інтелектуальний мікроінститут». «Аналізуючи колективні аспекти використання понять в термінах процедур наукового роз'яснення», можна стверджувати, що вони «можуть набути науковий сенс тільки в якості подальшого використання» як «символа релевантних наукових понять». Проте не тільки їх, але й в «інших логістичних системах, котрі ідентичні не науковим понят-

тям, а скоріше лінгвістичним чи математичним символам таких понять» [16, с.171, 201]. За В.Франком, ними можуть бути «логічні вірогідності» у вигляді логіко-семантичних і логіко-лінгвістичних конструктів з ототожнення процесу «творення» самого світу і «творенням буття», коли «граничність логіки» та її «логічного гіпостазування» стає «творення» світу і буття з людського розуму [17, с.8, 9, 482, 483]. В науково-епістемологічній системі «людського розуміння» (Ст.Тулмін) для досягнення «розуміння раціональності», коли наявне велике «концептуальне розмаїття» та «концептуальна мінливість» інформаційно-семантичного середовища і потрібен «інтелектуальний відбір» з відповідними «інтелектуальними фільтрами», «стандартами раціональності» інтеркомунікативного «колективного розуміння». Особливо коли відбуваються «концептуальні зміни», активно йде процес створення «інтелектуальних новотворень» і в інформаційний «обіг» запускаються інноваційні «концептуальні новотворення» [16, с. 208, 223, 226]. За І.Лакатосом, для цього потрібна розробка радикально оновленої «методології науководслідницьких програм» на основі «раціональної реконструкції» науки та з відповідним «раціональним з'ясуванням зросту об'єктивного знання». Насамперед, – його суб'єктивного розуміння на підґрунті інноваційної «нормативної методології». Це методологія творчого «людського розуміння» як креативної норми, що нормативно відходить від «логіко-епістемологічного індуктивізму» («неоіндуктивізм») і формує нову суб'єктно-раціоналізовану здатність до «індуктивістського критицизму» в аналізі та осмисленні наукових фактів в творчих «індуктивних узагальненнях» [18, с.5, 257-261]. До них «включаються соціально-психологічні теорії», інтелектуальний «радикальний інтерналізм», можливості об'єктивних «фактуальних суджень» творчих суб'єктів з реконструкцією «зовнішнього впливу»

екстернальної дійсності. До цього методу додається інноваційний «радикальний індуктивізм», що є сумісним з «інтелектуальним впливом» вищої «метафізичної структури», до якої включається творчо опредмечене об'єктивне знання (у своєму «традиційно-теоретичному» статусі), що було прирощено у науково-дослідницьких програмах [18, с.261, 262]. За Ст.Тулмінім, подібна «дослідницька програма» повинна будуватись на «людському розумінні» і встановленні «розрішуючої здібності» до інноваційності і творчості людського розуміння («разрешающей способности» – по рос.). Це виключно важливо при розв'язанні інноваційних наукових завдань та створенні «інтелектуальних новацій у науці», в котрих долаються і «руйнуються бар'єри між «інтерналістською» та «екстерналістською» історіями науки». А одночасно – встановлюються інноваційні інформаційні «канали інтелектуальних новацій» та налагоджується інтеркомунікативне «колективне розуміння», «шляхи і способи... дисциплінарного розвитку науки» у «соціально-економічному і культурному контексті» [16, с. 315, 317, 318].

Як раніше було показано, А.А.Богданов один з перших почав створювати організаційно-тектологічні науково-дослідницькі програми з метою їх креативно-реалізаційного опредмечення. Так, у розроблених «тектологічних» дослідницьких програмах А.А. Богданов намагався конструктивно-творчо «організувати дійсність», вивести нову реальність із стану «дезорганізованості» шляхом її зведення в «організовані комплекси» [11, с. 112]. Він висловлює багато цікавих і практичних ідей, котрі «долають вузькодисциплінарну роз'єднаність» наукових знань, закладають методологічну основу для створення універсальної системи знань з метою їх системного організаційно-креативного впровадження, а також інформаційні основи такої «загальної теорії систем», що передують інформа-

тивно-системній частині кібернетики Н.Вінера [19, с.24], а також розрахункам У.Р.Ешбі [20]. А.Н. Колмогоров у своїй «Передумові» до наукової праці У.Р. Ешбі «Введення до кібернетики» прямо співставляв його системно-інформаційні розробки з тектологією А.А. Богданова [19, с.8]. У своїх «протокібернетичних» розробках А.А. Богданов, за думкою А.Н. Колмогорова, по суті створював логіко-семантичні і лінгво-логістичні конструкти «організованої реальності» на системно-інформаційних засадах, котрі мають величезний креативний потенціал при умовах інтеграції їх методологічного змісту. Більш того, вони піднімаються на рівень «інформаційної універсалізації», властивий для «всеосяжної науки про універсальні типи», що далеко виходить за межі «пануючого стилю спеціалізованого наукового мислення» та «інтелектуальної традиції» і досягають вищого рівня «метафізичної системи» (А.Л. Тахтаджян) [12, с.349, 350].

В аспекті нашої концепції, богдановські первинні інформаційно-кібернетичні, метасистемно-організаційні наукові конструкти розпізнавання таксономії і творчого конструювання реальності мають виключне значення в площині їх людського (а не техногенного) розуміння, а особливо – в контексті продуктивно-творчої реалізації на основі інформаційно-креативної раціональності. Це, насамперед, практично-змістовна «ментальна організація» конструктивного мислення творчих суб'єктів, що піднята до рівня розвитку у них *ментальної здібності «інформаційно-творчої реалізації»* на рівні та у вимірі метасистемної понадскладної дійсності у відповідних «організаційних метаструктурах» її реального існування. Можна припустити, що «організаційна сила» подібних «*організаційних метаструктур*» в їх інформаційно-впорядковуючій дії здатна протидіяти навіть абсолютній невпорядкованості хаоса та руйнівним силам хаотичного розладу.

Більш того, метаструктурна організаційна сила здатна до креативно-організаційної реконструкції та інформаційно-креативного синтезу нової реальності більш високого онтологічного рівня. У своїй «організаційній метаструктурі» тут мається принаймі *два базових компонента інформаційно-творчої реалізації та її організаційної екстерналізації*.

1). Світоглядна зміна та організаційно-координатна трансформація існуючої системи реальнісних координат і їх приведення до нової організаційно-координатної єдності. Подібне здійснюється шляхом радикальної зміни «точки зору на світ» з творчим конструюванням «всезагальної точки зору». Вона має креативно-валовий характер з можливостями творчо-вольового вибору архітектоніки і центра конструкції, що предстає з «довільно перемінним центром координат», в котрому можна представити «весь доступний нам світовий досвід. Таким чином, щоб «за строкатою тканиною явища розкрити (вскрыть – по рос.) єдність організаційних зв'язків». В цій організаційно-координатній єдності центрується «організаційна точка зору» на «космічний універсалізм» любих «організаційних форм», з котрих складається «об'єктивно все суще», яке у своїх «трансформаціях» підкоряється «одним і тим же «законом розходження і сходження» (В.А. Базаров, І.А. Кан) [11, с.66, 67]. Такого роду трансформаційний пізнавально-організаційний світоглядний акт зміни координат А.А. Богданов прирівняв до «художньої творчості», а в науково-конструктивному аспекті визначив у понятті «інгрессія». Це є реальнісне створення «організованих комплексів», коли «потрібно організувати які-небудь наявні елементи чи комплекси в угруповання, більш складні і відповідні певним цілям», і вони подібним чином стають «об'єднаними елементами або комплексами» [11, с.112, 155]. В такому «комплексуванні» завдяки «активності

людини» долається «супротив елементів», а сама людська активність набуває «об'єктивної доцільності» і стає «об'єктом мислення» з іншою енергетикою (стає синергією – ред.), а конкретно такою, коли «відсторонена» (отвлеченная – по рос.) «активність взагалі або енергія» стає «іншою активністю». Вона не є «еквівалентною» природній «стихійній активності» чи утилітарній енергії «механістичної роботи», а представляє «пізнавальний... синтез» з «матеріалом уявлень, з якого асоціації утворені», (в якості «організовано-активного об'єкта» – ред.), є «активність, що розкладає і комбінує, направлена на певні комплекси» і «здійснює на різні комплекси... змінюючи дію» [11, с.112, 118, 119]. В сучасних термінах, – це **креативно-інформаційна синерго-активність «пізнавального синтезу»**, що представлена в актах «комбінації-рекомбінації», «конструювання-реконструкції», «організації-реорганізації-самоорганізації» дійсності в її елементно-комплексному, метасистемно-реальнісному «світобудуванні-самотворенні» через внутрішньо-зовнішню трансгресію («інгресію») суб'єктивної реальності в об'єктивну ноо-дійсність. Подібним чином **креативно активований суб'єкт стає ментально здібним до «інформаційної трансгресії»**, тобто здійснення періодично-фазового синергопереходу як ПФ-трансгресії. За своїм змістом вона є інформаційно-фазовою трансгресією, фазовим «інформаційним переходом», а за механізмом дії – **конструктивно «формо-організованою» реальністю** і креативно формно-об'єктованою «всезагальною» метареальністю більш високої вимірності. У А.А. Богданова вона є «загальносистемною» і «всезагально-організованою», «тектологічною» і в цьому сенсі предстає «*передкібернетичною*» (*передінформаційною*) *реальністю*, що *впорядковує і врівноважує* понадскладні «структурні комплекси». В нашому випадку – це креативно активована та ак-

туалізована в ході інформаційно-фазової трансгресії (суб'єктно-об'єктного переходу) інформаційно-ноосферна реальність або *інфосфера ноо-дійсності*. Це є «перша фаза» здійснення «інформаційно-креативної реалізації» ноо-дійсності в її актуалізації через *інформаційно-фазову трансгресію креативного суб'єкта*. Зрозуміло, що потребується і «друга фаза» подальшого оперування у формо-організованій реальності інфосфери та «вторинної реалізації» – вже ідентифікованої і автеничної інформаційно-креативної реалізації ноо-дійсності.

2). Другий «базовий компонент» інформаційно-творчої реалізації – це є новий синерго-активний, інформаційно-креативний спосіб оперативного суб'єкт-об'єктного «комбінування» реальністю. Подібне здійснюється в таких «організаційних конструктах» та «інформаційно-елементних комплексах», що здатні до «синергетичної самоорганізації» і креативної реалізації. Однак це потребує, а А.А. Богдановим, встановлення еквівалентних «норм рівноваги», де діє «закон врівноваженості» у процесах створення складних і понадскладних «організаційних комплексів» з самоврівноважуючою енергетикою (а це енергетично-синергетичні «інформаційно-креативні комплекси-фрагментали» – ред.), що можуть набувати універсальної «структурної сталості» [11, с.26, 112, 248]. Подібна «структурна-універсальна сталість» досягається внаслідок людської «всезагально-організаційної» діяльності, «метаорганізаційної» активності і енергетичної активності у «метадіяльності». Проте це стає можливим «в практиці і мисленні» тільки в разі, коли «поле свідомості» людини набуває якості з'єднуючої «кон'югації» (підкр. нами). Подібне представлено в «з'єднанні і роз'єднанні» наявних «елементів» дійсності таким чином, що акумулює здатність на «зу-

силля узагальнююче», що «зв'язує, з'єднує елементи або комплекси досвіду» у єдине ціле та «завершує свій рух» в «акті з'єднання» [11, с. 142-143]. *Мисленово-усвідомлений «з'єднувальний акт» у «комплексах досвіду» мислення і практики «є первинним» у тому «динамічному сенсі», що він продукує «другий акт з'єднання», за котрим досягається вторинне «з'єднання розділених комплексів у деякому загальному полі», що й визначається як «поле свідомості».* Під «свідомістю» тоді розуміється деяке «загальне поле з'єднання», котре є **ментальним полем «загальної з'єднаності»**, а конкретно – це практичне з'єднання у «полі досвіду» людини, що «міцно фіксується у свідомості» [11, с.143]. Подібне свідомісне «поле досвіду» у своїй ментальній дії і осмисленні є «первинним» у своїх «з'єднувальних актах», а тому в подальших актах роз'єднання таке і «розділення є вторинне, похідне, бо воно отримується на основі з'єднання». Набуте ментально-практичне «поле досвіду» в первинних «актах з'єднання» надалі вже не розділяється, а може змінюватись лише при «вторинному» осмисленні (внаслідок «рекурентності» – ред.). Надалі вона формоутворюється і існує в єдиних «комплексах досвіду» як «сприйняття присутнього» в «інгресії» та як органічне ціле, «організм», в котрому «ціле є більшим суми своїх частин», і вона вже не може дробитися на менші частки [11, с.143,112]. Тобто *подібна «первинність» стає практично реальною і «реалізованою» у досвідних творчопізнавальних актах, котрі представляють як «з'єднувальні акти» творчо-інформаційного синтезу мислення і буття в їх цілісній єдності.* А.А. Богданов і визначав цей загальносистемний процес у складних «комплексах досвіду» у поняття «кон'югація». В нашому контексті під ним можна розуміти **«конвергентивну кон'юнкцію» з інтег-**

рального суб'єкт-об'єктного з'єднання буття і мислення у креативно-інформаційному «реальнісному синтезі». Подібне відбувається в інтеркомунікативних взаємодіях, в ціннісно-конвергентивних інтеракціях, соціетальних процесах інтерсуб'єктної самоорганізації, когнітивній «фракталізації» дійсності, у її конфігураціях та ізоморфності, «формо-організації» і «формо-об'єктування» реальності в «кон'юнктивне морфоутворення». Тут діє, за А.А. Богдановим, «механізм формуючий», що надає «організаційної рівноваги» складним системам за відповідними «нормами рівноваги» [11, с. 142]. Ця рівновага предстає за такою «нормою у модусах», а саме – «організована форма», «організованість як гармонія», «боротьба організаційних форм» у режимі «активність-супротив», «унормована рівновага» в організаційній альтернативі «пізнавального аналізу чи синтезу», «організованість-дезорганізованість» тощо [11, с. 112, 113, 118, 119].

Тобто за першим фазово-перехідним актом *інформаційно-креативної трансгресії та актуалізацією інфосфери як високимірної реальності* (перша фаза) настає «стабілізаційний період» *кон'юнктивної формо-організації і конструктивного формо-об'єктування інфосфери.* Це друга фаза «кон'юнктивного морфо-об'єктування» суб'єкта в інфосферу, – але вже в якості інформаційно реалізованої ноо-дійсності внаслідок процесу трансформації понятійно і «формно-організованого» ноо-розуміння суб'єкта у формно-об'єктивовану ноо-реальність. У стандарті раціональності ІССР загальна логістика процесу креативно-інформаційної реалізації виглядає так, як це представлено на логістичній креатограмі ЛКГ-1.

Креативна активація творчих суб'єктів в ноосферній організації інфосфери у ноо-дійсність на основі об'єктної інформаційно-креативної ралізації ноо-розуміння в метамистемі єдиних су'б'єкт-об'єктних координат

«Креативна активація» суб'єкта в його інформаційно-синергетичної здібності до здійснення інформаційно-фазової трансгресії досягається в режимі «самореалізаційних ПФ-переходах». Вони представлені самими різними організаційними формами творчої самореалізації креативних суб'єктів, котрі в творчо-інформаційній інтеграції всіх організаційних форм можуть репрезентуватись як суб'єкт-об'єктна інформаційно-креативна самореалізація в єдиній метасистемі координат більш високого онтологічного виміру. Подібне предстає як *морфо-організаційна, синерго-самоорганізаційна ідентифікація суб'єктного ноо-*

розуміння з об'єктністю ноо-реальності. В сучасних наукових розробках це має самі різні визначення. А саме: креативне само-об'єктування у формі самореалізації власних творчих сутнісних сил (Д.А. Леонтьєв) [21]; морфопсихічні феномени когнітивно-екзистенційної самодетермінації творчої особистості (В.І. Осьодло) [22]; через механізми трансформації «структурних компонентів діяльності» у творчо-професійному розвитку особистості (С.Д. Максименко) [23]; через структурно-особистісні детермінанти «економічного розподілу» в творчих потребах креативного суб'єкта (А.Л. Журавльов, А.Б. Купрейченко) [24]; різноманітні форми подолання перешкод у професійній самореалізації (Л.А. Коростильова) [25]; як «онтологізація» творчо-професійного потенціалу особистості (І.П. Маноха) [26] тощо. Можна бачити, що при креативній самореалізації діють самі різні критерії, котрі фіксують момент креативної активації особистості – діяльнісно-творчий, суб'єктно-особистісний, детермінаційно-ціннісний, результативно-професійний, самоорганізаційно-впорядковуючий. За цими критеріями виявляється, що тільки при інформаційно-креативному способі самореалізації наочної і яскраво спостерігається «синергетика творчості». При «синерготворчості» креативність досягає тих «критичних станів», коли здійснюються «різкі стрибкоподібні переходи», які особливо помітні, наприклад, в інформаційно-художньому дискурсі з його яскраво вираженою інформаційно-сисловою семантикою і полісеміотикою [27]. Саме в художній творчості найбільш активно йде конструювання «полімодального образу» у процесах інноваційного «формостворення реальності». В художній синерготворчості подібне відбувається при біфуркації «знайомого об'єкта» через «об'єкту дивергенцію» і його інноваційного формоутворення у «незнайомому об'єкті» з подальшою ідентифікацією шляхом «об'єктної конвергенції»

і «розпізнавання образів» (Г.Хакен, Дж.Гілфорд). Так, у розробленому Дж.Гілфордом «факторному аналізі» тут діють «генеральні фактори» (універсальні), або «фактори генералізації». Вони є «факторами другого порядку», здатними переводити-трансформувати і здійснювати «різкі стрибкоподібні переходи» (творчого озаріння, «стрибка думки», інсайту) з «ортогональної системи» у «неортогональну систему» (непрямокутну) з новою реальнісною вимірністю і вищою «інтеркореляцією». Для неї характерна висока «вербальна біглисть», нова «просторова візуалізація», невербальна «здібність читування» інформації, «факторізація тестів здібності» у творчо-ментальній ідентифікації латентних факторів, розподілення і відділення тонкодючих «специфічних факторів» від «помилкових факторів» тощо [28, с.417]. В аспекті науки і творчопродуктивного наукового мислення в режимі «дивергенція-конвергенція» це такі дві нові «креативні здібності», а саме:

а) креативна здібність до «метафоричності як інтегративного показнику креативності»; подібна «метафоричність» є творчо-конструктивною і тому органічно включає здібність до технологічного створення «механізму конструювання метафори» у «структурі креативності», що предметно реалізується [29, с.311,323,328];

б) це також креативна здібність до творчої розробки інноваційного «алгоритма для аналізу проблем»; цей алгоритм предметно ралізується за креативним методом «мозкового штурму», методом знаходження алгоритму і дискурсаторів «управляємості процесом генерування ідей у мозковому штурмі»; конкретно, – це «алгоритми вирішень», розпізнаних і таксономованих з відповідного «інформфонда» (бази даних, бази знань – ред.) та їх подальшою предметною реалізацією, за нашою концепцією – креативно-інформаційної реалізації з можливістю «усунення

технічних протиріч») [29, с.543, 396, 421].

Останнє, наприклад, може бути предоставленим у стандартній системі ТРІЗ («технологія рішення изобретательных задач» – по рос.), котра акумулює як «методи оптимізації накопичення і структурування знань про проблему», так і використовує *«стандартизовані методики зі здійсненням комплексної структурно-логічної програми з виявлення і усунення протиріч проблеми за дією відповідних стандартизованих алгоритмів»*. Так, 8-и шаговий стандартизований алгоритм з креативної реалізації розробленої комплексної програми з бази даних «інформфонда» у її структурно-логічному здійсненні та експерт-інформаційній перевірці на автентичність реалізації виглядає у такій покроковій послідовності [30]:

умови задачі→ постановка винахідницької задачі→
додаткові умови (вимоги)→ протиріччя на макрорівні→
протиріччя на мікрорівні→ ідеальний кінцевий результат→
формулювання вимог до реального «системного результату»→
аналіз можливостей нової системи як (реалізованого винаходу)

За даною стандартною системою одне з ключових вимог в аспекті «продуктивності» креативно-інформаційної реалізації – це стандартизовані «норми працездатності з обміну енергією та інформацією», котрі повинні надійно забезпечувати відповідні результати [30, с. 364]. Всі вони характерні до ПФ-синергопереходу, що здійснюються при інформаційно-креативній реалізації за стандартом ІССР (інформаційна семантика синергопереходу), а надалі – за стандартом СІКР («синергокреативний синтез»). Подібні «енерго-синергетичні результати» представлені в такій структурі складових:

а) ефективна «трансформація енергетично-інформаційної післядії» або отримання інформаційно-креативного синергоефекту;

б) «здатність до нагромадження енергії та інформації» або створення інформаційно-синергетичного ресурсу;

в) підсилення «здатності відновлювати енергію через її «суперкомпенсаторне нагромадження» [31, с.373, 376, 402, 404]; основні «глибинні регулятори» цього – це «дискурсивно-логічні засоби творчості» (підкр. нами) з застосуванням таких конкретних інструментів [31, с.428, 458]:

- поняття в якості «регулятора інтуїтивної дії»;
- думки в якості «семантичної моделі дії» [31, с.451, 455];
- слова як «регулятори подвійного відображення»;
- смислові поняття в якості «регулятора розуміння сенсу відображення» [31, с.458, 461]; це «інструмент» креативно-інформаційного дискурсу при опредмеченні ноо-розуміння у реалізовану автентичну ноо-дійсність;
- символи в якості «значення схеми предмета»;
- тексти як «дискурсивно-логічне зображення предмета» [31, с. 466, 468]; це конфігуративний і «композиційний дискурс онтологічної трансформації ноо-розуміння в ноо-реальність.

За нашою концепцією, найбільш відповідним у цьому відношенні є інформаційно-семантичний стандарт раціональності (ІССР). За цим стандартом найбільш ймовірно створити конкретну комплексну програму з функціональної структурно-логічної, структурно-функціональної (рівневої), системної і метасистемної ІТ-алгоритмізації інформаційної свідомості і нейроінтелекту в різних ІТ-режимах «стрибокподібного» розвитку ноо-розуміння. Як було показано, це відбувається в ІТ-режимі первинно-фазового переходу до «інформаційної аференції», подальших ПФ-переходів в режимах «інформаційної імагінації» і «трансформативної реконструкції», в «завершальній фазі» креативно-інформаційної реалізації ноо-дійсності в її автентичному ментально-об'єктному втіленні (стандарт «креатив-

ного синтезу» СКР). Для *стандарту раціональності ІССР найбільш характеран інформаційно-семантична дискурсія в ІТ-режимі первинно-фазового переходу (ПФ-синергопереходу) до інформаційної афференції та в дискурсаторах афферентно-випереджувального ноо-розуміння і ноо-мислення*. Всі подальші ПФ-синергопереходи («вторинні», «третинні» і т.д.) здійснюються в інших режимах, дискурсаторах та ІТ-алгоритмах загалом – в іншій інформаційно-семантичній дискурсії (імагінально-конфігуративній, трансформаційній, декомпозиційній, реконструктивній тощо), в інших стандартах раціональності, але в одній базовій синергоякості інформаційно-випереджальної афференції у сприйнятті ноо-реальності та її аперцептивного усвідомлення в дискурсії та конфігураторах ноо-розуміння.

Тобто виявлена нами сукупність стандартів раціональності ноо-розуміння, що відповідають основним якісним властивостям інформаційної свідомості і нейроінтелекту, створюють певний «загальний клас стандартів», котрі потребують в свою чергу певних «релевантних стандартів адекватності» (або повинні самі ними бути) у конвенційно-змістовному відношенні. А саме: «загальної природи об'єктів», що досліджуються з «кількісної точності, ... суворості розсуджень, широти даних», «повної надійності» наукових стверджень тощо [32, с.263- 264]. В аспекті наших досліджень – це стандарт раціональності ІКСР, що функціонує як «релевантний стандарт адекватності в дискурсаторах (імпрінтах) інформаційної інтерактивності (ДІІА), це стандарт ІССР, представлений в дискурсаторах інформаційної афференції (ДІА). Надалі – це інформаційно-імагінативний стандарт раціональності ІКСР, представлений в дискурсаторах інформаційної імагінації (ДІІ), стандарт ТКСР – йому релевантні дискурсатори інформаційно-трансформативної реконструкції (ДІТР), стандарт раціона-

льності СІКР та йому релевантні дискурсатори інформаційно-креативної реалізації (ДІКР). Подібним чином можливо досягти надійного «методологічного обґрунтування», наукової раціональності у «прийнятості нової ідеї або теорії», «окремого ствердження чи цілісної концепції» (А.А. Івін) [32, с.263-265]. В нашій концепції подібне може бути репрезентовано ноосферною методологією та епістемологією, розроблених на основі стандартів раціональності з перспективою створення інноваційних науково-дослідних програм і ноо-технологій.

Використана література (до підрозділів 5.1, 5.2)

1. Философия (В.С. Степин и др., под общей ред. Я.С. Яскевича) – Минск: РИВШ, 2006 – 624с.
2. Уилбер К. Око Духа. – М.: Изд. Инст. трансперс. психологии, 2002. – 476с.
3. Амосов Н.М. Энциклопедия Амосова. – М.: АСТ, Д.: Изд «Сталкер», 2003 – 464с.
4. Амосов Н.М. Алгоритмы разума. – К.: Наукова думка, 1979 – 224с.
5. Капіца В.Ф. Філософія науки та ноосферно-наукові інновації в мисленні і пізнанні. –Кривий ріг: Видав.центр, 2016. – 623с..
6. Джантале Джованни. Введение в философию. – СПб.: Алетейя, 2000 – 470с.
7. Философия техники в ФРГ. – М.: Прогресс, 1989 – 528с.
8. Горкхаймер М. Критика індустріального розуму. – К.: ППС-2002, 2006 – 282с.
9. Закссе Х. Антропология техники / Философия техники в ФРГ – М.: Прогресс, 1989 – С.424-439 (528 с.)
10. Адорно Т. О технике и гуманизме / Философия техники в ФРГ – М.: Прогресс, 1989 – С.364-371 (528с.)
11. Богданов А.А. Тектология. Всеобщая организаци-

онная наука. Т.1. – М.: Экономика, 1989 – 304с.

12. Богданов А.А. Тектология. Всеобщая организационная наука. Т.2. – М.: Экономика, 1989 – 304с.

13. Хакен Г. Информация и самоорганизация. Макроскопический подход к сложным системам. – М.: Инст. компьютер. исследований, 2000.

14. Рерих Елена. У порога Нового Мира. Космологические записи. Большая Рериховская Библиотека. – М.: МЦР, «Мастер-Банк», 2000 –С.235-280.

15. Эзер Э. Динамика теорий и фазовые переходы // Вопросы философии, 1995 – №10 – С.37-44.

16. Тулмин Ст. Человеческое понимание. – М.: Прогресс, 1984 – 428с.

17. Франк Ф. Философия науки. – М.: Изд. иностр. лит., 1960 – 543с.

18. Лакатос И. Методология исследовательских программ. – М.: АСТ, 2000 – 380с.

19. Поваров Г.Н. Норберт Винер и его «Кибернетика» // Винер Н. Кибернетика или управление и связь в животном и машине – М.: Сов. радио, 1968.

20. Эшби У.Р. Введение в кибернетику. – М.: Изд. иностр. лит., 1959.

21. Леонтьев Д.А. Самореализация и сущностные силы человека. // Д.А. Леонтьев. Психология с человеческим лицом: гуманистическая перспектива в постсоветской психологии. – М.: Мысль, 1997.

22. Осьодло В.І. Когнітивні та екзистенційні психіки в контексті самодетермінації // Вісник НАОУ, 2009 – №4 (12).

23. Максименко С.Д. Механізми трансформації структурних компонентів діяльності у професійному розвитку особистості в сучасних умовах. Матеріали міжрегіонального наукового семінару «Актуальні проблеми становлення особистості професіонала у ризиконебезпечних професіях» – К.: Нац. універс. оборони Укр., 2010.

24. Журавлев А.Л., Купрейченко А.Б. Структура и личностные детерминанты экономического самоопределения субъекта // Психологический журнал. 2008, Т. 29. – №2.

25. Коростылева Л.А. Психология самореализации личности: затруднения в профессиональной сфере. – СПб.: Питер, 2005.

26. Маноха І.П. Професійний потенціал особистості: досвід онтологічного дослідження. Авторед. Дж... канд. псих. наук. – К.: КНУ, 1993.

27. Глазунова О.И. Синергетика творчества. Опыт анализа художественного текста / Синергетика. От прошлого к будущему. / Предс. редколлегии серии 2000-2012 Г.Г. Малинецкий. – М., 2012 –№61.

28. Холл К.С., Линдсей Г. Теории личности. – М.: ЭКСМО-ПРЕСС, 1999 – 592с.

29. Меерович М.И. Шрагина Л.И. Технология творческого мышления. Практическое пособие. – М.: АСТ, 2000 – 432с.

30. Викентьев И.Л. Функциональный подход при решении творческих и бизнес-задач. – М.: Консалтинговая фирма ТРИЗ-шанс, 2003.

31. Клименко В.В. Психологія творчості. – К.: Центр навч. літ., 2006 – 480с.

32. Ивин А.А. Современная философия науки.– М.: Высш.школа, 2005 –592 с.

5.3. Інформаційно-семантична дискурсія ноо-розуміння в стандарті раціональності ІССР і в дискурсаторах аферентно-випереджального ноо-мислення

Як раніше було показано, в стандарті інформаційно-семантичної раціональності (ІССР) можна конструктивно здійснити ментально-об'єкту репрезентацію ноо-мислення і практично досягти креативно-інформаційної

самореалізації суб'єкта в автентичній ноо-дійсності більш високого онтологічного виміру. В цьому представлена не тільки принципова можливість суб'єкт-об'єктної єдності буття і мислення (що представлено в ноосферному розумінні та його відповідній репрезентації у координатах метасистемного виміру МЄРКОНЕ-АНБ), але й в якості самостійного суб'єкт-об'єктного метода ноо-мислення. Його використання дозволяє практично оперувати ментально-об'єктною реальністю та онтологічно ідентифікувати її в автентичній ноо-реальності дійсного буття. В сучасній філософії подібний феномен пов'язується з виникненням нової форми інформаційного буття у морфологічній представленості «віртуальної реальності» комп'ютеризованої інфосфери. Вона розглядається в аспекті «подвійного буття», котрому притамані властивості як «об'єктивно ідеального буття», так і «суб'єктивно ідеального буття», тобто в єдності (і можливій тотожності) суб'єкта і об'єкта у «сукупному бутті» [1, с.56, 58]. За К.-О. Апелем, це потребує і відповідної «трансформації філософії» у зміні поглядів на «суспільство як суб'єкт-об'єкт», в котрому суб'єкт-об'єктні відносини приймають характер «комунікативного співробітництва» інтерсуб'єктів (в нашій концепції подібне відбувається за інтеркомунікативним стандартом раціональності), а також «трансцедентального осмислення» людського мислення на «граничних засадах способом трансцедентальної рефлексії»[2, с.194, 195, 217]. Проте для цього, як вважав К.-О. Апель, необхідна повна «критична реконструкція ідей трансцедентальної філософії» на засадах «єдності і тотожності розумів»[2, с.237, 239]. Подібне потребує, з однієї сторони, створення «трансцедентальної метаетики», котра є одночасно релевантною як в раціональному, так і евристичному світорозумінні [2, с.262]. А з другого боку, необхідна «семіотична трансформація трансцедентальної логіки» з розробкою принципово нового

«трансцедентально-герменевтичного розуміння мови» [2, с.170, 177]. За нашою концепцією, це інформаційні імпрінти та інші номінатори ноосферного розуміння і ноомислення за відповідними стандартами раціональності. Відповідно співвідносно до цих стандартів раціональності під *«номінаторами» розуміються конкретні «номонологічні роз'яснення», що виведені «на основі наукових законів», коли досягається поняттєве розуміння.* При цьому подібні «роз'яснення і розуміння» виступають як «універсальні операції, взаємодоповнюючі одна одну» [3, с.142].

В нашому випадку, номінатори – це конкретні поняттєві визначення в різних дискурсах, найменування (nomines –«імена») «інформаційних об'єктів» в суб'єктному ноо-розумінні, що «виводяться» та визначаються з предметного «дискурс-аналіза» в певному операційному використанні. Номінатори також мають свій дискурсивний «матеріал дослідження» («мовні події», «тексти», комунікативні діалоги», «інтерації» тощо), відповідні теоретичні засади дискурс-аналіза, релевантний йому «інструментарій аналіза» та «одиниці аналіза (4, с.104,105-107, 110, 111). В номінаторах інструментально фіксуються поняттєві, речові (вербальні) комунікації, «системи транскрибування» понять в їх фіксованому запису і розшифровці («відтворення записів»), невербальна комунікація в поняттєвому та компютерному запису. Насамперед, це ІТ-алгоритмізація (в нашому випадку – це алгоритмізовані та програмуючі дискурсатори, а також імпрінти ІТ-програмування), маркування дискурсивних «одиниць аналіза» (у нас – логістичні імпрінти та імпрінтінг), в комунікації – це комунікативний та «інтеркомунікативний акти», «локутивний, іллокутивний і перлокутивний акти» [4, с.109-111]. «Мінімальна одиниця» дискурс-аналіза це «комунікативний хід» – мінімально значимий елемент спілку-

вання, що розвиває взаємодію і виражаючий вербальну чи невербальну дію» повного або «складного макроакта» [4, с.111]. В такому аспекті номінатор предстає як понадскладний «макроакт» і «метаакт» інформаційно-семантичного ноо-розуміння в його різноманітних дискурсах. В подібному узагальнюючому значенні суб'єкт-об'єктного з'єднання ноо-розуміння і ноо-реальності *номінатор може об'єднувати цілий «клас понять», їх детонацій і коннотацій та як денофікуючий сотні і тисячі смислів і значень у вищевимірне ноо-поняття та означене ним ноо-буття*. Подібна «понадскладність» виявляється, наприклад, через проведення «комунікаційного тесту». Його ціль – «визначити, чи поведе зміна означаючого до зміни в означаємому», тобто зміна в ознаці і значенні об'єкта – до зміни самого об'єкта. Для цього вибирається яке-небудь «означаюче» в тексті (у нас це поняттєвий «номінатор» – ред.), а потім для нього «пропонуються альтернативи і оцінюється, який ефект дає використання іншого означаючого та до якої зміни в означаємому це веде» [4, с.82].

Інструментально-аналітична понадскладність «поняттєвого номінатора» виявляється у його трансформативній якості, бо як «трансформативний номінатор-ноопоняття» він потребує відповідного «номінаторного конструювання» принаймі з двох «трансформативних тест-операцій». Це такі дві основні ***процедури трансформаційного «номінаторного конструювання»***:

1) «парадигматичні трансформації» в номінаторах «субституція», «транспозиція», в нашій концепції, – це «трансфізичність», «метафізичність», «субстанція» тощо;

2) «синтагматичні трансформації» в таких номінаторах як «добавлення» і «усунення» (удаление – по рос.); в аспекті «синтагматичної структури тексту» під цим розуміється відповідний «дискурсивний синтагматичний аналіз, котрий передбачає розглядання послідовності розташування знаків:

початок і кінець оповідання, це «знак і його каузація... у просторових відношеннях (над/під, спереди/ззаду, далеко/близько, зправа/зліва...), знак у його структурних відношеннях між означаємими»; а потім на цій основі виявляється, «яким чином порядок слідування і/або просторова організація означаючих впливає на формування смислів» (4, с.82).

Подібним парадигмально-синтагматичним методом і виявляється висхідна семантика та інформаційно-семантичний контент номінаторів, з яких надалі формуються інформаційно-семантичні паттерни для відповідної ІТ-алгоритмізації в стандарті ІССР у послідовності:

номінатори (клас понять) → ноо поняття → →інф-семантичний паттерн → ІТ-алгоритми → →дискурсатори програмування → ІТ-програмування (в стандарті
--

В подібному дискурсі та у відповідних дискурсаторах програмування і закладається понятійна семантика того, «як співвідносяться один з одним означаючі?» і яка їх семіотика, тобто, «котра з них більш значимі, чим інші?» І виходячи з цього, «яким чином оформлений текст?» у своєму значеному сенсі [4, с.82]. Тобто, яка його «номінаторна форма»: номінаційно-семантичний стандарт раціональності, інформаційно-семантичні імпринти (ІСП), дискурсатори програмування, ІТ-алгоритми тощо». Головна семантична і семіотична складність полягає в тому, *яким чином необхідно представити в загальних номінаторах суб'єкт-об'єктного з'єднання буття і мислення, а інструментально – в номінаторах інформаційно-виперджальної афференції ноо-розуміння і ноо-мислення.*

Одним з перших здійснив спробу вирішити подібну проблему з методологічних позицій постпозитивізму і «семантичного конструктивізму» П.Бурд'є. Він номологічно і номінаторно, змістовно і семантично з'єднав поняття

«суб'єкта» і «об'єкта» з метою розроблення і практичного застосування суб'єкт-об'єктного методу нового аферентивно-випереджального людського мислення суб'єкта на основі «структуралістського конструктивізму». У своїх інноваційних філософських розробках «сукупного» суб'єкт-об'єктного буття він намагався подолати розбіжності і сумістити погляди К.Маркса (неомарсизм), Е.Дюркгейма і М.Вебера. Так, П.Бурд'є вважав, що:

а) на основі структуралізму можна виявити і доказати, що «в самому соціальному світі... існують об'єктивні структури, котрі не залежать від свідомості і волі агентів, здатні направляти або подавляти їх практики чи уявлення» [5, с.181]; тобто це вочевидь, «об'єктні структури»;

б) одночасно на основі конструктивізму можна предствавити, що «існує соціальний генезис... схем сприйняття, мислення і дії, які є складовими частинами того, що я називаю габітусом»; П.Бурд'є стверджував, що під впливом людського «габітусу» соціальний генезис спрямовується на розвиток «соціальних структур і, окремо, того, що я називаю полями» [5, с. 182]; тобто це структури, що генеруються суб'єктом, «суб'єктні структури».

Ф. Коркюф, що досліджував метод «структуралістського конструктивізму» П.Бурд'є, називав подібну суб'єкт-об'єктну з'єднаність реальності «подвійним виміром соціальної реальності – в об'єктивному і в «сконструйованому» форматному вимірі» [6, с.44]. Г.Алдріх вважав, що «ядром творчості» П.Бурд'є якраз і є його намагання номінаційно з'єднати суб'єктивний і об'єктивний реальнісні початки через «габітус» і «поле». А саме суб'єкт-об'єктно з'єднати саме в одній змістовно-семантичній номінації, котрі реальносно є асиметричними. Тобто, коли перше існує в ментально-когнітивних структурах мислення суб'єкта як його «ментальна властивість» (habitus – властивість, стан), – це внутрішня психоментальна реальність, а друге існує у

зовнішніх реалізаційно-буттєвісних структурах об'єкта – це його «полематеріальна властивість» до буттєвісного здійснення (у Арістотеля це «ентелехія»). При цьому *ментальний «габітус» може впливати на «поле» («соціальне поле») дійсності і конструювати її як «соціальний світ» у напрямку розвитку суб'єктної творчості в об'єктній реальності*. Більш того, у такому «перетвореному» вигляді представляти її «культурним капіталом» [7]. Тому в діалектичному аспекті габітус є «продукт інтеріоризації структур» суб'єктом, що стають його «креативно інтерналізованими» і «персоніфікованими» соціальними структурами зі зворотною ментальною здібністю впливати на них в соціокультурному відношенні: гендер, вікові групи, «ціннісні класи» тощо. З цієї причини «габітуси розрізняються в залежності від характеру позиції суб'єкта у цьому світі» і тому «не кожен володіє однаковим габітусом». «Однак люди, займаючи у соціальному світі аналогічне положення, як правило, мають схожі габітуси» – це їх «ментальні або когнітивні структури», в котрих вони реалізують власну «винахідливість і здібність до імпровізації» [8, с.459].

В сучасному інформаційному суспільстві подібні «габітус-феномени» споглядаються і номінаторно фіксуються, в нашій концепції у проявах «соціальної синергетики», «культурно-інформаційного розвитку», або у їх номінаторному з'єднанні в одному «семантичному полі» як «полі смислів». А потім – в номінаторах становленні світоглядної культури і ноосферного світорозуміння інформаційного суспільства, в номінаторах «синергопроцесів культурно-інформаційної трансформації суспільства» і в його «переході до синергодискурсу когнітивно-креативних практик» [9, с.201, 209]. Відповідна *програмно-логістична алгоритмізація в номінаторах «культурно-інформаційного синергодискурсу»* та у їх відповідних дискурсаторах дозволяє

практично «суб'єктувати» подібні «когнітивно-креативні практики» в *габітус інформаційної свідомості і нейроінтелекту*. А надалі – здійснити зворотно реальнісну *об'єктивізацію «творчого габітуса» креативного суб'єкта*, трансформувати культурно-інформаційне ноо-розуміння в автентичну культурно-інформаційну реальність, а її – в ноосферну дійсність. В процесах розвитку сучасного інформаційного розвитку подібне розглядається вже не як «трансформація», а як «інформаційна революція», котра революційним чином змінює всі «традиційні моделі» соціуму [10]. Глобальні процеси конвергенції в соціальній, технологічній, економічній та правовій сферах долають всі «культурні кордони» і потребують радикально нового мислення за інформаційними стандартами раціональності [11]. Для цього вводяться нові критерії та принципи всієї життєдіяльності з позицій інноваційного розуміння перспектив розвитку інформаційного суспільства в «інформаціоналізм» [12]. В інформаційних стандартах життєдіяльності, в номінаторах і дискурсаторах інформаційного мислення та інформаційно-комунікативних технологіях (ІКТ) повинні закладатись вимоги і нормативи «всезагальної включеності» в інформаційне суспільство, подолання «цифрової нерівності» та рівний доступ до ІКТ. Пропонується навіть включити «громадянський спротив» відцентровим процесам соціальної розрізненості, розділеності у «сферах компетенції» і налагодження «інформаційного партнерства» в соціальних відносинах. Так, в широкому розмаїті різних систем «інформаційного навчання» та професійної підготовки пропонується додержання їх культурнолінгвістичної і семантико-ціннісної єдності та застосування єдиних «інформаційних стандартів» (Ф.Й. Радермахер). М.Кастельс пропонує в ході «інформаційно-технологічної революції» розвивати «дух інформаціоналізма», здійснити «реструктуралізацію капіталізма» і

збудувати «інтерактивне суспільство» на основі інформаційно-семантичного «переосмислення нашого світу» [13, с.49,158,194, 344]. В нове «осмислення нашого світу» повинен бути покладений, за М.Кастельсом, принципово змінений соціальний зв'язок. Це повна «трансформація класових відносин» на «перверсивний зв'язок» інтерактивних «інформаційних виробників» [13, с.496,500,508]. Повинна відбутись «структурна реорганізація виробничих відносин» у нову «структуру труда, знання та інформації» (підкр.нами), коли стане можливим «самофінансування суспільства» його інтелектуальними власниками чи «колективними капіталістами» знань та інформації. Для цього їм треба, за нашою концепцією, створити **новий суспільний соціоінформаційний договір**, що відповідає новому інформаційному мисленню та новій культурі інформаційної життєдіяльності. Вона буде творитись з «модифікованих форм простору і часу» і приведе до виникнення нової культури здатної до «багатомірних перетворень» [13, с.496, 497]. Подібне зараз відбувається в інфосфері суспільства, а вищевимірні трансформації повноцінно відбудуться в ноометриці ноосферного реалогнозиса.

За нашою концепцією, саме зараз створюються суспільні умови необхідності переходу до ноосферного соціального дискурсу, що формується в номінаторах нового логіко-дискурсивного «інтеркомунікативного взаєморозуміння» та унормовується в стандарті інформаційно-семіотичної раціональності (ІССР). Перший його модус представлений, як раніше було встановлено, ІССР інформаційної аференції. В якості відповідного «дискурсатора-аферентора» він дозволяє *виміряти та оцінити конкретні значення «випереджуючого сприйняття» дійсності, коли нейропсихічні процеси у головному мозку людини (у сформованому «білатеральному ментальному контурі») значно прискорюються і сенсорно-образна «картина світу» різко*

змінюється з одночасним виникненням інформаційно іншого світорозуміння. Так, у менталосфері творчого суб'єкта звичайний енергетичний нейропроцес («енерго-афференція» нервового імпульса – П.К.Анохін) перетворюється у синергетичний нейропроцес випереджальної інформаційної афференції. Виходячи з традиційних методологічних засад «логістичної семантики» і «теорії референції», що є базовою у «теорії виводів в методології дедуктивних схем», феноменальність «інформаційної випереджувальності» нейроімпульса в ЦНС головного мозку, логістично-раціоналізованим способом можна представити як розумову процедуру «дедуктивної аксіоматизації». Подібний спосіб не потребує попереднього аналізу чи індуктивних доказів і є випереджальним у тому сенсі, що предстає в якості висхідних положень, не потребуючих доказів та обґрунтування в силу їх «аксіоматичної непротирічності» [14, с.18,385]. І тому як аксіоматичні та «безсумнівно істиннісні положення» і «безспірні судження», вони самі «кладуться в основу доказу всіх інших положень» при «дедуктивній побудові якої завгодно теорії», що тільки конструюється. В такій конструктивно-новій теорії інноваційно «обрані положення можуть в межах розглядаємої теорії вважатись істинними», котрі за «критерієм істинності аксіом» у «змістовних теоріях» знаходять «у кінцевому рахунку практичне застосування теорії в цілому» [14, с.18-19]. В нашому контексті серед них можна назвати такі: «аксіома безкінечності», «аксіома множини всіх підмножин», аксіоми «вибору», «виділення», «об'єднання» і навіть «аксіома об'ємності» або «екстенсіональності», що стверджує можливість наявності множини із елементів однієї об'ємної реальності у другій об'ємній реальності. В нашому випадку, коли всі наступні стандарти раціональності та їх елементи випереджально-аферентивним способом включають елементи і положення передуючих ста-

ндартів раціональності у відповідній об'ємно-координатній системі єдиних метакоординат.

У логістично-раціональному відношенні подібне є можливим, коли «всяка множина визначається такими своїми елементами, коли дві множини мають одні і ті ж члени, а тоді все, що виконується для однієї множини, виконується і для другої». В подібній «дедуктивній аксіоматизації можна на основі ноо-розуміння ідентифікувати ноо-знання у тому логістично-раціональному відношенні, що одна «елементна імпліцитність» множин (знання) стає їх «загальним об'єднанням» (за «аксіомою об'єднання»). І, таким чином, із стану «одиночного існування» (що описується квантором існування) переходить у стан «загального існування», що логістично вже описується квантором загальності [14, с.19, 20]. На подібних засадах і будується нова наукова теорія у формі «аксіоматизованої дедуктивної системи», висхідні положення якої «приймаються без доказів (через аксіоми чи постулати)». Вона відповідає всім вимогам «наукової строгості», має «великий інформаційний зміст і може бути формалізована з отриманням результатів мислення в точних поняттях і ствердженнях». При подібній «логічній формалізації» відповідної аксіоматизованої дедуктивної системи можна інформаційно випереджаючим чином (афферентивно) отримати інноваційні «логічні форми» виводів і доказів [3, с.161, 162].

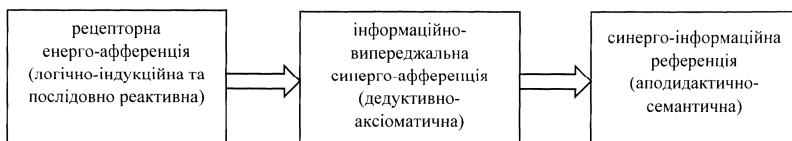
Арістотель подібну наявність «випереджальної інформації» розглядав з філософсько-метафізичної позиції наявності «випереджального знання» в аподидактичних категоріях «суджень необхідності». Вони є завжди «безумовно достовірними» залюбими умовами, аподидактично зберігаючи при цьому свою висхідну семантичну означеність. Арістотель далеко виходив за межі формально-логічних схем та аксіоматично-дедуктивних конструктів, а в свою аподидактику з самого початку визначав у семантичному

сенсі, як «семантичну аподидактику» у її «предметній означеності. Тобто, коли невід'ємна «ознака предмета» і надає йому непротирічній «семантичній аксіоматичності», а предмет і його ознака аподидактично є невід'ємно пов'язаними у «семантичному зв'язку». Саме тому він і предстає як «необхідний зв'язок», в «судженні необхідності, без якого «предмет втрачає свою семантичну якість, я з нею – і свою «предметність» [14, с.46]. Тому подібний **«семантичний зв'язок» є «необхідним зв'язком» в «означенні предмета» як логічно, так і об'єктивно.** Саме в цьому сенсі він є аподидактичним та інформаційно-семантичним і не може бути спростованим ні в силу «логічної необхідності» в аспекті ментально-суб'єктної раціональності, ні в силу «логічної об'єктивності» або матеріально-об'єктної раціональності.

Тобто інформаційно-семантичний зв'язок у своїй суб'єкт-об'єктній аподидактичності треба розглядати в якості «необхідного зв'язку» ментально-логічного і матеріально-предметного. При чому вони не змінюються у дедуктивно-аксіоматичному відношенні в разі переходу фізичного у трансфізичне і метафізичне. В нашому випадку *цей «необхідний зв'язок» не змінюється при ПФ-синергопереході від звичної «ментальної фази» фізичної «енерго-аференції» до «випереджальної фази» метафізично-інформаційної «синерго-аференції».* В ході подібного «фазового переходу», що носить ментально-синергетичний та аферентивно-випереджальний характер, **інформаційна свідомість і нейроінтелект переводяться у стан ноосферного розуміння і ноо-мислення за вектором аподидактичного «необхідного зв'язку».** За нашою концепцією, це інформаційно-семантичний зв'язок за стандартом раціональності ІССР.

Саме в цьому відношенні стандарт інформаційно-семантичної раціональності і фіксує ПФ-перехід в режимі

синерго-ноосферної «інформаційної аференції» (з фіксуванням синергоєфекта ефектора) та визначає дискурсивний спосіб здійснення режиму ПФ-синергопереходу. Конкретно, це здійснюється шляхом застосування дискурсаторів-аференторів ІССР, використання яких дає *поняттєво-номінаторне розуміння біфуркаційного процесу «фазового переходу» від енерго-інформаційного обміну до інформаційно-синергетичного розподілу-акумуляції-трансформації та інформаційно-синергетичної актуалізації ноосферного ресурсу з матеріально-об'єктного рівня і виміру у ментально-об'єктний план випереджальної нейропсихічної реактивності*. Подібне і представлене у феномені проактивного аферентного мислення, аподидактично-семантичного ноомислення за дедуктивно-аксіоматичною логікою, що набувається у ментально-психічних актах *білатеральної синергетики інформаційно-квантових нейропроцесів*. А саме:

Під «синерго-інформаційною референцією» необхідно розуміти, за Н.Луманом, «самореферентність» і «автореферентність», «самореферентну систему», «автопойезисну самореферентну систему». У власному значенні «автореферентність означає... здібність системи до операцій, а завдяки цьому – до навчання, розвитку, еволюції складності, рефлексії, самоспогляданню» [15, с.51]. *Синерго-інформаційна референція в якості «автореферентності»* дозволяє розкрити фізично-онтологічну сутність аференції. А також, яким чином «енерго-аференція» переходить у «синерго-аференцію», а закрита «енерго-система» трансформується у відкриту «синерго-систему». В разі ПФ-переходу від аферентивного нейрон-енергопроцесу

(«реактивного») до інформаційно-референційного нейрон-синергопроцесу (проактивного») у вищих фронеzisах корково-нейронних шарів мозку формуються *«інформаційні паттерни» мислення*. Вони набувають інформаційно-ментальної здатності утримуватись у сталому стані при імпрінтуванні ноо-розуміння як *«інформаційно семантичні кванти» суб'єктної реальності* особистості зі своїми кванторами існування в ноо-реальності зі стійким перебуванням у стабільному стані «ноезіс-реальності». Вона наявна в проактивно-випереджальному фазовому режимі інформаційної аференції і ментально «продукується» всіма творчими суб'єктами. А в разі інформаційно-семантичного «приєднання-з'єднання, «інтеграції-синтезу» креативних менталосфер творчих суб'єктів перетворюється у їх спільне і консолідоване ноо-розуміння. Це *самореферентивне ноо-мислення*, що здатне до польового, тонкофізичного і *креативно-випереджального «мислетворення» дійсної ноо-реальності*. Вона й предстає у натуралізованому нообутті у його 4–5-му онтологічному вимірі. *Головна «онтологічна якість» подібної ноо-реальності – це високошвидкісне, «забігаюче уперед» проєктивне мислення ноо-суб'єктів, їх випереджально-миттєве, «самореферентне мислетворення» автентичної ноо-дійсності в морфоконструктах ноо-буття*. Воно предстає як ноо-реальність, що утворилась не в разі реактивного морфогенезису, а предствляє *результат «проактивно-креативного конструювання» ноо-дійсності за власним «розмислом» і семантикою ноо-мислення творчих суб'єктів* вже в якості ноо-суб'єктів.

За своєю ментальною здібністю творчі суб'єкти у своєму проактивно-аферентному мисленні можуть менталосферно з'єднуватись у процесах синерго-інформаційної референції, продукуючи «випереджаюче знання» в семантико-аподидактичному модусі «ноезіс-існування». А з цим

– ставити «полісуб’єктами» і «трансуб’єктами» інфосферм, що здатні оперувати інформаційно-семантичними паттрнами (ІСП) і здійснювати їх «творчий синтез». А потім у загальному «інформаційному синергосинтезі» **трансформувати інфосферу в ноосферу вже в якості ноо-суб’єктів.** Тобто вони здатні *самоорганізовувати-врівноважити інфосферу і ноосферу в пермаментно-емерджентних процесах їх самовпорядкування (через ІСП) у загальноосферних взаємодіях з обміну та розподілу інформаційно-синергетичного ресурсу.* Подібне у ноо-мисленні усвідомлюється та осмислюється у дискурсі ІСП, у дискусаторах їх інтерналізації-екстерналізації в інформаційно-семантичних комплексах (ІСК), в ПФ-авторезимах з обміну і розподілу інформації, її функціонування і структурування в ІСП та ІСК. А з цим – практичне здійснення логістичної репрезентації інформпроцесів в дискурсії імпрінт-понять та ІТ-імпрінтінгу смислів і значень. З їх представленням в різних модифікаціях та сигніфікаціях ноо-мислення, в інформаційних аференторах і референторах логістичного ІТ-програмування, в алгоритмах ІТ-імпрінтінгу за стандартом раціональності ІССР.

У подальшому «семантичному розвитку» логістичний дискурс ноо-мислення може бути представленим в імагінаторах «продуктивної уяви» та нового «морфотворення» ноо-реальності в «ноосферних образах» і гештальтах, в почуттєво-буттєвісних сентибілазаторах ноосфери, в «морфосенсибілізаторах» ноо-дійсності, почуттєвих сігніфікаторах та в означеннях екстерналізації-екстернальності як повноцінного ноо-буття. В цьому відношенні *інформаційно-семантичній паттрни (ІСП) з зафіксованими в них смислами та значеннями імпрінт-понять і стають головними інформаційними дискурсаторами і сігніфікаторами, аференторами і референторами, конкретними імпрінт-інструментами, засобами і способами здійснення «інфор-*

маційного розпізнання» ноо-реальності як віталізованої оживлено-сенсифікованої ноо-дійсності.

У визначенні Н.Лумана, котрий визначив подібне в номінаторах «автореферентності», процес перехода–трансформування розуміння і мислення в реальну дійсність відбувається у наступній послідовності «реальнісного розгортання» буття:

1) виникнення широкого співвідношення автореферентності – інтерреферентності» в актах «розрізнення», а саме: «поняття автореферентності проявляється через розрізнення між автореферентністю та інтерреферентністю» [32, с.50]; тобто між особистою та міжсуб'єктною автореферентністю;

2) розширення поняття дійсності з боку «внутрішньої сторони форм» і «зовнішньою стороною форм» як «простору, що уходить у безкінченість інших можливостей»; це приводить до усвідомлення наявності «самореферентної системи» як об'єктної реальності, що з'являється в разі «актуалізації автореферентності» в суб'єктивних намірах особистості;

3) виникнення «автореферентної системи»; вона з'являється «через розрізнення само- та інореферентності», коли «виникає можливість відрізнити систему від середовища»; тобто це особистісна «автореферентність як система», що суб'єктивно може керуватись та управлятись в реальній дійсності як «операційна об'єктосистема»;

4) «актуалізація автореферентності» в «самореферентну систему», що призводить до «референтності іншого» та «актуалізації інореферентності»; головні ознаки (власивості і якості) подібної «самореферентної системи» як «іншої» або реальної «об'єктодійсності» можуть бути представлені наступним чином:

– це самоконтактність «самореферентної системи»; вона предстає у вигляді її самоопераційності, «самодієвої операційності», що відбувається, коли «самореферентна

система оперує у формі самоконтакта» з іншими «референтними системами» (як «інореферентними») [15, с.50]; тобто як «інореферентними» суб'єктами та об'єктами;

– самодієвість та автореферентна дієвість «саморефлексивної системи»; тоді вона «має діло тільки сама з собою», з чого виникає питання «як вона приходить у рух із самої себе?» [15, с.51];

– саморух «самореферентної системи»; він здійснюється у режимі «самозбудження – самозаспокоєння»: це «здібність до внутрішнього збудження, котре здатне реалізовуватися у самостійному пошуку рішення проблем і, таким чином, самозаспокоєння» [16, с.71];

– «самозастосованість» самореферентної системи; подібне виявляється у властивостях «самовиробленої турботи» та «ендогенного збудження» [15,с.51-52]; «збудження самореферентної системи» виникає також при «контакті системи з середовищем», і тоді вона «самозастосовується» як «екзогенно збуджена факторами зовнішнього оточення»; якщо це внутрішні фактори, то «система резонує» в разі «ендогенного» здійснення «власних операцій»; в суспільстві подібний резонанс виникає «при збудженні суспільної комунікації на власні ж подразники» [15, с.53].

5) «реальнісне розгортання суб'єктної автореферентності в об'єкту дійсність завершується з **виникненням синергофекта в самореферентивній системі в разі її переходу із стана «енергозакритості» в стан «синерговідкритості»**; а з цим – в «автопойезисну самореферентну систему» що безперервно «самопроцесує» або синергетично «осцилює між автореферентністю та інореферентністю»; це процесорно-осциляторна «система розрізнення», котра процесує в авторежимі між «само» та «інше», створюючи в синхронних осциляціях «комплексність» (системно-автореферентну об'єднаність) і «розмаїття (внесистемну інореферентну роз'єднаність) [15, с.51].

Подібна системна–позасистемна автореферентивна «об'єднаність-роз'єднаність» представляє своєрідну «автопойезисну автономію», коли «автопойезисна самореферентна система потребує відповідний код, щоб символізувати власну автореферентність». А, одночасно, референтно потребує «потурбуватись про перервність конститутивної циркулярності», що є «скрита готовність до перервності» в максимально широких межах «випадковість – самоорганізація», «симетрія – розрив симетрії – аасиметрія», «кондиціювання» дійсності – акумуляція потенціалу» для «запуску процесу системотворення» або «процесування системи» [17, с.42]. В еволюційних процесах, згідно «неодарвіністської теорії» Н.Лумана, – це безперервна «модифікація існуючих станів» еволюційної системи, котра еволюційно «процесує» між «автореферентністю-інореферентністю» та одночасно продукує «інновації чи емерджентність». Подібне предстає як «нормальне відтворення» автопойезисної системи в «компонентах системотворення та еволюції», котрі «знаходяться друг з другом у циркулярному відношенні» [18, с.54]. Тому всі **«ідеї еволюції» предстають як «інновації», а «еволюція ідей» – як «емерджентність безперервних якісних змін**, що виявляють себе у взаємопов'язаності, єдності та взаємозобумовлені як «абсолютно реальні події, тобто операції». Ось чому «автопойезисні системи «здібні до приєднання» і, таким чином, – до створення єдності (і всеєдності) між суб'єктом, що «споглядає», і об'єктом, що предстає в «операції споглядання». Це принципово важливі «автопойезисні якості, котрі онтологічно і гносеологічно зобумовлюють і роблять дійсно можливою «реальнісну аференцію» [18, с.148-150]. Подібне **реальнісно-аференційне випередження** виникає «в автопойезисі» наступним чином:

- «зміна в змін» системи або її «розвиток розвитку» через «емерджентну інноваційність»; в подібному «процесі

в процесі» виникають постійні якісні і морфологічні емерджентні інновації, а з цим – здійснюється безперервний якісний зріст і розвиток;

- «еволюційне системотворення» через циркуляцію (і рециркуляцію) еволюційних процесів; це їх «процесування» через осилляції – збудження – резонанси, а також циркуляцію «еволюційних детермінантів» стохастично-операційним способом (методом) «проб і помилок» (в природі), а в людині як homo sapiens – операційно-цілеспрямованим засобом «фокусування циркуляційних детермінантів»; в майбутній людині «homo novus» – це спосіб операційного прискорення циркуляційних процесів;

- пришвидчення еволюційних процесів і надання їм характеру «автоevolюції»; подібне досягається шляхом емерджентної та прискореної «зміни змін»: це емерджентна детермінація, **операційна прогностичність інновацій**, каузально-факторна і кореляційна спричиненість, **синерго-визначеність майбутнього** в операційних діях латентних «малих сил» і тонкофізичних польових енергій тощо; таким чином спричиняється феномен операційно – часової, онтологічної темпорально-випереджаючої аференції, котра виникає і реально досягається засобом операційно-предметної циркуляції випереджальних, але одночасно адекватних та автентичних самореферентних інновацій;

- операційна реальність або «реалогнозис»; ця «гностична реальність», з одного боку, предстає як свого роду «абсолютна реальність», а з іншого – як керована реальність «самореферентних подій автопойезисної системи, котра виникає внаслідок «операційної акумуляції» самореферентних подій, що пришвидшують еволюцію та збільшують автопойезисну систему» [18, с.149];

- розвиток здібності до «суб'єкт-об'єктного об'єднання»; це вироблена здатність до «приєднання» та інтегрування ментального і матеріального, способом опе-

раційно-реальнісного, предметно-дійсного і суб'єкт-об'єктного з'єднання в органічній та синтетичній самореференції суб'єкта і об'єкта в «ментальному автопойєісі»;

- конституювання «операційної ментальної реальності»; подібне фіксується, коли «реальність... міститься виключно в реальності самих операцій споглядання», тобто, за нашою концепцією, – в **операційному з'єднанні суб'єкта і об'єкта у пізнавальному процесі та ноо-мисленні**, що мислить ноо-реальність як реальну ноо-дійсність;

- «менталізація» реальності в автопойєісічній системі: подібне здійснюється виключно операційно як в деякому предметному навколишньому світі», а саме – «виключно в рекурсивному омережевленні («осетевлении» – по рос.) самих операцій системи»; подібне «рекурсивне омережевлення» здійснюється через «структури системного диференціювання і семантичні структури», через ідентифікація «гідного збереження сенсу», «конденсуючі і підтверджуючі семантики», «подвоєнно-циркулярні» рекурсії, що створюють «подвоєне коло» семантичних «латенцій» (прихованого змісту) і «морфологізованих» операційних впливів, котрі разом забезпечують «семантичний рівень» онтогенезису у вигляді його «морфогенезису» [18,с.150]; таким чином без подібної **«операційної семантики», представленій в «сенсі буття» і «сенсі розуму»** не було б ні еволюції, ні «результатів цієї еволюції»;

- семантична еволюція з'єднаної суб'єкт-об'єктної самореферентної реальності; онтологічно – це відбувається, коли «семантика надає структурній інновації... можливість ствердити себе в якості нею ж встановленого порядку», а гносеологічно – це розвиток «семантичних структур» у «власній динаміці еволюції ідей» [18, с.150, 151]; ось чому «семантика має потреби в латенціях», котрі з'єднують буття і мислення в органічній «єдності розрізне-

ного», бо тоді всі процеси генезису як «самореферентного автогенезису» набагато прискорюються; в нашому випадку, вони з природно-малоактивних та еволюційно-малоефективних (за способами «проб і помилок») стають психічно-реактивними (між людиною як психофізіологічно системою і природним середовищем), а з розвитком інформаційної ментальності – перетворюються на випереджально-реактивні та дедуктивно-аферентивні; згодом у ноомисленні вони набувають вищої метальної якості (ментальної здібності) до *максимально пришвидшеної та високошвидкісної «практичної аференції» на основі синергоінформаційної референції*. За Н.Луманом, – самореферентції автопоїезисної системи.

Таким чином, в дискурс-номінаторах синергоінформаційної референції в разі відповідного ПФ-переходу від аферентного нейрон-енергопроцесу (реактивного) до інформаційно-референційного нейро-синергопроцесу («проактивного») у вищих фронезисах, корково-нейронних шарів мозку формуються, за нашою концепцією, *інформаційні-семантичні паттерни ноо-розуміння і ноомислення*. Вони набувають інформаційно-ментальної здатності утримуватись у стійкому стані при імпрінтуванні ноо-розуміння як *польові «інформаційно-семантичні кванти» суб'єктної реальності особистості зі своїми кванторами існування в ноо-реальності* з перебуванням у стабільно-стійкому стані «ноезіс-реальності». Вона існує в *проактивно-випереджальному фазовому режимі інформаційної аференції і ментально «продукується» всіма творчими суб'єктами, а внаслідок інформаційно-семантичного «приєднання-з'єднання», інтеграції-синтезу» їх менталосфери перетворюється у спільне і консолідоване ноо-розуміння, самореферентне ноомислення здатного до польового, тонкофізичного і креативного – випереджального «мислестворення» дійсної*

ноо-реальності у модусах «автопойезисної системи» як креативно-синергетичної ноо-дійсності і натуралізованого ноо-буття (у 4-5-му онтологічному вимірі). Головна «онтологічна якість» подібної ноо-реальності – це високошвидкісне, проєктивно-«забігаючи вперед», «випереджально-«миттєве», самореферентне *мислетворення*» **креативними творчими суб'єктами автентичної ноо-дійсності в «морфоконструктах» ноо-буття**. Подібне не є наслідком «реактивного» морфогенезису, а представляє результат «проактивно-креативного конструювання» ноо-дійсності за власним «розумом» і семантикою ноо-мислення творчих суб'єктів (ноо-суб'єктів).

Головна нооферо-семантична особливість ментально-сконструйованої ноо-дійсності шляхом її проєктно-випереджального «творення» на інформаційно-самореферентних засадах полягає в тому, що в ній «безперервна логіка» змінюється на «перервний дискурс». Тобто вона стає певним чином «згорнутою» (епістемологічному і семантичному відношенні) у перервно-дискретних і відносно локалізованих за своїм «програмним контентом» інформаційно-семантичних паттернах (ІСП). Подібні ІСП мають свою особливу семантику та епістемологічне значення «імпрінт-понять», своє конкретне інформаційне визначення у відповідних дискурсаторах та «інформаційну назву» в певній сігніфікації. У древніх культурах подібним аналогом виступали рунічні знаки, «руна», рунічні записи-імпринти у своїх конкретних предметно-рунічних означеннях. ІС-паттерни функціонально і можна представити у подібних схожих означеннях «рун-сігніфікаторів», котрі в логістичному ІТ-програмуванні ноо-розуміння предстають в алгоритмах ІТ-імпринтів, розроблених за стандартом ІССР. Подібні алгоритмізовані імпрінт-означення ІСП і стають тими інноваційними terminus novus, котрі докорінно змінюють характер і спосіб мислення творчих суб'єктів. У

своїй «суб'єктній реальності» вони утворюють свою особливу **«ноезіс-ментальність»**, що оперує інформаційними імпрінт-поняттями, котрі функціоналізуються і комплексуються спочатку в ІС-патерни (ІСП), а потім ІС-комплекси (ІСК), в котрих **інформація є структурно і «пакетно-упорядкованою»**, **«згорнутою» і «стиснутою» в дискурсаторах імпрінт-понять**. Ноезіс-ментальність, що «упакована» в дискретах ІСП та ІСК як в епістемологічних «пакетах інформації», записана в інформаційних імпрінт-поняттях, і репрезентує собою ноомислення зі своїм особливим ментальним механізмом ноорозуміння. Він представлений як механізм **обміну-передачі-розподілення інформації за своїм інформаційно-дискретним дискурсом усвідомлення та осмислення інфосфери як ноо-реальності**. Подібним чином і створюється свого роду загальний, «інформаційно-нероздільний, постійно-діючий «з'єднаний» суб'єкт-об'єктний «оперативний базис». На його підґрунті і відбувається «осциляційне процесування», ПФ-синергопереходи та креативно-синергетичний синтезис ноо-розуміння і ноо-реальності за принципом єдності буття і мислення.

Н.Луман вважав, що такого роду **суб'єкт-об'єктний «операційний базис»** не є деяким «вищим результатом» онтогенезису буття і гносеогенезису мислення, а навпаки, він «передзаданий» у самій фізичній дійсності. І тому він задавався питанням: «Чи існує різниця між суб'єктом і об'єктом, між предметом і споглядачем, яке не передзадано зі свого боку на основі спільного оперативного базису?» (підкр.нами). І робить відповідне припущення: «чи не створює взагалі сам спостерігач різницю між спостерігачем і спостерігаємою системою?» А виходячи з цього, «чи не повинна людина себе запитати, як світ організований таким чином, що він може споглядати себе сам, що він сам розпадається на різницю між спостерігачем і спостерігає-

мими? [15, с.38]. Бо, організований подібним незрозумілим чином, світ надалі «розпадається» з причин своєї «передзаданої» внутрішньої організації на щось визначально «задане» у вигляді матеріально-фізичного існування, котре у своїй несталій «заданості» і починає розпадатись, диісипативно руйнуватись, «розпилюватись і «розсіюватись», переживаючи регресивну «інфляцію буття». Однак до цього несталого існування повинна існувати, за Н.Луманом, *стійка «передзадана» єдність суб'єкта і об'єкта, що представлена як самопродуктуючий, самореферентний, автопойезисний «оперативний базис» для всіх генерацій буття внаслідок власної, безперервної, креативно-синергетичної буттєвісної «самогенерації».*

У Е.Гуссерля у подібній «стійкій» суб'єкт-об'єктній передзаданості предстає «ноезис» у єдності онтологічно-дійсного і онтично-можливого, а за нашою концепцією, це ***всезагальність і всеєдність Онтогнозису.*** Це *єдина реальність активованого суцього знання, що не залежить від означень і визначень в його «передзаданості» і «передданості», бо має іманентну властивість автореференції до самої себе у своєму бескінечному і безперервному «розгортані».* Але представлена у звичайному логічному ряді здійснення випереджальної аференції – референції суб'єктного розуміння і мислення у єдності з об'єктом. Подібна безперервна онтогностична самореференція раціонально уявляється як інформаційно-перервний, пермаментно-емерджентний, алогічний та інтуїтивно-недоказовий, навіть ірраціоналістичний і психологічно-аглютинативний процес. В дискурсаторах ноо-розуміння і ноо-мислення подібне дедуктивно-аксіоматично, аферентивно-референтивно та синектично-дискретно і представлено у відповідній ІСП-дискурсії ноо-суб'єктів.

При переході до дедуктивно-аксіоматичного, аподидактично-референтного дискурсу в стандарті ІССР, а потім –

до синектичного інформаційно-семантичного дискурсу як «проривного» в інтуїтивному дискретно-перервному мисленні, подібні «дискурсивні перетворення» логістичним чином впорядковуються на основі аферентивно-випереджальних автореферентів, «проактивно» функціонуючих в суб'єкт-об'єктній автопоїезисній системі. Так, внаслідок інформаційного «згортання-стискання» логістичних понять в інформаційні означення імпрінт-понять та семантичні паттерни (ІСП), звичний дискурс послідовності «раціональних понять» та логістичних суджень аргіогі втрачає свою безперервність. **Понятійна «частотна послідовність» за логічною схемою «понятійної репрезентації» стає синектичною, «синектико-проривною» у нових судженнях та умовиводах.** Вони мають вже «синектико-розривну», «синектико-випереджальну» та інноваційно-проривну семантику і семіотику рефлексивно-трансцедентальних умовиводів та інтелігібельностей. Тому нібито і виникає «інтелігібельний феномен» дискретно-інформаційного розуміння і репрезентації дійсності, що стає інноваційно-випереджальною, аферентно-дискретною і синектико-перервною реальністю у своєму звичному «процесуальному протіканні». При «інформаційному прискоренні» процесів буття в інфосфері в техноноосфері в їх осяганні, осмисленні та розумінні нібито й виникають «дискретно-розриви» реальності. Проте з розвитком інформаційної свідомості творчих суб'єктів (з ментальною якістю іманентно випереджальної аференції) їх мислення корінним чином змінюється в режимі безперервно-перервних протікання ментальних нейропроцесів, а нейроінтелект повністю трансформує свою дискурсію на інформаційне ноо-мислення. Так, із *дискурсивно-безперервного і дискурсивно-логічного «раціонального мислення» воно перетворюється на «ірраціональне» інтуїтивно-дискретне, стає позадискурсивно-алогічним, «розривним» менталоп-*

роцесом дискретного функціонування «інформаційного нейроінтелекту» зі здатністю до ноо-мислення. Подібне супроводжується ментальними феноменами синектики або «прориву в умовиводах» з переходом до синектико-дискретного дискурсу в оперуванні ІС-паттернами: ІСП₁, ІСП₂, ..., ІСП_і. Світоглядна послідовність в мисленні змінюється на «синектично-проривне», дискретно-творче, «креативне світорозумінн», в якому передує інформаційний дискурс в дедуктивно-аксіоматичних, формно-понятійних референціях аподидактики вже існуючого знання ноосфери. Воно дискретно «відкривається – проривається» через ІСП ноо-розуміння в інформаційно-семантичному стандарті раціональності (ІССР). Подібні ІСП дискретного ноо-розуміння можна зафіксувати як дискурсатори-аферентори випереджувальної «ментальної дії» інформаційного нейроінтелекту, у феноменах творчої інтуїції, «креативного інсайту», інформаційно-синектичних «проривах» у знанні. Всі вони передують над світоглядно-почуттєвою послідовністю у «прогляданні» картин світу, вже не будучи його ноуменами. Якщо ноумени, за І.Кантом, для людини реально не існують, хоча інтелігібельно є умосяжними, то «синектичні феномени» є реально-існуючими і досягаються в актах творчої інтелектуальної інтуїції (І.Фіхте, Ф.Шеллінг).

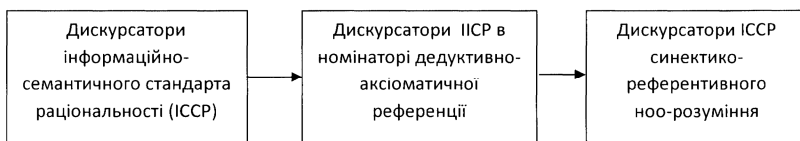
Подібний алогічний синектико-дискретний інформаційний дискурс може бути представлений логічно. При чому не обов'язково з застосуванням методів творчої інтелектуальної інтуїції, а через *логістичні дедуктивно-аксіоматичні референції суб'єктного мислення*. А саме – в інформаційних дискурсаторах «аференції-референції», котрі оперують дискурсією, що відбувається в режимі випереджальної «реактивності-проактивності». Аферентивно-референтивні дискурсатори дозволяють описати 3 основні типи інформаційної дискурсії, перевести її з аксіоматично-

референтивного способу мислення (класична «послідовна логіка») в синектично-аферентивну дискурсію «непослідовного» алогічного мислення («некласичного»). А потім – операційно здійснити синектико-дискретний спосіб дискурсивного оперування інформаційними поняттями як імпрінтами, характерного для ноосферного розуміння і ноо-мислення. Подібне представлено на дискурсограмі ДГ-1.

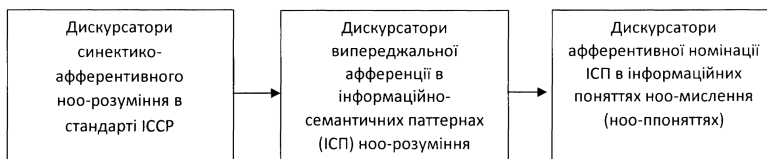
Дискурсограма ДГ-1

Інформаційно-семантична дискурсія в синектичних дискурсаторах референтивно-аферентивного випереджально-ноосферного розуміння і ноо-мислення

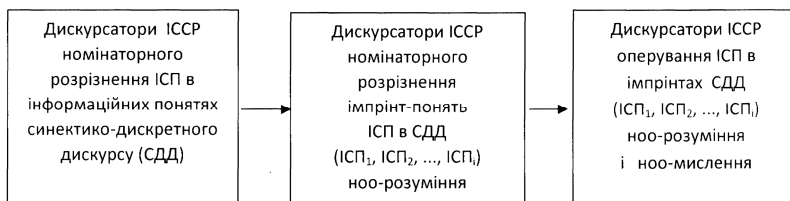
Інформаційна дискурсія-1 (дедуктивно-референтивна)

Інформаційна дискурсія- 2 (синектико-аферентивна)

Інформаційна дискурсія- 3 (синектико-дискретна дискурсія - СДД)

Номіновані в імпрінт-поняттях інформаційно-семантичні паттерни від ІСПі до ІСПп несуть в собі латентно фіксовані смисли і значення, нормативно-формалізований смисловий контент інформації в її значеннях, знаках, сигніфікаторах у відповідному інформаційно-семантичному дискурсі. При їх номінації і генералізації у певні ІСП ними можна оперувати в СДД (синектико-дискретному дискурсі) при «ноезіс-орієнтуванні» в ноо-реальності та понятійно-кодівому функціонуванні у ноомисленні. Таким чином воно стає **інформаційно-семантичним «синектичним мисленням»**, котре має свій конкретний **ноо-суб'єктний синектико-дискретний дискурс ментального «синект-орієнтування»** без сенсibiliзації і «оживлення-одушевлення» ноо-реальності. Це тільки «синект-фіксація» відповідного «координатного об'єму» онто-вимірності (5-го порядку), або «ментальний прорив» у більш високу вимірність буття в аферентно-випереджальному «проактивному» ноо-розумінні, проте без «входження» у ноо-реальність. Наявне лише ментально-дискретне функціонування інформаційного розуміння в режимі СДД через «розривні» смислові контенти ІСП у їх дискретному ряді ІСПі ... ІСПп, котрий номінований в інформаційних імпрінт-поняттях (ІП). Це такі імпрінт-поняття синектико-дискретного дискурсу, в котрих через СДД виявляється смисло-означений ряд «значенової» інформаційної реальності описаної в ІП СДД. Через свій опис в ІП СДД вона стає спочатку понятійно-означеною інфосферою, а надалі – **операційною ноосферою, котра «розкривається-розгортається-фрагментується» у відповідних смисло-означених фрагментах інформаційної дійсності**. Подібним чином вона розкодовується із паттернів ІСП і перетворюється на фрактали і фрагменти, фрагменти і композитрони в їх новій семіотично-смисловій інтерпретації. Подібним чином інфосфера «фрагментується» як деяка

«сигніфікаторна реальність» у її ноосферному значенні, котра є понятійно «означеною» і «відкритою» до інформаційного і ноосферного розуміння та реальнісного представлення.

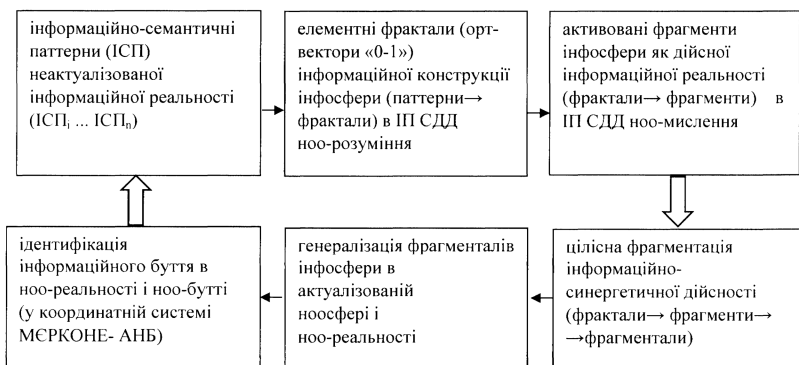
Проте подібне ноо-розуміння «сигніфікаторної реальності» ще не є сенсифікованим, а тільки знаковим. Тому вона й осмислюється в означеннях фрагментарно-дискретної референції ІІ СДД, що тільки гносеологічно представлене в інформаційно-семантичних паттернах (ІСП). Це ще не онтологічна реальність, бо вона має лише фрагментарно-дискретну репрезентацію (через ІСП), і як *«сигніфікаторна реальність» («первинної означеності»)* вона тільки стає смисловою (семантичною) *«інформаційною реальністю»*, а потім – інфосферою і ноосферою, котра може *«стягуватись-розтягуватись»* як самоподібна *«фрактальна реальність»*, не маюча початково-кінцевих пунктів початку і закінчення. З неактуалізованої інформаційної реальності вона шляхом її елементарної «фракталізації» починають «розкодовуватись» з ІСП по орт-векторам «0-1» і складатись в «інформаційну конструкцію» інфосфери. А потім – у фрактали-фрагменти-фрагментали з відповідним «векторним» трансформуванням та ІСП-перетворенням інфосфери в ноосферу за дискретною логікою ІІ СДД (імпринт-понять синектико-дискретного дискурсу). Подібне онтологічне «розкодування» ІС-паттернів та їх «фракталізацію» в інфосферу і ноосферу можна представити в наступній інтерпретації ноо-розуміння за логікою ІІ СДД (дивись дискурсограму ДГ-2).

Для звичайної «природної людини», котра почуттєво-сенсорно налаштована на сенсифікацію саме природно-фізичного буття, подібна незвична (і дивна) «фрагментація» її буттєвісної дійсності як інфосферної і ноосферної понятійно може інтерпретуватись (без аналогів її сенсорно-образного уявлення) як «дискретна реальність», що пе-

рервна у своїй послідовності «фрагментної дійсності» метафізичного світу. Тобто як така, що не має аналогово-предметних образів відповідно до світоглядно-почуттєво «неуявляємої» ноосферної реальності.

Дискурсограма ДД-2

Інформаційно-семантична дискурсія перетворення – фракталізації ІС-паттернів та імпрінт-понять СД-дискурсу ноо-розуміння в актуалізовану ноо-реальність автентичного ноо-буття

Ноо-реальність предстає тільки в означеннях інформаційних понять (паттернів ІСП та імпрінт понять ІП СДД) і тому є «незв'язаною» і «необ'єднаною» у дискретно-протікаємих і тому «розривних» процесах. Вони не піддаються «розкодуванню» та актуалізації у знайомих почуттях, не мають звичної композиційності і сюжетності, а тому предстають «деструктурованими» і «декомпозиційними», хаотичними та диссипативними. У сучасному постмодернізмі подібне у філософському сенсі добре представлено – це «абсурдистська екзистенція» сучасного людського життя, втрата мети і сенсу, безвихідь «театра абсурду» з його есхатологією і кінцевим баченням загального апокаліпсису або глобальної космічної катастрофи. Тому й уявляється вкрай необхідним вихід людства у більш широку

та вищевимірну систему буття, координатну метасистему інформаційної і ноосферної реальності (без необхідності переселення на інші планети та в іншій галактики). Для цього треба лише підняти онтологічний рівень чи «вимір буття», щоб «переміститись-телепортуватись у більш високу онтологічну вимірність Єдиної реальності сущого.

Щось подібне зараз і відбувається в процесах «глобалізації» людського соціуму хоча й на техногенній основі. Це кіберінформаційне «творення» штучного світу техноінфосфери і техноноосфери у імпринт-понятійному ряду інформаційних технореалізацій. А саме:

технокомп'ютерна мова → технофрактали (технофайли дійсності) → технофрагменти «штучного буття» (технополіси) → технофрагментали (постіндустріальний «золотий мільярд» з «обраних» інформ-суспільства) →
→ техноінформаційна глобалізована дійсність (техноглобалізований соціум)

При цьому «постсучасна» *техноінформаційна глобалізована реальність все більше втрачає свою предметну почуттєвість і сенсифілізацію, стає «віртуальною реальністю» псевдобуття артефактів і симулякрів.* Результат – дегуманізація суспільства, втрата ним духовно-творчих початків, пригнічення і деградація духовно-ментальних сил людини, занепад людської суб'єктності і перекриття можливостей ноосферного зросту. Проте первинне сприйняття і «бачення» інфосфери як «первинної» ноосферної реальності у її метафізичному і вище вимірному масштабі також є «слабосенсифілізованою» дійсністю для пересічної «природної людини». Її почуттєві та «ментальні детектори» (менталодетектори) настроєнні виключно на земнобуття, а не на метареальність більш вищої онтологічної вимірності. Для пересічної людини (і навіть інтелектуаль-

но підготовлених особистостей) нова ноосферна реальність у її фрактально-дискретній репрезентації є багато в чому «умовною реальністю». Вона, аналогічно до комп'ютерно-віртуальної реальності «техноінфосфери», є дискрет-фрагментарною «техногеною ноосферною», предстає Інтернет-реальністю техноноосфери. Але в нашому випадку, подібна «умовність» є фізично-дійсною, а не віртуально-комп'ютерною. Тобто вона предстає з умовним простором-часом, за «теорією відносності» А.Енштейна, але як «дійсна ноо-реальність» (хоча й з умовним простором-часом), виявляє себе фізично в єдиній «четвертій метакоординаті» 4-го реальнісного виміру. За нашою концепцією, їй співвідносна «онтос-реальність» в релевантній метакоординатній системі МЕРКОНЕ-АНБ 4-5-го онтологічного виміру. Проте «умовною» подібна «вища» реальність стає з причини суб'єкт-об'єктної «розділеності» фізичного і метафізичного буття. Хоча реальнісно наявна їх буттєвісна з'єднаність, суб'єкт-об'єктна «органічна єдність» буття і мислення. А також мається їх феноменологічний суб'єкт-об'єктний зв'язок, за Е.Гусерлем і М.Мерло-Понті, – вже у п'ятій метакоординаті «ноезіс-реальності» (в тій же метакоординатній системі МЕРКОНЕ-АНБ). *При онтологічній «феноменологічній редуції» ноосферо-метафізична 4-5-и вимірنا реальність скорочується-звужується до трьох-вимірного земнобуття і сприймається як короткочасна «ноема» фазного існування «суб'єкта-при-об'єкті»*. Проте, за нашою концепцією, при збереженій і зворотній можливості (онтичній) «онтологічного розширення» цього «фазно-звуженого» 3-х мірного буття до його 5-ти вимірного метареальнісного і метафізичного масштабу. Подібним чином долається «умовне розділення» матеріального і ментального початків, природного і духовного, енергетичного і синергетичного у єдиній «природі духа» і «духовній природі» в їх «субстанційній всеєдності». Субстантивно це

вже відбувається у шостій метакоординаті «об'ємного розширення» матеріально-фізичного (природного) земнобуття. Спочатку – з його виходом в ПФ-синергопереходах у метафізично-понадприродну реальність, «ентелехійну реальність» ноосфери, або «Е-дійсність», а потім – в космоноос, метафізичну реальність та в субстантивну метареальність 6-го онтологічного виміру. У фізично-метафізичному онтологічному визначенні ноо-розуміння – це синергетично-метафізичний (СиМет) «об'єм буття», «метаповнота існування» в СиМет-реальності. В гносеологічному визначенні ноо-розуміння – це інформаційно-синергетична «метасистема буття» в ІнфоСин-реальності. А в онтогносеологічній єдності або в Онтогнозисі – це є метакоординатна система МЄРКОНЕ-АНБ в єдиному часопросторовому, суб'єкт-об'єктному і енергосинергетичному вимірі.

Таким чином, інформаційно-комунікативні, інтеркомунікативні суб'єкт-суб'єктні та суб'єкт-об'єктні взаємодії з відповідним інформаційно-семантичним дискурсом ноо-розуміння зафіксовані у двох стандартах раціональності ІКСР та ІССР. В стандарті ІССР виникає можливість емпірично виявити в синектико-дискретному ряді смислів і значень, «спакетованих» в інформаційно-семантичні паттерни ІСП, реальний ноосферний феномен випереджальної афференції, що представлений в дискурсаторах-аференторах ноо-мислення. Проте надалі для цього потрібен, як було раніше показано, інший стандарт раціональності. Так, ментально-матеріальні, інформаційно-польові та *фізично-метафізичні перетворення інформаційних паттерн-понять у фрактали і фрагменти ноосферної реляльності* краще репрезентувати в окремому стандарті раціональності інформаційної «продуктивної уяви». Це раніше було представлено в ІССР інформаційної імагінації, котрий був розроблений на інформаційній властивості

нейроінтелекту до «продуктивної уяви» (що вперше було зафіксовано ще І.Фіхте). Термінологічно його можна визначити в окремій денотації в якості інформаційно-імагінального стандарту раціональності – ПСР. В ньому фіксується як дискретність інтуїтивно-інтелектуального мислення («інтелектуальна інтуїція»), так і *ментальна здатність творчого суб'єкта до «зворотнього відображення», зворотньої «випереджальної афференції» та «ментальної рефракції»*. В сучасних наукових термінах подібна здібність менталосфери суб'єкта до «зворотньої рефракції» у своїй нейропсихологічній дії визначається, за І.Фіхте, як психічна «зміна діяльностей», ментальна «діяльність зміни» в процесах «самомислення» людини. А саме – зміни тетичної і антитетичної ментальної дії (референції та антиреференції) на «синтетичну дію» в інтуїтивних актах «природної уяви». Подібне й можна показати, як це відбувається у стандарті інформаційно-імагінальної раціональності ПСР, в котрому *інформаційно-семантичний дискурс інформаційної афференції перетворюється з понятійно-суб'єктного на фрактально-об'єктний в стандарті ПСР. Тобто трансформується з дискретно-перервного дискурсу синектичного мислення (в режимі «прориву в умовиводах») на «безперервну» і нерозривну «фракталізовану інфосферу», котру можна репрезентувати в конфігурації (конфігураторах) ноосферної реальності, ноосферного розуміння і ноо-мислення.*

Подібний композиційно-варіативний дискурс «транснатуралізації» ноо-буття може набувати характеру «гіперактуалізації» космосферного ноо-буття в «варіаціях-коваріаціях-трансформаціях» в мегакосмічних метаморфах конфігуративності. Тоді необхідно від стандарту ПСР переходити до іншого стандарту раціональності. Це інформакційний стандарт реконструктивної трансформації, що раніше був встановлений в структурі інформаційної свідо-

мості, нейроінтелекту і ноо-мислення. Тоді, виходячи за стандарта ПСР і разом зі стандартом «трансформативно-конструктивної раціональності» (ТКСР), надалі й можна показати конструктивні і реконструктивні можливості ноосферного розуміння і ноо-мислення та представити їх «креативний синтез» у стандарті СІКР – стандарті креативно-інформаційної раціональності. А на цих засадах створити єдиний стандарт ноосферного мислення (ЄСНМ) і побудувати «єдину методологію» ноосферного пізнання (ЄМНП).

Використана література (до підрозділу 5.3)

1. Основы современной философии – М.: Логос, 2001 – 352 с.
2. Апель К.-О. Трансформация философии. – М.: Логос, 2001 – 314 с.
3. Ивин А.А. Современная философия науки. – М.: высш.школа, 2015 – 592с.
4. Леонтович О.А. Методы коммуникативных исследований. – М.: «Гнозис», 2011 – 224с.
5. Бурдьё П. Социальное пространство и символическая власть./ В.Бурдьё- М.: Socio-Logos, 1994
6. Коркюф Ф. Новая социология – М.: Инст.эксперимент.социологии, 2002 – 172с.
7. Aldrich H. Habitus and Cultural capital in the Field of Personal Final/Sociological Review – N46,1-23.
8. Ритцер Дж. Современные социологические теории. – СПб: Питер, 2002 – 688с.
9. Капіца В.Ф. Соціальна філософія культурно-інформаційного розвитку суспільства. – Кривий Ріг: Вид-внцент, 2012 – 479с.
10. Лактионов А. Информационное общество. – Сю-СПб: АСТ, 2004.
11. Хромов Л.И. Теория информации и теория позна-

- ния – СПб: Изд.русс.философ.общества, 2006 – 200с.
12. Варакин Л.Е. Глобальное информационное общество. Критерии развития и социально-экономические аспекты. – М.: Межд.акад.связи, 2001 – 43с.
13. Кастельс М. Информационная эпоха. – М.: ГУВ-ШЭ, 2000 – 529с.
14. Кондаков Н.И. Логический словарь-справочник. – М.: Наука, 1976 – 720с.
15. Назарчук А.В. Учение Никласа Лумана о коммуникации. – М.: «весь мир», 2012 - 264с.
16. Luhmann N. Organization und Entscheidung. – Oplanden, 1978.
17. Луман Н. Медиа коммуникации. –М.: «логос», 2005 – 280с.
18. Луман Н. Эволюция – М.: «Логос», 2005 – 256с.

Розділ 6. Логістичне ІТ-Програмування в стандарті інформаційно-імагінальної раціональності (ПСР)

6.1. Конфігуратори ноо-мислення в стандарті інформаційної імагінації та логістика фрактально-морфологізованого переходу до інноваційної ноо-реальності

Контент: дискурс-логістика конфігурування ноо-мислення в стандарті ПСР та магінально-інформаційна дискурсія фазового переходу в екстерналізовану ноо-реальність у мета-координатній розмірності композиційно фракталізованої дійсності

В стандарті інформаційно-імагінальної раціональності ПСР ноосферна реальність активується в процесі композиційної «фракталізації» дійсності у її новому координат-

ному метамасштабі. Це її метасистемне об'єднання у хо- лістичну фізично-метафізичну всеєдність при ПФ- синергопереходах «фрактали→ фрагменти→ фрагмента- ли» з композиційно-цілісною актуалізацією ноо- реальності. Вона конфігурується з інфосфери як «здійс- нена ноо-імагінальність» суб'єкт– об'єктній єдності буття і мислення в їх креативно-синергетичному синтезі. Спо- чатку ноо-реальність предстає в таксономії і предметній оформленості інформаційно-дискретної дійсності з пере- рвним зв'язком інформаційно-семантичних паттернів у їх безкінечному дискретному ряді ІСП₁, ІСП₂, ..., ІСП_і. Для їх виведення з первинно-дискретної «понятійної розмір- ності» ідеальних висказувань в безперервну «реальнісну розмірність» предикатів дійсного існування або «фрактал- льну розмірність» потребується відповідна «модальна ло- гіка висказувань і предикатів». Вона дозволяє перейти від дискретних дедуктивно-аксіоматичних висказувань до їх певної безперервності через відповідні «модальні опера- тори». В подібному аспекті модальна логіка предстає як така «теорія обчислювань, що вивчає загальнозначимі де- дуктивні умовиводи, посилки і заключення, котрі мають в собі модальні оператори»[1, с.332]. Так за типом модаль- них операторів це може бути алертична модальна логіка, що досліджує модальності «необхідно» і «можливо»; део- нтична МЛ (модальності «обов'язково» і «припустимо»); епістемологічна МЛ (модальності «знаю» і «вірю»); часо- ва темпоральна модальна логіка, котра досліджує модаль- ності «завжди» та «іноді». Визначення «формули модаль- ної логіки будується на розширенні відповідальних ви- значень формул логіки висказувань і самої логіки виска- зувань» [1, с.332, 333]. Таким чином, коли за алертичною модальністю «необхідно істинно» (або «можливо істин- но») у висказуванні та предикатах модальної логіки є ін-

формаційна дискурсія в поняттях ІС-паттернів, то необхідно істинним повинен бути і їх опис в інформаційній номінації ІСПі. І далі: якщо ІСПі є формулою модальної логіки висказувань і предикатів (в алертичній модальності «необхідно істинно» або «можливо істинно»), то тоді «розширення» відповідного визначення «формули МЛ» дозволяє стверджувати, що «необхідно істинним» є дискурсивний ряд ІСП₁, ІСП₂, ..., ІСПі, котрий виявляється у «дискурсаторах розрізнення» ІСПі.

Але цей «дискурсивний ряд» ІСПі...ІСП_n, що розрізняється у відповідних «дискурсаторах розрізнення» («знаю», «необхідно істинно», «істинно завжди», чи «вірю» в «обов'язково істинне»), тоді *може бути представлений через дискурсатори інформаційних номінацій імпрінт-понять у їх ряді «з розширенням», а саме: ІП(ІСП)₁, ІП(ІСП)₂, ..., ІП(ІСП)_i, ІП(ІСП)_{i+1}.* Якщо останнє визначити за «формулу МЛ», то подальше «розширення» визначень «формули МЛ» висказувань і предикатів, дозволяє стверджувати, що «необхідно істинним» є ментальне оперування дискурсивним рядом ІП(ІСП)_i в дискретах «прориву в умовиводах» синектичного мислення. В нашому випадку подібне оперування конкретно *здійснюється при «при «ноезіс-орієнтуванні» для розрізнення «фрактальних предикатів» ІС-паттернів вже в їх «онтологічному визначенні» як ФР(ІСП)_i.* Тобто, коли понятійний ряд ІП(ІСП)_i стає онтологічним рядом «фрактальної розмірності» ФР(ІСП) у відповідній метакоординатній «онтос-вимірності»: ФР(ІСП)₁, ФР(ІСП)₂, ..., ФР(ІСП)_i, ФР(ІСП)_{i+1}. Тоді інформаційній номінації ІСПі в імпрінт-понятті ІП(ІСП)_i буде онтологічно відповідати його «фрактальна розмірність» ФР(ІСП)_i. І, таким чином, кожен одиничний фрактал (як предикат) буде мати і гносеологічно відповідати своєму імпрінт-поняттю (як ви-

сказуванню) у релевантності відповідного квантора існування \exists $\Pi(\text{ІСП})$. А саме:

а) у визначенні ментально-понятійної «релевантної імплікації» [1, с.516]: її можна представити наступним чином:

$[\Pi(\text{ІСП}) \rightarrow \Phi\text{Р}(\text{ІСП})] \rightarrow$ Ентел-дійсність в координаті
МЄРКОНЕ-АНБ;

б) у визначенні «логіки предикатів», коли наявна «предметна константа» (постійна) і «предметна функція» (змінна) внутрішньої логічної структури істиннісних посилок та умовиводів у їх «релевантній імплікації», але вже у зворотньому порядку [2, с.261], а саме:

$[\Phi\text{Р}(\text{ІСП}) \rightarrow \Pi(\text{ІСП})] \rightarrow$ Ентел-дійсність в координаті
МЄРКОНЕ-АНБ;

в) за законом «введення квантора існування» при ізчисленні у логіці предикатів з «розширенням» формули модальної логіки з імпрінт-понять $\Pi(\text{ІСП})$ до їх фрактальної розмірності $\Phi\text{Р}(\text{ІСП})$ у відповідній релевантній імплікації можна виразити у такому записі [2, с. 292]:

$\Pi(\text{ІСП})_i \supset (\exists \text{ІСП}) \Phi\text{Р}(\text{ІСП}) \rightarrow$

\rightarrow Е-дійсність в координаті МЄРКОНЕ-АНБ;

г) у кванторному записі подібне предстає у такому висловленні і запису: «існує $\Pi(\text{ІСП})$ як таке імпрінт-поняття, за котрим визначається місце R $\Pi(\text{ІСП})$ », яке відповідне до квантора існування або «елементного фрактала $\exists \Phi\text{Р}(\text{ІСП})$ » має своє визначене «місце існування» R $\Phi\text{Р}(\text{ІСП})$; це й можна виразити у відповідному записі [1, с.578]:

$\exists \Pi(\text{ІСП}) \Rightarrow R \Pi(\text{ІСП}) \supset \exists \Phi\text{Р}(\text{ІСП}) \Rightarrow R \Phi\text{Р}(\text{ІСП}) \rightarrow$
 \rightarrow Е-дійсність в координаті МЄРКОНЕ-АНБ; подібним чином логістичний «елементний фрактал» стає реально-існуючим «онтологічним елементним фракталом».

Коли одиничний або «елементний фрактал», що за квантором існування $\exists \Phi\text{Р}(\text{ІСП})_i$ має своє визначене «міс-

це існування» $R \text{ ФР(ІСП)}_i$, а також у своїй самоподібній «фрактальній розмірності» «розгортається-розширюється» у «формулі модальної логіки» алертичної модальності «необхідно істинно» (або «можливо істинно»), то він стає онтологічним фрагментом, фрагменталом і «загальною реальністю» онто-вимірності 5-го порядку. Подібне можна виразити у відповідному логічному запису через «квантор загальності» як в «семантиці логіки предикатів», так і в «законі взаємовизначення кванторів» [2, с.272, 293]. А саме – це такий запис, що за квантором загальності $\forall \text{ ФР(ІСП)}$: «необхідно сказати, що для всіх ФР(ІСП) мається місце $P(\text{ФР[ІСП]})$ » [1, с.401]. Або у відповідному запису: $\forall \text{ ФР(ІСП)} P(\text{ФР[ІСП]})$.

Згідно семантики логіки предикатів, що дозволяє інтерпретувати «формули логіки предикатів як осмисленні, тобто істинні чи як помилкові висказування», а також за законом взаємовизначеності кванторів, коли «кожний квантор може бути визначений в термінах протилежного квантора», можна представити і «розширення» одиничного фрактала (як «елемента» ноосфери) $R \text{ ФР(ІСП)}$ у загальній «фрактальній розмірності» (фрагмента, фрагментала, Е-дійсності). Для всіх них «мається місце» $P(\text{ФР[ІСП]})$ у всій «розширеній» від фрактала-фрагментала до ноосфери і «оживленої» Е-дійсності, а всю логічну безперервність можна виразити у наступному запису:

$\exists \text{ ФР(ІСП)} \Rightarrow R \text{ ІП(ІСП)} \rightarrow \forall \text{ ФР(ІСП)} \Rightarrow P(\text{ФР[ІСП]}) \rightarrow$
 $\rightarrow \text{Е-дійсність в координаті МСРКОНЕ-АНБ.}$

Можна бачити, що *«інформаційна дискретність» імпрінт-понять, що інформаційно номінують ІС-паттерни, долається «інформаційною фрактальністю» інфосфери як «реальної дійсності ноосфери»*. Понятійні ряди інформаційно-семантичних паттернів $\text{ІП(ІСП)}_1, \text{ІП(ІСП)}_2, \dots$,

$\Pi(\text{ICP})_i$ онтологічно фіксуються у кванторах існування \exists
 $\Phi\text{P}(\text{ICP})$ – вже як «фрактальні предикати» імпрінт-понять
 в їх безперервному ряді через квантор загальності
 $\forall\Phi\text{P}(\text{ICP})$. І тоді ці «понятійні ряди» можуть бути пред-
 ставлені вже у безперервній загальній «множинній сукуп-
 ності» $\sum \text{R}\Pi(\text{ICP})$ інфосфери, що стає «безперервною» у
 своїй всезагальності шляхом «фракталізації» інформацій-
 них номінацій імпрінт-понять у їх фрактальній «множин-
 ній самоподібності» $\sum \text{P} \Pi(\text{ICP})$. Подібна множина «має
 місце» і при її топологічному розміщенні у всезагальності
 і всеєдності (фізичної-метафізичної) ноосферної реальності.
 Це ті ж самі імпрінт-поняття ІС-паттернів, але вже у їх
фрактальній номінації не дискретної, а «безперервної»
фрактальної означеності та онтологічної фігуративно-
самоподібної ноо-реальності. Подібним чином *дискретні*
номінатори ноо-розуміння (імпрінт-поняття) стають
конфігураторами ноо-реальності і їх множинний «фра-
ктальний безперервності» фрагментів і фрагменталів:

$\sum \text{R} \Pi(\text{ICP}) \rightarrow \sum \text{P} \Phi\text{P}(\text{ICP}) \rightarrow$ Конфігуративна розмірність
 ноо-реальності (КФР-НР)
 в координатній метасистемі МЄРКОНЕ-АНБ

Це і є раніше виявлена «метасистемно-інформаційна
 топологія реальності автентичності ноо-буття» (в абрєвіа-
 турній імпрінт-номінації МІТРА-НБ) (дивись р.4.1 моног-
 рафії). Тобто тепер ця ноо-реальність (КФР-НР) у своїй
 «топологічній фракталізації» піднялась на рівень «тополо-
 гічної конфігуративності» (фракталів, фрагментів і фраг-
 менталів): МІТРА-НБ КФР-НР. Перехід від перервної дис-
 кретної «інформаційної дискурсії» до безперервної фрак-
 тальної інформаційно-ноосферної дискурсії відбувається
 таким чином, як це представлено на дискурсограмі ДГ-3.

Інформаційно-дискурсійний перехід від дискретно-перервної до фрактально-безперервної дискурсії в семантичних номінаторах фрактальної розмірності

Дискретна інформаційна дискурсія 1 (перервна)

Фрактальна інформаційна дискурсія 2 (безперервна)

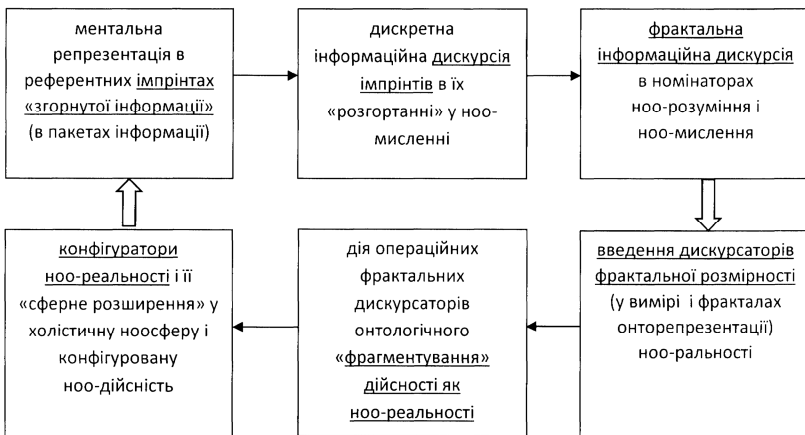
Номінатори і дискурсатори фрактальної розмірності (ДФР) є тими операційними фрактальними дискурсаторами (ОФД), котрими можна фігуративно і конфігуративно описати ноо-реальність – вже не в локальних фракталах і фрагментах, а в їх множинній цілісності. Тобто у холістично-самоподібній безперервності онтологічно-«конфігурованого ноо-буття», котре раніше в понятійно-інформаційному імпрінт-означенні має абрєвіатуру МІТРА-НБ, а в своїй онтологічно-метасистемній реалізації представлено в координатах МЄРКОНЕ-АНБ. *Номінація ноо-реальності в ДФР і ОФД дозволяє репрезентувати її сферно-конфігуративно – спочатку як інфосферу, а потім як інфосферу ноо-реальності та як суто ноосферу, автентичну ноо-дійсність і ноо-буття (АНБ).* Тобто «фрактальний дискурсатор» дозволяє опера-

ційно [в інформаційних поняттях (ІП), інформаційно-семантичних патернах (ІСП), імпрінтах, імпрінт-поняттях] та конфігуративно «окреслити» і холистично «замкнути» їх у 5-му онтологічному вимірі як **«конфігуративне ноо-буття»**. Воно не тільки імагінативно мислиться як ймовірно існуюче, але й представлене в якості реально-дійсного у своїй певній «буттєвісній конфігурації» та у своєму стабілізуючо-самоорганізуючому «гомеостазису 5-го роду». Але для того, щоб **«фрактальні дискурсатори»** як **«реальнісні конфігуратори»** практично і «фрактально діяли» в режимі «продуктивної уяви» і «продуктивного опредмечення» за стандартом інформаційно-імагінальної раціональності ПСР, треба конструктивно ввести відповідні **«імагінальні конфігуратори», конфігуратори-імагінатори**, котрі функціонують як **імагінатори-рефрактори зворотнього відображення** або «зворотної афференції». Тоді *інформаційні номінації імпрінт-понять можна розглядати як «імагінально згорнуті» у відповідних «пакетах інформації». В цих «інформаційних пакетах» акумульована інформація предстає у квантовопольовому вигляді як «зжата» з набуттям якості «випереджальної інформації» і «згорнутого знання», котре треба «імагінально розкрити» у фрактальній «зворотній рефракції»*. Тобто цю **«пакетно-зжату» інформацію «скритого знання»** треба імагінально актуалізувати, морфологічно **«розгорнути» і «розширити»** у фігуративні фрактали А саме – імагінативно конфігурувати за «формулами модальної логіки» людського раціонального сприйняття оптично-«наведеної» навколишності в її «телескопній імагінації». Ментальний акт творчої інтуїції – це внутрішня рефлексія-трансцендент на те, що знаходиться поза суб'єктума, поза меж суб'єктної реальності і нейроінтелекта ноо-суб'єкта у «зовнішності», і що ним активно «імагінується» і «конфігурується» у «фігурах дійсності» як «зовнішньої» морфологізовано-розширеної реальності. *Імагінативні конфігуратори імпрінт-понять через*

ДФР і ОФД дискретної і фрактальної інформаційної дискурсії випереджально-аферентно та імагінально-морфологічно надають імпрінтам відповідної самоподібної фігуративності, образності, гештальту, формності, морфологічності, універсальної фрактальності, композиційності і сюжетності реально існуючої «дійсної реальності». Але вона є лише «квазидійсністю», оптично-наведеною, телескопуємою в імагінальних конфігураторах ноо-розуміння, аферентно-«творимою» продуктивною уявою реальністю, котра без її оптичного телескопування ментально описується в неморфологізованих референтивних імпрінтах ноо-мислення. Механізм «розгортання-розширення» неморфологізованих імпринтів зі стану їх «ментальної репрезентації» у **стан імагінально-конфігуративної «реальності дійсності»** можна відповідним чином представити в стандарті імагінально-інформаційної раціональності ПСР (дивись дискурсограму ДГ-4).

Дискурсограма ДГ-4

Механізм «сферного розширення» морфологізованих імпринтів у фрактальну розмірність ноо-конфігуративної реальності дійсності

«Онтологічна репрезентація» референтивних імпрінт-понять імагінально-морфологічно починається, коли з введенням дискурсаторів фрактальної розмірності (ДФР) та з їх задіянням в якості операційних фрактальних дискурсаторів (ОФД) композиційно виникає інноваційно-конфігурована реальність. *Вона починає «складатись», будуватись, конструюватись і конфігуруватись як інформаційна реальність у «сферній архітектонці» інфосфери шляхом її «фракталізації» і «фрактальної генералізації» у первинні фрактальні конфігурації, що мають імагінально-конфігуративну предметність актуалізованої ноо-дійсності.* Подібна імагінально-предметна конфігуративність приймає сферно-інформаційний характер, конфігурується в інфосферу та «інфосферну конфігуративність». У своїй дійсності вона актуально предстає в якості **первинної інформаційної конфігуративності ноосфери і ноосферної реальності**. Однак ноо-реальність у своєму власному значенні спочатку гносеологічно «розгортається» в синектичному ноо-мисленні, в референтивних імпрінт-поняттях та в імагінаторах «згорнутої інформації» і ноосферного знання. *А онтологічно ноо-реальність фрактально і конфігуративно предстає як вищевимірна, «позасферна» і неоптична дійсність, що імагінується і ментально конструюється тільки за власною ментальною здібністю ноо-суб'єктів.* Це є головною якісною особливістю ноо-дійсності, котра невідображальним чином рефракційно «продукується», зовнішньо трансцедентується і ментально «твориться» вже не в сферно-оптичному «відображальному вигляді», а рефракційно імагінується, конфігурується, конструюється і предстає в ноо-реальності на інших підставах, що й встановлює інформаційно-імагінальний стандарт раціональності ПСР.

Спочатку на «відправному пункті» ноо-мислення утворюється та **інтуїтивно імагінується «вхідна ентер-**

реальність» у ноо-дійсність як «фрактальний вхід» і «фрактальний канал» зв'язку фізично-метафізичного світів у їх пов'язаності і єдності в ноо-бутті. Вхідна «ентер-реальність» утворює постійний «відправний пункт» конфігуративно-самоподібного і безперервного «фрактального зв'язку» мислення і буття. В цьому «відправному вхідному «пункті» у «єдину світореальність» у фрактально-самоподібного фізично-метафізичного зв'язку утворюється відповідний «реальнісний портал» з ноосферно-фазним механізмом дії інноваційного конфігурування фрактально-самоподібної реальності. А саме:

◆ формується первинна суб'єкт-об'єктна фрактальна єдність в ментально-безперервних інтуїтивних актах інформаційної імагінації, що представлена в «стійких образах-гештальтах» нової конфігурації та в нових поняттях (інформаційних та імпрінт-поняттях);

◆ утворення нової «фрактально-реальнісної одиниці», котра в «продуктивній уяві» сприймається у вигляді реальнісної «подовженості-безперервності-конституальності» та в суб'єкт-об'єктній тотожності здійсненого креативного синтезу; подібне фіксується в імагінально-конфігуративній конструкції «ментального порталу» як входу-перенесення-переходу у ноо-реальність інноваційно-фракталізованої дійсності;

◆ інтерпретація в «креативному розумінні» і «творчій уяві» імагінально-конфігуративного ментального порталу в ноо-реальність як вхід-вихід суб'єкта в ментально конфігуровану ноо-реальність «активованих об'єктів» у їх новій ноо-буттєвісній ідентифікації;

◆ фіксація «ментального ноо-порталу» у функціональній дії «ментального процесора», через котрий інформаційно налаштовується ноо-процес, що стає усталеним і набуває безперервної якісної емерджентності;

◆ стійке з'єднання у ментальному ноо-порталі розумо-

во-дискретного (понятійного) і фрактально-конфігуративного (предметного) в усвідомленні-осмисленні та випереджувальному сприйнятті-аференції;

◆ імагінальне рефракційно-реальнісне конструювання ноосферно-метафізичної дійсності у її випереджально-аферентному та імагінально-продуктивному «портальному ноо-переході»;

◆ «позапортальне» суб'єкт-об'єктне конструювання-ідентифікація автентичної ноо-реальності в режимі активного «буттеутворення» ноо-композиційної дійсності.

Подібний *портальний ноо-перехід* осмислюється інформаційно-логістично та в «семантиці логіки предикатів», унормовується в стандартах раціональності ІССР та ПСР. Сам ноо-перехід реально відбувається у певній послідовності фрактального конфігурування і набуття ноо-реальністю стану «імагінальної актуалізації» в категоріях «базисної модальної логіки» [2, с.272, 336]. Тобто коли можлива «інтерпретація модальних операторів (алертичних, деонтичних, епістемологічних і часових – ред.) в термінах можливих світів» [2, с.336]. Подібне здійснюється «на певних умовах досягнення одного світу з іншого» [підкр. нами]. Всього таких вимог три: рефлексивність (Refl), симетричність (Sym), транзитивність (Tr) [2, с.336]. Ці логістичні операції виконуються з додержанням вказаних вимог «досягнення одного світу з іншого», а також головної вимоги наукового пізнання – достовірність узагальнення наукових фактів. Тобто, коли за випадковим знаходиться необхідне і закономірне, а за одиничним – загальне, що дозволяє надійно передбачувати розвиток різнорідних процесів, явищ і подій [3]. Треба також мати на увазі, що пізнавальне відношення суб'єкта і об'єкта є лише одне з багатьох інших, бо існують ще власні закони самого пізнання та специфічні форми пізнання і практики, котрі раз осмислюються з позицій «традицій-інновацій» в філо-

софії науки [14]. До того ж повинен діяти **«антропний принцип» з'єднання об'єктивного світу і «світу людини» з подоланням їх дихотомії**. Тобто коли, з одного боку, можна використати «розуміючі методика» (включаючи науковий апарат герменевтики), а з другого, – продуктивно застосувати кількісно-якісні методи і методики формально-абстрактного мислення багатомірної ментальності і високорівневої рефлексії.

В цьому відношенні креативна здібність творчого суб'єкта є первинною і визначальною, бо, за М.Бердяєвим, «самосвідомість людини як творця» у творчому акті «є визначальною», а сама «творчість... не знає дуалістичного поділення на суб'єкт і об'єкт» і взагалі «здійснюється у тому плані буття, на котрий не простягається компетенція науки» [5, с.342]. Враховуючи подібні застереження і виходячи з наукових засад «базисної модальної логіки», а саме – принципу взаємної трансформативності світів та їх взаємопродукування, можна достовірно описати **зворотню «ментальну трансформацію» ноо-суб'єктума у ноо-реальність в «творчому акті» інформаційно-семантичної і продуктивно-імагінальної «конфігуративної рефракції»**. За своєю суттю її можна представити як конфігуративну імагінацію ноо-суб'єкта, котра в разі інверсії «прямого» сприйняття буттєвісної реальності в режимі випереджувальної аференції перетворюється на **«зворотню» імагінально-конфігуративну «продуктивну рефракцію» у зовнішню реальність внутрішнього «іманентного суб'єкта»**. Але з цим він набуває якості «реальнісного суб'єктума», «метафізичного-дійсного суб'єктума» з відповідною онтологічною здібністю до впливу, «реальнісного конструювання» і **предметного продуктивно-імагінального «творення» фізичної «зовнішньої реальності» як «об'єктума» і продуцента «суб'єктума»**. Подібне в наявності предстає як ноосферна, метафізично-

фізична, суб'єкт-об'єктна єдність буття і мислення. Але, водночас, має місце і топологічна дуалістична наявність у відносному «паралельному існуванні» (зі своїм відносним і «умовним» простором-часом) «метафізичного суб'єктума» як вищевимірної «суб'єктум-реальності». І первинним конфігурованим елементом предстає фрактал і фрагментал як цілісні частки метафізичної реальності.

Подібна «суб'єктум – реальність» може існувати у двох «фазових станах», що потребують відповідних «фазових переходів» до них. Це онтологічно-реалісні ПФ-синергопереходи через відповідні **«онтологічні портали»**: «астральний портал» ЕНІО (енерго-інформаційного обміну) з виходом-входом через енерго-інформаційний обмін у 4-й ноосферний-онтологічний вимір реальності, а також «ментальний портал» НІОРС через ноосферно-інформаційний «обмін-розподіл» синергій з виходом-входом у 5-й реалісний вимір метафізичного космоноосу. Подібні «фазові стани» також мають свою відповідну «реалісну стабілізацію» і «буттєвісний гомеостаз» вже не «фазного», а повноцінного, «вищесферного» і гармонійно збалансованого ноо-буття у вищій вимірності («підвищеної», «доповненої») сенсифікації, яскравості неперевершеного «айстетису» та вишуканості. Виходячи з цього, можна зафіксувати **два основних нообуттєвісних станів «суб'єктума-реальності»**:

а) онтогностична «монада» буттєвпроявлення, котра утворюється в онтологічних межах самої метафізичної реальності та в онтологічних параметрах її власного космоноосферного існування (у 5-му онтологічному вимірі); подібна здатність притаманна «субстантивному суб'єктуму», орієнтованого на «онтогностичний рух» у вищевимірність вищих порядків (6-й і 7-й виміри субстанційної метареальності і абсолютнісної сингулярності);

б) онтогностична «діада» ноосферного «сумісного іс-

нування», котра утворюється у фізичному і «тонкофізичному» світах (4-го онтологічного виміру); це характерно для «людського суб'єкту», орієнтованого на «онтогносичний рух» до фізичного втілення і предметно-речового конструювання, а в гносеологічному аспекті – до пізнання вже створеного і об'єктно-конфігурування світу, представленого у предметно-оформленному знанні з ноуменальною істиною «речі-в-собі».

Подібна «онтологічна діада», що «відкрита» для пізнання «людського суб'єкту», «ноо-суб'єкту» предстает у сумісності-єдності «ментального паттерна» (ІСП) і «онтологічного фрактала» (Fr) цього ж паттерна (за умови $ІСП > Fr$), але в самих різних його конфігуруваннях [Fr (ІСП)]. Це залежить від квантового-польового контенту та інформаційно-семантичної програми ІС-паттернів. Самі ж програми ІС-паттернів реалізуються у стандарті ПСР через відповідні «фазові переходи» у наступному порядку і послідовності.

(1) **Перший «фазовий перехід».** Він відбувається як гносеологічно онтологічний перехід від ментальної репрезентації інформаційно-семантичних паттернів в їх референтних номінаціях імпрінт-понять [ІП(ІСП)] до їх онтологічно-предметної «фрактальної актуалізації». Це перехідний процес «розгортання-розширення», пов'язаний зі створенням аналогового ІП(ІСП) «фрактального номінатора» ІС-паттернів як онтологічно існуючого суцього за законом «введення квантора існування» в семантиці логіки предикатів: \exists ІП(ІСП) \rightarrow R (ІСП). Ним може бути, наприклад, одиничний («елементний») «ІСП-фрактал» в онтологічній фрактальній розмірності ОФР(ІСП)і «канторового простору» з ортом «0-1» (або відрізком [0,1]) у «множині Кантора» [6, с.135-136]. Подібне можна відобразити у такому логічному запису:

$$\text{ІП(ІСП)}_1 \Rightarrow \exists \text{ ІП(ІСП)}_1 \Rightarrow \text{R(ІСП)}_1 \Rightarrow \exists \text{ ОФР(ІСП)}_1.$$

Тобто тут представлена *«онтологічна фрактальна» розмірність ІС-паттерна* [ОФР(ІСП)₁] як дійсно суцього в його понятті ІП (ІСП)₁ та в автентичному фракталі той же розмірності ОФР(ІСП)₁, що є релевантним ІП (ІСП).

(2) **Другий «фазовий перехід».** Він здійснюється як трансформативний перехід від одиничного ІСП-фрактала у фрактальній розмірності ФР(ІСП) та його первинно-елементній детермінації як онтологічно існуючого суцього («елементаля») до множинної і загальної «фракталізації» суцього у «первинну фігуративність» простих множин (симплексів) за законом введення квантора загальності та «взаємовизначеності кванторів» [$\forall \sum \text{ФР(ІСП)}_i \text{Р(ІСП)}_i$]. Надалі відбувається «фрагментація фракталів» з виникненням симплексів, що морфологізуються у фігуративно-фрактальну розмірність ФР(ІСП)_i ФФР(ІСП)_i. Або спрощено – у «фігуративний фрактал» (ФФ) симплекс-множини ІС-паттернів (ФФ \sum ІСП_i), що актуалізує собою певний інфосферний «фігуративний фрагмент» ноо-реальності (ІФФ-НР). А саме:

$$\sum \text{ФР(ІСП)}_i \Rightarrow \forall \sum \text{ФР(ІСП)}_i \text{Р(ІСП)}_i \Rightarrow \text{ФФ} \sum \text{ІСП}_i \Rightarrow \forall \text{ІФФ-НР},$$

або інфосферний фігуративний фрагмент ноо-реальності.

(3) **Третій «фазовий перехід».** Він здійснюється як перехідний процес утворення «інформаційних конфігураторів», котрі дозволяють налагодити складну «фрагменталізацію фракталів» в режимі «конфігуративної рефракції». Тобто зворотньої ментальної трансформації «згорнутої інформації» в імпринт-поняттях у «розгорнуті» фігуративні фрагменти (ФФ \sum ІСП_i) та їх «розширенні» в інформаційні конфігуративні фрагменти ноо-реальності (ІКФ-НР). А саме:

$$\text{ФФ} \sum (\text{ІСП})_{i+1} \Rightarrow \forall \text{ФФ} \sum \text{ІСП}_{i+1} \text{Р(ІСП)}_{i+1} \Rightarrow \text{ІКФ-НР},$$

або сукупність множин інфосферно-конфігуративних фрагменталів ноо-реальності, що представлено через квантор загальності.

(4) **Четвертий «фазовий перехід».** Це ПФ-перехід від ментальної репрезентації ноо-розуміння до онтологічної актуалізації ноо-реальності. Подібний трансформативний перехід носить енерго-синергетичний характер і є «оживлюючим» ПФ-синергопереходом в «ентелехіну» ноо-дійсність. Вона представлена як Е-дійсність понадскладного у своїй композиційності і метасистемності ноо-буття в понятійній денотації МІТРА-НБ (метасистемна інформаційна топологія реальності автентичності ноо-буття). В цьому 4-му ПФ-синергопереході утворюється «інформаційний композитрон» Е-дійсності [ІК(ІКФ-НР)] з інфосферно-конфігуративних фрагменталів ноо-реальності (ІКФ-НР). З цим відбувається понадскладна «конфігуративна фракталізація» інфосфери та її перетворення у «генералізовані фрагментали» ноо-реальності у загальній інфосферно-конфігуративній композиції ноосферного буття (ІКК-НБ). Це можна представити у відповідному логічному запису:

$$ІК(ІКФ-НР)_n \Rightarrow \forall ІК(ІКФ-НР)_n \Rightarrow \forall ІКК-НБ,$$

або генералізована загальна інфосферно-конфігуративних композиція в метасистемній топології МІТРА-НБ, що представлена у відповідному кванторі загальності.

(5) **П'ятий «фазовий перехід».** Він пов'язаний з повним «розгортанням» і «розширенням» створеного композитрона інфосфери у її безперервну самоподібність ноосфери. Він має постійно-діючий інфосферний канал входу-виходу в ноо-реальність («Ентер-НР») або ноо-портал для здійснення довільних «Ентер-переходів» в періодично-фазовому режимі ПФ-синергопереходів. Це «вхідні» або «ноосферно-каналні» ентер-переходи з відповідним каналом «портального входу», ноо-порталом синергопереходу у ноо-реальність 5-ої онтологічної вимірності. *«Ноосферний портал» функціонально і існує саме для здійснення ЕПФ-синергопереходу у ноо-реальність з її подальшим*

*«буттєвісним оживленням» в гармонійно-композиційній морфології, сенсибілізації, буттєвісної наповненості «вищого існування» у Космоноосі. Йому відповідна **Ноокультура космобуття**, котра предстає у безлічі її проявів у суцшому і перетворює його на «мисляче всесущє» і «метарозумове всесущє» у всезагальній і всееднісній **Метакультурі ноо-буття**.*

Основні «реперні точки» цього *метапроцесу ноо-актуалізації Е-дійсності у метасистемній розмірності ментально-матеріальних взаємодій* за принципом єдності буття і мислення можна представити у відповідних імпрінт-поняттях, ІСП, дискурсаторах і конфігураторах наступним чином:

- «відправний пункт» – це реperi імпрінт-понять ноосферного світорозуміння [ІП(НР)], що представлені в номінаторах ІСП-інформаційно-семантичних паттернів різного смислу і значення ІП(ІСП)і;

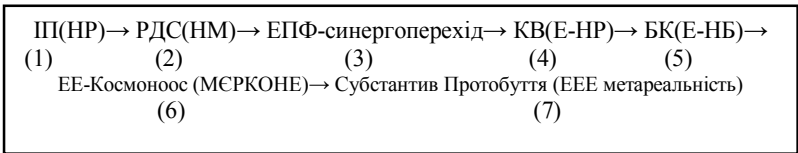
- функціональний процес, що описується через реперні референтні дискурсатори в синектиці ноо-мислення [РДС(НМ)];

- «вхідний портал» (Ентер-портал, Е-портал) для здійснення ЕПФ-синергопереходу: це репер «конфігуратора входу» в Ентер – ноореальність [КВ(Е-НР)];

- «переміщення по каналі зв'язку», що встановлюється через реперні буттєвісні композитрони (БК) Ентелдійсності як ноо-буття [БК(Е-НБ)];

- «кінечний пункт» або ЕЕ-НБ Космоноосу: це Е-дійсність, що актуалізована як космоноо-буття через Е-портал («вхідний ентер-портал») і проходження через «канал зв'язку» в реперах «вхід-вихід».

Логістику ноо-актуалізації-входу у ноосферну реальність через Е-портал шляхом задіяння «конфігураторів входу» та «канала ноо-зв'язку» реперних «буттєвісних композитронів» можна представити у такому логічному запису:

Можна бачити, що перші дві логістичні операції [(1) і (2)] забезпечують модальність рефлексивності згідно вимоги базисної модальної логіки – це модальні оператори Ref1 і Ref2. Другі дві [(3) і (4)] – задовольняють вимогу транзитивності як модальні оператори Tr3 і Tr4, а треті дві логістичні операції [(5) і (6)] відповідають вимозі симетричності як модальні оператори Sym5 і Sym6. Конкретно, це симетричність ЕЕ-нообуття (планетарно-космічного) відносно Е-дійсності (планетарно-ноосферної) і ЕЕЕ-метареальності (космо-ноотичної). Всі вказані модельні оператори також мають взаємну рефлексивність, транзитивність і симетричність, відповідають вимозі достовірності узагальнення наукових фактів (через використання квантора існування \exists і квантора загальності \forall). У всіх логістичних операціях також враховується **«антропний принцип» здійснення пізнавального процесу**: необхідної суб'єкт-об'єктності, морфологічності, формопредставленості, предметності, сенсифікації, почуттєвого сприйняття тощо. І, одночасно, логістично (гносеологічно) та онтологічно забезпечується вимога єдності суб'єкта і об'єкта в творчих актах наукового пізнання. У фізично-онтологічному, матеріально-предметному відношенні це «принципово» і забезпечує ЕПФ-синергоперехід від ментальної репрезентації ноо-розуміння і ноо-мислення (з ідеально-духовного, гносеологічного плану реальності) до онтологічної репрезентації ноо-буття у його матеріально-тонкофізичній представленості, що й відбувається шляхом **фізично-польового «квантування» реальності**. Мікроквантові процеси у нервових волокнах в контурі білатеральної нейротканини (волоконні «тубули»)-трубочки з нервових

клітин), де оброблюється і зберігається інформація у вигляді інформаційно-квантового поля (енерго-інформаційне поле) в ході ЕПФ-синергопереходу трансформується з мікропроцесів в макроквантові процеси в разі «зворотньої біфуркації» і поліфуркації, «біфуркаційної інверсії» процесів дисипації в їх інверсійно-кумулятивний «синергетичний синтез». Тобто мікроенергія нейроквантових процесів у їх інформаційно-польовому вираженні стає макроенергією природно-квантових процесів, **метафізично-ноосферними макроквантами ноо-буття** дійсної реалізації ментальних інтенцій, морфоконструкцій і проектів ноо-суб'єктів.

В сучасній науці макроквантове поле як фізичний феномен вже зафіксований і як науковий факт та розглядається у різновиді гравітації («макроквантової гравітації»). Це надає матеріальним об'єктам властивості до левітації, гравітаційної сили тяжіння і атракції, миттєвого переміщення-телепортації тощо. В нашому випадку ЕПФ-синергоперехід у такому зворотньо-біфуркаційному «синергетичному синтезі» представляє собою **подовжений «мікроквантовий сполох» в «нейрореакції синтезу» з виділенням величезної кількості інформаційно-польової енергії-синергії-«ентелехії»**. В подібній синтезисній ноо-реакції і твориться інформаційно-синергетична дійсність як дійсна метафізична реальність і макронодійсність. Вона «конфігурується» як макроквантова інфосфера первинної ноосферної дійсності, що стає макроквантовою, а надалі – «мегаквантовою» і «метаквантовою» ноосферою первинної метафізично-ноосферного ноо-буття. «Згорнута інформація» і «згорнуте знання» (в імпрінтах і кодах) при функціонуванні нейроінтелекту творчих суб'єктів стає «розгорнутою» і **«метарозширеною інформацією»**, що **«сфероутворюється» і стає реально-дійсною метасистемною інфосферою ноо-буття**. Можна оцінити і «енергетичний порядок» подібного синерго-інформаційного синтезу, наприклад, за частотою випро-

мінювання кванта (з його мікророзмірністю 10^{-13} см і 10^{-17} сек «першого калібру» часо-просторового утворення). Тобто він може мати хвильову характеристику в декілька мільярдів коливань в секунду і більше. Якщо подібне перевести в макромасштаб (метровий, дециметровий тощо), то *визволена квантова енергія реакції «синергетичного синтезу» підвищиться у трільйони і квадільйони разів і створить у сантиметрово-метровому діапазоні практично безмежний енергетичний ресурс у його інформаційно-польовому вимірюванні.* Це й дало підставу сучасній науці говорити про «квантовий сполох» при утворенні Всесвіту та його стабільного фіксування у «застиглих» квантових хвилях. І такою ментальною здатністю опановують і практично володіють ноо-суб'єкти при здійсненні ЕПФ-синергопереходів від мікронейронного «квантового масштабу» ноо-мислення у макроквантовий масштаб ноо-реальності. Подібне можна представити у відповідній програмно-логістичній алгоритмізації ноо-мислення в ЕП-синергопереходах від мікронейронного менталомасштабу до макроквантової ноо-реальності на відповідно унормованій основі інформаційно-імагінального стандарта раціональності (ПСР).

6.2. Покрокова програмно-логістична алгоритмізація ноо-мислення в стандарті інформаційної імагінації (ПСР) композиційно-екстерналізованого ноо-буття

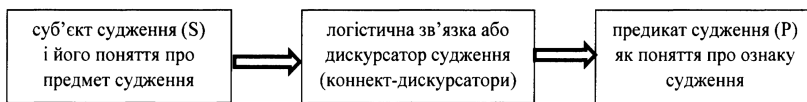
Логістику інформаційно-синергетичних ЕПФ-переходів від «фазової дискретності» до «періодично-фазової послідовності» і ПФ-безперервності можна представити у відповідній композиційно-інформаційній дискусії. Тобто в «судженнях існування» або екзистенційності через «імагінативні факти існування» конфігуративних

фрагменталів і композитронів ноо-реальності. Подібна **інформаційно-композиційна дискурсія (ІКД)** є складною і понадскладною (метасистемною) у тому сенсі, що в своїй основі вона є «композитною дискурсією», що включає багато в чому несумісні дискурсивні поняття і судження. А саме – позадискурсивні конструкти ноо-мислення, котрі побудовані інтуїтивно та інтенційно з урахуванням «реальної рефракції» при синергопереході від фізичної до метафізичної дійсності. В «композитній несумісності» ІКД необхідно враховувати «рефракційну переломленість» звичних «параметрів порядку» (законів) фізичного буття при **ЕПФ-переході до «ноосферних параметрів порядку» (принципів і метазаконів)**, котрі суттєво змінюються. Загалом, це вибухоподібне збільшення інформації внаслідок «інформаційних вибухів». Відомі декілька подібних «вибухів» (принаймі три), а останній відбувся у 80-х роках минулого століття в разі «інформаційної революції» та інтелектуальної революції, що за нею послідувала у 90-х роках. Можна спрогнозувати, що згодом відбудеться і **«ноосферний вибух» при ЕПФ-переході на вищий рівень і вимір ноо-буття** з феноменами «суб'єкт- об'єктної рефракції», «енерго-синергетичній рефракції» та в «аферентно-випереджувальній рефракції» у сприйнятті ноо-буття в координатній метасистемі МЕРКОНЕ-АНБ. Подібну логістичну «позадискурсивність» конструктів імагінального ноо-мислення, їх «рефракційність» і треба раціонально-зрозуміло представити у відповідних «імагінальних дискурсаторах» рефракційно зміненої фізичної дійсності у її метафізичній ноо-вимірності. В цьому аспекті мислення з'являються «судження з відношеннями» та «відношення між судженнями», серед котрих основними є відносини підпорядкування, протирічності між судженнями, контрарності (протилежні судження) і субконтрарності, що можуть бути одночасно істинними і помилковими [7, с. 61-

62]. Вони розрізняються за критерієм сумісності суджень і тому допускають «відношення між судженнями» з різною дискурсією та різними «дискурсаторами сумісності». Подібні дискурсатори і повинні виділити сумісні і несумісні, підпорядковані і рівнозначущі (еквівалентні) поняття та судження. А це можна зробити відповідно до *класифікаційного критерія безперервності понять і суджень, що фіксує різний спосіб їх логічного зв'язку у цій безперервності та появу логічної континуальності, що представлена вже в семіотичних судженнях*). Вони мають різну логіко-конекційну дискурсію, за різними «зв'язуючими дискурсаторами конекційності» і логічного зв'язку.

Виходячи з цього, композиційно-інформаційну дискурсію можна представити в інформаційно-імагінальному стандарті раціональності ПСР. Але тоді за своєю суттю вона стає «композитною дискурсією» малосумісних («слабосумісних») дискретних імпрінт-понять, однак в ній можна виявляти і конструювати безперервність «фракталфігуративних суджень». Саме ці два дискурсатора сумісності і дискурсатори-коннектори логічного зв'язку або коннект-дискурсатори є основними у поєднанні дискурсивно малосумісних понять і суджень. З їх використанням і можна створити «позадискурсивні конструкти» ноо-розуміння «зміненої реальності» 5-ої онтологічної вимірності. А системному застосуванні подібних «імагінальних конструктів» можна побудувати розширену «конструктивну модель інтуїціоністського аналізу» в дискурсаторах інтуїтивної логіки, котра б забезпечила функціонування «загальної дискурсії» з «рекурсивним розумінням логічних зв'язок» [8, с.55-56]. А саме, – коли від «диз'юнкції V або існування E » можна перейти до кон'юнкції, котра «розуміється таким чином, що судження вміщаюче V або E вважається істинним, коли можливо здійснити рекурсивну процедуру» [8, с.56]. Тоді виконуючи «рекурсивні операції», засобами «констру-

ктивної математики», можна перейти від інтуїтивістської «конструктивної моделі» до «конструктивних об'єктів» і налагодити відповідну недискретну послідовність як «вільно стаючу послідовність різних видів» [8, с.57]. Вона «вільно становиться» шляхом свободної «переробки інформації», здійснюючи «послідовність вибору α » і на основі цього вибору «доставляючи інформацію про свої значення $\alpha(0), \alpha(1) \dots \alpha(x), \dots$, так, що кожне $\alpha(x)$ може бути ефективно знайдено». Навіть у випадку, коли «загальна поведінка або закон визначення α в цілому може бути нам відомий лише частково чи навіть зовсім невідомий». Ми маємо цілком закономірне, діалектичне становлення істини в процесі, коли «послідовність вибору у загальному випадку задає незавершену, стаючу інформацію про свої значення» [8, с.57]. Тому процес «переробки інформації», «вибір значень інформації», «послідовність вибору» та вся «вільно стаюча» інформаційна сфера виводиться зі стану «дискретної диз'юнкції» через дискурсатори сумісності і коннекції, а всю інфосферу та її логікосферу можна перевести в «безперервний стан» рекурсивно «пов'язаної кон'юнкції». Сама «рекурсивна процедура» при цьому може бути представлена як «перетворення суджень» в процесі уточнення знань шляхом «преображення суджень», їх оберненості і протиставленні предикату в базисній структурі судження «S(не) єсть P». А саме:

В рекурсивній процедурі перетворення «дискретних понять» в «безперервні судження» (за вимогою модального оператора рефлексивності і транзитивності) необхідну «логістичну зв'язку» (логістичний зв'язок) будуть утворювати відповідні дискурсатори сумісності і коннекції у модальності «імагінального дискурсатора» рефракційного

перетворення. Він функціонує при здійсненні безпосередніх умовиводів у синектично-дискретному мисленні («прориву в умовиводах») з метою уточнення знань та інформації в її висхідних дедуктивних посилок, представленого у «власному сенсі» умовиводів. Окрім дедуктивно-аксіоматичних посилок, тут повинні функціонувати в якості логістичного зв'язку («логістичної зв'язки») наступні імагінальні дискурсатори:

– рекурсивні дискурсатори обернення або дискурсатори «імагінальної рекуперації»; це нові смисли і значення інноваційно осмисленого поняття (судження) або його номаній у здійсненій ментальній рекурсії;

– дискурсатори «продуктивного протиставлення» предикату або «контрарно-позитивні дискурсатори»; вони предстають в денотації дискурсаторів контрарної імагінації і включають в себе можливі протилежні смисли і значення в їх позитивно-продуктивному осмисленні як інновації;

– дискурсатори рекурсивного «преображення суджень» в їх нових номінаціях і смислах (зі зберіганням основного сенсу умовиводів) – це ***дискурсатори конструктивної імагінації*** в нових фрактало-конфігураторах.

Вищенаведені імагінальні дискурсатори функціонують в рекурсивних операціях «перетворення суджень» (обернення, протиставлення предикату, понятійного преображення) і тим *створюють «конструктивні об'єкти» і «конструктивний об'єм» їх розміщення на різнонаправлених «інформаційних послідовностях»*. В них «начальний об'єкт... більш різноманітний» в порівнянні з «традиційним об'єктом дослідження» [8, с.57]. Якщо брати перервно-безперервні відношення диз'юнкції-кон'юнкції в логіці висказувань і предикатів, то «імагінальний об'єм» інформаційної «сферної кон'юнкції» (з одночасним виходом з «дискретної диз'юнкції» пакетно «згорнутої» інформації) створюється в логічних операціях (законах) «диз'юнкції

через кон'юнкцію і заперечення», «дистрибутивність диз'юнкції відносно кон'юнкції», «дистрибутивність кон'юнкції відносно диз'юнкції» тощо [1, с.416]. Створена подібним чином «імагінальна безперервність» може утворювати сфери більш високого порядку і конфігуративно виходити в більш високу онтологічну вищевимірність. При цьому переосмислюється саме розуміння «дискретності».

Так, «декомпозиційна дискретність» виникає вже при «ментальному переході» і «розумовому перетворенні» первинних природних понять в абстрактні поняття й судження. А потім при їх диз'юнкції і «зжатті» – в інформаційні поняття, а вони – в імпринт-поняття штучної мови ЕОМ недискурсивної логіки інформаційно-технологічного програмування. Зі створенням ІТ-програм відбувається «фрагментація» всієї техноінфосфери з їх декомпозиційною дискретною «розривністю» (зараз це сайти, твіттери, ютуби, фейсбуки тощо) з подальшим намаганням «кон'юнктувати» її у більш широкі і генералізованих «соціальних мережах» та в інших «безперервних» інформаційних загалах. Про необхідність розробки і застосування нової «антиномічної логіки», в котрій долається «трансцедентальна дискретність», що з розвитком науки починає все більше дивергувати людське буття і суспільство, вказував ще І.Кант. Нові поняття «антиномічної логіки» в кантівській «трансцедентальній діалектиці» предстають «антиноміями чистого розуму», котрі дозволяють «прозрівати» у вищому виміру «іншу реальність», де звичні поняття втрачають свій сенс і логічно не діють в розсудочному дискурсі, а потребують інтелігібельної рефлексивності. Вони в трансцедентальній логіці потребують іншої «оптичної метафоріки» (в разі «рефракційного переломлення» реальності), що суттєво відрізняється від «рефлексії як розмислу» у «традиційній оптичній метафоріці» [9, с.67]. У І.Канта це є «конституювання просвічення як способу ми-

слення, як світогляду», в котрому «максима» мислення – це суб'єкт «мислячий самостійно», котрий потребує «завжди мислити самому, що і є просвічення» [9, с.67]. Тобто «трансцедентальна рефлексія» потребує ментально «зміцненого» у пізнанні «трансцедентального суб'єкта». Подібна підвищена і збільшена «міцність трансцедентального суб'єкта» виникає у його пізнавальному руху від трансцедентальних понять до «джерел нашого пізнання» з подоланням «консенсуса діхотомії» про «два світи існування» [9, с.59, 64, 66]. У І.Канта це є «перехід від метафізичних початків природознавства до фізики» [10, с.289]. В такому випадку «чистого споглядання» взагалі не може бути, бо «без почуттєвості ні один предмет не був би нам даним, а без розсудку ні один не можна було б мислити. Думки без змісту – пусті споглядання без понять – сліпі» (підкр. нами). Їх треба певним чином з'єднати, бо «розсудок нічого не може споглядати, а почуття нічого не можуть мислити. Тільки із з'єднання їх може виникнути знання» [11, с.154-155]. Тобто у *своєму первинному вигляді і значенні знання предстает як усвідомлене і осмислене почуття – тому люба «продуктивна уява» повинна мати ознаки предметно-почуттєвої імагінальності, естетичною і гармонійною у своїй конфігуративній морфопредметності, а не бути «чистим», «трансцедентальним спогляданням» у безвідносності до гармонік краси і «айстетісу».*

Проте мало хто з дослідників філософії трансцедентальної діалектики І.Канта помітив, що для подібного з'єднання трансцедентально-дискретного і реально-безперервного в новій почуттєвості буття потрібно застосувати такий спосіб зворотнього сприйняття дійсності як *«трансцедентальна естетика» у новій формі і конфігуративності простору і часу*. Спочатку «простір і час зникли би» в понятті як «суб'єктивні властивості наших почуттів взагалі (а ргіогі)», а потім в «чистому розумі»

з'явилися як «чисті форми». І вже надалі «простір і час як суть чисті форми» виникають у новому «дійсному сприйнятті» в процесах «апостеріорного пізнання» [11, с.144]. «Трансцедентальна естетика» естетизованої конфігуративності простору-часу виникає, коли при «спогляданні зовнішніх об'єктів» «наш принцип ідеальності» суб'єктивних понять переходить і з'являється у «формах представлення об'єктивної реальності» у її «формній предметності». І тоді «ми відрізняємо предмет як явище (тобто його «формну конфігурацію» та «морфологізований феномен» – ред.) від того ж предмета як об'єкта самого себе» [11, с.150, 151]. А коли він розглядається в аспекті «антиномії практичного розуму» подібні формно естетизовані «предметні конфігуративності» повинні «створювати вище благо через свободу волі». І це не абстрактне «трансцедентальне благо» почуттєво несенсибілізованої віртуальності, що тільки виступає в якості «умови можливості... на принципах апріорного пізнання» [12, с.444]. *Реальне благо – це співпадання форми представлення (ментально-суб'єктивного) з формопредметністю (матеріально-об'єктивного), що є морфопредметність об'єкта «як себе самого», але одночасно і «як морфосуб'єктованого об'єкта» за принципом суб'єктивно-об'єктивної єдності мислення і буття.*

В нашому випадку **явищно-конфігуративна імагінація** в інформаційному стандарті раціональності ПСР виникає з введенням квантора існування інфосфери з її «транзитивним переходом» (при введенні квантора загальності) у ноосферну реальність з «конфігуративною сферністю» ноосфери. *Імагінально-сферні конфігуратори знімають жорстку діхотомію між дискретно-понятійним (інформаційно «згорнутих» смислів і значень) і сферно-безперервним «інформаційним розширенням» та фрактально-фігуративним «наповненням» абстрактних понять реальнісним «трансцедентальним смислом» (К.-О. Апель) і*

«трансцендентальною естетикою» (І.Кант) реально існуючої дійсності у її більш високій онтологічній вимірності. Її з позицій сучасної науки можна розглядати і як «доповнену реальність» з додатковою «ступінню свободи» за фізичним «принципом доповненості». В нашому випадку – це «принцип доповненості буття», за котрим підвищується його вимірність у відповідній «реальнісній дії». А саме – від «доповненості соціального буття» до «доповненості культуротворчого буття» і «доповненості ноосферно-метафізичного буття» за формулою досягнення «метафізичної свободи» у ноо-бутті [13, с.683, 684]:

Культура + 1(творчість) = Ноосфера,
а потім: Ноосфера + 1(універсальне знання) = Метафізична реальність знання (МФРЗ). Тобто спочатку за принципом «культуротворчої доповненості буття» досягається можливість перетворення «знання в буття і буття в знання» з «генералізацією та інтеграцією суб'єктних ноосфер в реальнісну Ноосферу», що відбувається у «креативному вимірі» буття [13, с.683]. А потім – вже за принципом «ноосферно-метафізичної доповненості буття» – у *космоноосфері* відбувається «метафізична реалізація» ноосферно утвореної *знаневої реальності (МФРЗ)* у «метафізичне буття знання», «метафізичну реальність буттєзнання» (МРБЗ). Подібним чином «досягається повне співпадання і суб'єкт-об'єктна єдність універсального мета знання у його універсального метабуття та їх Метасинтез, а саме: МетаЗнання=МетаБуття» [13, с. 684]. Понятійно цей складний і понадскладний метапроцес повинен мати і релевантний опис, дескрипцію та сигніфікацію у відповідній «онтології понять», в котрих розкривається «реальніснопоняттєвий зміст категорій ноонауки, інформаційних реалопонять, паттернів та імпринтів», показується їх розгортання і втілення шляхом «буттєвісної реалізації» [13, с.727]. В стандарті ПСР подібні *реалопоняття як «ноо-поняття» дис-*

курсивно представлені в конфігураторах продуктивно-предметної імагінації, що мають «реальнісну доповненість» сферної конфігуративності. Тобто вони «розгортаються-актуалізуються», як було раніше показано, в імагінальній конфігурації імпрінт-понять (ІП), що набули онтологічну фрактальну вимірність (ОФР) в конфігураціях з дискретних, абстрактних, умоосяжних «трансцендентальних понять». Подібним чином вони з ІП та ІП(ІСП) ноопонять перетворюються ся на сферні «ІСП-фрактали» онтологічної предметності, «квазіпоняття» певної «оптичної метафорики», «оптичної імагінації», та «оптично-сферної конфігуративності» у предметних формах. А з цим – набувають морфології «сферно-фігуративних предметів» зовнішньої «оптично-споглядаємої дійсності». І, таким чином, предстають у «сферній конфігурації» оптично-розгорнутих «фігур понять» як «явлених» у їх «сферній предметності», а вже в цій «сферопредметності» – конвертованих та конфігурованих у розрізних, дискретних та окремо-особлених формах. Це надає їм характеру формно-предметної «відгородженості», «окремоті» існування, «замкненості-в-собі» у певному сферно-просторовому континіумі, що має, за А.Бергсоном, певну «реальну подовженість» у просторі і часі та предстає у вигляді «світлових фігур» або таких «світлових ліній» («світлових променів»), що виявляють «тверді лінії» геометричних фігур («геометричних ліній»), котрі предстають як «тверда просторова фігура»[20, с.105,107]. Коли «світлова фігура» і «тверда фігура» співпадають, то тоді дійсна «справа (пізнання – ред.) мається з формою» [20, с.106]. Тобто з реальнісно-дійсною «світлорозширеною» і «світлооб'ємною» просторово-геометричною формою. Саме таким чином людина у своєму «антропологічному предикаті» і «антропостворює» фантомну природну ілюзію світу і світореальності, бо в людській філософії у розроблених поняттях «моделю-

ється форма проблеми відповідно до форми припущень» [21, с.116].

Тому й виникає, за Ж.Дельозом, проблема «подовженості як безпосередньої даності» без оптико-сферних «природних ілюзій». З подібного виходив у своїх філософських роздумах і А.Бергсон, конструюючи безперервний «потік людської свідомості». При цьому А.Бергсон явно не ставить проблему онтологічного джерела простору, в нього це «чиста подовженість» як «внутрішнє розмаїття послідовності» («другий тип розмаїть»). А «перший тип» розмаїть «представлений простором...», це розмаїття зовнішнього, одночасності, рядопокладеності, порядку, кількісна диференціація, розрізнення в ступені, це числове розмаїття, дискретне й актуальне» [22, с.251, 252]. Проте, яким чином подолати це «внутрішнє» і «зовнішнє» розмаїття, «дискретне» й «актуальне», понятійне та актуально-дійсне розділення, ментало-суб'єктне-«позасферне» («позаоптичне») та об'єктне «оптично-сферне» уявлення (у своїй «формо-предметності») ні А.Бергсон, ні Ж.Дельоз не вказують. Тому й виникає проблема «неспівставності», «нестиковки», незрозумілого «містицизму і математизму-концептів», з одного боку», а з другого – зворотній висновок про те, що «емпіризм творить концепти». При їх «зустрічі» на «об'єкті зустрічі» концепти і розроблені на їх основі «поняття тут складаються, перероблюються і руйнуються, виходячи з рухомого горизонту, децентрованого центра і зміщеної периферії, котра ці концепти повторює і розрізняє» [21, с.116]. За нашою концепцією, це і є постійно виникаюча *«імагінальна рефракція», що утворюється при переході від дискретних понять внутрішньої «ментальної трансценденції» суб'єктів до їх «імагінальної конфігурації» і суб'єкт-об'єктної з'єднаності в «ноосферних реалопоняттях», котрі реально існують в ноопоняттях онтологічно-фрактальної розмірності. Тоді з урахуванням імагінальної рефракції форма суб'єктивних*

суджень співпадають з об'єктною морфопредметністю.

Як було раніше показано, реально-онтологічно це здійснюються у відповідних фазових переходах утворення «ІСП-фракталів» ноосфери як реально-дійсних у їх основних предметних морфоконфігураціях. Логістична та онтологічна властивість переходу ІСП-паттернів у їх зв'язуючі самоподібні ІСП-фрактали в процесі предметно-продуктивної імагінальної трансценденції-трансформації якраз і вказує на те, що просторова подовженість реально мається і «безпосередньо дана». Вона представлена реально без оптико-сферного «розгорнення», сферно-об'єктного «розширення-в-об'ємі» та існує не в «абстрактному уявленні», а в «продуктивній уяві». В нашому аспекті це *«фракталізована уява» ноо-реальності* у її суб'єкт-об'єктній з'єднаності-розгорнутості-морфоопредмеченості і нерозрізненості «суб'єктума» та «об'єктума». Бо вони є суб'єкт-об'єктні «конформні взаємовідображення» мікро-макроквантових процесів у їх спільному взаємопереході і «масштабній трансформації» один в одне. Або в онтологічному аспекті є *фрактальна «інверсійна телепортація» за законом «масштабної інверсії».* Вона здійснюється в 5 основних етапів «неоптичного опредмечення» ІСП в ІСП-фракталізовану ноо-дійсність як в *«матричну ноо-реальність»*, *матрично-конфігуроване ноо-буття.* Тобто трансформації інтернальних імпрінт-понять в ІП(ІСП) та в матричні ІСП-фрактали різного реального масштабу і конфігурації як їх ІСП-фрактальну екстернальність. А саме:

1) первинна морфоопредмеченість ІП(ІСП) в «ІСП-фрактал» первинної «онтологічно-фрактальної розмірності (ОФР) як висхідної «фрактальної матриці» ноо-реальності; в ній долається дискретність і *встановлюється «безперервна» єднісно-реальнісна нерозрізненість суб'єктума і об'єктума у їх власному «з'єднаному» онтологічному «монореальнісному статусі» різномасштабної*

«монодійності»;

2) фігуративна морфоопредмеченість ОФР у фрагменті і «фрагментарні композиції» ноо-реальності з висхідної «фрактальної матриці» у естетично-гармонійні і буттєвісно-збалансовані «фрагменти буття»; воно є *ідентифікованим «фрагментом буття» для кожного даного «субстантивного проторода», представленого в ноо-роді при його «фігуративній репрезентації» ідентифікованим суб'єктом, щой фіксується у автентичній «фрагментарній композиції» відповідного об'єктума ноо-дійності;*

3) предметно-творче «конфігурування композицій» у масштабі з'єднання ідентифікованих фрагментів у їх «масштабні фрагментали» макродійності; вони представляють безпосередню актуалізацію багатьох сумісних суб'єктумів як активно-діючих і креативних «метафізичних ноо-суб'єктів», *«конфігуруючи» свої ноо-коди (та фрагменти їх актуалізації) в якості спільних гносеокодів та онтокодів в цілісно розгорнутих фрагменталах в якості «конфігуративних композицій» ноо-дійності, «фрагментал-композицій» ноо-буття;*

4) предметне утворення метафізичного «комполитрона» як загального макропродукта креативних ноо-суб'єктів; він функціонує як *«ноосферний композитрон»,* природна і «надприродна» фізично-метафізична ноосфера, котра може гармонізувати впливати на весь космоноос і здійснювати спільний «онтогностичний рух» та Автоеволюцію ноосфер; *«ноосферний композитрон» входить складовою частиною у «космоноотичну матрицю» («матричний субстантив», «ноо-мандала»)* і тим підтримує балансує-збільшує *«телеологічний потенціал» космоноосу у його безперервному «онтогностичному русі»;*

5) створення і реалізація Космоноотичної програми ноо-метакультури мультиреальнісного вселенсько-субстантивного метабуття; в подібній ноо-метакультурі ві-

дбувається становлення та реалізується Всебуття багатомірного Мультиверсуму з ноо-програм суб'єктумів різного типу і реаломентальностей, рівнів і вимірностей «метаекстерналізації» ноо-буття з можливостями його «субстантивного підпрограмування» і «ноо-субстанс-перепрограмування» у відповідній подовженості більш впорядкованого, вдосконалого і гармонійного ноодіяльнісного екзистування.

Подібні метапроцеси можна не тільки «продуктивно уявити» в їх ноо-реалізації, але й представити у відповідній «конфігуративно-інформаційній дискурсії». Вона здійснюється як *реальнісно-безперервна конфігуративно-інформаційна дискурсія фрактально-фігуративного і конфігуративно-імагінального «творення» ноо-реальності* шляхом її імагінальної трансценденції з ноопонять в реальнісну ноо-дійсність. Вона екстерналізується з креатокодів, ноокодів, інформаційних імпрінт-понять та ПІ(ІСП) в «реальнісну номінацію» ноосфери. В цьому «творчому акті» континуального **«продуктивного конфігурування» ментально-уявної «імагінальної ноосфери»** вона здійснюється і опредмечується в «реальну ноосферу». А в дискурсивному відношенні (при здійсненні ІТ-програмування) необхідно введення логічного «квантора існування» ноосфери у її номінальному визначенні (номінації) «реальної ноосфери» через введення «креаційного квантора загальності» ноо-дійсності, представленої у її всезагальній «реальнісній розгорнутості» в метасистемній координаті МСРКОНЕ-АНБ. Подібним чином логістично і реальнісно долається «декомпозиційна дискретність», «нефігуративність», «некомпозиційність» та морфобразна незрозумілість інтернальних ноо-понять, імпрінт-понять та ПІ(ІСП) в їх інформаційно-семантичній «сігніфікації без конфігурації». А одночасно здобувається «композиційна екстерналізація» ноо-дійсності як реальної суті,

коли креато-квантори буттєтворення діють у квантово-польовому режимі в напрямі *екстерналізації самих різних інформаційних ноо-композицій ноосферної метакультури*. Раніше це було показано в інформаційно-дискретній та інформаційно-фрактальній дискурсіях (1 і 2, дивись дискурсограму ДГ-3 в даному р.6.1.), а тепер подібне можна представити ще в двох дискурсіях (3 і 4). Це «конфігуративна дискурсія» фрактально-фігуративного буттєтворення ноо-реальності (3) і «композиційна дискурсія» екстерналізації ноо-дійсності у метакультурному онтологічному вимірі (4), що представлено на дискурсограмі ДГ-5.

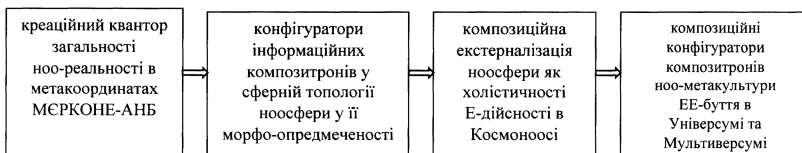
Дискурсограма ДГ-5

Конфігуративна і композиційна дискурсія фрактально-фігуративного буттєтворення в метамасштабній екстерналізації ноо-дійсності в координатах МЕРКОНЕ-АНБ

Конфігуративна інформаційна дискурсія – 3

Композиційна інформаційна дискурсія – 4

В екстернальних конфігураторах буттєтворення Ноо-метакультури її можна імагінально-дискурсивно описати як Е-дійсність космонооса і ЕЕ-буття Універсума та Мультиверсума з дивними «реальнісними якостями». Ці унікальні дивності можна представити саме через ментальну

здібність до «продуктивної уяви», «інтуїтивної візуалізації», «прозрівання реальності» у її тонкофізично-польовому існуванні (через високочастотне квантово-хвильове випромінювання). Так, Е-дійсність здатна дивним чином континуально «розтягуватись-стягуватись», темпорально «пришвидчуватись-уповільнюватись», вона може в єдиному часо-просторовому вимірі «сплещуватись» і сферно «роздуватись» чи «колапсувати» у «листову реальність» та «листовий всесвіт» з різними «сюжетами реальності». Подібну «уплощинену» та конфігуровану в проєкціях «листову реальність», її «субреальності», паралельні мультиверсуми всесвіту і субвсесвітів, космосів і субкосмосів можна «листувати» як сторінки в книзі. Можуть також створюватись «структури в структурі», «сферно-ячеїстості структури», «сфери в сфері», «пузирчаті» та «мембранні реальності», «пультуючі сфери», конфігуративні метаморфи, утворюватись «космічні течії» з різних «генералізаційних потоків» загального «онтогностичного руху» тощо. Сама **екстерналізація інforeальності в ноосферу** здійснюється в режимі періодично-фазових ЕПФ-синергопереходів різних типів (комунікативно-конвергетивних, інформаційно-когнітивних та інших, що було раніше показано), в їх різних «інформаційних екстернаціях», «проявленнях» і конфігуративності. Якщо ЕПФ-синергоперехід відбувається в напрямі первинної «актуалізації-виникнення-екстерналізації» ноосфери і ноодійсності як «інформаційно суще» у її «інформаційній якості», то це веде до «фракталізації» інформаційно-семантичних паттернів (ІСП) шляхом надання їм «фрактальної фігуративності» та первинних «морфем реальності». Подібне може здійснюватись в торсіонних полях, в морфополях «квантового пакетування», генералізації ІСП в певних конфігураціях тощо. Це також всі ЕПФ-синергопереходи з фазового стану дискретності ІСП у

безперервно-фазовий стан фракталів з неперервною «фрактальною розмірністю» фрагменталів, їх стабілізації у «врівноваженій безперервності» у «закінчених» фазових переходах в інформаційних фрагментах, фрагменталах, конфігураціях і композиціях з їх генералізацією в інфосферу ноо-реальності та в загальний композитрон ноосфери даного космоноотичного культуротипу. Або в загальній універсальності Ноо-матакультури чи в множинних гіперкультурах Мультиверсуму.

В подібній «дивній реальності» ноосферного буття без відомих нам фундаментальних взаємодій, з іншою «фундаментальною симетрією» фізичних явищ (В.Гейзенберг), з їх іншою «тонкофізичністю» необхідне застосування інтуїтивної логіки імагінальної конфігуративності, «конформних відображень», інших модальностей в індуктивній логіці і дедуктивною логікою узагальнень. Наприклад, це можуть бути «абдуктивні розсудження» на основі «роз'яснювальних гіпотез» в «абдуктивних умовиводах». За такою «логікою можливого» в припущеннях та ментальної імагінації в абдукції та «абдуктивному розсудженні вивід ґрунтується лише на висновку і тому є не достовірним, а тільки правдоподібним або логічно можливим», тому що ґрунтується на «зверненні до гіпотез» [14, с.120, 122]. У сучасній науці абдукція застосовується, як правило, при вирішенні понадскладних проблем і «для роз'яснення наукових гіпотез», серед котрих ті, що зараз «використовуються для рішення проблем штучного інтелекту». А раніше це були, наприклад, гіпотези Кеплера про рух планет та обчислення руху планети Марс в гіпотезі Тихо Браге. Через «абдуктивні умовиводи першого типу» підтвержені наукові гіпотези можуть «отримувати статус емпіричних законів», а з застосуванням «абдукції другого типу» – давати «теоретичне роз'яснення емпіричним законам, а через них – відповідно і емпіричним фактам» [14, с.124, 125].

У нашому контексті – це абдуктивний умовивід «другого типу» про дискрет-фазовий ЕПФ-синергоперехід на основі рефлексивної «продуктивної уяви». Тобто це *фазовий перехід від «дискрет-паттерної фази» існування інфореальності в ІС-паттернах (без їх «фігуративного оформлення» у самоподібних «фігурах фракталів») до екстерналізації нового «фазового стану» інформаційно-фрактальної безперервності. Цей «фазовий стан» зовнішньої екстерналізації дискретних ІСП врівноважуються і стабілізуються в неперервних «онтологічних зв'язках» ІСП-Fr-ІСП, Fr-ІСП-Fr як безперервному ряді їх «фігуративної генералізації». Набуваючи інформаційно-фрактальної безперервності *опредмечених ІСП, вони перетворюються на інформаційні фрагменти з онтологічною «масштабною дискурсією» реально-сферної об'ємності.* Подібне описується через дискурсатори «реальної понятійності», що представлені у відповідних «онтологічних номінаторах» такого безперервного інформаційного процесу:*

ІСП → фрактал → фрактальна розмірність (ФР) →
 →первинна конфігурація (ПК) → →конфігуративна
 масштабність (КМ) → конфігуративний фрагментал (КФ) →
 →фрагментальна композиція (ФК) → креативний
 композитрон (КК) → інфосферна розмірність ноосфери ІРН,
 «сферно-ячеїста конструкція»

Тобто «інфосферна розмірність ноосфери» (ІРН) в якості ноо-реальності первинно виникає як безперервна континуальність. І.Кант визначає подібне «безперервне творення» реальності як «безграничне розширення». Такого роду «безграничне розширення» може відбуватись за двома основними обставинами [12, с. 95, 96]:

а) завдяки розширеному «пізнанню, об'єм котрого уже

тепер поражаюче обширний», а потім ще більше «розширюється»; тобто *«ментальне розширення»* набутого об'єму знання (інфосферного) зобумовлює і *«онтологічне розширення»* реальності та її *«фрактальне перетворення»* на безперервну ноо-реальність;

б) завдяки трансцендентально-інтуїтивному «чистому спогляданню», котре «повинно показати поняття спочатку у спогляданні», бо в трансцендентальному спогляданні всі «його судження завжди інтуїтивні»; *тобто дискретно-«проривний», «інтуїтивний пізнавальний процес стає безперервно-споглядальним ноо-процесом, що генерує суб'єкт-об'єктне «безперервне ноо-знання».*

У подібному «чистому спогляданні, в котрому воно може показувати всі свої поняття in concreto і... конструювати їх», здатні виникати «апріорні синтетичні положення», що «дозволять нам синтетично розширяти у досвіді наше поняття про який-небудь об'єкт споглядання», а з цим – «розширяти його новими предикатами» [12, с.96]. Але з цим виникає і два принципових питання:

а) перше – «як дещо можна споглядати а ргіогі?», тобто «первоначально а ргіогі... без усілякого предмета,... до якого б воно відносилось?»;

б) і друге питання – «як може споглядання предмета передувати самому предмету?» і, «якщо б наше споглядання було таким, то воно представляло б речі так, як вони існують самі по собі, то взагалі не було б ніякого апріорного споглядання...» [12, с.97].

Ось чому І.Кант згодом і робить висновок, що для понятійно-абстрактного «трансцендентального розширення» мисленевої понятійності і «предикативного заглиблення» у змісті, структурі і смислі понять з метою подальшого здійснення «метафізичного переходу» до розширеної «почуттєвої видимості», і необхідна розвинута ментальна здібність до «продуктивної уяви» [12, с.382, 402]. Вона носить

раціоналізований характер у тому сенсі, що «уява (faculty imaginandi), предстає як здібність до споглядань і без присутності предмета», і тому «буває або продуктивною, тобто здібністю до первонаочального зображення предмета (exhibito originaria), що передує досвіду, або репродуктивною, похідною (exhibito derivativa), котра відтворює у душі емпіричне споглядання», що раніше малося». Тому і «продуктивна уява» має два основні різновиди, а саме – «першого (виду) зображення» або форму «виробничої (продуктивної) уяви» (підкр. нами), а друга відноситься до другого виду зображення або «відтворювальної (репродуктивної) уяви». А коли «уява... утворює образи довільно», – то це можна визначити як третій різновид уяви, що «називається фантазією» [12, с.402]. Тобто це не «продуктивна-репродуктивна» уява, що певним чином виробляється та розширено відтворюється, а є **«чиста інновація», інноваційно-випереджальна уява», «аферентивно-продуктивна уява»** у з'єднанні минулого і майбутнього в єдиній континуальності. Вона об'єктивно зобумовлена і це, наприклад, може бути науковий «прогнозис». Це може бути суб'єктна уява у вигляді власного прогнозиса предметно-творчої самореалізації, що розробляється на основі **«інтенційної уяви» у своїй креативно-екстенційній здійсненості»**.

В цьому аспекті можуть створюватись самі «дивні імаґінатори» як проява «здібності до зображення» у вигляді «довільної фантазії» художника чи «управляємою волею» науковця винахід. У будь-якому випадку це буде «композиція», якщо творчий суб'єкт «працює за образами» і «виговляє за образами, котрі не можуть зустрічатись у досвіді» [12, с.411]. У нашому випадку, – це здійснюється шляхом ЕПФ-синергопереходу від ІС-патернів до «фрактальної розмірності» фрагментальних композицій. Ними можуть бути самі дивні доемпіричні і позадослідні «чудесні

конфігурації», дивні визерунки та «узорчаті гештальтні» екстернації ІСП у їх самих різних конфігуративних композиціях і «фантазійних композитронах» з «дивною» реальнісною метафорікою і метаморфністю. Подібні «метафорічні композитрони» можуть «перетікати» один в другий, створюючи різні фрагментали і змінюючи їх у «метафорічній деформації» та різній генералізації ІСП в залежності від «сили імагінації» творчих суб'єктів. Подібна «*імагінаційна сила*» проявляється у їх здатності створювати імагінатори-дискурсатори суб'єкт-об'єктної єдності в релевантному ноо-розумінні і «ноо-реальнісному зображенні», в суб'єкт-об'єктному з'єднанні буття і мислення через «творчо-імагінативну силу» ноо-суб'єктів, що реалізується в «екстерналізації суб'єктума» в ноо-дійсність. Тобто це їх реалізаційне **інформаційно-імагінальне «поле творення»** в конфігураторах «композитронів» і «креатронів» ноо-дійсності. Логістично це можна зафіксувати у кванторах існування і кванторах загальності, а об'єкт-суб'єктно – в реальнісних інформаційно-польових кванторах існування дійсної інфореальності та в композиційних конфігураторах ноосфери. Фізично – це реальнісні кванти існування ноосфери, що мають «фазову якість» до зворотніх ПФ-переходів у режимі періодично-зворотнього «інформаційного існування» в «реальності навпаки».

Подібна «дивна якість» такої неймовірної «зворотньої реальності» представляє зворотньо-рефракційний процес зміни онтологічної вимірності метафізичної реальності на фізичну і навпаки – відкриває можливість «трансфізичного існування» одночасно в обох реальнісних вимірах. Подібна взаємоінверсія фізичного, трансфізичного і метафізичного може зобумовлювати різні феномени реальнісних трансформацій: реальнісна «дезактуалізація-зникнення», «поглинання-розчинення», «інтерналізація-інтеріорізація» фрагменталів і фрагменталів, їх «колапсування» в ІС-паттерни як

метафізичні сингулярності первинної дискретності. Подібним чином може відбутись «розчинення-розсіювання» реальності та її «дефракталізація». Це «дефрактальна дематеріалізація» і зникнення «світу форм» та його *переходу в аморфний стан «морфологічної декомпозиції», а з цим, – в «квантової деконструкції» у їх доінформаційному і передінформаційному станах «білого хаосу» первинної віртуальності*. Одночасно відбувається і «дементалізація» світу форм з переходом у стан «нірвани-реальності» без форм, «анагамі-реальності», в котрій відсутні як форми, так і «неформи». Подібна «морфологічна дементалізація» звичної логіки мислення може відбуватись і в позитивних модусах «продуктивної уяви». Наприклад, таких «дематеріалізованих конструктів», що мисляться тільки «в можливості», онтично, в «онтичному стані» мислення можливого і «мислення-в-можливості». Це можуть бути нефізичні «сігніфікаторні конструкти» субстантивів (доприродної субстанційної реальності), котрі з нефізичного стану можна активувати і актуалізувати у їх фізично-природній екстерналізації. Однак ці протородові субстанс-конструктиви у своїй «морфологічній дематеріалізації» і «дементалізації» можуть зоставатись «неозначеним сущим» у стані «позапонятійності» та ірраціонально-інтуїтивного в первоелементах «станційних реальностей», квазіреальності, латентної потенційності тощо.

Щоб імагінально зафіксувати «реальнісне суще» в подібних ментальних інверсіях та «поворотах-мислення», направлено проти всіх суджень про реальність (яку ми ще не знаємо як «реальність»), великий скептик Античності Енесідем (та деякі інші античні філософи) зафіксували у формулюваннях «десяти тропів» [15, с.208, 209]. «Критерій істини», який при цьому обирає Енесідем є, за Секст Емпіріком, «систематична критика поняття критерія людини», що здійснюється в системному розмисли «проти логіків»

[16, с.61, 114]. Скептичну «топологію реальності» Енесідема можна представити у такій послідовності його «тропів».

(1) Перший «троп» стосується ***різnorodності сприйняття реальності в її почутті, образності та уяви*** живими істотами, а в антропосприйнятті – це формування різних мисленевих понять і суджень про реальність та її предметність. Тому треба утримуватись від яких-будь суджень про різносприймаему реальність та про те, якими нам вважаються її предмети і об'єкти за їх істинною природою. В нашій концепції, це суто «імагінальний фактор» реальнісного сприйняття та «уяви про реальність», імагінальний «реальнісний фактор» (ІРФ).

(2) Другий «троп» базується на ***розрізненні людей у їх фізичних-тілесних та психічно-моральних якостях***, в їх великій різниці у мисленевих здібностях, в усвідомленні і осмисленні реальності та природи її речей. Це є «антропний фактор» реальнісного сприйняття за «родом людини», антропний реальнісний фактор «освоєння дійсності» (АРФ).

(3) Третій «троп» стосується визначення ***«істинної топології» реальності***. Це визначення базується на індивідуальних особливостях окремих людей у їх реальнісному сприйнятті. Більшість з них покладаються на власні враження і досвід органів почуттів, роблячи на цій основі власні судження як найбільш достовірні. Судження інших людей визнаються як малонадійні і тільки як ймовірні, котрі можна і не брати до уваги. Подібне можна визначити як дію емпіричного реальнісного фактору (ЕРФ) у реальнісному сприйнятті дійсності у її окремих (конкретних) «антропогенних визначеннях» без їх узагальнення.

(4) Четвертий «троп» утворюється, ***виходячи із різниці в «розподіленні станів», що розділяються в залежності від характеру фізично-психічної і ментальної активації людини*** та її «аспектної актуалізації» до реальнісного сприйняття. Тобто в якому «фазово-становому режимі» ре-

альність сприймається, активується та актуалізується. Саме тому і вводяться «критерії доказовості» для обґрунтування того, що потребує доказів за об'єктивним і «правильним критерієм». Тут можна бачити дію фазно-актуалізаційного фактора реальнісного сприйняття (ФАФР), котре залежить від ступеня активованості суб'єкта, його настроєності, інтенційності, «ментальної ясності» і чіткості уявляемого. В подальшому Секст Емпірік, класифікуюя «тропи» ранніх скептиків, з'єднав вищеозначенні 4 «тропа» в один клас «аргументуючих тропів» як залежних від суб'єкта суджень та їх суб'єктивних доказів у відповідності реальнісного існування.

(5) П'ятий «троп» виходить *із залежності суб'єктивних суджень від положення суб'єкта, від відстані і місця знаходження суб'єкта відносно об'єкта*. У Демокріта подібним чином визначалась реальність атома «тропос» («тропа») – це його положення у пустоті, «діатіга» – порядок атомів у їх загальному розположенні, «рісмос» – як форма і спосіб зв'язку атомів у пустоті [17, с.183-184]. Розділеність суб'єкта і об'єкта (як об'єктивної реальності) і робить уяву про реальнісну дійсність хибною при її спогляданні на віддаленні з конкретного місця і положення, коли кожний суб'єкт складає своє особливе уявлення та уяву. І.Кант називав це «почуттєвою видимістю» [10, с.382]. Вочевидь, тут діє власний, суто «топологічний фактор» реальнісного сприйняття (ТРФ – топологічний реальнісний фактор).

(6) Шостий «троп» вказує на *залежність суб'єктивних суджень про предмети від інших предметів*. Це створює «домішок» до суджень, що викривляє їх істинність щодо сприймаємої реальності, робить «нечистими» у їх з'єднанні з іншими судженнями про реальнісну уяву. Тобто це не «чистий досвід», а «зміщене уявлення» (як «рефракційне уявлення» – ред.) або «суміш з суджень»,

в котрій «втрачені первоелементи істини» про реальнісну предметність речей. Подібне можна зафіксувати у факторі «понятійного зміщення» і «суб'єктивної неадекватності» суджень – це фактор понятійно-суб'єктивної нерелевантності реальнісного визначення, системного відхилення від реальнісних понятійних значень. А в категоріях сучасної «базисної модальної логіки» подібне можна визначити в якості «транзитивно-нерелевантного» фактора реальнісного сприйняття (ТНРФ).

(7) Сьомий «троп» розглядає *залежність суб'єктивних суджень про реальність від співвідносності величин та устрою предметів і об'єктів*, що визначаються як реальнісно суцці. Всі вони сприймаються і мисляться «у співвідношенні» до чогось, релятивно, а не за своєю унікальною суттю і особливою природою речей. Тобто визначається не як окреме суще, а як «суще-успіввідносності» з іншим сущим, з котрим дане суще структурно і морфологічно є пов'язаним з іншим сущим. Тому подібне можна розцінювати як дію «релятивного фактора» (РФ) реального сприйняття та «релятивну уяву» про реальність як «відносно-умовну дійсність» (РФ-ВУД).

(8) Восьмий «троп» саме на це прямо й вказує, *визначаючи відносність всіх реальнісних явищ*. Бо всяка річ, предмет і об'єкт завжди існують по відношенню одна до одної і взагалі – до чого-небудь. Тому за своєю «об'єктивною природою» кожна річ є не такою, як суб'єкту уявляється і в суб'єктивній уяві завжди є «іншою» і має «топологию чужого» з відповідною «феноменологією чужого» (Б.Вальденфельс). Людина тоді опиняється «між Своім і Чужим», «своім світом» власної почуттєвості і суб'єктивності та «чужим світом» зовнішньої «невизначеної реальності» [18, с.73, 74]. Виходячи з такої логіки, тут діє фактор «суб'єктивного відчуження» від сприймаємої реальності як чогось «іншого» і «чужого», навіть недружнього і

ворожого (у І.Фіхте – це «не Я», навіть як «недійсності»). Тому подібне можна визначити як негативну дію «антитопологічного» (антитетичного) фактора реальнісного сприйняття у відчуженій (алієнативній) уяві про реальність (АТРФ –антитопологічний реальнісний фактор).

(9) Дев'ятий «троп» встановлює *залежність суб'єктивних суджень про реальність від «частотності» виникнення і репрезентації реальнісних явищ:* «постійно-рідко», «розповсюджено-локально», «вражаюче-адаптивно», «впливово-непомітно», «сильно-слабо» тощо. Це фактор явищної регулярності реальнісних феноменальних проявлень-маніфестацій або регулярно-періодичний фактор реальнісної взаємодії, суб'єкт-реальнісної інтерактивності з об'єкт-предметною реальністю (РПРФ) – регулярно-періодичний реальнісний фактор.

(10) Десятий «троп» встановлює *залежність суб'єктивних суджень про онтологічну реальність від характеру соціального оточення людини* (поведінка, звичаї, закони). Тобто від «соціальної реальності» суб'єкта, культури етносу, спільності і всього суспільства, загальної культури соціуму, котра визначає культуру мислення, сприйняття та осмислення світу. Це соціокультурний фактор реальнісного сприйняття (СКРФ), котрий аспектує реальність у визначеннях її цінності, смислу і значення для людини при її «оперативно-функціональній поведінці» в реальності соціуму. Подібне переноситься на всю «онтологічну дійсність», що визначається як «гносеологічна реальність» в мисленні суб'єкта та в «продуктивній уяві» про гносеореальність вже в онтологічному аспекті.

Видатний філософ-скептик Нового Часу Давід Юм стверджував, що реальність може мислитись тільки в уяві, в якості «ідеї уяви», що виражають лише «їх порядок і розташування» [19, с.4]. «Очевидність» реальності «виявляється», коли «уява довільно переміщає і видозмінює свої

ідеї», і «як тільки уява помічає між ідеями відмінності, вона легко може їх розділити». Або навпаки – може виявити «за допомогою уяви» їх «зв'язок або асоціацію ідей» за «найбільш широким... відношенням причинності». Все це пов'язується в уяві суб'єкта, коли «дія чи рух», котрі «є не що інше, як сам об'єкт, тільки розглянутий у певному світлі», реально «висвітлюється» за «причиною існування» та коли здійснюється «вплив об'єктів один на одного» за «принципом з'єднання» [19, с.44, 45]. Подібне «відношення причини і наслідку» набуває «всю широту цих співвідношень», що досягаються-пов'язуються саме в уяві і робить його «зв'язком причинності», коли «два об'єкти пов'язані в уяві» і продукують «схожий на інший, суміжний йому... і між ними розташований третій об'єкт» [19, с.45]. Це і є та реальність, що причинена «продуктивною уявою» таких «складних ідей, які є предметами» мислення і стають реальнісними «модусами і субстанціями через співвідношення «подібності», «тотожності», часо-просторової «віддаленості», об'єктної кількості і якості, «протилежності» у «природному співвідношенні» родової відмінності» тощо [19, с. 46, 47]. Тобто всі «співвідношення» можна встановити і зрозуміти в дискурсі «віддаленості-приближенності», «подібності-несхожості», «тотожності-протилежності», «причини-наслідку», «предметності-уявності», «зв'язку-розірваності», при співставленості «чистих ідей – продуктивних ідей», «суб'єктності-об'єктності», «чистої уяви (неопредмеченої) – продуктивної уяви (опредмеченої)» тощо.

В контексті нашого дослідження це можуть відповідні **дискурсатори продуктивної уяви** в інформаційно-імагінальному стандарті раціональності ПСР. А саме – це імагінальні дискурсатори подібності (аналогового дискурсу), дискурсатори тотожності (суб'єкт-об'єктної єдності), часо-просторової «координатної єдності» або дискурсатори

ри єдиної «онтос-вимірності», дискурсатори логістичної контрарності (дискурсивно-дискретних «відношень-суджень»), дискурсатори кількісно-якісного «об'єктного співвідношення», родової відмінності у модусах «субстанції духу» і «субстанції матерії» тощо. Це також можуть бути *імагінально-топологічні дискурсатори трансформації продуктивних уявлень у реальнісну дійсність у їх «реальнісно-факторній репрезентації»* (РФР). Наприклад, у РФР, що були виявлені у «тропах»: ІРФ, АРФ, ЕРФ, ФАФР, ТРФ, ТНРФ, РФ-ВУД, АТРФ, РПРФ, СКРФ. У відповідності до виникаючої *«троподискурсії» це буде імагінально-топологічна дискурсія «продуктивної інтерпретації» в ментальній уяві про предметність дійсності і «топологію реальності»*. Вона топологічно предстає у «ноосферно-онтологічному вимірі» і конфігуративно ідентифікується через «троподискурсатори». Серед них можна визначити наступні (у тій же послідовності «троп»): антропно-імагінальний дискурсатор, емпіричний, фазно-актуалізований, транзитивний, релятивний, антитопологічний («алієнативний»), регулярно-періодичний і соціокультурний дискурсатори реальнісного буттєтворення ноодійсності, виходячи з відповідного ноосферного світорозуміння творчих суб'єктів. Ці *«троподискурсатори» функціонально і орієнтують «буттєвісну дію» та способи «фракталізації» реальності при ментально-фазовому переході (ПФ-синергоперехід) у морфопредметність в режимі творчо-продуктивної імагінації*.

Подібні імагінально-топологічні дискурсатори можуть бути представлені в єдиному модусі дискурсатора продуктивної уяви в інформаційно-імагінальному стандарті раціональності ПСР. В ньому представлені всі раніше виявленні дискурсатори оперування інформаційно-семантичною дискурсією (ІСД) в стандарті раціональності ІССР (за синектико-дискретним дискурсом – (СДД), пере-

хід від номінування цих дискурсаторів [Д(ІСД) і Д(СДД)] до їх паттерно-дискурсивних визначень в ІСП, а саме – Д(ІСП). Це робить можливим їх подальше представлення в інформаційних імпрінт-поняттях [ІП(ІСП)] а їх номінацій – у відповідних інформаційно-семантичних паттернах через дискурсатори імпрінт-понять: Д[ІП(ІСП)] в їх онтологічній фрактальній розмірності ОФР(ІСП). З цим здійснюється ПФ-синергоперехід від «природної реальності» («розгорнутого» дійсного буття) до «інформаційної реальності» «згорнутого» латентного природобуття у вищій ОФР-вимірності. А потім в режимі творчо-продуктивної імагінації здійснюється зворотнє ментально-актуалізоване «розгортання» і об'ємне «розширення» у ноосферну реальність. Вона актуалізується як фрактально-конфігурована ноо-реальність у вимірності ідентифікованої ноо-дійсності в метасистемних координатах МСРКОНЕ-АНБ (але вже в інверсованому «зворотньому» ЕПФ-синергопереході).

У подібному зворотньо-рефракційному відображенні-проекцюванні Е-дійсності (з феноменом «випереджувальної аференції») вона предстає як *втілення-продукт ментальної «продуктивної уяви» творчих суб'єктів у її «фрактальному опредмеченні» та імагінально-предметній і топологічній конфігурації «за місцем» свого ноо-буття у вищій координатній вимірності*. М.Хайдеггер вважав, що подібне «повне» і «повноцінне буття» *«твориться-проектується» виключно ментально-інтенційним шляхом, а саме – імагінальним способом «інтенціонального висвічування» реально суцього у його конфігуративно-сферному зображенні*. А потім це «висвічене суще» репрезентується як актуалізована реальність вже в розширеному «антропоформаті», композиційно морфологізується через імагінально-фрактальний механізм інформаційної свідомості і нейроінтелекту в реальнісну ноосферу автентичного ноо-буття (АНБ).

У метафізичному сенсі подібне ментально-інтенційне «всвічування» (М.Хайдеггер) є свого роду візонерське «прозрівання» субстанції або, за П.Юркевичом, є вище бачення «понадсуттєвості» фізичного буття, що предстає як «екзистенційно-розгорнута сутність метафізичної дійсності». За Д.Юмом, ця метасутність не імагінальна, а цілком реальна, однак спочатку вона предстає як «ідея субстанції», і «так само як ідея модусу, ... поєднаних уявою» тепер «можемо викликати... у власній пам'яті» не тільки в «конкретній назві», але й реально у такій «певній якості, які утворюють субстанцію» Тобто, коли «ці якості тісно і неподільно зв'язані відношеннями суміжності і причинності» – вже не уявно, а в дійсній реальності [19, с.48, 49]. Подібним чином «понадсуттєві» субстанції і модуси *тонкофізично «сгущуються» в інформаційно-польові «квантові форми» буття та актуалізуються у «польових сгустках» тонкофізичної матеріальності, у предметних конфігураціях і композиціях холистичної ноо-реальності.* У Е.Гуссерля – це дійсні «феномени» фізичної дійсності, котрі в метафізично-ноосферному вимірі можна представити в інформаційно-польовому вигляді (модусі) ноосферних епіфеноменів. Їх можна виявити при відповідному «ноезіс-орієнтуванні» в «онтос-вимірності» метасистемної «Ентел-дійсності», що синергетично «оживлена» первинною «ентелехійною синергією». Цього можна досягти і техногенним шляхом інформаційної генерації «конфігуративного морфополя», що продукується–генерується, та відповідним чином «фракталізується» і «конфігурується» в спеціальних синергоконструкціях ментальнокомп'ютерних рефракторів інформаційно-ноосферних модуляторів, еманаторів, квантових морфогенераторів. Генероване *інформаційно-конфігуративне поле подібних модулюючих рефракторів і ментальних*

квантових генераторів буде здатне «висвітлити», «проявити», сфотографувати у квантовому випромінюванні «швидких нейтріно» дивну «тонку реальність» в імпульсно-хвильовому режимі її існування. Більш того, *виявити «сліди» ноосферно-розумової діяльності «ментально-інформаційних сутностей»*, зафіксувати конструктивно-морфоутворення їх власного метабуття, польові форми розуму та способи його активного функціонування. Серед них – інформаційно-польовий обмін і розподілення синергій, модуляція реальності, рефракція дійсності у зворотній континуальності і темпоральності, астроноосферна діяльність тощо. Технічно подібне цілком можливо реалізувати вже зараз на інформаційно-технологічному підґрунті та на основі створеної первинної техноосфери сучасного глобалізованого соціуму.

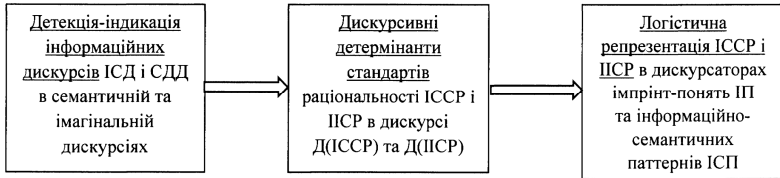
Покрокове здійснення ІТ-програмування інформаційно-семантичного та інформаційно-імагінального дискурсів ноо-розуміння можна представити одночасно в стандартах раціональності ІССР та ПСР з переходом від дискретного до безперервного дискурсу. Це здійснюється у відповідних дискурсаторах, номінаторах, конфігураторах та імагінаторах ноо-мислення та його екстерналізації в композитронах ідентифікованої ноо-реальності в метасистемі ноо-культури (див. програмуючу дискурсограму ПДГ-6). Можна бачити, що метабуття і метажиття може розвиватись в ноосферній метакультурі на власній основі а posteriori (після повного завершення ЕПФ-синергопереходу в адекватно-композитронній ідентифікації ноо-реальності). Це може відбутись на 2-х базових рівнях. А саме: природно-ноосферного і ноосферно-космічного (космоноотичного) ноо-композитронів, котрі функціонують як операційні ноо-реалогнозиси активних об'єктів, що скеровуються творчими суб'єктами.

Програмуюча дискурсогарма ПДГ-6

Логістично-покрокове програмування інформаційно-семантичних та інформаційно-імагінальних процесів ноосферного розуміння і ноо-мислення в стандартах раціональності ІССР та ПСР

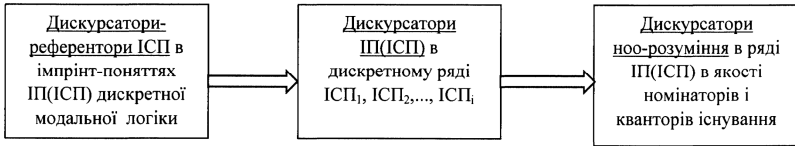
Логістичний крок 1

(репрезентація стандартів раціональності)

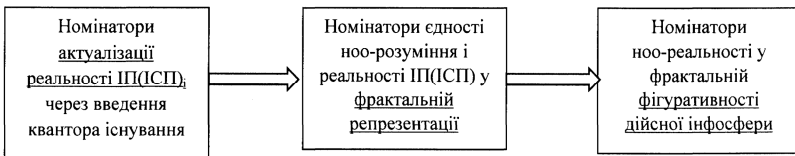
Логістичний крок 2

(дискурсатори ноо-розуміння)

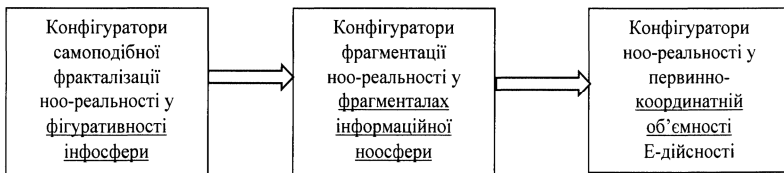
Логістичний крок 3

(номінатори ноо-реальності)

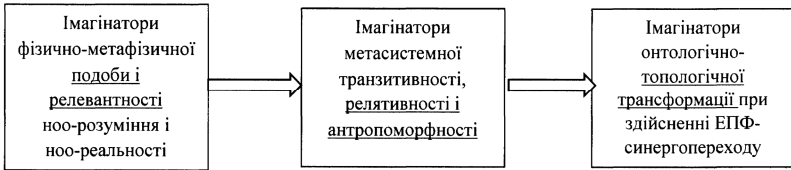

Логістичний крок 4

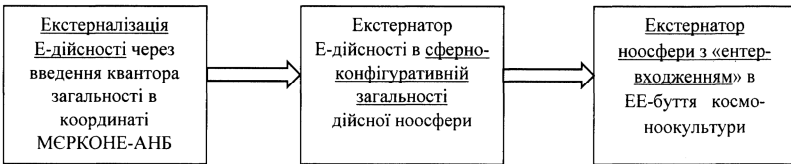
(конфігуратори ноо-реальності)

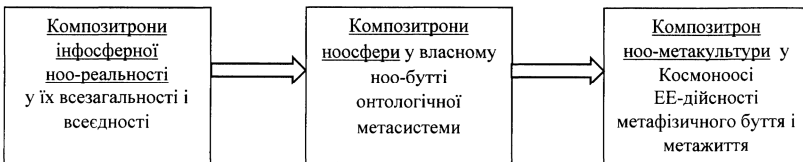
Логістичний крок 5
(імагинатори реальнісної трансформативності)

Логістичний крок 6
(екстернатори «Е-дійсності»)

Логістичний крок 7
(комполітрони ноосферної метакультури)

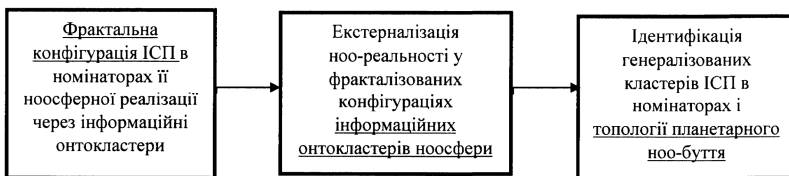

Перший рівень – це ідентифікований комполітрон ноосферно-природного буття як понадбіосферного земнобуття. Воно екстерналізується через «оживлюючий», «ентелехійний» синергомеханізм ЕПФ-переходу у «ноосферну фазу» фрактальної конфігуративності ноо-буття. Подібна «ноосферна фаза» природного розвитку ноо-реальності може бути по необхідності і сталою, і самоврівноваженою, і саморегульованою, тобто самодостатньою у самоочевидності інформаційно-синергетичної дійсності і дійсної інфосфери, креативно-синергетичної реальності і дійсної ноосфери з постійно прироцуваним інформаційно-синергетичним ресурсом земно-природного самовдоскона-

лення антропо-планетарного буття. Подібна самоорганізація може описуватись у таких 3-х «натуралізованих номінаторах» ноо-буття та **ноо-мислення в «конфігуративній дискурсії» антропої інформаційно-семантичної імагінальності**. Тобто в перехідному стані від дискретно-фазного буття до безперервно-континуальної екзистенції (див. дискурсограму ДГ-7).

Дискурсограма ДГ-7

Номінація ІС-паттернів у фрактальній конфігурації онтологічних ІС-кластерів в інформаційно-реалізаційній топології ноо-буття

Логістика цього першорівневого процесу «ноосферної актуалізації онто-реальності» представлена у відповідному **релевантному фрактально-конфігуративному дискурсі переходу від дискретності до безперервності**:

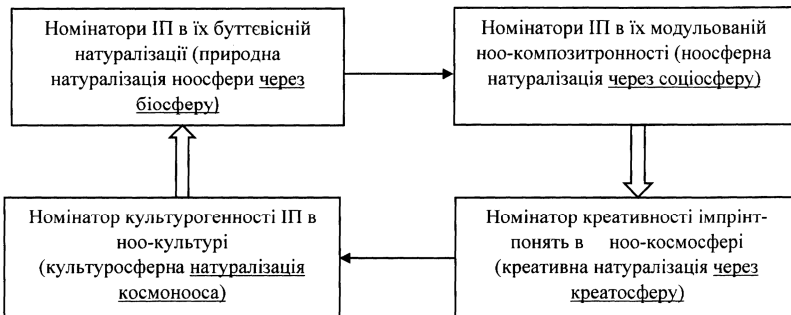
ІС-паттерни → ІС-кластери інфосфери → генералізовані ІСК ноосфери → → планетарне антропоморфне ноо-буття в його топологічній континуальності і безперервності

Другий рівень представлений як **ноосферно-космічний композитрон ноо-буття**. Цей більш високий рівень екстерналізується через той же оживлююче-ентелехідний синергомеханізм ЕПФ-переходу у другу космічну «ноосферну фазу» буття вищої онтологічної вимірності, що може набувати характеру **активної співдружності ноо-метакультур у «третьій фазі» актуалізації космоноосу**. Подібне відбувається через їх «космоцентричне самовпорядкування», що можна представити у 4-х «натуралізова-

них номінаторах» імпрінт-понять ноосферного розуміння. Номінатори імпрінт-понять та їх контент в ноо-розумінні модулюються в їх послідовній «циклічній натуралізації», як це представлено на дискурсограмі ДГ-8.

Дискурсограма ДГ-8

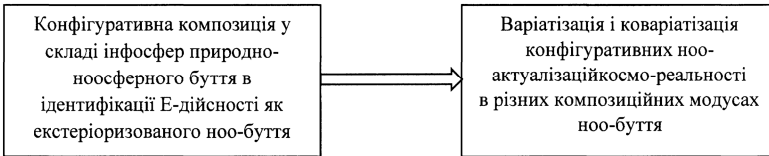
Номінаційні модулі «натуралізації» імпрінт-понять в ноо-комполитронах конфігуративного морфоопредмечення ноо-буття

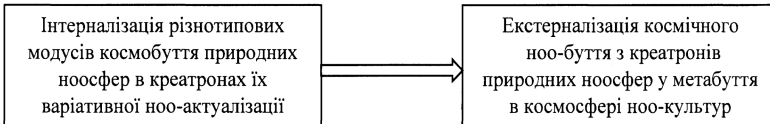
Подібні «номінаційні модулі», як видно, можна представити як «реалізаційні модулі» натуралізації імпрінт-понять в комполитронах ноо-реальності. Вони «в модулях» і «модульно-пакетно» імагінально-продуктивно генеруються, розгортуються-компонуються у «реальнісні конфігурації» для їх активації, актуалізації, опредмечення і реальнісного втілення. Подібний «реалізаційний процес» потребує свого представлення у певній *конфігуративно-комполіційній дискурсії та дискурсивного з'єднання інформаційної семантики ноо-розуміння з «онтологічним тропосом» ноо-реальності* (за принципом суб'єкт-об'єктної єдності буття і мислення). Це і є «реальнісна екстерналізація» ноо-буття з *інтернальністю суб'єктного ноо-розуміння*. Подібна онтогностична «інтерналізація-екстерналізація» відбувається у 2-х основних ноотипах оживляюче-ентелехійних ЕПФ-синергопереходів (дивись дискурсограму ДГ-9).

*Базова ноосферна онто-типологізація ноо-буття
в композиційно-варіативних модусах різнотипових
креатронів ноо-екстерналізації*

Перший ноотип реальнісної екстеріоризації ноо-буття

Другий ноотип реальнісної екстеріоризації ноо-буття

На макрорівні нейронно-квантових процесів головного мозку і нейроінтелекту буттєвісний дискурс «ноо-актуалізації» ноосферного розуміння і ноо-мислення перетворюється в силу дію імагінально-продуктивного творення ноо-реальності. Це ментальна «сила уяви», що акумулюються та активно діє через імагінатори нейропроцесів у ноо-мисленні. Саме вони ініціюють та активують *нейроінтелектуальний білатеральний нейропроцес становлення «онтос-вимірності» 5-го і 6-го порядку*) Подібне можна представити у такій логістиці:

Натуралізовані біо-ноосфери → природні ноо-комполитрони → натур-ноосферні варіативні креатрони ноо-буття → Космосфера метаноо-буття → Ноо-культури

Подібний композиційно-варіативний дискурс транснатуралізації ноо-буття може набувати характеру «гіперактуалізації» космосферного ноо-буття в «варіаціях-коваріаціях-трансформаціях» в космічних метаморфах

конфігуративності. Проте тут необхідно вже вводити інший стандарт раціональності. Це *інформаційний стандарт реконструктивної трансформації*, що ідентифікується у відповідності до структурної складової композиційної реконструктивності, трансформативної декомпозиції інформаційної свідомості, нейроінтелекту і ноомислення. За цим стандартом «трансформативно-конструктивної раціональності» (ТКСР) і можна показати конструктивні і реконструктивні можливості ноосферного розуміння і ноо-мислення у дійсних процесах реалізації-втілення ноо-буття у його предметно-композиційних морфологіях. Але вже при певній декомпозиції, композиційній реконструкції тієї актуально-фізичної реальності, котра в антропоформах «розгортається» в неперервній екзистенційності людського буття і здійснюється як ЕПФ-синергоперехід від дискретності до буттєвіснотопологічної безперервності.

Використана література (до розділу 6)

1. Кондаков Н.И. Логический словарь-справочник.-М.: Наука, 1976.-720 с.
2. Светлов В.А. Современная логика. – СПб: Питер, 2006 – 400с.
3. Философия/ Под ред. В.П. Кохановского. – Ростов н/Д: Феникс, 2000 – 674с.
4. Лешкевич Т.Г. Философия науки: традиции и инновации. – М.: ПРИОР, 2001 – N3.
5. Бердяев Н.А. Философия свободы. Смысл творчества. – М.: Правда, 1989 – 607с.
6. Николис Г., Пригожин И. Познание сложного. – М.: Мир, 1990 – 344с.
7. Формальная логика// Отв. ред. И.Я. Чупакин и И.Н. Бродский. – Ленинград: ЛГУ, 1977 – 357с.
8. Драгалин А.Г. Конструктивная модель интуиционизи-

стского анализа. // Философия в современном мире. Философия и логика. – М.: Наука, 1974 – С.55-69 (479с.)

9. Савчук В.В. Топологическая рефлексия. – М.: «Канон+», 2012 – 416с.

10. Кант И. Сочинения в 6-и томах. Т.6. – М.:Мысль, 1966 – 743с.

11. Кант И. Сочинения в 6-и томах. Т.3. – М.:Мысль, 1964 – 799с.

12. Кант И. Сочинения в 6-и томах. Т.4. Ч.1 – М.:Мысль, 1965 – 544с.

13. Капіца В.Ф. Онтологічні виміри буття і філософія Онтогенезису. – Кривий Ріг: Видав. центр, 2012 – 491с.

14. Рузавин Г.И. Методология научного исследования. – М.: ЮНИТИ-ДАНА, 1999 – 317с.

15. Секст Эмпирик. Три книги Пирроновых основоположений. Кн.1/ Секст Эмпирик. Сочинения в двух томах. Т.2. – М.: Мысль, 1976.

16. Секст Эмпирик. Против ученых. – М.Мысль, 1976 – 399с.

17. Чанышев А.Н. Курс лекций по древней философии. – М.: Высш. шк., 1981 – 374с.

18. Вальденфельс Б. Топографія чужого. Студія до феноменології чужого. – К.: ППС. – 2002, 2004 – 206с.

19. Юм. Д. Трактат про людську природу. – К.: Всесвіт, 2003 – 552с.

20. Бергсон А. Длительность и одновременность (по поводу теории А.Эйнштейна) – Санкт-Петербург: Academia. – 1923-154 с.

21. Дьяков А.В. Жиль Делёз. Философия различия. СПб: Алетейя, 2012 – 504 с.

22. Делёз Ж. Эмпиризм и субъективность: опыт о человеческой природе по Юму. Критическая философия Канта: учение о способностях. Бергсонизм. Спиноза – М: ПЕР Сэ, 2001 – 480 с.

**ЧАСТИНА III. ТРАНСФОРМАТИВНА
РЕКОНСТРУКЦІЯ НАУКОВОЇ РЕАЛЬНОСТІ ЗА
СТАНДАРТОМ РАЦІОНАЛЬНОСТІ ТКСП І
СТВОРЕННЯ ЄДИНОЇ МЕТОДОЛОГІЇ
НООСФЕРНОГО МИСЛЕННЯ І НОО-ПІЗНАННЯ НА
ОСНОВІ НООСФЕРНОГО ПРОЕКТА**

**Розділ 7. Трансформативне реконструювання та
ІТ-програмування онтогносеологічних процесів за
стандартом ТКСП (трансформативно-конструктивної
раціональності)**

У разі формування ноосферного розуміння світу на основі недискретної семантики і континуально-безперервних фракталів вищої онтологічної вимірності змінюється і ноомислення творчих суб'єктів. Воно приймає характер інформаційно-конфігуративного поля, що не тільки зв'язує ментальність і буття в єдину і нерозривну «S-O єдність», але й універсально «полеморфологізує» дійсність в інформаційній конфігурації «єдиного поля». Подібні онтогносеологічні процеси можна відтворити і репрезентувати за трансформативно-конструкційним стандартом раціональності (ТКСП) шляхом відповідної трансформативної реконструкції дійсності та створення інноваційної безперервної «континуальної композиції» недискретної світореальності. В розділі і показують інноваційні можливості, що відкриваються при здійсненні можливості логістичного ІТ-програмування онтогносеологічних процесів на основі їх трансформативного реконструювання та з'єднання дискретних «розірваних» структур світу у їх цілісно-холістичну недискретність. Це, перш за все, онтогносеологічне, суб'єкт-об'єктне «об'єднання світореальності» в знанні і пізнанні, в ноосферному розумінні світу та безперервності-нерозривності ноосферного мислення в його фундамента-

льних та універсальних засадах загального ноосферогенезу і всеєднісного онтогносеологічного руху знань. В метасистемі «стандартизації» і «раціоналізації» ноосферного світорозуміння, мислення і пізнання цей складний метапроцес (ноопроецес) можна представити в 4-му трансформативно-конструктивному стандарті раціональності (ТКСР) з подальшою репрезентацією «креативного синтезу» (трансформованих і реконструйованих структур) вже у 5-му стандарті інформаційно-креативній раціональності (СІКР). Це дає змогу філософсько-наукової розробки Семіотичного і Ноосферного проєктів зі створення науково-дослідних програм з ноо-досліджень, а на їх основі – ноо-технологій та ноосферних інновацій в епістемологічній системі єдиної ноо-методології та на засадах філософії ноо-науки.

7.1. Інтелектуально-трансформативна декомпозиція і ментальна реконструкція світореальності в її онтологічній безперервності та суб'єкт-об'єктній єдності цілісного антропобуття

Контент: передумови та умови інтелектуальної реконструкції і трансцендентальної декомпозиції буття в єдину і синтетичну конструкцію «безперервного світу», суб'єкт-об'єктна трансформація та перехід від семантичної дискретності до семіотичної безперервності (недискретності) онтологічно цілісного континуального антропобуття

Головне питання, що виникає в контексті вже розроблених трьох стандартів раціональності з «наукової стандартизації» ноосферного розуміння і мислення (ІКСР – «раціоналізованої інтеркомунікативності», ІССР – «раціоналізованої семантики» і ПСР – «раціоналізованої імагінації») – це яким здійснити «трансформоване буття» в його реаль-

ному вигляді. Тобто перейти від «уявного буття», «буття-в-уяві», від його проектної інтенції до продуктивно-імагінальної предметної реалізації («натуралізації») композиційно-екстарналізованого ноо-буття як «реального буття». Воно проявляє себе «реально» і «дійсно» в якості «дійсної реальності» (а не умовно в «продуктивній уяві») в 2-х основних модусах – в «антропоформаті» людського сприйняття (почуттєвого та понятійно-дискурсивного) та одночасно в більшш «широких» та «глибинних» онтичних і онтологічних реалізаціях. Тобто дозволяє реальнісно-фрактально і композиційно конфігурувати буття не тільки в суто антропному інформаційно-семантичному аспекті (наприклад, у стандартах раціональності ІКСР, ІССР та ПСР), а через «способи семіотичного існування» в більш широкому спектрі «семіотичних форм» і «семіотичних дій». За думкою А.Греймаса і Ж.Фонтанія, це відкриває нові рівні і виміри буття, з якими «вимальовується онтичний горизонт» з'єднаної суб'єкт-об'єктної реальності, котру можна ідентифікувати за умови визнання деякого автономного і однорідного виміру, представленого в «різних стадіях» його «семіотичного існування». Серед них «потенціальні», «віртуальні», «актуальні» і «реалізовані стадії існування» [1, с.22]. В цих «стадіях» з більш широким і «дальнім» онтичним горизонтом відбувається повна трансформація об'єктів буття: «це означає, що об'єкт семіотичного опису парадоксальним чином одночасно є феноменальний і реальний», тобто він одночасно є «реальний» і «уявний», а «семіотичний дискурс» подібного парадоксально-феноменального існування об'єктів слугує для «опису іманентних структур» цих об'єктів та іманентних їм «семантичних форм» [1, с.22, 23]. Це буттєвісно можливо і онтологічно реалізується через «реалізований дискурс» в «семіотичних універсалиях», коли «світ перетворюється у смисл» на основі того, що «екстеросептивні фігури інтері-

орізуються», а «фігури і предмети «означаємого» языка» перетворюються «в нове означаюче», що змінює «первоначальне означаюче» [там же, с.23, 24]. Тобто фактично відбувається «об'єктна трансформація» буття через «певний спосіб мислення суб'єкта». Подібна зміна відбувається як «шляхом сенсibilізації» і «введення додаткових пропріосептивних категорій», так і створення нової «теоретичної конструкції» «епістемологічного суб'єкта» взамін «пізнаючого» або «раціонального суб'єкта» [там же, с.24]. Загалом, це «метаморфоза суб'єкта» у новому «дискурсі ідентичності» та в «трансформації суб'єктності» – вже у «метафізичному дискурсі» та «самототожності відносно до об'єктів» [2, с.51, 52].

За нашою концепцією, «внутрішній» або «іманентний суб'єкт», внаслідок ноо-процесів взаємопроникнення і взаємотрансценденції буття і мислення, утворення ноосферно-метафізичної єдності (і всеєдності) суб'єкта і об'єкта, перетворюється-трансформується в «реальнісний Суб'єктом». Його головна властивість – це здатність «переконструювання» реальності, здійснення її певної «трансформативної дореконструкції» дійсності за відповідним стандартом раціональності ТКСР. Але для цього треба, насамперед, змінити все існуюче світорозуміння суб'єкта в його органічному і нероздільному зв'язку з об'єктом, тобто в їх «S- O коннекції». А саме:

1) змінити світоглядну уяву про буттєвісний Об'єктом, що є певним «породженням» і конструкцією реалісного Суб'єктума, котрий активно-творчо діє як ноо-суб'єкт з силою «ноосферного фактора» світореальності;

2) виробити конструктивне ноо-розуміння про світобуття і світореальність як ноо-дійсність, що нероздільно пов'язана з ноо-розумінням і ноо-мисленням;

3) змінити світоглядно-почуттєву, «антропну уяву» про світобуття і світореальність на його ноосферне світорозу-

міння у відповідних ноо-поняттях, семантичних імпрінтах, імпрінт-поняттях та в семіотичних значеннях і означеннях «семіотичного існування»;

4) сконструювати інформаційно-семантичну і семіотичну «продуктивну уяву» про світобуттєвісну реальність у її зміненому конфігуруванні, а саме – у фрактальних конфігураторах і композиціях з певною «рефракцією-переломленням» в екстерналізовану дійсність в її ноосферному онтологічному вимірі вже як ноо-реальності;

5) знаючи механізм аферентно-випереджаючого сприйняття буттереальності та імагінально-продуктивної її репрезентації Суб'єктом як ноо-дійсності, необхідно Об'єктом «переконструювати» у його висхідних «передумовах» та умовах реального, а не уявного існування суцього; тобто, коли воно ще не набуло своєї оптичної «сферності», формності, «фігуративності» часо-просторової «подовженості», масштабної «розширеності», «голограмності», метаморфності існування, фізичної і метафізичної впорядкованості, «логосу» розвитку та законоположеності «розгортання» у дійсність в певній архітектониці буття і всієї світобудови.

Всі ці процеси і необхідно відповідним чином реконструювати в поняттях ноо-розуміння і ноо-мислення з моменту «актуалізації суцього», його актуальної «явленості» і реальнісного «про-явлення», подальшого «розгортання», розвитку і трансформації. При чому всі уявні та екзистенційні продуктивно-«імагінативні конструкції» людського «антропобуття» привести до семантичного і семіотичного висхідного стану «передумови становлення», первинного «становлення буття в «онтичних конструктах» максимально можливого та «онтологічних конструкціях» реально можливого (при певних умовах буттєздійснення). За нашою концепцією, – в ноо-мислимих горизонтах «безперервного буття» або Всебуття, що становиться «в нескінчен-

ному «онтогностичному русі» [3, с.741]. За думкою А.Ж.Грейсмаса і Ж.Фонтанія, для переходу до «однорідного стану» суб'єкта і об'єкта або «однорідності інтеросептивного і екстеросептивного» необхідно встановити («учредить» – по рос.) певну *«формальну рівновагу між «станами речей» і «станами душі» суб'єктів»* (виділено нами). При цьому «душа суб'єкта» розуміється як «компетенція, котра необхідна для трансформації, що отримується як її результат», а «стан речей» – це те, що «трансформовано або підлягає трансформації», а разом (у «формальній рівновазі») – це представлено *«в семіотичному вимірі однорідного існування»* [1, с.25].

В інформаційному відношенні контент цього «семіотичного виміру» утворюється, за В.Н.Агеєвим, «семантичною мережею» з відповідного представлення знань», наприклад, за їх «продукційною моделлю» перетворення «декларативних знань» в реальні знання через «взаємодію між двома проблемними просторами». Цей простір утворюється в континіумі: «стратегія викладання знань» – «стратегія їх перетворення» [4, с.209, 210, 216]. Інструментально подібне предстає як «підтримка творчої діяльності людини» у «змістовному просторі... генерації і структурування знань про предметну область» [4, с.215, 216]. У В.П. Широчина ця проблема вирішується через розвиток нейроінтелекту, а також через «переніс мікросвіту, мотивів, установок та іміджа людини у мікросвіт штучного інтелекту». Але для цього необхідна «структурна ідентифікація метамodelей віртуальної особистості», «відродження нейроінтелекту» через розвиток «надсвідомісної інтуїтивної здібності», «контроль знань з урахуванням інтуїтивних здібностей передбачення» [5, с.60, 61, 63, 65, 68]. В цьому контексті Б.В. Марков вважає, що необхідна загальна «реконструкція розуміння», котра «не зводиться до комп'ютерного аналогу інтенціональних станів», тому що

«не існує загального закону або алгоритма розуміння» [6, с.36]. Він пропонує перейти «від філософії язика до філософії знака» у такій онтологічній послідовності в семіотичній акумуляції «знаків буття»:

а) при виявленні «відношення знаків до дійсності» віддавати перевагу «значенням і референції природних знаків», котрі «визначаються не аналітично, а завдяки практичному обігу з конкретними предметами» [6, с.35, 76]; однак це може бути семіотично-знакова реальність людської мови що оперує «природними знаками».

б) відхід від понять людського язика, тому що «язик позначає, а не відображає світ; говорити – це отже придати те чи інше значення видимому»; тому теорія язика в категоріях «логічного емпіризму» є недостатньою і «незадовільнісною» і треба переходити «на методи логічної семантики» (за Л.Вітгенштейном) [6, с.46];

с) розробка «структуралістсько-семіологічної концепції мови», котра є «найбільш радикальним варіантом сучасної філософії язика», «комунікації, семантики і семіотики в силу їх надзвичайного «енергетизму», бо «циркуляція знака» в «семіотичному світі» зараз розуміється як «головне джерело енергії» в такій же мірі, як і «циркуляція інформації» [6, с.79, 80].

Однак у такому «семіотичному світі», в котрому «циркуляція знака» та «інформація виступає головним джерелом», виникає «гострий дефіцит реальності», тому що знакова «феноменологія схвачує структуру і зневажає реальністю і реалізацією» [6,с.82]. Для Е.Гуссерля феноменологічна реальність не більше, ніж «інтенційна структура ментальних процесів» описове «deskриптивне вчення про сутність чистих переживань». А за М.Хайдеггером, «свідомість – це така абсолютна передумова буття, на основі якої реальність взагалі може являтися» тільки завдяки свідомості і мисленню. Тому всі ментально-буттєвісні процеси

треба розглядати як «свідомість у її бутті» та в конкретній «семіотиці переживань» буттєвісних процесів [7, с.144].

Чому буттереальність, що виникає у свідомості людини, в її усвідомленні і мисленні так неоднозначно інтерпретується, породжує стільки питань, весь час потребує свого семантичного перосмислення, семіотичного «переозначення», світорозумового перебудування і переконструювання буттєвісної світобудови у визначення її «дореальнісного» і «реальнісного» стану, а надалі – всього онтологічного процесу «становлення» і розвитку дійсності? Одна із відповідей полягає у *встановленні «передумов буття» та подальших умов його здійснення за різними «конструкторськими планами», «буттєпрограмами», семантичними і «семіотичними проектами».*

Основні сучасні «розгортки» буття в онтогностичних «конструктах» його «передумов» як «замислу буття» можна побачити у деяких «реальнісних ескізах» буттєактуалізації. А саме:

1). Представлення буття в «семіотичному просторі» його передумови як «екрана буття» [1, с.31]; тобто як деякої буттєвісної проєкції та «проєкційної розгортки» дійсності;

2). На цьому «екрані буття» реальна дійсність предстає у двох діаметрально протилежних модальностях – «поляриностях»:

а) в науковій «уявній теорії буття» на цьому «екрані буття» можна побачити «лише кілька прочерчених ліній»; вони вимальовуються на науково визначених «епістемологічних обмеженностях та на методологічних вимогах» – це лише «ледве намічені концепти», котрі описують лише «можливість існування», яке походить з «оперативних практик» деякого «актуального буття» на фоні «онтичних горизонтів» його реальних можливостей [1, с.27];

б) буття предстає як «артистичне творення», або процес розгортання «образності», що має яскраво виражений

«постановчий характер» і «стає центром референцій всього спектакля пристрастей» [1, с.30];

3). Подальша актуалізація буття, що предстає як «конструкція ескіза передумов» буття, котра виходить з того, що буття повністю «захвачує» і «поглинає» суб'єкта [там же, с.74]. Подібне відбувається таким чином, що буття своєю «понадмірною образністю» вводить суб'єкта цими понадобразними картинами у «транс» буттєсприйняття, і він намагається знайти роз'яснення цим «трансам сприймаючого і метафоризуючого світ суб'єкта» в якомусь зрозумілому дискурсі [там же, с.31]. В цьому дискурсі суб'єкт нібито встановлює «угоду між інтеросептивним і екстеросептивним». Проте через образно-трансформоване «транссприйняття» буття в подібній конвенційній угоді вже «віднині неприродний світ йде назустріч суб'єкту, але він сам (світ буття – ред.) об'являє себе хазяїном світу (як «світ-процес» – ред.)». Тобто суб'єкт лише «образно перетворює цей світ на свій лад», і вже в цьому перетвореному вигляді він предстає для суб'єкта як «світ здорового глузду», а через очевидності здорового глузду буття надалі і осмислюється та «стає світом для людини, людським світом» [там же, с.30]. Проте це не більше, ніж «входження у транс суб'єкта, що уводить його вдалину і перетворює його на другого суб'єкта» [1, с.29].

4). З цим *суб'єкт «роздвоюється» і він нібито «подвоює» себе в об'єктному бутті*, стає «буттєсуб'єктом». В такій якості він може «подвоювати» буття, вибудовуючи його за рівнями, мірами, видами, родами, вимірами тощо. Буттєвісне «роздвоєння суб'єкта» здійснюється у точній відповідності до передумов його «перших установок або того, хто є «виражаючим» (суб'єкт), а що є «виражаємим» (об'єкт, об'єктне буття) [1, с.26-27, 30-31].

5). Однак це не реальне суб'єктне чи об'єктне буття, а лише «перед-буття» у його «перед-умові». Тобто ще не

«сконструйоване буття» у предметних фігурах, формах і конфігураціях, яке ще не набуло своєї сенсибілізації і семантичності, а це лише «перед-чуття» буття у його «передначальній напрузі» («тенсивності»). Воно тільки «виплескується назовні – спалахує» внаслідок «поляризації того, що в цей момент перестає бути єдиним цілим», тобто «подвоюється» і стає «суб'єктом» і «об'єктом» [1,с.36]. Проте це тільки «прототипи» суб'єкта і об'єкта, що представлені в «прототипах актантів» у визначеннях «майже - суб'єкта» і «майже - об'єкта», а саме:

а) визначення «майже-суб'єкта» розуміється у його «протенсивності» або «направленості уперед» як зорієнтованого на дію «актанта» або діючого «персонажа, зобумовленого до дії» [1,с.36]; за А.Туреном, це є «народження суб'єкта як «дівця» в процесі «раціоналізації і суб'єктивізації» світу «світом об'єктивного розуму», який «підкоряється урядуванню лише самого розуму» [8,с.83,88-89]; «дівець» той, хто діє згідно «принципу самоконститування в якості суб'єкта», діє задля «поширення... власної свободи», виявляє «душу.., що протистоїть тілові», надає суб'єкту певний «сенс, який душа надає тілові усупереч...уприсутненню і нормам» умов існування, а з цим сенсом буттєіснування одночасно надає суб'єкту «самосвідомість», «інтроспекцію», «одержимість самоідентифікації», «чисте сумління» тощо [8, с.92-93];

б) визначення «майже-об'єкта» розуміється у «потенціальності об'єкта», це стан «до того, як «помістити» напруженого суб'єкта ...в об'єкти», котрі пов'язані «передчуттєвістю» і «тісною пов'язаністю друг з другом як суб'єкт для світу і світ для суб'єкта» [1, с.36]; подібним чином і виникає первинний суб'єкт-об'єктний «S-O зв'язок».

б). У цій первинній сенсибілізації буттєвісності в її первинних «фігурах-конструкціях» та у «первинно виниклих значеннях» суб'єкт-об'єктного буття відповідне «роздво-

ення суб'єкта» відбувається за такими послідовними станами процесуального «становлення буття» [1, с.36], а саме:

– поступова «накопичувальна поляризація енергії», що надалі веде до певної «поляризації того», що раніше було єдиним цілим, але в якийсь даний «момент перестає бути єдиним цілим» (і стає «поляризаційною роздвоєністю» та «нецілим» – ред.);

– виникнення позиційних «полюсів» внаслідок «поляризації енергії» і «знаходженн позицій» («обретение» – по рос.); це порушує неперервність і веде до «дискретизації полюсів», виникнення «дискретної перервності» і розривності існування світу «по ту» і «по цю» сторони «внутрішнього суб'єкта і зовнішнього об'єкта»;

– утворення «когнітивної проекції перервного», а з цим – суб'єкт-об'єктна «проективність» світу як розрізнення «суб'єкта стану» і «суб'єкта дії» («дієвця») у їх «роздвоєнні»; надалі здійснюється «вкладування суб'єкта дії» (як когнітивно «активного суб'єкта») в «зовнішній об'єкт» за 3-ма векторами його «суб'єктної дії»:

а) «вкладування в зовнішній об'єкт «суб'єкта стану» (суб'єктивація об'єкта) та «активізація» останнього до рівня «пізнаючого суб'єкта» («когнітивного суб'єкта»);

б) «вкладування об'єкта» в суб'єкта («об'єктивація» суб'єкта) і зворотно («суб'єктивація» об'єкта);

в) виникнення об'єктних «відносин з'єднання з суб'єктом» з «модалізацією станів суб'єкта» [1,с.36]: це «інтенційні відносини» з'єднуючої «направленості» суб'єкта на об'єкт і з'єднання об'єкта з суб'єктом, котрі як «з'єднуючі відносини» мають певний «інтенціональний результат», що ними «породжується»; в такому аспекті вони, як «породжуючі результат інтенції», представляють цей результат в таких двох основних інтенціональних конструкціях, а саме – а) в якості умов і передумов «бут-тереалізації» і б) в його «замислах» та «реальнісних ескі-

зах» (виділено нами) [9, с.67-73].

7). Створення первинних «інтенційних конструкцій» буттереальності в різноаспектних «інтенційних відносинах» суб'єкта і об'єкта. Серед них:

- каузальні конструкції як причинно-наслідкові або детермінаційні побудови;

- конвенційні конструкції за певними концептуальними узгодженостями;

- прості-складні конструкції в їх простих або «складних намірах» [9,с.67-70]; ними є, вочевидь, симплекс-комплексні конструкції;

- «уточнюючі» конструкції, котрі предстають як «перфектні в різних «розрядах» уточнень відповідно до «рівня конструкції» [9,с.65,70];

- рівневі конструкції в різних конструкційних формах інтенційної «розгорнутості» об'єкта в його «буттереалізації»;

- раціонально-дослідні конструкції [9,с.65,73-74]: вони створюються в суто дослідно-конструкційному аспекті як вищому форматі і статусі науково-дослідної конструкції.

8). Гносеологічна «дискретизація полюсів» у відповідній дискретній «полярності»; з цим створюється альтернатива «внутрішньо-зовнішнього» як передумова «проективного» творення світу на дискретному «екрани буття» в його перервності – це і є «проективний екран» дискретного «світу як перервності» [1, с.20]. В подібній «дискретній полярності» та «проективності світу» повністю змінюється раціональне осмислення світу суб'єктом на основі «раціоналізованій дискретності». А саме:

– питання про «об'єктність світу» предстає як «питання власної раціональності» такого «перервного світу»;

– всі концептуальні питання про «пов'язаність концептів» щодо «розірваності світу» вирішуються так, що вони предстають як «вибудовуючи її («раціональну» розірва-

ність світу) вверх» для того, щоб потім «зроблені виводи дозволили здійснити аналітично семіотичну дію вниз»; подібне є онтологічне «розширення» перервності світу «знизу-вверх» і зворотньо з максимально широким «форматом дискретності» (ред);

– виникає необхідність розробки відповідної «концепції трансформації» як «деякої абстрактної облишеної сенса перервності» та розуміння «трансформації як точкової тріщини» у безперервності;

– раціонально-аналітичне «розложення безперервності» на сегменти станів, що визначаються виключно «здібністю до трансформації»; смисловий горизонт виникаючий за подібною інтерпретацією, – це горизонт світу перервного або того, що «членується»;

– за подібними «передумовами» буття в класичній науці вибудовується «теоретична конструкція» буттереальності як «перервного світу»; на цій основі створюється «епістемологічна модель», в котрій моделюються «відносини між пізнаючим суб'єктом як оператором та елементарними структурами як уявленнями пізнаваного світу»;

– в збудованому подібним чином «перервному» суб'єкті – об'єктному світі «суб'єкт теоретичної конструкції є компонентним лише у питаннях знання»; це знання виявляється на основі його «категоризації шляхом дискретизації смислового горизонту», тобто утворення «дискретного знання» в аспекті його «дискретного смислу»;

– з цим з'являється і «дискретний суб'єкт», котрий як «перервний суб'єкт» («неповноцінний» – ред.) *предстає некомпетентним у питаннях, що стосується буття, його умов і передумов, виникнення буття з безперервності та його представлення як «безперервного буття»;* навпаки *«дискретний суб'єкт»* уловлює тільки дискретну, перервну «проективну», часово-просторову, «розірвану» та невідомо з чого виникшу «явлену» буттереальність.

9). Онтологічна «дискретизація суб'єкта у «дискретному бутті». В цьому «акті роздвоєння» дійсності фіксується дискретність і перервність світу у їх «внутрішньо-зовнішній» репрезентації. Подібне відбувається наступним чином:

а) дискретність і «роздвоєння» суб'єкта «по ту сторону» внутрішнього світу суб'єкта у зовнішній світ «потустороннього» об'єктного буття;

б) одночасно «по цю сторону» самого «іманентного суб'єкта» остається не «безперервний суб'єкт» у його цілісності і холистичності (в якості «хोलістичного суб'єкта»), а «трансформований суб'єкт», що знаходиться у «трансі сприйняття» дискретно-перервного «зовнішнього світу»; подібне і відбувається суб'єктивно саме у «трансі сприйняття» зовнішньої буттеоб'єктності «транс-свідомістю» суб'єкта; тобто його суб'єктивною свідомістю, що знаходиться у трансі, котра метафоризує, викривлює, рефрактує-дефрактує, трансформує у стані самогіпнозу, а з цим – змінює свою цілісну суб'єктність на «суб'єктум», а свій внутрішній світ «суб'єктума» на «буттеоб'єктність», зовнішній «об'єктум».

10). Сенсибілізаційна дискретизація суб'єкта. Тобто «хोलістичний суб'єктум» внаслідок суб'єкт-об'єктної дискретизації сущого починає метафоризувати і подвоювати себе почуттєво, на «внутрішні почуття» («внутрішній голос» інтуїції та «перед-чуття») і «зовнішні почуття» в «потрібному аспекті» транс-сприйняття «об'єктивного світу», а саме:

а) зовнішнє відчуття-чуття (ощущение – по рос.): це «відчуваючий суб'єкт, котрий «відчуває» деякий «зовнішній світ» у своїх почуттях, але тільки «певним образом»; тобто в метафоричних образах-формах зовнішнього світу, котрі метафорично-образно-морфологічно зобумовлені смислами і значеннями об'єктів зовнішнього буття для вла-

сного життя; тому ця метафоріка носить семантико-семіотичний характер, предстає як смисло-значенева «метафоріка образів» і форм транс-сприйняття буття активною суб'єктом «зовнішнього світу»; це його «зовнішні» пристрасті, страх, «епістемологія пристрастей» у вигляді «екстеросептивних фігур», що «інтеріорізуються» та як «образність представляються як певний спосіб мислення суб'єкта» [1, с.24, 32]; таким чином перед нами предстає вже *зовнішньо-відчуваючий «екстеросептивний суб'єкт»* метафорично екстерналізуючий суще у його зовнішньому вигляді та в транс-сприйнятті «зовнішнього світу»;

б) внутрішня чутливість-почуттєвість (чутство – по рос.): це *«почуттєвий суб'єкт»*, котрий є чутливим до свого «внутрішнього світу» у своїх внутрішніх почуттях; але вже не «певним образом» чи понятійно, не «роздвоєно» чи «метафорично», не в певних формах чи понятійних визначеннях, не в логічних формулюваннях чи раціональних судженнях, не в «картинах світу» чи уявах-уявленнях, а саме унікально-цілісним, безперервним, «непонятійним способом» і взагалі «поза-формологічно» (аналог такої внутрішньої почуттєвості – це «нірвана», «світ-без-форм»); подібне може інтерпретуватись таким чином:

– як «наведення» образності «продуктивної уяви»; вона образно конструюється з певних «конфігураторах», фрак-талах, «фантазмах» і «фантазм-композиціях», котрі можуть нести «метафоричну модальність» зовнішньої дійсності у неадекватних і викривлених «фантазмах»; тобто це потребує «вихода у зовнішність» та її певного «морфооб'єктного конструювання»;

– як холістичне представлення холістично-нероз'єданого, нерозрізненого, позаобразного, позапонят-тевого і *первісно-цілісного «холістичного суб'єкту»*; він є імманентним «внутрішньому світу», суб-об'єктом влас-ної ментальної «суб-станції» та її «ментального субста-

нтива» як внутрішньої «холістичної менталосфери» в доінтенційному існуванні; подібне не потребує «вихода у зовнішність», а є наявним тільки у внутрішньому «інтенційному світі» в собі існуючого «внутрішнього суб'єкта»;

– інтерпретування в певний «семіотичній означеності» та однорідності «семіотичного існування» суб'єкта і об'єкта в їх первісній спорідності, єдності і тотожності; це можуть бути самі різні «способи семіотичного існування» з широко роздвинутим «онтичним горизонтом» буттереальності через різні «семантичні вісі», «семіотичні універсалії», різнонаправленість онтично-онтологічного процесу як безперервного в його «однорідній інтерпретації» за конфігурацією «суб'єкт, об'єкт і з'єднання» [1, с.20-22, 55].

Таким чином, перед нами предстає **внутрішньо-чутливий «інтеросептивний суб'єкт»**, імманентно інтерналізуєчий суще у його внутрішньому вигляді в почуттях «внутрішнього світу» цілісного «холістичного суб'єктума» або через «семіотичні універсалії» однородно-безперервного «семіотичного існування» в первісній суб'єкт-об'єктній єдності суцього. Це дає можливість побачити, що внаслідок «розщеплення» єдності і цілності **«холістичного суцього»**, його зовнішньо-внутрішньої дисипації і «реальної ентропії» у фізичний світ (з синерго-метафізичної метареальності) виникає «парадоксальна ситуація» з феноменом *«роздвоєності-подвійності»* як самого «суб'єкта у його «екстеросептивній-інтеросептивній буттєвій «екстерналізації-інтерналізації», так і суб'єкт-суб'єктній «роздільності» світу. Між «інтеросептивним суб'єктом» («інтерналістом-інтровертом») і «екстеросептивним суб'єктом» («екстерналістом-екстравертом») встановлюється «специфічна» та «екстремальна ситуація», що характеризується напругою «форічної тенсивності» або «тривожної напруги» суб'єктної «роздвоєності» у «спектаклі пристрастей» (phobie – форія,

пристрасть) з «онтичним горизонтом» різноманітних «форічних симулякрів» [1, с.30, 31]. На «епістемологічному рівні» суб'єктного осмислення того, що «прагне до єдності» з відповідними «науковими інтерпретаціями» об'єктної «концепції всесвіту» подібна напруга «форічної тенсивності», зняття напруги або її сублимація досягається способом «зовнішньобуттєвісної розрядки» енергетично-форічного «розрядження в буття» з одночасним «зняттям» внутрішньої напруги форій і дисфорій, пристрастей та ментально-інтенцій напруг, їх трансформації-сублимації у зовнішні тенси буттенапружень. Подібне здійснюється наступним чином:

(1) – створення «місця угоди між інтеросептивним та екстеросептивним» зі зняттям напруги» та одночасним визнанням особливих «способів семіотичного існування»; це відповідні «семіотичні форми», котрі можна «ієрархізувати» і представити як «різні стадії»: «потенціального», «віртуального», «актуального» (актуалізованого), «реалізованого» семіотичного існування через певні «семіотичні дії»; внаслідок подібних «семіотичних дій» напруга «форічної тенсивності» «розряжається» з утворенням «однородного семіотичного простору» [1, с.22,30];

(2) – в подібному однородному і недискретному, «зв'язаному» і з'єднаному «семіотичному просторі», що «інтерпретується як «безперервний», виникає «нитка інтерсуб'єктивної довіри» або «пропріосептивність», котра «виражає і заявляє про себе як глобальна почуттєвість» [1, с.30]; за нашою концепцією, це та «флексосептивність», котра породжує-конструює людську антропочуттєву «рефлексосептивність», формує «умовні» та «безумовні» рефлекси, котрі суб'єктом функціонально не оперуються, проте повинні підлягати контролю та осмисленню в *сигніфікаторах інформаційної свідомості, сигніфікаційно оперуватись ноомисленням в ментальних процесах трансформативної ре-*

конструкції і креативної реалізації [10, с.235-236];

(3) – виникає особливий «семіотичний дискурс», що описує як зовнішні феномени об'єктно-подвоєнного буття, так і внутрішні «імманентні структури» цілісного «імманентного суб'єкта»; в подібному внутрішньо-зовнішньому дискурсі він долає (трансформує, з'єднує, інтегрує, синтезує) «форичні стимулятори» з пристрастей, емоцій, «форій» та інтерналізує-екстерналізує «фізичні симулякри», що виникають «по ту сторону суб'єкта – «вітальність», «енергетика», «необхідність» і «випадковість», «наукові інтерпретації», «маніфестація смислу», включаючи і «сенси буття» [1, с.22-31].

(4) – в семіотичному дискурсі» вибудовується і конструюється первісне та нероздільне «семіотичне існування» суцього; у своєму первісно-цілісному стані воно має тільки своє імманентне «імпліцитне буття» (без «розуміння буття» в «експліцитному понятті), коли воно, за М.Хайдеггером, розглядається ще «до-онтологічно», а «буття береться як суще», без «розрізнення буття і суцього» [11, с.117, 454]; тобто, коли ще не вироблена «концепція об'єктивного суцього (conceptus for malis entis), а «об'єктивне» виникає у «відповідь на схватування» того, що «лежить напроти», «проти-лежить» як схватуємо, як «внятий об'єкт поняття», «як саме по собі мислиме в понятті в якості його змісту або, як ще говорять, – значення»; вони маютьесь тільки «у понятійній інтенції» інтелекту (intention intellect), або екстенційно в «номінальних значеннях» певного «способу бути» суцього (ens), що фіксується в «моментях існування» (existential) [11, с.118, 119].

(5) – це є таке «об'єктивне», «експліцитне буття», котре в намаганні з'єднати його з «суб'єктивним», «імпліцитним буттям» конструктивно і породжує симулякри в якості «моделей реального без першопричини та без реальності» [12,с.6]; за Ж.Бодріаром, це лише «знаки реального», замі-

на реального знаками реального: це «його оперативної копії», знаки «метастабільного сигнального механізму» («програмованого й бездоганного»), створення знакових «моделей симуляцій», «симуляторів», «мініатюризованих чарунок, матриць і слоганів, моделей управління»; все створене подібним чином «фактично це вже не реальне», а «лише операційне, переходить у простір, викривленість якого не збігається ні з викривленістю реального, ні з викривленістю істини» [12, с.6, 7];

(б) – відтак, з конструюванням стимулякрів буття воно стає «роздвоєним буттям» з «роздвоєним суб'єктом»; з цим настає епоха або «ера симуляції», що «відкривається...через ліквідацію всіх референцій» та через перехід до «ірреферентності образів» буттєвісно «гіперреального під прикриттям уявного» [12, с.7-8]; «віднині симуляція охоплює всю будову репрезентації, котра сама стає симулякром» в симулятивних «образах світу», на основі чого виникають «послідовні фазні формування симулятивних образів симулякрів» [12,с.12-13]; серед них можна визначити наступні «фазні образи» викривленого «симулятивного світу»:

– образ виникає як певне «одкровення», котре є нібито «відображенням глибокої реальності»; подібний образ є «доброю відмінністю» від інших і його репрезентація належить до порядку таїнства»;

– образ, що «маскує і спотворює глибоку реальність» є «спотворений образ», і тому він є поганою відмінністю» та належить лише до загального «порядку псування»;

– образ, який «маскує відсутність глибокої реальності» є ілюзорним, проте він лише «грає роль видимості» і тому належить «до порядку чаклунства» [12, с.12, 13]; це «уявлений образ» ілюзорного буттєіснування (онтологічно «розщепленого» у «подвоєному» суб'єкті);

– образ, котрий «позбавлений зв'язку з будь-якою реалі-

льність»; він «належить аж ніяк не до порядку видимості, але до симуляції» [12, с.12-13]; це «сумулятивний образ» як деякої моделі «світу симулякрів»;

– образ, що є «чистим симулякром самого себе»; він з'являється внаслідок «прецесії симулякрів» – це не більше, ніж «наше фантастичне оповідання» [12, с.6-12]; тому це «фантастичний образ» деякого фантастичного світу.

М.Хайдеггер пропонує змінити характер інтерпретації сприйняття людиною буття і розрізнити «відмінність сприйнятого (антропосуб'єктом – ред.) від наявності наявного (суцього і буття суцього – ред.); Тоді «про сам акт сприйняття можна сказати «він єсть». Але він єсть як «дещо суще, спосіб діяльності, що здійснюється сущим Я, дещо дійсне у дійсному суб'єкті» [11, с.64]. Однак це «дійсне в суб'єкті ніяким образом не є дійсністю об'єкта», тому що «сприйняття як акт (як «сприймаємо») не може бути ототожнене з існуванням». Саме «сприйняття – не є існуванням, воно – є те, що сприймає існуюче, наявне (робить його наявним – ред.), є те, що співвідноситься зі сприйнятим» [11, с.64]. Але «сприйняте у сприйнятті» не можна «ототожнити з сприйнятим існуючим», а тому потребує іншого тлумачення розуміння «суцього», «існуючого» та «буття».

На подібних висхідних онто-феноменологічних засадах вже можна розробляти відповідні методологічно-базисні конструкції «безперервного буття» як дійсного і континуального єдиного, бо тоді відкривається дійсна можливість з суб'єкт-об'єктної реалізації раніше виявлених передумов та умов інтелектуально-раціональної реконструкції буттевісних засад світу за стандартом ТКСР. А на основі цього – можливість розробити Семіотичний і Ноосферний проекти існування світореальності у її континуальній недискретності і безперервності. Тобто представленої в існуванні недискретної безперервності і континуально-нерозривного «ноо-

реалогнозиса знань» в їх суб'єкт-об'єктній єдності в ноосферному мисленні і пізнанні. Це реальносно-актуалізована і континуально реалізована *«ноосферна єдність світу»* в єдиній ноосферній реальності (багатомірної і багатовимірної) як *ноо-реалогнозиса «універсальної континуальноності»* та всезагального онтогносеологічного руху знань. Провідником цього всеєднісного і всезагального руху і виступає «єдиний антропосуб'єкт», що оволодів ноосферним мисленням і ноо-знанням в якості homo universalis.

7.2. Онтологічна реконструкція буття та перехід від суб'єкт-дискретних декомпозицій до континуально-безперервної світореальності

Контент: методологічно-базисні засади онтологічної реконструкції буття і перехід від його дискретних декомпозицій до суб'єкт-об'єктної єдності онтогносеологічних процесів недискретної безперервності, нерозривності континуальній екзистенційності і в композиційній конструкції холистичної ноо-буттєвісної світореальності

Щоб досягти ноосферної єдності світу, суб'єкт пізнання повинен особисто стати «єдиним антропосуб'єктом» і репрезентувати себе у світі у нерозривній суб'єкт-об'єктній єдності буття і мислення. Для цього і необхідно здійснити онтологічну реконструкцію буття з переходом від його дискретності до композиційної конструкції холистичної і континуально-безперервної світореальності. З цього приводу М.Хайдеггер пропонує дві основні «буттєвісні конструкції» світореальності, котрі він створює на засадах розробленої ним феноменології буття. Це «буття як існування», і «буття як Dasein», виходячи з таких 2-х їх конструктивних співвідносностей.

1) Буття як існування і буттєвісна екзистенція: це – така екзистенція, що «пророщується» буттям і предстає як буття, що її «екзистує». У подібній конструкції необхідна наявність буття у вигляді екзистенції, що може сприйматись («екзистенціальним суб'єктом» – ред.) в аспекті суб'єкт-об'єктної співвідносності «абсолютного полягання» (буття – ред.) і його «сприйняття» (суб'єктом – ред.) у 2-х основних «буттєвісних конструкціях» [11, с.57]:

а) в конструкції *«актів сприйняття» буття як існуючого «по ту сторону суцього» або чогось «зовнішнього», що є «сприймаємим» та існує як «сприйнятність» того, котре існує саме по собі як «наявність наявного»* (виділено нами) [11, с.64]; в такому разі необхідне «онтологічне прояснення сприйняття» як свідомісного феномена, котрий феноменально «буттєіснує» в самому внутрішньому «буттєвісному устроєнні сприйняття», що є буттєвісне «сприйняття взагалі» або «самонаправленість на сприймаєме» (яким є «буття взагалі» – ред.); але «буття взагалі» може бути представлено і як «онтологічна сутність» буття, котре в такому разі може стати тільки «онтологічною сутністю сприйняття» [11, с.67, 77-78];

б) друга *«буттєвісна конструкція»* – це «внутрішнє полагання» суб'єктної «інтенційності і трансценденції» вже «по цю сторону» суцього як чогось «внутрішньо-суб'єктного»; подібна «трансцедентна інтенційність» існує як «сприйняття чогось» вже не в загальному, а в «в вузькому смислі» в якості конкретного «феномена інтенційності» або «intentio»; і одночасно як «направленість на оволодіння специфічним «до-чогось» («к-чому» – по рос.), що стає «відношенням» або направленості «на-щось» («на-что-то» – по рос.) вже в іншій «направленості» як «intentum», котра стає конкретно-«специфічною направленістю» на «онтологічну сутність покладання»; вона ж, за М.Хайдеггером, буттєвісно конструється по-іншому та

«онтологічно ґрунтується на фундаментальному устроєні Dasein» [11, с. 77, 81-82].

2). Буття як Dasein як рух – становлення від сущого до існування; буття Dasein конструюється за «буттєвісним складом сущого» у відповідних поняттях і тому «приналежить» до цих понять, а понятійно предстає як «щось – буття (essentia)» або буття «в нерозгорнутості» сущого в існуванні як «існуючому бутті»; але одночасно буття Dasein предстає як «буття-в-наявності (existentia)» або «розгорнуте» буття з сущого в наявне існування, а всі вони «виробляють відношення Dasein до сущого» у «скритному горизонті понять essentia і existentia» (11, с. 108, 149). Таким чином *Dasein* – **це здібність сущого бути буттям, представати у своїй наявності як буття**. І, «оскільки Dasein екзистує... суще, для якого у його бутті діло йде про здібність бути» Dasein, воно є «щось таке», котре існує «заради самого себе». Тобто у своїй «власній здібності бути» буттям в різних essential і existentia [11, с. 419-420]. А саме, представати як буття в таких основних «екзистенціальних здібностях» бути буттям:

◇ «гуг-буття» і «ось-буття-рядом» (Mitdasein);

◇ «ось-буття» і «спільне буття з іншими»;

◇ Dasein як бути «заради здібності буття один з іншим» через «спільне буття з іншими» («розгорнутих» в існуванні «інших сущих» – ред.);

◇ буття як «Dasein, що «екзистує заради самого себе» може екзистувати сутнісно, а тому воно «екзистує суттєвим образом заради самого себе»; «ціль фактичного Dasein складається виключно і в першу чергу, щоб піклуватись про себе», бо воно виключно існує «заради самого себе» як «фактичне Dasein»;

◇ проте це умовне протиріччя існування «заради себе», бо «Dasein устроєно так, що воно може бути рядом з другим Dasein та воно може «вступити в екзистентне за своєю

суттю відношення з тим, хто для нього є інший»; тому це «спільне буття з іншими», котре відкриває «можливість виступити із цього буттям-друг-з-другом до об'єктивного світу, до речей», і це здійснюється «покуди є Dasein, тобто покуди він екзистує (existent ist), мається світ» [11, с.420];

◇ Dasein є одночасно і «начальне», і «існуюче» буття; тобто є «буття з підручним і наявним», а тому воно первісно-визначально є «буття для себе», «самобуття», «ось-буття», «Dasein есть ось-тут» і при цьому одночасно воно екзистенційно є «начально-буття з іншими» в наявному «спільному існуванні» [11, с.421, 422];

◇ Dasein як «здібність» і «буттєвісна здатність буття»; виходячи з цього, Dasein у своїй «здібності бути» існує не тільки для себе або Dasein як «здібність», але й існує для сущого і світу, є «те-для-чого» існує суще і світ» з відповідним «фундаментальним устроєнням Dasein» як «буття-у світі»; з такою фундаментальною «здібністю буття-у світі» воно тоді одночасно і «рівно визначально» екзистує як «власне буття» («самобуття»), так і «буття з іншими як «буття - при - внутрішньо - світовому - сущому»; за подібною здібністю-якістю й виникає «світ, всередині якого виходить назустріч суще», що має між собою «екзистентне сполучення» («сообщение» – по рос.), а також «можливість для одного Dasein ділити з другим (Dasein – ред.) один світ»; в такому «бутті-друг-з-другом» суще через Dasein «розмикається» і «розкривається» в бутті, а з цим – відбувається загальне «розмикання світу» з інтерсуб'єктивним посвідченням цього факту як «достеменного» для «інтерсуб'єктивного обґрунтування погодженості в розумінні світу» [там же, с.420, 421];

◇ Dasein у своїй «погодженість» з «іншими Dasein» набуває силу «значимості»; це розуміється у тому сенсі, що «значимість (буття у його розумінні «значимого буття» –

ред.) стає структурою того», що «ми називаємо світом у строгому онтологічному смислі» або «само-розуміння буття» у сенсі, що «само-розуміння єсть розуміння ось-буття» [11, с.41-420].

3) **Конструкції Dasein, що інтерпретуються як Dasein у різних значеннях «онтологічного розуміння» буття.** Серед подібних «онтологічних значень» буття можна виявити такі основні аспекти його розуміння:

- «відношення Dasein до суцього» з подальшим розрізненням «буття і суцього» та «онтологічною диференціацією» буття при «опредмеченні суцього» [11,с.149,452,455]; тобто суще може екзистувати-породжувати саме різне буття і його «диференційній різноманітності», дробності та розлогості;

- «екзистенційне устроєння Dasein», що необхідно веде до «полагання суб'єкт-об'єктних відносин»; подібне «екзистенційне полагання» з'єднаності суб'єкта і об'єкта в бутті через Dasein необхідне для того, щоб «схватити екзистенційну вибудову «устроєние» – по рос.) розуміючого буття при суцьому», тому що без конструкта «екзистенційності» зостається онтологічно невирішеним питання як «відносно способів буття суб'єкта», так і «відносно способу буття того суцього, котре можливо, стає об'єктом, але не обов'язково повинно ним стати» [11, с.219, 223];

- «саморозуміння Dasein як відображення» речей, що «походить від речей» в їх повсякденному існуванні або «повсякденне саморозуміння Dasein» [11,с.224]; це «зовнішня «спрямованість Dasein на світові феномени та явища, а не на суще, тільки на певне буттєвісне «відображення» суцього»;

- інтенціональна «самоспрямованість на суще» через intention (загальноінтенційна направленість) та intentum (конкретно-специфічна інтенція) на засадах «розуміючого буття»; в такому аспекті Dasein сам себе направляє, «само-

направляє себе на суще», стає «центром промінь-акта» своєї внутрішньої «інтенціональності як самонаправленості», коли «інтенційному відношенню приналежить розуміння того сущого, з яким це відношення співвідноситься» [11, с.224, 225]; подібним чином Dasein інтенційно зв'язує суще і буття;

- є ще одна, вирішальна «конструкція Dasein» в його фундаментальних «онтологічних значеннях». Це **трансценденція Dasein**, коли не суб'єкт «трансцедентує» і не речовий «об'єктний» світ «впливає» на суб'єктне сприйняття («транс-сприйняття»), а сам Dasein «трансцедентує» з відповідної «транспозиції Dasein у напрямі речей. Тобто *це така «самонаправленість Dasein» і його «самонаправлена інтенція», коли Dasein не «екзистує», а «трансцедентує», бо без нього не існують «не речі у протилежність Dasein», а те, що він сам «трансцедентує – це речі, предмети*». Таким чином він трансцедентує все те, що для «самоDasein трансцендентно у строгому смислі слова», а сама Dasein «трансценденція – це фундаментальне визначення онтології структури Dasein» [11, с.230];. І тоді все те, що Dasein породжує, «трансцедентує», «конструює-творює» з сущого та при опредмеченні сущого у буттєвісні «об'єктні форми» – це його «фундаментальні» онтологічні складові. В подібному розумінні «Dasein самотрансцендентний» сам собі, його «самотрансценденція... робить можливим екзистування у смислі відношення до самого себе як сущого», саме «опредмечення буття можна здійснити, тільки приймаючи до уваги трансценденцію», коли є наявним відповідний «трансцендентальний горизонт» буття сущого. Цей «трансцендентальний горизонт» розкривається в процесі опредмечення сущого у бутті відбувається у «напрямі часовості», темпоральності, «бутті-у-часі», «інтерпретації Dasein у напрямі часовості та експлікації часу як трансцендентного горизонту у питанні про буття», чим, за М. Хай-

деггером повинна займатись «трансцендентальна наука» і «темпоральна наука» з «трансцендентним горизонтом» (підкр.нами) [11, с.460]. За нашою концепцією, подібний «трансцендентальний горизонт», максимально розкривається, коли «самотрансцендентність Dasein» має у своїй фундаментальній основі «менталізоване суще» з відповідним **«ноосферним горизонтом» ноо-буття**.

4). Феноменолічна інтерпретація буття через «основні способи буття». За М.Хайдеггеом, їх два – це «суть буття природи (reх extensa)» і «буття розуму (reх cogitans)» [11, с.72]. При всьому «розмаїтті способів буття» воно завжди предстає у «єдності поняття буття взагалі», тому що «reх cogitans і reх extensa осягаються єдинообразно...у смислі буття-виробленим» з сущого, з наявності «сущого, відмінного від Dasein» або як «деякого більш первісного поняття буття», «буття сущого» [там же, с.219]. Тоді «буття того сущого, яким є ми самі», виступає «буття в сенсі буття – виробленим як горизонт розуміння особистості в якості кінечної духовності субстанції» [11, с.209, 219]. За нашою концепцією, це «абстрактно-свідомісний перехід людського мислення» до вищої «ментальної здібності субстанційного пізнання», а потім – до розвитку «ментальної здібності духа-суб'єкта» досягати «ноуменального пізнання» [13,с.137, 153, 172]. У М.Хайдеггера, це «суб'єктивність суб'єкта» як «розрізнення природи і духа, відповідно – субстанції і суб'єкта», де суб'єкт предстає як «Я – мисль», «Я – зв'язую» і тому «Я єсть фундаментальна онтологічна умова, тобто трансцендентне», що мислить і зв'язує [11,с.176, 177, 182]. В нашому аспекті – це є **ноо-зв'язок сущого, сутності, реальності і буття, що розкривається через багатовимірне мислення ноо-суб'єкта**.

5) Буття є те, що має «часовість» і «подовженість у часі». Під цим розуміється «темпоральність», «екзистенційна часовість», «екстатична темпоральність», «тут-час», що ви-

никає з «екстатично-горизонтальної часовості» [11, с.369, 375, 380]. Час онтологічно необхідний для буття, тому що при «опредмеченні суцього» виникають «структури буття», а з ними і відповідні «способи буття» (з їх різною «буттєвісною конструкцією» – ред.), «онтологічна диференціація» буття в його «експліцитній» виявленості через «часовість», «часовість часу» у самому буттєвісному існуванні та в «екзистенції Dasein» [11, с.321, 452, 454, 455]. За нашою концепцією, простір і час у бутті може носити умовний і відносний характер, а «подовженість» і «структурність» буття виникає в разі Онтогенезису суцього та «онтологічного руху» до Єдиної реальності всього суцього» [14, с.409, 460].

Головна проблема, що виникає в інтерпретації «буття у часі», співвідності «буття і суцього», «буття суцього» в його «до-онтологічному» стані та в стані «до-буттєвісної опредмеченості» в «об'єктних формах» буття, – *це проблема розуміння і представлення суцього у його первинності та буття суцього, коли воно знаходиться у первинно «безперервному» стані і ще не має «перервності».* Тобто «формності», «об'єктності» буттєвісної семантичності, суб'єкт-суб'єктної «роздільності» та суб'єктної «подвоєності» в зовнішньо-внутрішній «модальній диспозиції», а в «первобутті суцього», «суцьому первобутті» представленні тільки «імманентні структури» суцього. За Ж.Бодріаром, якщо подібну безперервність помислити, то дискретність перед нами предстане як «пустеля самого реального»: карти, коди, «моделі симуляції», симулятори і симулякри, «гіперпростір без атмосфери», «оперативні копії», «знаки реального», матриці, «гіперреальне» в «божевільних проектах картографів» та в їх «божевільних уявах» про «безсмертні копії», що «очищені від своєї смерті», а одночасно і «від свого життя» [12, с.6, 7, 20]. Метафізику часто звинувачують в тому, що вона заперечує «живе» буття і буттєвісне існування світу. Однак в даному випадку, за Ж.Бодріаром,

повністю «зникає ціла метафізика» у своєму метареальному існуванні: «дзеркальне й дискурсивне», «сутність й видимість», «реальне та його концепти» зникає навіть «уявна рівнооб'ємність» і все «зтягується» у «мініатюризовані чарунки» [12, с.6]. Відбувається повна «дифракція моделей» та їх «самодифракція» внаслідок «впорскування» та «розпилення за допомогою коду», людина поглинається небуттям і піддається «звабленню...чарам смерті». Вона починає знаходити сенс «в самому небутті», а буття набуває «ефекту дистанціювання від свого марення», коли людина говорить собі, що це їй сниться». В цьому «сні – марені» вона поглинається «гіперреальністю» небуття», і цей небуттєвісний «гіперреалізм становить складову частину кодової реальності» [15, с.120, 124, 125].

З цих причин і виникає необхідність «нового конструювання», реконструкції і «переконструювання» буття, бо його подальша «небуттєвісна реалізація» і представлення у викривлених в концептах «перервного світу» веде до втрати самого буття, його зведення до максимально «дискретизованого «не-буття», до неіснуючої «гіперреальності» симулякрів, що є «пустелю реального» і суб'єктивним «маренням» про неіснуюче. А згодом – веде до «розпаду» самого суб'єкта та його перетворення на симулятивного «дискретного суб'єкта», «антисуб'єкта» і «несуб'єкта». Тотальна «дискретизація» буття як «перервного світу» веде до його «деструкції і реконструкції» (Ж.Дерріда), і ця «реконструкція» є лише «вказуючою на відсутнє». Бо буття з «відсутністю» суцього в бутті – не більше, ніж «метафора». А її «метонімією», «матрицею являється визначення буття як теперішнього (присутнього)», в «самому-собі існуючого буття» навколо певної «основи, принципа, центра» для «позначення інваріантів присутності (eidos, arche, telos, energeja, aleteia, Essenz, Existenz, Substanz, subject)», що «інваріантно» виявляють себе в бутті через

«закон присутності» [6, с.132,134, 136]. У Ж.-П.Сартра – це «буття-в-собі», що онтологічно є «ніщо» і як «безпосередня структура для себе» має або «буття-для-себе», або навпаки, предстати як «буття для іншого» [16, с.30,131,325]. Суб'єкт при цьому «розпорошується» з крайніх і альтернативних позицій або бінарностях від «трансцендентальної свідомості» (у Е.Гусселя) до «несвідомого» (у З.Фрейда). «Бінарне протиріччя» між ними долаються через «відмінність почуттєвого та інтелегібельного», почуттєвого і позачуттєвого в «знаках буття». За К.Леві-Стросом, подібне є можливим «у сфері знака», в «трансцендентально одночасному», «трансцендентальному сигніфікаті», що дозволяє «розігрувати безкінечний обмін знаків» [6,с.132, 136, 137]. Тоді через «знаковість» та «означеність» буття (семіотичність) долається онтологічна дискретність об'єкта і суб'єкта як «різниця між буттям і суцим» та їх «онтично-онтологічна різниця» на основі «самототожності самому собі» [6, с.133, 136].

На подібних реконструктивно-трансформаційних засадах відкривається можливість налагодити *конструктивно-онтологічний коннект-процес, пов'язуючий буття (як «розуміюче буття») з «світом перервним» і «світом безперервним» через одночасне «семіотичне існування» з'єднаних в онтично-онтологічних «горизонтах» відповідних «семіотичних універсалій» одночасно «реального» і «уявного», «означаємого» і «означаючого» («первоначально означаючого») на основі «постулату про однорідність семіотичних форм» [1, с. 22-24]. Онтологічні операції подібного з'єднання суб'єкта і об'єкта в їх *недискретній «суб'єкт-об'єктній конструкції» «безперервного світу»* здійснюються через встановлення «однорідності інтеросептивного та екстеросептивного в пропріосептивне». Це й «утверджує формальну рівновагу між «станами речей» і «станами душі суб'єкта» у відповідному «семіотичному вимірі однорідного існування», що здійснює *«суб'єкт-**

оператор» [1, с.25, 26]. За нашою концепцією, – це *ноо-суб'єкт*, що безперервно конструює ноо-реальність у єдності (і всеєдності) ноо-буття і ноо-мислення у 4-5-му онтологічному вимірі ноосфери і космонооса. Але операційно ноо-суб'єкт і суб'єкт-оператор діють за однією і той же «направленістю» Dasein – це направленість, котра є «рекурсивною динамічною орієнтацією», коли «направленість уперед єсть зворотньою» («зворотньою трансценденцією», «зворотньою рефракцією», «зворотньою випереджальною афференцією» – ред.), тобто стає рекурсивною суб'єкт-об'єктною «зворотньою взаємопов'язаністю». Але такою, котру «понаддетермінує («інтенціює» – ред.) сам «суб'єкт-оператор (суб'єкт вимоги), а єдиним співвідносним до нього «об'єктом» є той, що він сам собі пропонує в ході цієї вимоги» [1, с.55, 56]. Тобто «суб'єкт-оператор» є той, хто «здібний виробляти первісні артикуляції значень», конструювати їх в безперервному «процесі означування як...управління умовами виникнення і «досягнення» значень», включаючи здібність сконструювати і «побудувати ескіз передумов, передуючих виникненню умов у власному смислі слова» [1, с.27]. Це можуть бути такі первісні «передумови» буття, що надалі *стають його обов'язковими «умовами», «кондиціями», визначають «кондиціональність» буттєвісного існування за даними умовами*. Подібне й здатний фіксувати «*до-буттєвісний суб'єкт*», коли сама «конструкція буття» як «перервності» та співвідносному йому «світу перервного» ще конструктивно відсутня. Як відсутній і сам «суб'єкт», що є породженням перервності, «роздвоєності» єдиного і безперервного стану світу в дуальності «світ-суб'єкт» з подальшою «роздвоєністю» і самого суб'єкта в дуальній репрезентації «суб'єкт-об'єкт». Таку «онтологічну ситуацію» і повинен зафіксувати «суб'єкт-оператор» імманентно-інтенційно, тобто в режимі споглядання «внутрішнього суб'єктума» як деякої «дооб'єктної реальності» (первісно-висхідної) в інтенції до

зміни «направленості» цього внутрішньо-трансцендентальності споглядання-саморефлексії на «зовнішнє сприйняття» об'єктного «світу речей». Цей «світ речей» об'єктної буттереальності виявляється шляхом «оптичного телескопування» імманентним суб'єктом «зовнішнього світу» в його «феноменальності», «об'єктності», «розрізненості» і «речової дискретності» в найрізноманітних «предметних формах». Їх і повинен побачити та збагнути «суб'єкт-оператор» своїм «внутрішнім зором», своєю «первинною сенсорністю» і ментальністю, що дозволяє первинно осягнути та смисло-означити відкриваючийся «дивний зовнішній світ». Подібне робить і дитина у своїй підсвідомості при народженні і первих роках свого «дитячого буття».

Але «суб'єкт-оператор», щоб здійснити такого роду «онтологічну операцію», повинен зафіксувати в собі певні «стани душі» і відрізнити їх від «стану речей». Ці «стани» вкрай «трудно інтерпретувати», тому що існує різна «модальна компетенція» людей як суб'єктів, котрі модально «піддається різним трансформаціям» в залежності від «стану душі» відповідно до «компететного» суб'єкта. Тому й потребується його визначення як «компетентного суб'єкта», що розрізняє власні «душевні стани» (духа) і «стани речей» у їх співвідності та у «внутрішньо-зовнішній» духовній і «душевній дії». Це дозволяє «заново інтегрувати («стани речей» і «стани суб'єкта» – ред.) у внутрішньо однородний простір останнього» [1, с.25]. Але що він собою представляє у власному «безперервному стані» нерозділеності реальності у «внутрішньому світі» імманентного суб'єкта – оператора (суб'єктума)? Це можуть бути, на «перший погляд», дуже дивні «первинні інтенції» і первинні суб'єктивні установки «операційного суб'єкта», котрі представлені у наступному:

- це «перші установки суб'єкта-оператора», котрі представлені в «горизонті невизначених напружень»

(внутрішньої «тенсивності до інтенції») [1, с.26]; у Д. Юма подібна «первісна установка» виникає у суб'єкта в разі його «первісної властивості» виносити на перший план і «мати своїм об'єктом наше Я», що потім стає і тлумачиться як «природна властивість» людини; саме ця **первинна властивість суб'єкта «об'єктувати власне Я»** і спонукає його до «первісної дії», що «бере початок у первісній властивості або початковому імпульсі» співвідносності особистого Я з чим-то іншим; цей «первоімпульс» і виступає як причина і «первопричина» власного «об'єктування суб'єкта», його співвідносності з власним суб'єктивним і об'єктивним Я» (в якості об'єкта і «самооб'єкта пізнання» внутрішнього «суб'єктного світу»), а також зовнішнього світу «природних об'єктів» [17, с.269]; в сучасній науці подібне інтерпретується як інтенція та «інтенційна направленість» на «каузальні породження» (або створення зовнішніх каузальних «конструкцій» – ред.) , що складаються з їх внутрішніх інтенційних прототипів-«передумов» зовнішнього «об'єктування» за різними «рівневими породженнями (раціональних) дій суб'єкта- оператора [9,с.65];

● це «каузальні породження» суб'єкта як інтенційно «первинних установок» суб'єкта-оператора при їх інтенційній реалізації через внутрішнє «ментальне напруження» в напрямі до «об'єктивації» власного Я (суб'єктума); подібне може призводити до «понаднапруження» суб'єкта в предикатах «понад-детермінованості» в різних способах «моралізації та аспектуалізації» зовнішньої буттєвісно-об'єктної реальності [1, с.25]; у Д.Юма, – це причинна «дія чи рух» або «причинне існування», котре є «не що інше, як сам об'єкт, тільки розглянутий у певному світлі», а в цьому світлі виявлений взаємний «вплив об'єктів один на одного», що «може пов'язувати їх в уяві» суб'єкта через причинно-наслідкові зв'язки [17,с.45]; внутрішньо-

суб'єктивне інтенційна «понаднапруження» виникає внаслідок здійснення «інференційних кроків» внутрішнього «конструювання розсуджень» у напрямі головної інтенції «об'єктування» буття і дослідження виявлених об'єктів (вже в якості «когнітивних об'єктів» – ред.) [9, с.75]; головна вимога, – щоб *внутрішні «інференційні кроки» не повинні бути пов'язаними з «зовнішньою референцією» та мати «самоочевидність об'єктів апіорі»*;

- первинні «значеневі денотації» об'єктів; вони виступають як «первісні артикуляції світу» існуючого у своїй «об'єктній первісності» і первонаочальності; це операція сигніфікації первинних «висхідних станів» у «первісних знаках» первинного *означення «первісних об'єктів»*, що стали вже «віддільними» від «первісного суб'єкта» («добуттєвісного») і саме цей «стан розділеності» фіксується суб'єктом-оператором;

- первісно-«об'єктне» визначення буття в семіотичних категоріях; а саме – раціонально-знакова, семіотична і дискурсивна фіксація буття в поняттях «гіпотетичного функціонування об'єкта»; подібна «буттєоб'єктнісна» якість буття виявляється суб'єктом-оператором при семіотично-«дискурсивних аналізах» та у відповідному «науковому проекті» суб'єкта-оператора при здійсненні ним «гіпотетико-дедуктивних процедур» [1, с. 26];

- первісний реальісно-епістемологічний перехід до «дійсного дискурсу»; це означає заміну «гіпотетичного дискурсу... кажимісті буття» на «епістемологічний дискурс» дійсного буття; і вже на цій основі формулюються «передумови» такого дійсного буття, що стає науково «виражаємим», «науковою буттереальністю», а не тільки «уявним в теорії» онтичного «буттєвісного горизонту» [там же, с.27];

- виявлення суб'єктом-оператором «внутрішнього світу» як первісного через «автодинаміку напружень» у внут-

рішньому «просторі напружень»; воно знаходиться «по цю сторону суб'єкта висказувань», у його внутрішньому світі, а не тільки у суб'єктивному «сприйнятті відбуваючогося» та дискретно «розгортаючогося» об'єктного буття [1, с.28]; у Д.Юма – це суб'єктна фіксація зовнішнього «дивного стану» об'єктного буття, коли «об'єкт збільшується чи зменшується в залежності від збільшення чи зменшення його причини»; тобто коли в суб'єкт-об'єктному і, **«суб'єкт-операторному відношенні»** відбувається «звуження-стягнення» об'єкта чи його «розширення-розтягнення-подовження» в «об'єктобутті» як «існування в об'єктах»; це здійснюється до тих пір, поки «об'єкт, існуючий на протязі деякого часу», предстане як «цілком проявляючий всі свої якості» чи виявляючий їх не цілком, а тільки у стані «не виробляючого визначених дій» цим об'єктом у відповідних наслідках; тобто коли він *«не є єдиною причиною цієї дії» (наслідкової) і потребується застосування «якогось іншого принципу, на основі якого можна висвободити його силу і діяльність» в іншому суб'єкт-об'єктному відношенні* (виділено нами) [18, с.227];

● виявлення первісного суб'єкт-об'єктного відношенням, котрим виступає відповідний «дооб'єктний принцип»; у Д.Юма таким «первопринципом» стають «модуси та субстанції», котрі не залежать від об'єктного світу, бо онтологічно існують тільки в суб'єкт-пізнавальному відношенні як «ідея субстанції» та «ідея модусу»; тоді, «якщо субстанції дійсно існують, то вона повинна бути видобута із вражень рефлексії» (внутрішньої), і ніколи з «вражень чуттів» (зовнішніх) [18, с.75]; «ідеї субстанції, так само як ідея модусу, це «сукупність...ідей, поєднаних уявно», рефлексивно, «необ'єктно», як «певні якості, що утворюють субстанцію» чи їх модуси, котрі «репрезентують якості, розпорошенні в різних предметах» («інший в іншому» – ред.) як «не об'єднаних суміжністю і причинністю» [17,

с.49]; це не більше, ніж онтично-онтологічна «віртуалізована модалізація» рефлектуючого «віртуалізованого суб'єкта», що здатний віртуально мислити можливі об'єкти [1, с.54];

● первісний перехід від віртуальних до реальних «суб'єктних модалізацій» в «об'єктивному дискурсі»; тобто перехід від «віртуалізаційних модалізацій» відповідного «віртуалізованого суб'єкта» (по типу «повинення-бажання») до «актуалізуючих модалізацій» «актуалізованого суб'єкта» (по типу «знання-могутність»); а надалі – здійснення переходу від «стабілізуючих модалізацій» («повинення-знання») до «мобілізуючих модалізацій» («могутність – бажання») [1, с.54]; виходячи з поглядів Д.Юма про «внутрішню» і «зовнішню» об'єктивізацію суб'єкта, подібна раціоналізована «мобілізуюча модалізація» первісних інтенцій (як суцих) в «стані речей» і «речового буття» відбувається наступним чином:

онтологічно існуючий субстантив → суб'єктом → рефлексивна ідея субстантиву → рефлексія модусів → рефлексія об'єктів як «стану душі» (менталодуховні об'єкти) → актуалізовані об'єкти → об'єктом → об'єктне буття в «станах речей» → предметне існування в опредмечених формах

● *первісна «реальнісна трансгресія» як «трансперехід» від ментальної «рефлексії модалізацій» суб'єкта в «актуалізовану модалізацію» об'єктів*; для цього, за Д.Юмом, треба первоначально «вірити в існування тіл» зовнішнього об'єктного світу, в якому «ми приписуємо об'єктам безперервне існування, навіть тоді, коли їх не сприймають почуття», в разі «чого ми вважаємо, що вони існують окремо від свідомості і сприйняття», що «їхне знаходження ззовні» і тому мають «незалежність їхнього існування і дій» [17,с.194]; це не одіозний агностицизм

(чи скептицизм), а виражений філософсько-онтологічний погляд на те, що «об'єктивне буття» має «розуміючий характер», і воно, як «розуміюче буття», є єдине і нерозривне, всеєднісне і безперервне «буття-розуміння» (так, як це концептуалізував М.Хайдеггер); *подібним чином актуалізоване та іммобілізоване «буття-розуміння» в своїй сутнісній основі має не «об'єктність» суцього, а «фундаментальний екзистенціал» розуміння» (виділено нами), в котрому як суцюму «логіка логоса укорінена в екзистенціальній аналітиці тут-буття»*; воно й виявляється і «розкривається...як основний модус Dasein» що «не зводиться до пізнавального акту і не виводиться із «роз'яснення», а є дійсний «екзистенціал буття»; передумовою і головною «умовою висхідного розуміння «тут-буття» є знаходження «внутрішньо-в-бутті» («внутри-бытия» – ро рос.), що як «можливість бути», має «проникливість у фундаментальну устроєність буття» і цим зобумовлює максимальну «розкритість світу» [6, с.98];

• первинна «трансформація об'єкта» одночасно з семантико-семіотичною «трансформацією суб'єкта» (в «суб'єкта-оператора» і ноо-суб'єкта); поява операційної здатності у творчого суб'єкта пов'язана з його здібністю до *створення суб'єктом-оператором «операційних об'єктів» як «об'єктів-дериватів» і «конструкто-об'єктів» власної творчої самореалізації*; саме вони мають «безперервну об'єктність» у своїй екзистенції («екзистенціалах»), об'єкто-когнітивності, «семіотичному існуванні», ноосферності та у своїй суб'єкт-об'єктній іманентній з'єднаності і всеєдності «розуміючого буття»; за нашою концепцією, це об'єкти особого роду – *об'єктами*, що мають суб'єктне «внутрі-буття» у його змісті і нероздільності з *суб'єктумом*; подібне утворення мають іманентну, нероздільну та єдину реальність «внутрі-

буття», що екстерналізується в якості «зовнішніх» до таких суб'єктизованих «об'єктів- об'єктумів».

Подібні суб'єктованні об'єкт-об'єктами, що мають «внутрішнє буття» у нероздільності з суб'єкт-суб'єктомом, є активними «операційними об'єктами», що оперуються суб'єктом-оператором та ним скеровуються у їх «об'єктному розвитку». Серед них можна виділити такі основні «операційні об'єкти», що є «каузальним породженням» творчих суб'єктів-операторів:

а) «екзистенціальні об'єкти» в якості **«об'єктумів-екзистенціалів»** безперервного існування світу;

б) «комунікативні об'єкти» у репрезентації **«об'єктумів-конекціоналах»** безперервного зв'язку буттєвісних процесів; це «коннекційні об'єктами» однієї фрактальності, ізоморфності і конфігурації;

в) «когнітивні об'єкти» епістемологічної безперервності знання як буття в **«об'єктумах-когніціоналах»** загального ноо-буття та в когнітоменталосфері окремих суб'єктумів; в семантико-семіотичних категоріях «реконструктивної трансформації» перервно-дискретного світу на конструкції «безперервного світу» – це є «ідентифікований об'єктум» в безперервності та первісній «онтологічній єдності» неопределеного і буттєвісно опередмеченого знання;

г) «креативні об'єкти» в якості «реалізаційних об'єктумів» або **«об'єктумів-креаціоналів»**; вони об'єктуотворюються в якості креативно-синергетичних «об'єктумів синергореалізацій», в морфоекстерналізації «модифікованої реальності», в конфігураторах і сігніфікаторах **«об'єктумів-композиціонів»**;

д) «функціональні об'єкти» недискретного предикат-дериватного зв'язку між «висхідними» та його «похідними» станом сушого; це **«об'єктуми-функціонали»** різнорівнево-го і різновимірною універсального зв'язку актуалізованого

буття з його онтично-віртуальних і потенційних станів.

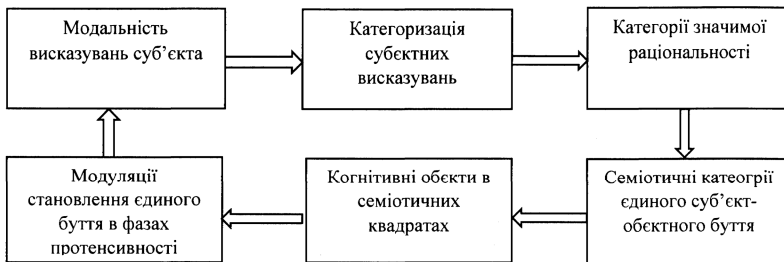
Так, наприклад, при створенні суб'єктом-оператором такого роду «операційних об'єктів», що є реальними «когнітивними об'єктами», «об'єктами-когніціалами» або «ідентифікаційними об'єктами» подібне можливо здійснити на семантико-семіотичних засадах. А саме, – утворення «семіотичного квадрата» різної «тенсивності» (інтенсивності) та інтенціональності (інтенційної спрямованості) [1, с.54]. «Тенсивність» розуміється у сенсі «напруга», «напруженість», що, за К.Зільбербергом, є «модуляція становлення» в послідовності «до» і «після», а також «послідовність операцій», котрі розкладаються «в ряд фаз і фазових порогів» або «фаз протенсивності» [1,с.53]. Тобто «модальність висказувань» суб'єкта відносно часу існування (об'єкта, елемента, предмета) конструктивно призводить до «породження елементарних структур висказувань» і до формування деякої «значимої раціональності» як деякого «горизонта існування». Наприклад, в понятті необхідності, з чим «створюється нова семіотична величина» або категорія у своєму власному раціональному значенні. Вона виконує функцію зняття «категоріальних семіотичних відмінностей» і задовольняє «вимогу єдності, що виходить із первонаочної необхідності». Ця «єдність представляє собою мережу стабільних відносин, в котрій розташовано протиріччя» як «вимога-заперечення» для «оперуючого суб'єкта» [1, с.52]. Подібне протиріччя «вимоги-заперечення» в процесі «категоризації» висказувань суб'єкта-оператора нібито «розколює категорію на декілька термінів» і понять. Але «в той же час малює загальну картину становлення», котре предстає в «модуляції становлення» світу – вже у розумінні «безперервності становлення» і «безперервності світу». Тобто це безперервний суб'єкт-об'єктний процес, котрий розви-

вається на відповідному суб'єкт-об'єктному «породжаючому шляху» від «єдиного» до «множинного» (дивись когнітограму КГ-1).

Можна бачити, що тут представлений у своїй безперервності *суб'єкт-об'єктний світореальнісний безперервний процес у «фазах протенсивності»*, експонований в «первоначальних актах заперечення і творення». Це «своєобразна процедура «зупинка – досягнення» в *одночасному «семіотичному існування» суб'єкта і об'єкта в суб'єкт-об'єктному «когнітивному об'єкті»* [1, с.53]. Саме через утворення подібних «когнітивних об'єктів» у їх суб'єкт-об'єктній з'єднаності і починається когнітивно-праксіологічне конструювання та операційне конструювання буттєвісної інверсії дискретно-перервного буття і здійснення онтологічного переходу до континуального буття безперервної світореальності.

Когнітограма КГ-1

Трансформація «модальності висказувань» суб'єктів в онтологічні «модуляції становлення» єдиного суб'єкт-об'єктного буття в когнітивних об'єктах фазової протенсивності

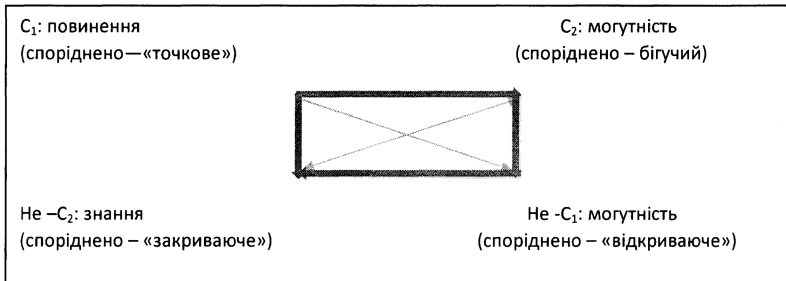
7.3. Семіотичний проект реконструювання світореальності та онтологічний перехід до континуального буття «безперервного світу»

Контент: Когнітивно-праксіологічне реконструювання та операційне конструювання в Семіотичному проекті буттєвісної інверсії дискретно-перервного буття та онтологічного переходу до континуального буття «безперервного світу» за інтенційно-зв'язуючою дією «операційного суб'єкта»

Перехід від дискретних декомпозицій і буттєвісної роз'єднаності та одночасне входження в буттєвісний стан суб'єкт-об'єктної єдності і безперервності онтогносеологічних процесів спочатку фіксується у «семіотичному існуванні», а потім – у ноосферному бутті в операційних «когнітивних об'єктах» через особливі довірливі відносини суб'єкта і об'єкта. Подібні «довірливі відносини» формулюються у певних **«тенсивних формах» суб'єкт-об'єктних «станів і трансформацій»** двома основним шляхами: а) через «досягнення локальної відстані» між суб'єктом і об'єктом у їх суб'єкт-об'єктній «семіотичній єдності» і б) шляхом «досягнення глобального ефекту» в суб'єкт-об'єктному «семіотичному існуванні» [1, с.53]. В «модальних категоріях» ілюстративного «семіотичного квадрата» подібне можна представити відповідним чином в якості «когнітивного об'єкта», котрий представлений в протирічному стані «модуляції становлення» через «ствердження-заперечення», а з другого боку, – «онтичної необхідності» в модусі «повинення через бажання» («долженствование-желание» – по рос.) [1, с.54]. Ім відповідають такі «**модалізуючі операції**», що переходять у стан «модуляції становлення». Подібний «когнітивний перехід» показаний на когнітограмі КГ-2.

Когнітограма КГ-2

Когнітивний перехід суб'єкт-об'єктних станів трансформації» від модальності «висказувань-операцій» в «модальність становлення» при операційному конструюванні когнітивного об'єкта

У подібному «семантичному квадраті» маються дві «модальні вісі»:

а) вісь «екзогенних модалізацій» (зовнішньої екстерналізації) «гетерономного суб'єкта» в тенсивній формі «повинення-бажання»;

б) вісь «ендогенних модалізацій» (внутрішньої інтерналізації) «автономного суб'єкта» в тенсивній формі «знання-бажання».

Вочевидь, мова йдеться лише про відповідну інтенцію суб'єкта. Тобто направленість суб'єктної інтенційності або внутрішньо (на «автономного суб'єкта»-інтроверта) чи зовнішньо – на «гетерономного суб'єкта»-екстраверта. А сукупно – це «інтенційна модальність» з'єданого і нероздільного суб'єкт-об'єктного буття, що здійснюється в «горизонті перспектив» реалізації інтенції на менталосферність ноо-буття в екстенційних формах («інтенція – екстенція»). Одночасно, окрім двох «модальних вісів», маються і дві «модальні схеми», за якими відбуваються «модуляції становлення» та актуалізації «дійсного буття» з когнітивного об'єкта. Суть подібних споріднених модуляцій – *перетво-*

рення віртуальних буттєвісних станів в «актуалізоване буття» реального світу як «реалізованої інтенції» суб'єкта у відповідній «об'єктній втіленості». А саме:

а) схема «модуляції становлення» на основі «віртуалізуючих модалізацій», що притаманні «віртуалізованому суб'єкту» у тенсивній формі «повинення-бажання» при конструюванні онтичного когнітивного об'єкта («в можливості»);

б) схема «модуляції становлення» на основі «актуалізуючих модалізацій», що притаманні «актуалізованому суб'єкту» у тенсивній формі «знання-могутність» при онтологічній реалізації когнітивного об'єкта («в здійсненості»).

Таким чином мова йдеться про **«об'єктивізацію інтенцій суб'єкта»** («гетерономного суб'єкта») у зовнішньому «об'єктному світі» в проекції (аспекті) зовнішньої трансценденції суб'єкта через екстерналізацію і предметне втілення ним створених «когнітивних об'єктів». Подібне представлено як *перехід-трансформація ендогенних «семіотичних модалізацій» в екзогенно-реалізаційні «модуляції становлення» або «реалізаційні модуляції»*. А з цим можна більш чітко прояснити, семіотично означити, уточнити і виділити характер модалізації. А саме – як суб'єктного задуму «інтенційної модалізації», так і модуляції як об'єктної «реалізаційної модуляції» вище наведених процесів. Тобто виконати «дейкитичну операцію» уточнення та більш репрезентативного і сутнісно-точного означення того, з чим мається справа у напрямі визначення основного тренду [19, с.136]. В подібній операції послідовно проявляються «два дейксиса» якості двох основних трендів:

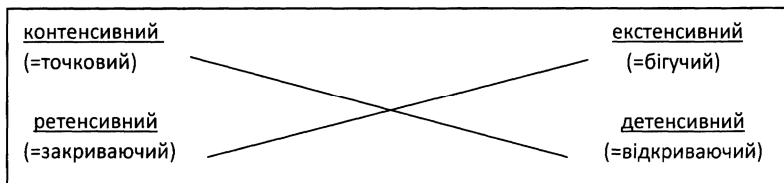
а) дейксис «стабілізаційних модалізацій» у тенсивній формі «повинення-знання»; це вертикальна «зв'язка» ендогенного характеру «автономного суб'єкта» у його внутрішній «суб'єктній менталореальності»;

б) дейксис «мобілізуєчих модалізацій» у тенсивній формі «могутність-бажання»; це також представлено у вертикальній зв'язці екзогенного характеру, але «гетерономного характеру» в зовнішньо-об'єктній буттереальності [1, с.54].

Тенсивна форма зв'язку ендо-екзогенних модалізацій, віртуальних та актуалізованих «модуляцій становлення» в «стабілізуєчих» і «мобілізуєчих» дейксисах можна представити за відповідною когнітивно-тенсивною схемою. За К.Зільбербергом, таким чином можна представити та інтегрувати «модуляції становлення» (як «модальності висказувань») в «тенсивних формах» семіотичного існування «семіотичних об'єктів», що представлені в «семіотичному квадраті» в якості «формального когнітивного об'єкта» і реального «семіотичного об'єкта» [1, с.54, 55]. Це показано на когнітограмі КГ-3.

Когнітограма КГ-3

Суб'єкт-об'єктна тенсивна форма «семіотичного існування» в когнітивному квадраті у безперервній «модуляції становлення» в якості «семіотичного об'єкта»

Під «семіотичними об'єктами» різної тенсивності розуміються раніше представлені та взяті в якості приклада: С1 («повинення»), не-С1 («бажання»), С2 («могутність»), не-С2 («знання»). Ці «семіотичні об'єкти» представляють собою такі «елементарні структури значень», котрі дозволяють виявити і «тракувати різні дискретні терміни» як «семіотичні дискрети» (термін наш), в котрих дискретність (семантична перервність) можна подолати семіотично (шляхом семіотичного безперервності). Це тимчасові «се-

міотичні дискрети” у їх «сполучення-несполученнях», а саме : C1 / не-C1, C2 / не-C2. Їх можна інтерпретувати як «різні форми з’єднання» та у «різних формах з’єднання» у тренді «дискретизації становлення» в простих «операціях-процедурах» семіотичного понятійного «сполучення/несполучення». І навпаки: «не-сполучення/сполучення» а також «не-роз’єднання/роз’єднання» і зворотно: «роз’єднання/не-роз’єднання» [1, с.56]. Таким чином відкривається можливість долаття і подолання «дискретизації» і дискретності первоначально єдиного буття в операції переходу як операційного переходу-трансформації від недискретної і безперервної «семіотичного існування» до недискретного буття «безперервного світу». Щоб подібна «безперервність» відбулася суб’єкту-оператору як «суб’єкту вимоги» необхідно екстернально бачити, репрезентувати, розуміти і «вимагати», щоб «єдиним співвідношенням до нього «об’єктом» був той, котрий він сам собі пропонує у ході вимоги». Цим «запропонованим об’єктом» «є набір відносин, виникаючих на підґрунті однієї категорії – семіотичний квадрат як формальний когнітивний об’єкт» [1, с.55]. Буттєвісно-почуттєво подібне здійснюється у «форічному просторі» відповідної «тимічної сенсibiliзації» внутрішніх напружень-інтенцій суб’єкта в «орієнтації» і «направленості» досягнення «деяких афектів». Це принаймі два форічних афекта визначених в «пропріосептичних категоріях», де суб’єкт предстає як «афект-джерело», а об’єкт як «афект-ціль» [там же, с.24, 55]. В подоланні їх роз’єднаності треба виконати і досягти «умови злиття», а саме – напруг повноти» у «форічному просторі» об’єкта – цілі з одночасним суб’єктивним переживанням людиною почуттів «потрясіння смисла» і «естезису» («айстетиса» естетичного екстазу) від «синкретизма» повного співпадання об’єктного буття з досягнутою «афект-ціллю». А ментально – це нова самоподібна «фракталізація» суб’єкт-

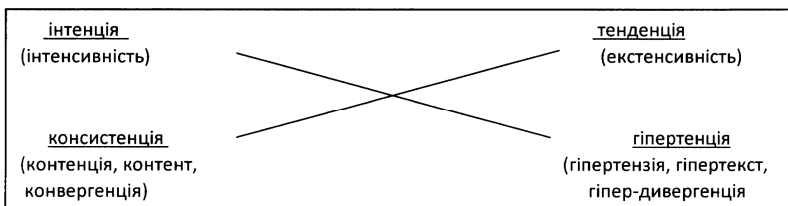
об'єктно «з'єднаного буття», коли подібна *«фракталізація приводить до об'єкта» і виникають «фрактальні об'єкти» на основі ментальної «рекурсивності» суб'єкта*. При цьому подібна «рекурсивність нічим не остановлена і не орієнтована», а самостійно досягає «максимального розсіювання» у фракталах і «фрактальних об'єктах». «Естетична емоція» набуває характеру вищого форичного піднесення, «айстетису», «знову-чуттєвості» («вновь-чувствования» – по рос.), «форичної напруженості», коли «прототипічна конфігурація» може «прийняти вид як об'єкта, так і суб'єкта» (підкр. нами). У своїх «фігуративних уявленнях» цей видовий «естетичний суб'єкт» трансформується в «суб'єкта естетичної дії», а суб'єкт емоції цієї дії, у свою чергу, може ставати об'єктом» [1, с.40, 41]. Подібне відбувається за відомою формулою: «суб'єкт → дія → об'єкт» як результат суб'єктної творчої дії. А в логіко-семіотичному смислі виникає понятійна «модальність висказувань» на реалізацію «первинного смисла», коли внаслідок «вибуху смисла» в його «первинному смислосначенні» утворюється багаточисельна значимість «семіотичних смислів» і значень. Тобто це «вибух одного (смисла як протосмисла – ред.) на кілька протоктантів», з появою «двійників», «тяжінням «одного» до «двійника», коли вся «форична маса» смислів починає «прагнути до поляризації» [1, с.43]. Подібна «внутрішня поляризація» досягає такої форичної «актантності тенсів», що і «суб'єктивують – породжують» семіотичні об'єкти.

Надалі «форична напруга» приводить до «нестабільності суб'єкта» (в його інтенціях) та до форичної поляризації внутрішніх станів в полярності «ейфорія/дисфорія». Виникають коливання між «протягуванням» і «відталкуванням», а у створеному образі «розштаного смислу» утворюються самі різні «конфігурації пристрастей» в «первинних вигинах («изгибах» – по рос.) форії». Це модальності

«тривожності – збудження», появи «валентностей» у «протенсивності» форічних напруг, «еволюції форічних напруг» з первонаочальних станів «предфігурації» до створення суб'єктом «модального світу» в категоріях «модальних висказувань». У вже в такій «орієнтації протенсивності» форічних напруг «ейфорія/дисфорія» формується «дискурсивний суб'єкт» (або «модальний суб'єкт» – ред.) [1, с.43]. Він або «підвищує беззмістовність на рівні дискурсу», або як «суб'єкт-оператор...намагається уникнути модуляцій» становлення (що породжують «тіні цінностей» – «валентності») та одночасно формує «об'єкти цінностей», котрі «дають сенс...життєвому проекту» суб'єкта у єдності з об'єктом та «виправдовує життєвий шлях» суб'єкта [1, с.43, 56, 57]. *В такому з'єднаному суб'єкт-об'єктному «семіотичному дискурсі» долається відмінність, розрізненість, «розривність» суб'єкта і об'єкта: семантично – в цінностях, семіотично – в «модальних висказуваннях», буттєвісно – в «станах модуляцій».* За нашою концепцією, в категоріях «семіотичних інтенцій» суб'єкта подібно можна представити в такому «семіотичному квадраті» тензивних форм «модуляцій становлення» єдиного суб'єкт-об'єктного буття (дивись когнітограму КГ-4).

Когнітограма КГ-4

Семіотично-когнітивне подолання дискретності суб'єкта і об'єкта в «семіотичних інтенціях» континуально «S-O єдиного» семіотичного існування

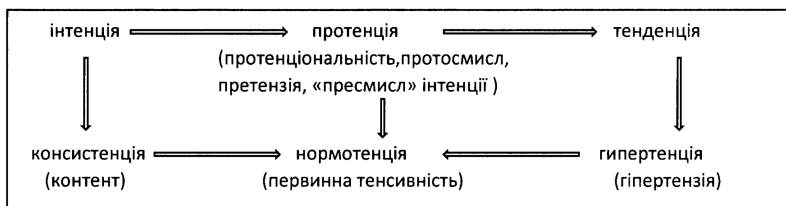

«Протенціальність» висхідної інтенції суб'єкта в представлених семантико-семіотичних «направленостях» само-

очевидна. Це дискрет-причина виникаючої «нестабільності» в «модульностях», що закладені в дискрет-цінностях та в ціннісних «модуляціях» семантичних елементів даного когнітивного об'єкта, котрий визначально є інтенційним об'єктом єдиного суб'єкт-об'єктного буття. Подібна «причинна дискретність» (причина-наслідок) долається шляхом операції зі «зняття дискрета» способом введення «антидискретної» стабілізуючої форми або «**семіотичного стабілізатора**». Він представлений у відповідному понятті-значенні, що певним чином конструюється на основі «**семіотичної реконструкції**» первинних «полярих» (альтернативних) понять, а також значень «інтенції» у їх бінарній опозиції в «семіотичному квадраті» (дивись когнітограму КГ-5).

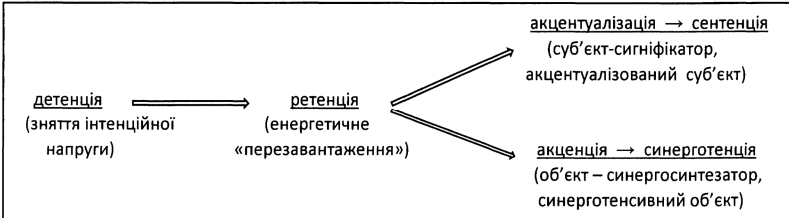
Когнітограма КГ-5

Когнітивно-семіотична реконструкція первинних значень суб'єктних інтенцій в семіотичному квадраті (когнітивного об'єкта)

Надалі при знятті **форично-сислової напруги інтенційної нестабільності** досягається, за нашою концепцією? «**синергетична стабільність**» і «**синергетичний баланс**» у дії «**малих сил**» і «**малих напруг**» у їх суб'єкт-об'єктному синтезисі. Але подібне є можливим в такому семіотичному об'єкті котрий утворюється творчим суб'єктом в якості «**креативного об'єкта**». Це можна представити в процесі когнітивно-семіотичної актуалізації ноо-буття в **креативно-синергетичній конструкції** «екстерналізованого-в-буття» когнітивного об'єкта (дивись когнітограму КГ-6).

Подолання форично-сислової напруги «інтенційної нестабільності» і досягнення «синергетичної стабільності» в креативно-синергетичній конструкції екстерналізованого когнітивного об'єкта

Можна бачити, що в цих «інтенціональних конструкціях» переходу-трансформації «модальності висказувань» в «стани модуляції», а останніх – у врівноважену «інтенційну стабільність» присутні два основних дейксиса в якості «уточнюючих конструкцій» в суб'єктивних напруженостях «інтенційного суб'єкта». Це такі дві «інтенціональні уточнюючі конструкції»:

а) дейксис стабілізаційних «модалізацій-модуляцій» в енергетичній тенсивно-інтенційних формах; це внутрішня інтенція-форма «тенденції-гіпертензії» збереження «енергетичної напруги»; тобто це дейксис стабілізаційної «інтенціональної конструкції» або «уточнюючої» інтенція-конструкції, що рівнево вдосконалюється шляхом здійснення «інференціальних шагів» (а також «ексференціальних шагів» – ред.) в «рівневих конструкціях» інтенція-екстенцій [9, с.65, 70, 75]; у напрямі своєї дії – це горизонтально-врівноважуючий дейксис семіотичної безперервності світореальності.

б) дейксис мобілізуючих «модалізацій-модуляцій» у синергетичній тенсивно-інтенційних формах; це внутрішня інтенція-форма «детенції-ретенції» у напрямі зняття «енергетичної напруги» у форичному просторі емоцій, айстесису, ейфорії/дисфорії тощо; подібне здійснюється також у зовнішніх інтенція-формах «акцентуалізації-актенції», «сен-

тенції – синерготенції», «енерготензитивності – синерготензитивності»; тобто це дейксис мобілізуючої «інтенціональної конструкції» як «синергомобілізуючої» інтент-конструкції «малих напруг» і «малих сил», що стають при їх синергомобілізації «понадсилами» (з урахуванням масштабів, рівнів і вимірів розповсюдження і дії) тобто за напрямом своєї дії – це **вертикально-градієнтний дейксис семіотичної безперервності світореальності**.

Проте існує ще один дейксис вже не «уточнюючої», а доскональної «автентичної конструкції» з'єднаного суб'єкт-об'єктного буття як єдиної ноо-ральності. Це антидискретна «дейктична конструкція» у формах «зняття дискретності» між суб'єктом і об'єктом. Подібне *досягається в перехідному енерго-синергетичному стані «онтологічного з'єднання» фізично-метафізичного вимірів буття в тенсивно-інтенційній формі «безперервності» суб'єкта і об'єкта у нерозривному і недискретному «безперервному світі»* за принципом єдності буття і мислення. Це дейксис «**нормалізуючої інтент-конструкції**» в уточнюючих інтент-формах «знятої дискретності» 3-4-го фізично-метафізичного і переходу до контуальної безперервності 4-5-го ноосферно-космоноотичного вимірів. Подібна інтенціональна «дейктична конструкція» будується в «сігніфікаційних параметрах» відповідних «значень об'єднання» суб'єкта і об'єкта, буття і мислення, внутрішньої інтенції і зовнішньої екстенції [20, с.64, 88]. А саме: «протенція-нормотенція-ноотенсивність», що має фазовий взаємоперехідний характер енерго-синергетиної тенсивності в «протенціальному каналі зв'язку». Він функціонує в режимі «**ноосферної синерготенсивності**» з'єднання перервного-безперервного світу, а саме – сутності і явища, змісту і форми, причини і наслідку, необхідності і випадковості, дійсності і можливості тощо.

Таким чином, на основі виявлених передумов та умов «інтелектуальної реконструкції» світу, «трансцендентальної декомпозиції» раціонального мислення за відповідним стандартом раціональності ТКСП можна побудувати – сконструювати трансформований дискретно-«перервний світ»

у його «безперервній» модальності-модуляції та в модусі «безперервного світу» принаймі двома встановленими шляхами. Перший – це *«семіотичний світ»*, що є продуктом, творенням-конструкцією, трансформацією «семантичного світу». І друга «безперервна конструкція» – це *«інтенціональний світ»*, через який можна спроектувати, актуалізувати та опредметити *«ноо-світ»*, *представити його як світ ноосферної тенсивності буття і безперервно-континуального ноо-буття*. «Семіотичний світ» конструюється шляхом «трансформативної реконструкції» звичного «перервного світу» через «семіотичне існування» його об'єктів, що «з'єднуються-зливаються» з суб'єктом у «безперервному світі».

На основі проведеного аналізу в нормативному аспекті трансформативно-конструктивного стандарту раціональності (ТКСР) можна виділити наступні основні параметри «когнітивної ідентифікації» всіх трьох «світових модусів» – семантичного, семіотичного і ноосферного – у їх суб'єкт-об'єктній «операційній з'єднаності». А саме:

(1) типологія суб'єктності в даному конкретному «світообразі» та його екзистенційної представленості;

(2) характер буттєвісного існування та екзистування світу;

(3) спосіб буттєвісного дискурсу та суб'єктного світорозуміння;

(4) ступінь однорідності-універсальності буття (у відповідних «буттєвісних універсаліях»);

(5) міра суб'єкт-об'єктності з'єднаності в модальності «розуміючого світ-буття» та «реалізованого автентичного суб'єкта».

На основі подібного суб'єкт-об'єктного, семантично-семіотичного «параметрування» у «ноосферній перспективі» космоноотичного світ-буття можна розробити відповідний **Семіотичний проект** континуально-безперервного світу з «сильною дією» ноо-фактора, котрий інтенцюється творчим суб'єктом-оператором і реалізується в певних «екстенційних конструкціях» ноосферно-трансформованого

світу. Подібний Семіотичний проект у своїх базисно-методологічних конструктах представлений на когніто-семіограмі КСГ-7.

В аспекті представленого Семіотичного проекту в узагальнені можна *визначити міру сформованості безперервних актантних структур ноосферної онтологічної вимірності*. При цьому буттєвісна дискретність світу розуміється у тому сенсі, що виникаюче дискретне буття є роз'єднаним і «перервним світом» об'єктів (морфологізованих предметностей) тільки в сенсорному спектрі антропосприйняття, тобто в самому способі конструювання «об'єктивно» існуючого світу «пізнаючим суб'єктом». Але подібне можна інтерпретувати тільки як «суб'єктивне» і самодовільне «самоподвоєння» суб'єкта, коли його «внутрішня» імманентно-інтенційна якість проектується у «зовнішній» світ об'єктів, хоча насправді існує їх нероздільний суб'єкт-об'єктивний зв'язок та єдність в нерозривному з'єднанні буття і мислення. [20, с.64,88] Подібне підтверджується, за авторською концепцією, як в «гносеологічному русі» безперервного «онтологічного перетворення знань» [13, с.372], так і в «онтологічному русі» у його «всєєдиному зв'язку з гносеологічним рухом» та їх з'єднання в єдиний «онтогносеологічний рух» всього сущого у «всєєднісному бутті онтогнозису» [14, с. 409, 410, 460]. Ілюзія буттєвісної дискретності та розділення буття на «об'єктивне» і «суб'єктивне» виникає у людському сприйнятті в разі «оптичного телескопування» світу як деякої «зовнішності», що є безкінечно подовженим у своїй дискретності і структурності, стаючи «перервним світом». Проте він може оптично «згортатись» у сферу («сфайрос», за Емпедоклом), стає оптико-сфероїдною дійсністю. Тому сучасні дослідники так дивуються безмежною подовженістю світу, що постійно «розширюється» і котрий не тільки сфероїдно не «згортається» у «сфайрос», а ще більше пришвидшується у своєму безперервному «розготанні» (після ймовірного первинного Великого Вибуху).

Семіотичний проект

у методологічно-базичних конструктах та когнітивно-праксіологічних параметрах онтогносеологічного реконструювання і операційного конструювання буттєвісної інверсії дискретно-перервного буття та онтологічного переходу до континуального буття «безперервного світу»

№ п/п	Основні параметри когнітивної ідентифікації світових модусів буття	Дискретне буття «перервного світу» в ідентифікації суб'єктами пізнання об'єктної реальності	Семіотичний світ з'єднання буття в суб'єкт-об'єктній екзистенції та визначенні семіотичного існування світу	Операційне буття «безперервного світу» як континуального буття в семіотичному визначенні когнітивних об'єктів
1	2	3	4	5
1	Типологія суб'єктності	Дискретний суб'єкт у співвідносності з дискретним об'єктом та їх ідентифікації в дискретно-перервному «об'єкт-бутті»	Семіотичний суб'єкт в онтогносеологічній суб'єкт-об'єктній екзистенційній єдності в семіотичному існуванні та екзистуванні буття	Суб'єкт-оператор у когнітивному статусі «операційного суб'єкта», що володіє операційною здібністю онтично-онтологічного і гносеологічного перетворення «модальності висказувань» когнітивного суб'єкта в «стани модуляцій» когнітивного об'єкта

1	2	3	4	5
2	Характер буттєвісного існування та екзистування буття	Семантичне існування у «сми-словому горизонті» перервного світу та в абстрактному обмеженні смисла перервності буття	Семіотичне існування в суб'єктованих об'єктах, способах та семіотичних формах ієрархізованого порядку буття, в стадіях буттєвісної потенційності, віртуальності, актуальності та реалізованості буття в «онтологічних забов'язаннях» як умовах буттєвираження	Безперервне існування в однорідності «екзистенційних станів» суб'єкта і об'єкта в єдності семіотичних форм в «центрах референції» та екзистенційної автореференції операційних практик як самоочевидних і самодостатніх у здійсненні когнітивним суб'єктом у єдності з когнітивним об'єктом. Суб'єкт-об'єктна когнітивна реконструкція буття в єдиній координатній конструкції безперервної екзистенції становлення континіцiального буття у його суб'єкт-об'єктній з'єднаності
3	Спосіб буттєвісного дискурсу	Семантичний дискурс в об'єкто-ціннісних та суб'єктно-ціннісних формах різного смисло-означення і в об'єднуючій аксіологічній орієнтації культурогенно-ціннісних таксономій в «класах цінностей»	Семіотичний дискурс як самооб'єкт для власного суб'єктного дискурсу, представленого в семіотичних універсалиях «реалізованого дискурсу» в означаємій об'єктності предметно конфігурованого буття як семіотичного існування	Операційний дискурс суб'єкт-об'єктного з'єднання буття в станах врівноваженості «модальної компетенції» суб'єкта з «модальним існуванням» об'єкта. Перенесення єдиних суб'єкт-об'єктних модальностей в стани єдиних модуляцій континуального буття «безперервного світу». Реальнісно-перервне екзистування буття у з'єднаності безперервних змін в «перетікаючих станах» буттєвісних модуляцій

1	2	3	4	5
4	<p>Ступінь однорідності рознорідності та універсальності буття в його «буттєвісних універсалиях»</p>	<p>Ціннісно-сміслові семантичні буття в дискретно-перервних станах буттєвісної однорідності-різнорідності у вседнісній космоархітектониці всесвітнього Універсуму. Дискретно-обмежені «неповні буття» зі смертно-фінальною і фізичною перервністю та фінально-кінечним небуттям</p>	<p>Однорідність семіотичного існування в екзистенції семіотичних універсалий. Знання через однорідність та утворення семіотичних універсалий «семіотичних ексцесів». Сегментація станів буття, подолання хвилеподібних перепадів інтенсивно-екстенсивних станів-пульсацій буття через «переплетіння» різнорідних буттєвісних процесів. «Розмивання» гранічних меж станів і модальностей-модуляцій через тенсивну аспектуючу актуалізацію «буття дії» і «буття становлення» в актуалізованому і реалізованому станах</p>	<p>Вирівнювання невірноважених пульсацій у злагоджену і струнку «автодинаміку напружень» та протенсивність самовпорядкуючих модуляцій становлення континуального буття «безперервного світу». Операційне управління «модуляціями становлення» безперервного буття шляхом подолання «розриву напружень» в фазах тенсивності «напруженої повноти» і досягнення внутрішньої однорідності. Репрезентація «операційного буття» безперервного світу у його внутрішній однорідності, рекурсивності-рекуперації, фракталізації об'єктів в когнітивних операціях суб'єкта-оператора</p>

1	2	3	4	5
5	<p>Міра суб'єкт-об'єктної з'єднаності буття в модальності «розуміючого світ-буття» суб'єкту а, ідентифікованого, втіленого і реалізованого в автентичному об'єкті</p>	<p>Розуміння законів природи дискретно-перевного світу через міру когнітивної раціоналізації буття в його ціннісно-смысловому «семантичному просторі» перервності і разнородності та з часовими «обривами зв'язку» між об'єктами. Міра суб'єкт-об'єктної регулятивності та управління стохастичними процесами, буттєвісною нестабільністю та напруженими станами модуляцій в онтологічних триадах тенсивності «початок-продовження-кінець». Міра трансформативності в «точках розриву» між суб'єктом і об'єктом, живим-неживим, буттям і небуттям</p>	<p>Міра дуалізму «людина-світ» у співвідносності модальної компетенції суб'єкта і модальністю «розуміючого світ-буття». Міра семіотично-екзистенційного з'єднання «стану душі» суб'єкта з об'єктом «станом речей» в однорідному існуванні суцього. Буттєвісній суб'єкт-об'єктна міра регульованості та управління умовами виникнення і становлення буття, осягнення його семіотичної єдності через однорідність буттєвісних значень. Міра визначеності інтенцій суб'єкта, з'єднаності суб'єкт-об'єктної інтенційності в прототипах об'єктів та в екстенціях об'єктних реалізацій. Міра когнітивної спрямованості суб'єкта на семіо-екзистенційне конструювання відповідних когнітивних об'єктів. Міра суб'єкт-об'єктного з'єднання екзистенціалів буття в об'єктумах-когніціоналах</p>	<p>Міра модуляції суб'єкта дії в суб'єкті стану. Міра реалізації суб'єкта стану в об'єктному бутті становлення і реалізованих станах буття. Спосіб з'єднання модальності висказувань з модуляціями становлення. Міра раціональної категоризації головних суб'єктних модальностей як «знання-могутність», «бажання-вміння» в об'єктній екзистенційній модальності «дроблення-існування». Міра подолання поляризації напружень, що виникають в тенсивних модуляціях когнітивної ідентифікації в режимі інтенції-протенсивності суб'єкта зі світ-буттям як «реальності-для-суб'єкта». Міра регульованості та управлінської дієвості у стверненні умов (передумов) становлення єдиного суб'єкт-об'єктного буття як «модального світу» предметно реалізованих та актуально функціонуючих єдиних суб'єкт-об'єктних модальностей. Міра оволодіння операційним вмінням конструювати єдине суб'єкт-об'єктне буття у реалізаційній модальності «буття дії» (буттєворення) і «буття становлення» (буттєстановлення) у відповідній «операційній діяльності» суб'єкта-оператора, що здатний системно екзистувати ноо-буття. Міра співвідносності «операційної онтології» і «операційної гносеології за онтогносеологічною мірою їх операційного з'єднання</p>

А з цим – перетворюється на «темну матерію», що вироджується у «темну енергію» ймовірного небуття, в абсолютну «вакуум-пустоту» [14, с. 330].

У чому ж полягає дійсна причина «об'єктотворення» суцього, що за своєю сутністю є безперервним, недискретним і нероздільно-цілісним у своєму всезагальному і всеєднісному онтогносеологічному русі? Це потребує відповідної *репрезентації «об'єктотворення» суцього як всеєднісного процесу безперервного становлення нерозривно-цілісних суб'єкт-об'єктних суцезв'язків та їх представлення у злитості онтогносеологічного руху і можливості семіотично-проектного відтворення в ноосферно-програмованій реалізації*. Подібне «буттєстановлення» може предстати вже без «об'єктостановлення», а в імманентній цілісності і внутрішньо-зовнішньої холістичності суб'єкт-об'єктних зв'язків в їх первинній конекції, тотожності і сутнісній єдності.

7.4. «Об'єктотворення» суцього і становлення безперервних суб'єкт-об'єктних суцезв'язків та їх відтворення у Семіотичному проекті

Контент: процес «об'єктотворення» суцього як всеєднісного процесу безперервного становлення суб'єкт-об'єктних суцезв'язків та можливості їх відтворення в Семіотичному проекті, а також при ноосферно-програманій реалізації «S-O суцезв'язків» в їх сутнійсній єдності в ноо-бутті та розгортання єдиної «S-O сутності» в ноо-реальності континуально-безперервного універсума

В осягненні першопричин, передумов та умов «об'єктотворення» як науково-доказового факту і наукового світорозуміння (а не в світоглядних поглядах, що можуть і не мати наукової доказовості) недостатньо розгля-

дати цей процес в фізичних конструкціях «світо-об'єктності» та «морфопредметності» суцього. Тобто цього недостатньо з альтернативних і полярних філософсько-методологічних позицій матеріалізму-ідеалізму, об'єктивного чи суб'єктивного ідеалізму, буття як даності чи буттестановлення-буттєтворення, діалектики чи метафізики, феноменології-герменевтики чи трансценденталізму тощо. Тому й пропонується принципово інший підхід на підґрунті ноонауки, де стверджується становлення нообуття шляхом розгортання єдиної суб'єкт-об'єктної сутності в ноо-реальності та ноогенезису суцього.

Виходячи з методологічних передумов, котрі складаються на філософсько-наукових засадах ноосферного світорозуміння, можна зафіксувати принайні три основні причини «об'єктотворення» суцього у його першопочатковій суб'єкт-об'єктній з'єднаності, онтично-онтологічній представленості в єдиній онтогностичній реальності:

а) перша причина «об'єктоутворення» (А) встановлюється, якщо йти «від суб'єкта» та «суб'єктивації об'єкта» в його в різних «об'єктоутвореннях»; тобто розглядається як «буттестановлення» суцього у його «дійсному бутті» через менталізовану суб'єктодію;

б) друга причина фіксується, якщо йти «від світ-буття» (Б) як даності суцього в антропосприйнятті; подібне порманентне «буттєтворення» постійно існує та екзистує себе в процесах космоеволюції, а саме – у самостійних предметних морфологіях природного існування, що можна інтерпретувати як «об'єктивацію суцього» через «об'єктивацію суб'єкта»;

с) третя причина «об'єктотворення» (В) встановлюється в процесі «перенесення» суб'єкта на об'єкт, що можна інтерпретувати як «інвестування суб'єкта-в-об'єкт»; подібне треба розуміти як відновлення суб'єкт-об'єктивного первісного зв'язку у суцьому як «сущезв'язку» та його ви-

явлення у суб'єкт-об'єктній єдності сутності як «сутноєдності» суб'єкта і об'єкта; надалі – це посилення суб'єкт-об'єктивної єдності суцього в ноо-процесах збільшення ноо-потенціалів буття в його ноо-реалізаціях в модусах «суцього ноо-буття»; подібне можна розуміти як ***суб'єкт-об'єктну «акумуляцію ноо-буття»*** у всееднісному онтогносеологічному русі.

За першою «каузальністю об'єктотворення» А, котре йде «від суб'єкта» та реалізації суб'єктної «інтенції-екстенції» шляхом суб'єктивації об'єкта, в подібних процесах «буттестановлення» можна виділити і типологізувати наступні спричинення:

(1) • об'єкт як благо для суб'єкта, добродійність і природна необхідність для життя і життєствердження людини шляхом «заволодіння об'єктом»;

(2) • об'єкт як «самовиділення» суб'єкта із самого себе; подібне здійснюється через свідомість і функціювання свідомості в режимі її «топологізації», «розміщення» і «піднесення» у сферно-оптичному «збільшенні» суб'єкта; це здійснюється способом «сфероїдної конфігурації» об'єкта та його «сфероїдного збільшення» у відповідності до «розширення» свідомості суб'єкта; ***свідомісне самоспоглядання суб'єкта себе як об'єкта, що все збільшується і набуває суб'єктної могутності*** – це є головне «онтологічне задоволення» потреби суб'єкта в бутті, де сам суб'єкт предстає головним об'єктом буття і буттєствордження суб'єкта через підкорення-завоювання об'єкта;

(3) • самовираження-самоствердження суб'єкта в об'єкті; це є «предметна влада» суб'єкта над речами через їх об'єктування та «самооречевлення» суб'єкта у потрібних для життя «буттеоб'єктах»;

(4) • розширення-експансія суб'єкта через «бутте-об'єкти» життєвої сфери суб'єкта; під цим розуміється створення вітальної «суб'єктсфери» для надійного управ-

ліній «буттеоб'єктами» в межах підвласної ««об'єктсфери» гарантованого антропоіснування в «об'єктно-олюдненій» віталосфери «стаціонарного буття» (впорядкованої бутте-віталосфери);

(5) • інтермодалізація «місця устрімлення-бажання» інтерсуб'єктів в якості «місце-об'єкта» («топос – об'єкта»); це місцезнаходженість фіксується в просторовій (предметно-точковій) «топос – розположеності», «фокальності» в якості об'єкта, фіксації – знаходження в «об'єкторозположеності» та «об'єктівизначеності»;

(6) • об'єкт як самовідображення суб'єкта у втіленні-реалізації суб'єкта, «подвоєння» суб'єкта в об'єкті;

(7) • «збільшення» суб'єкта в «розширенні-зростанні» і «протяжності-подовженості» об'єкта: а саме – в об'ємності і «сферності» об'єкта як певної «об'єктосфери» і ареала виявленості суб'єкта в проявах його збільшеної могутності у модусі «суб'єктосферності»;

(8) • об'єкт як «експансія суб'єкта» на суще; під цим розуміється «заповнення» суцього «збільшеним суб'єктом» і об'єктостворення відповідних «сущих об'єктів», *перенесення «сущих суб'єктів» на «сущі об'єкти»;*

(9) • подовження суб'єктом свого буття в «об'єктному існуванні»; це перш за все стосується «буттеподовження» у випадку фізичної смерті і «неможливості бути» у буттевісному стані через «не-буття», але при збереженні можливості бути «суб'єктованим сущим об'єктом» в фізичному, постфізичному і метафізичному існуванні;

(10) • об'єкт як спосіб самоствердження суб'єкта у його «дійсній явності»; це самовиявлення – самоствердження суб'єкта в дійсних (а не голографічних) об'єктних проявах в діях, взаємодіях, впливах і змінах, об'єктних преображеннях, об'єктному конструюванні, робленні, переконструюванні-переробленні тощо;

(11) • «витіснення» внутрішнього напруження (інтен-

ції) суб'єкта у зовнішнє напруження об'єкта; це суб'єктна екстенція-екстерналізація у зовнішньому об'єктному світі, світ-бутті «подвоєного» дискретного існування і, таким чином, «витіснення» безперервного світу суб'єкта (фіксуємого у безперервному «потоці свідомості») у перервно-дискретний світ об'єктного буття;

(12) • таксономія внутрішніх «інтенційних станів» суб'єкта шляхом їх об'єктної «актуалізації-реалізації» в об'єктивно-наявних модуляціях; це є «екстенція» суб'єкта в зовнішньому світі і перетворення внутрішніх форічних «модальних станів» суб'єктної ейфорії-дисфорії в об'єктні «стани модуляцій» дискретного буття; це також балансування «станів тенсивності» в напруженнях «суб'єктотенсивності» та «об'єктотенсивності», вирівнювання-перетікання-врівноваження інтенційного перенапруження станів «суб'єктотенсивності» у нормотенсивність, перехід в екстенсивні стани врівноваженої «об'єктотенсивності» через їх вирівнювання-з'єднання-стабілізацію в суб'єкт-об'єктній єдності та в автентичній взаємоідентифікації.

За другою «каузальністю об'єктотворення» (Б), котра йде «від світ-буття» як даності суцього (в його антропосприйнятті), встановлюється незалежне і самостійне існування «стабілізованого об'єкт-буття». Воно предстає «об'єктивно» існуючою «буттеданістю» (а не об'єктивним «буттєстановленням»), тобто такою «буттеданістю», що здатна самостійно екзистувати процеси космоеволюції у предметних морфологіях природного існування. Можна виділити-типологізувати наступні основні спричинення «об'єктотворення» за каузальністю «від світ-буття»:

(1) • «об'єкт-сам-по-собі», котрий як суще екзистує сам себе; тобто він предстає переважно як «самооб'єкт-для-себе» і може виражати себе «суб'єктно» тільки за певних умов і передумов, насамперед, наявності онтологічної не-

обхідності до «самооб'єктування» через екзистенцію суб'єкта в таких основних режимах «об'єктопредставленості», а саме: а) суб'єктивація об'єкта, б) «суб'єктна самореалізація» об'єкта, в) семантика і семіотика об'єкта як самоцінності та очевидної самозначимості для суб'єкта, г) інтенція – спрямованість об'єкта на власне суб'єкт – усвідомлене самовираження в різних буттєвісних екзистенціях, е) різнотипова реалізація суцього через його об'єктну «екстенцію-екстерналізацію» в діях «інтенційного суб'єкта; ці дії відбуваються у напрямі *об'єкт-суб'єктного з'єднання (єдності) суцього до стану первинної «іманентної цілісності» в первинних суцезв'язках, з котрих утворюється цілісно єдина і нероздільна сутність (первосутність), що може «розгорнутись-проявитись» у дійсну реальність, яка й фіксується у безперервному «Онтологічному русі»;*

(2) • «об'єкт-буття» або «буття – в – об'єктах» в таксономії окремих (дискретно-перервних) «об'єктів буття»; вони можуть бути представлені в їх безперервній об'єкт-суб'єктній пов'язаності через «об'єктне буттєтворення» креативним суб'єктом «2-ї природи» (соціосфери), «3-ї природи» (культуросфери), «4-ої природи» (креатосфери) і ноосферне буттєтворення «5-ої природи» – ноосфери;

(3) • об'єкт як «зовнішньоположеність» суцього, ще представлено як існування суцього в зовнішньо-об'єктній предметності; насамперед, це зовнішня «об'єктоположеність» в морфологізованих предметах у вигляді опередмеченого «буття об'єктів»;

(4) • об'єкт як самовиявлення суцього у його сприйнятті у вигляді «зовнішнього світу» в діях і взаємодіях його об'єктної предметності; подібним чином *об'єкт самовиявляє суцє в дійсному предмет-об'єктному існуванні незалежних самостійних і самодостатніх сутностей, котрі реально розкриваються, «розширюються», самовиявля-*

ються, самовдосконалюються через зміни, саморозвиток і досягнення нових та більш високих «онтологічних якостей» в буттєвісних процесах «об'єктивного буттєстановлення»; включаючи **об'єктно віталізовану «буттєдайність» і «життєдайність» як реально-предметного життєвого блага** (а не тільки у безвідносній екзистенції «загального існування» суцього);

(5) • об'єкт як виділення-розрізнення зовнішньо і внутрішньо виражаємого та визначаємого (невизначаємого) в «об'єкт-структурі» суцього; подібні «об'єктоструктури» представлені в фігуративних і конфігуративних репрезентаціях об'єктів в образах і почуттях зовнішніх відображень, у створених об'єктивних «геіштальт-композиціях» зовнішньо виражаємого через внутрішньо визначаємі поняття, через підвищення-розширення сенсорики «почуттів від об'єктів» до їх «тонкофізичного», і метафізичного «інформаційно-польового» і «тонкопольового» сприйняття; це також «розрізнення-в-якостях» дійсного об'єкта як почуттєво-сприймаємого та виділення реально-трансцендентуємого «менталізованого об'єкта», що несе конкретне «буттєвісне благо» у всьому спектрі його екзистенційних цінностей (як «об'єктних якостей»);

(6) • об'єкт як спосіб реалізації, вираження і ствердження, «реально-дійсного суб'єкта»; це своєрідний доказ того, що суб'єкт є не фантом-іллюзія і не абстрактна суб'єктна цінність і значимість, а ствердження об'єкта» в суб'єкті як природокосмічного і всезагального буття в об'єкт-суб'єктній спорідненості, з'єднаності і сумісній онтологічній дії у напрямі підвищення «буттєдайності» суцього;

(7) • об'єкт як спосіб приборкання, впорядкування та самоорганізації хаоса через розвиток «об'єктних структур»; вони предстають в якості кращих космічних конфігурацій за критерієм їх об'єктної «буттєдайності» та дос-

коналих опредмечених форм «життєдайності»; серед них найбільш досконале – це об'єкт-суб'єктне «розширення» сенсорики у сприйнятті різнородових субстантивів суцього, «об'єктний вплив» на «реалізацію суцього» у найбільш сприятливих онтичних можливостях «нехаотичного» бут-тетворення в гармонійних «станах даоса», розширення суб'єкт-об'єктних можливостей в станах «стабілізації хаоса» через «об'єктивацію» суб'єктного впливу в позитивній валентній модуляції «об'єктно-гармонізованого буття» (в об'єктно-предметній морфопредставленості);

(8) • об'єкт як власне самопідсилення та ствердження своєї «об'єктної могутності» через свою «суб'єктивацію»; це здатність до «об'єктного впливу» на суще, на «суще-об'єктний» процес та другі об'єкти шляхом їх зміни, перформатування, надання іншої форми, трансформації і переображення, набуття нової якості; подібне представлене у здібності до «об'єктного самопідсилення» та *перенесення «сили об'єкта» (що закладення у його сутність як «сили суцього») на «силу суб'єкта» шляхом «розгортання» об'єкта до космічних мегамасштабів «світ-об'єкта»*; а ще більше – до гіпермасштабів «світ-суб'єкта» через опредмечене суб'єктне знання та самоопредмечення пізнаного і «розширеного об'єкта» на його власній базисно-сутнісній основі; але з поглибленою сутністю і здібністю до суб'єктної і метасуб'єктної «гносеологічної представленості», в об'єкт-суб'єктній «підсилюючій єдності», тожності, синтезисі і злитті в онтогностичному русі знань;

(9) • «об'єктно-гносеологічна представленість» суцього в «несуб'єктній репрезентації»; подібне досягається через позитивну валентність вирішення дилеми «повинення – бути» та «бажання – бути» у її підсилюючий протенсивності, або навпаки – негативній валентності регресії-ретенсивності «не повинення бути – не бажання бути»; загалом в альтернативній бінарності-полярності позитивної і

негативної валентностей «акумуляція гнозису – дисипація гнозису»;

(10) • несуб'єктна «репрезентація об'єкта» в максимальності його «Об'єктума»; ця «об'єкто-максимальність» досягається в єдинореальнісному і вічному («безсмертно-му») «онтосі», в абсолютній «онтос-реальності» як «перво-об'єктума» суцього у його первинно-об'єктному форматі «не-об'єкта»; тобто в самій «даності-заданості» акумульованого суцього в морфосутностях, конфігурованому суцьому в його «дооб'єктному» існуванні, в генералізаціях морфем в світлових фотонах-актосах та в інших «не-об'єктних» даностях;

(11) • «регресія-витіснення» суб'єкта в кінечну «об'єктну фінальність» (у фізичну смертність); але одночасно при об'єктному постфізичному збереженні «безсмертного суб'єкта» в безкінечному і безперервному метафізичному існуванні; тобто *представлення «об'єкта як спасіння» від смерті, як «відродження» кінечно існуючого суб'єкта у «безкінечному об'єкті» при одночасному збереженні його безкінечної «дооб'єктної» сутності у суцьому суб'єкті*; подібне за своїм механізмом є **трансформація-інверсія негативної модальності фізичної «об'єктної смертності» в позитивну валентність нефізичного «суб'єктного безсмертя»**; тоді сама фізична «об'єктна смертність» набуває позитивної модальності в небуттєвісних станах «не бажання бути», або не бажання «буттєвиявлення» суцього через об'єктобуття та в інших необ'єктних способах «невиявлення» (переважний стан суцього і є «невиявлення», потенційність та онтичність); *при цьому небажання-неявленість зберігається шляхом «перенесення-витіснення» в «смертний стан» існуючого суцього як «неіснуючого» в об'єкті або «необ'єкт», котрий не має якості «явленості» та «існування-в-бутті» (часто в цьому звинувачують «субстанційну метафізику», що не визнає*

«живого буття» об'єктів); проте зворотно цьому проти-
стоїть бажання «буттєпроявленості» *суцього в об'єктах та*
інших буттєвісних модусах існування-явленості *суцього, в*
збереженні та підсиленні позитивної модальності «бажан-
ня бути» *через «прогресування суб'єкта» у з'єднаному*
об'єкт-суб'єктному бутті; в такому разі фізично «кінечний
об'єкт» у своєму фізично кінечному дисипативному розпа-
ді-розсіюванні онтологічно зберігається в онтогнозисі
«безкінечного суб'єкта» як «суб'єкта знання», що безпе-
рервно генерує «абсолютнісне знання» та здійснює його
синергетичне акумулювання в абсолютнісному «дух-
суб'єкті» (Г.Гегель);

(12) • зворотня «об'єктна ситуація», в котрій об'єкт
предстає як спосіб «уникнення смерті» кінечним суб'єктом
шляхом буттєвісного опредмечення знання; це метапроцес
«онтогносеологізації суб'єкта» в його безкінечній «онто-
об'єктивації» в другій, першій, третій, четвертій і «п'ятій
природі» (ноосфера) та в більш високих вимірах буття у
його суб'єкт-об'єктній пов'язаності;

(13) • об'єкт, що існує у вигляді «сфокусованого об'єкта»
(фокус - об'єкта), котрий об'єктно-предметно виявляє суще
шляхом його оптичного телескопування; це «функціонуючий
об'єкт» у «сферній виявленості» *суцього, що предстає як*
«сфайрос-об'єкт» у людському світосприйнятті та антропо-
розумінні; тобто в антропосприйнятті світові формати мі-
кросвіту, макросвіту і мегасвіту антропорозуміються і ми-
сляться як «сфайроси» однієї об'єктності, але в різних оп-
тично-телескопуємих форматах;

(14) • об'єкт, що визначально існує як неперервний
«континуальний об'єкт» і котрий є органічним «подов-
женням» і «продовженням» неперервно-суцього суб'єкта; в
такому «континуальному об'єкті», що представляє собою
«безперервний космо-Об'єктом», «об'єктні сутності» без-
перервно «розбігаються-поширюються» у все більшій сві-

товій всеохватності і безкінечності, а безкінечний і безперервний всесвіт при цьому «не згортається» і «не стягується» у «сфайроси» різноформатних формоутворень (космоси-«субкосмоси», світи-«субсвіти»); тому вселенський Універсум реально існує у своїй неперервній «розгорнутості», єдності, в безкінечних взаємопереходах та онтологічному русі; тобто «необ'єктоване» суще не фокусується до меж якоїсь граничності, сфероїдності, морфності і метаморфності «в об'єктиві антропсприйняття» сущого як «об'єктивно-необ'єктивного», але в «об'єктиві висвічення» сущого «інтенційним суб'єктом» необ'єктоване суще з'являється в оптично-сфероїдній екстенції-екстерналізації об'єкта як неоптичного і неголографічного модуса сущого в різних онтологічно- розгорнутих об'єктних сутностях і реальностях «об'єкто-екзистування».

За **третьою «каузальністю об'єктовання» (В)** це відбувається у з'єднанні суб'єкта і об'єкта, а саме – шляхом екстерналізації та об'єкто-екзистування «внутрішнього суб'єкта» у «зовнішній об'єкт». Подібне «перенесення» суб'єкта-на-об'єкт здійснюється для «підсилення» об'єкта та онтогно-онтологічної «реалізації сущого» у відповідних предметно існуючих «об'єктосущих реальностях», що екзистенційно «розгорнуті» у буттєвісні ареали спільної суб'єкт-об'єктної представленості. Це відбувається у ноо-сферних процесах збільшення ноо-потенціалів сущого в «об'єктованому бутті», в його буттєвісних ноо-реалізаціях в модусах «**об'єктосущого ноо-буття**». У напрямі такої суб'єктної інтенції-екстенції об'єктно-онтологічного становлення сущого можна виділити і типологізувати наступні основні спричинення «об'єктовання»:

(1) • «суб'єктивація» об'єкта в якості місцезоположеності і базисного «топоса суб'єкта»; з цим «сущеоб'єкт» перетворюється на «суб'єктований об'єкт», а потім – на «операційний об'єкт»; при оперуванні ним в якості «моду-

са суцього» він з'являється в різних онтологічних буттерезалізаціях, а саме: «модус-об'єкта», «квазі-об'єкта», «ноо-об'єкта», буттевісних «композицій ноо-буття» тощо;

(2) • «суб'єктна таксономія» модусів суцього в суб'єкт-об'єктних утвореннях менталізованих ноо-Об'єктумів і ноо-Суб'єктумів у їх первинно-онтологічній пов'язаності та єдності в Онтогнозисі і онтогностичному русі знань;

(3) • суб'єкт-об'єктна «рівноєдність» ноо-буття в єдиній модальності «інтенції (суб'єкта) – екстенції (об'єкта)» і в їх єдиному онтогносеологічному русі; «рівноєдність» суб'єкта і об'єкта здійснюється в напрямі буттевісної реалізації суцього в модусі екзистування буття як «само-суб'єкта – для самооб'єкта» і «самооб'єкта – для – само-суб'єкта»;

(4) • онтологічний розвиток Суб'єктума; це відбувається в інтенційній модальності «бажання бути» та в буттевісній реалізації Об'єктума в екстенсивній модальності «повинен бути»;

(5) • суб'єкт-онтологічне і суб'єкт-гносеологічне ноо-екзистування у зведене і всеєднісне існуванні модус-об'єктів; таким чином досягається їх суб'єкт-об'єктна «нероз'єднаність-неперервність» як реальних «модусів суцього», єдиних «субстанцій як ноєзисів суцього», духовно-реалізованих «актосів суцього» тощо;

(6) • досягнення онтологічної вищевимірності суб'єкт-об'єктних модусів; в цій «S-O вищевимірності» онтичні «модус-ноєми» онтологічно реалізуються як **«модус-ноєзиси» суцього через різні способи екзистування ноо-буття**; подібне можна розглядати як відповідні способи «ноо-вкладення» суб'єкта через суб'єктні ноограми) в онтичні модуси «суб'єктних ноєм» (реалізаційних ноограм) з інтенцією їх підсилення-натуралізації в онтологічних модусах екстенцій-екстерналізацій «об'єктних ноєзисів»; вони репрезентують себе як **субстантиви «мента-**

льних об'єктів» в їх певній конфігурації, котрі знаходяться в потенційному чи активованому стані для своєї буттєвісної реалізації, або вже як реалізовані «об'єкт-ноезиси» в ноо-Об'єктумах з'єданого суб'єкт-об'єктного ноо-буття;

*(7) • підвищення «рівня об'єктності» ноо-буття шляхом досягнення великого розмаїття «суб'єктної варіативності» (коваріативності) модусів ноо-Суб'єктума; подібним чином відбувається **генерація модус-ноезисів** та утворення різноманітних варіацій з реалізації ноо-суб'єктів на самих різних і вищих рівнях ноо-буття («одуховлення» і «одушевлення» світа, за Платоном) з виходом за граничні межі даної ноо-буттєвісної вимірності в іншовимірність; суб'єкт-об'єктне «підсилення» буття досягається через його «менталізацію» і «ноосфероізацію», ноо-актуалізацію і ноо-реалізацію на рівні «дійсного буття» та з піднесенням буттєвісної рівнів до станів вищої гармонійності «повноти буття»; операційно це здійснюється способом **креативно-синергетичного перенесення «варіативності суб'єкта» на «варіативність об'єкта» внаслідок чого відбувається суб'єкт-об'єктна гармонізація позитивних модуляцій ноо-буття;** а саме – відбувається підвищення позитивно-валентної «форичності буття» в його сенсифікації у вищих і витончених емоційних «переживаннях буття», а з цим – зворотнє розширення піднесення і ноо-наповнення онтогностичним контентом «буття-розуміння», спрямування його нообуттєвісної протенсивності на вищі рівні максимального «смыслепоповнення» і смыслезнасимості.*

*Операційно суб'єкт-об'єктне екзистування ноо-буття з його підняттям на вищі рівні протенсивності у здійсненні ноосферних антропоекстенцій відбувається у **відповідних реконструктивних процесах подолання дискретних конструкцій буття і переходу до безперервних онтопроцесів «зв'язування буття» через суб'єкт-об'єктну єд-***

ність. Фактично це перехід від «дуалізму суцього» до «монізму суцього» в його первинній «даності суцього», що може приймати самі різні модуси сутності, «об'єктосутностей» та розгорнутих реальностей свого «буттєпроявлення». В «антропопроекції» первинної суб'єкт-об'єктної сутності людини її первинний «антропотенціал» можна не тільки виявити і реалізувати (у всьому багатстві його онтологічних проявів), але й креативно-синергетично підсилити, ноосферно з'єднати з потенціалами «іносущого» через «безперервність» ноо-процесів. А з цим – перейти до конфігуративно «сгорнутих напружень» або «кон-тентів суцього» самої різної тенсивності і протенсивності, а на цій основі *розробити ноо-програму збалансованої «кон-струкції» антропосуцього та перейти до «контентної спорідненості» антропосуцього з «напруженними модуляціями» іносуцього*. Подібним чином можна досягти «ноо-суцього» з'єднання їх «ін-тентів» (інтенцій) в конструктивне об'єднання спільних кон-тентів з антропосуцим, утворити на цій спільній основі «ноо-контенти суцього», представлених в онтологічних універсалиях, ноо-універсалиях, універсальному ноо-гнозисі та ноо-реалогнозисі.

Операційний суб'єкт-об'єктний зв'язок ноо-суцього у безперервності «розгортанні» світ-буття як певного «ноо-контенту» суцього можна зафіксувати у відповідних ноо-процесах побудови *«конструктивної континуальності»*. Подібну побудову *«безперервно-суцього» в суб'єкт-об'єктних ноо-процесах* можна представити як «коннекційні конструкти» S-O зв'язку або конструктивні елементи «S-O коннекції». А саме:

◇ розрізнення модальностей та різнотиповості суб'єкт-об'єктного з'єднання ноо-буття у його безперервності; а на основі цього – інверсія «повернення» до єдиного і нероз'єданого суцього, його синтезу-злиття у «конструктив-

ній континуальності» в якості впорядкованого суцього;

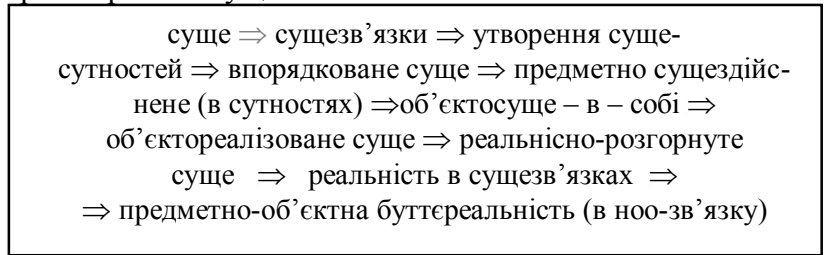
◇ безперервність «S-O конекції» в різнотипових «варіаціях-коваріаціях» їх здійснення у 2-х головних напрямках протенсивності:

а) «згортання-повернення» дискретно «роз'єданого» суб'єкта до його висхідної безперервності як «безперервного суб'єкта»;

б) «розгортання-актуалізація» безперервного суб'єкта в його «S-O конекції» з явищним світом дійсного буття»;

◇ «пред'явлення» буттєвісної «S-O конекції» в «суб'єкт-об'єктній модальності» основних «конекційних конструктів».

Подібні «конекційні конструкти» в різних модальностях «S-O зв'язку» можна операційно створити і через них певним чином скеровувати суцезв'язки. Наприклад, модулюючи сутності (як «об'єктосутності») та управляючи реальністю як «операційним реалогнозісом» після розробки відповідного Ноосферного проекту (в аспекті реалізації Семіотичного проекту). Суб'єкт-об'єктна модальність «S-O конекції» у відповідних «конекційних конструктах» налагоджується у такій онтологічній послідовності «розширення» суцезв'язків:

Процес «розгортання-розширення» суццезв'язків у дійснy «суццереальнєстє», що суб'єкт-об'єктно «екзистує буттє» у його вищих мірностях можна описати в наступних «контент-конструктах» *підсилюючої «S-O конекції» суццезв'язків в онтологічнoму буттєсустрії вищєрівнєвогo*

«розуміючого світ-буття». А саме:

(1). S-O «прив'язаність» суб'єкта до об'єкта («суб'єктивація об'єкта») і об'єкта до суб'єкта («об'єктивація суб'єкта»).

(2). S-O «буттеустрій» у його онтично-онтологічних можливостях. Їх дві: це (1) або S-O «онтичний світоустрій» через реалізацію буття як «світ-буття» в його оптичному «сферорозширенні», або (2) в його «неоптичності-нерозширеності». Сюда також долучаються всі онтичні варіанти «просунення буття» («продвиження» – по рос.) у різних процесах «буттестановлення». Подібне відбувається у самих різних можливих «буттеконфігураціях» і «буттеконструкціях», у різноманітних онтичних способах «сенсibiлізації-форичності», «буттементальності-ноосферогенезису», в *операційно-онтичних способах впорядкування та «онтологічної реалізації»: фізичної-нефізичної, «станційної-субстанційної», «космічної-некосмічної», «світоактичної-темноенергетичної»* тощо. Виходячи з подібного регулювання, може сформуватись гармонійний (синергетичний) або біфуркаційно-турбулентний (хаотичний) світоустрій, коли в такому «S-O буттеустрії» представлені модальності: «хочу бути – можливість не бути», «хочу не бути – повинен бути», «буттєво діяти – бездіяння», «буттєвісна потенціяція – буттєвісна актуалізація» і відповідна «буттєреалізація» у певному світоустрою за онтичними типами та варіаціями;

(3). S-O «розположеність» або «розташування в місці пред'явлення» подібної «S-O конекції» у певному «ареалі буття» за характером-типом його «буттеустрію». Тобто під цим розуміється *онтологічно реалізований «буттеустрій»* у його «*буттєрозположеності*» з *переходом від можливих «модальностей становлення» різних «буттеустрійів» до модуляцій становлення»* у певному конкретному «буттєро-

шташуванні» зі своєю внутрішньою «S-O динамікою». Виходячи з Семіотичного проекту, ця «S-O динаміка» може бути наступною (за основними проектними параметрами):

- розрізнення різних рівнів «S-O буттерозположення» за ступінню (мірою) «S-O єдності» та «S-O коннекції»;

- однородність-різнорідність «S-O буттерозположеності» та вихід у топоси і місцерозташування в інші виміри;

- «операційність» S-O буттерозположеності за його зворотньо-поступовим характером, зворотньо-системним зв'язком;

- «ступінь «конверсійності» S-O буттерозположення за характером рівневості, вимірності, валентності, направленості, еволюції «буттєвісних напружень» при здійсненні «S-O коннекції»; це відповідна «S-O конверсія» в процесах «буттєвісної коагуляції» зростання-зниження-зміни буттєвісних смислів існування та навпаки – сублимація у вищі смисли і значення в їх різних аспектуалізаціях в залежності від місця реалізації первісних «буттєвісних програм»;

- «програмованість» «S-O буттерозположення» в можливості створення і реалізації відповідних програм з отриманням необхідного (і доступного) результату; гарантоване відтворення цього результату за операційними командами відновлення та опредмеченні отриманих даних в результаті.

(4). S-O «буттєвідношення», що представлено як перехід від безпосереднього «S-O зв'язку» до опосередкованих «S-O відношень» в ноо-Об'єкті. А з цим він стає здатним до самостійного існування за місцем свого «буттерозташування». Тобто, якщо для ноо-Суб'єкту визначальними є «S-O зв'язки», то для ноо-Об'єкту визначальними є «S-O відносини», котрі в процесі дискретизації приймають характер «S-O відносин» у 2-х основних моду-

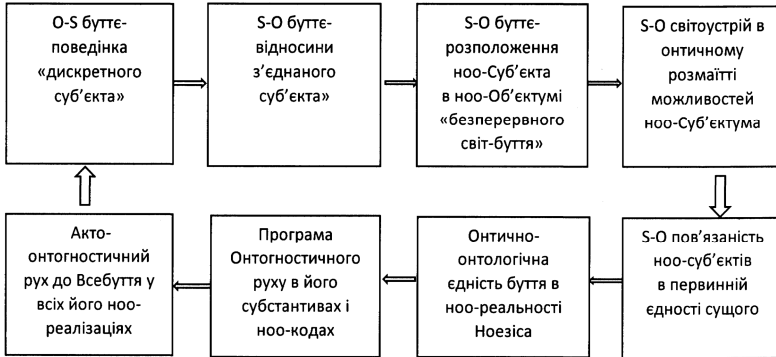
льностях. А саме:

а) «O-S відносин» в системі «об'єктного світоустрою» у співвідносності до «об'єктивних законів» мегакосмосу, існуючого за даним проектом і програмою «реалізованого світоустрою»;

б) «O-S відносини» за топосом «об'єктного розташування» (небесні тіла, планети) у співвідносності до «детермінаційних відносин», що зобумовлюють конкретні особливості «аспектуалізованого буття»; такого типу «O-S відносини» можуть розвиватись також у «внутрішньому» буттєвісному макросвіті за місцем його природного «об'єктного розташування і тоді подібні внутрішньоприродні «детермінаційні відносини» інтерпретуються «пізнаючим суб'єктом» як закони більш нижчого «природного буття», в котрому «природна аспектиалізація» і є «буттєвісна детермінація».

(5). S-O «буттєповедінка» у сфері «об'єкторозташування» ноо-Об'єктума. Це вже більше «об'єктоповедінка» суб'єкта «за обставинами» та «за ситуацією», що складається в конкретних «O-S відносинах» як «об'єктивних відносинах», що детермінують первинно «свободного суб'єкта». Але надалі він з «вільного» перетворюється на «детермінованого суб'єкта», а потім – на «дискретного суб'єкта», котрий відповідно інтерпретує буття як «розірване», «перервне», «дискретне буття» в аспектиалізації свого «часткового життя». Тому й ставиться питання про повернення первинно-висхідної єдності суб'єкта (S) і об'єкта (O) в їх спільній «S-O коннекції», що відбувається у зворотньому напрямі «відновлення» безперервності та єдності сущого. Всі ці процеси суб'єкт-об'єктної пов'язаності і перетворень представленні на відповідній когнітограмі КГ-8.

Зворотній рух відновлення безперервності буття в «S-O коннекції» і єдності суцього в його ноосферній здійсненості і ноо-реалізації

Надалі процес «розгортання-ралізації» суцезв'язків в більш гармонійному онтологічному «буттеустрію» в ноо-модусах «розуміючого світ-буття» відбувається наступним чином:

(6) аксіологічна орієнтованість «S-O коннекцій» та «семантичне інвестування» в конструкцію об'єкта «аксіологічним суб'єктом»; з цим

здійснюється «аксіологічна партисипованість» і «ціннісна дискретизація» об'єктів, їх таксономія на «семантичні класи» їх «роз'єднання-з'єднання» в «коннекційних конструктах» S-O зв'язку;

(7) полісеміотична конфігурація об'єктів в їх «S-O коннекції»; під цим розуміється понятійне означення і переозначення об'єктів як ноо-понять суб'єктованих «коннекційних конструктів» S-O зв'язку;

(8) тенсивна інтерпретація «S-O коннекції» в напружених модуляціях «інтенцій-екстенцій» суб'єкта; це «менталонапружена» суб'єктна орієнтованість у напрямі референції «безперервних об'єктів» і самореференції їх «S-O

зв'язку» у ноо-бутті «безперервного світу»;

(9) «вільний обіг» коннекцій «безперервних об'єктів» у їх «S-O зв'язку» у ноо-бутті; у такому «свободному бутті» відбувається зміна морфології конфігурацій, композицій і часопросторового розташування об'єктів у їх континуальності, здійснюється свого роду «пронизування» буттевісних рівнів і реальнісних вимірів в модальності «коннекційних конструкторів» S-O зв'язку;

(10) утворення «інтегрованих одиниць» дискретно «часткових об'єктів» у їх «подовженості» та «чистої спрямованості» суб'єкта на об'єкт у їх первинному «S-O зв'язку»; в результаті мається буттеутворення цілісних «холістичних об'єктів» в їх «S-O коннекції», для чого потребується відповідне *осмислення і розуміння «холістичної свідомості» суб'єктів в їх ментальній здібності до інтенційного трансцендентування, трансцендент-операцій на високих рівнях абстрагування, абстрактних переходів зі створенням безперервних «ментальних об'єктів» в якості ноо-Суб'єктумів суцього та їх реалізації (екстенції) в ноо-Об'єктумах;*

(11) оперування ноо-Суб'єктумами через моделювання ноо-Об'єктумів різної міри (ступені) енерго-синергетичної протенсивності та «S-O коннекції» через «операційні суцезв'язки» ноо-буття; це є відповідна модалізація об'єктів в «коннекційних конструкторах» безперервних пульсацій ноо-буття в ритміці «розжаття-зжаття», «розтягування-стягування», *фрактально-масштабних змін континуальності об'єктів як ноо-Об'єктумів різних «S-O конструкторій»;*

(12) конструювання епістемологічних передумов об'єктування інтенцій суб'єкта в моделях «метафоричних екстенцій»; це відбувається в необ'єктних і неоптично-несфероїдних модусах екстерналізації ноо-буття, в конфігураціях тонкофізичного (метафізичного) ментального

«пронизування-проникання» реальності, нероздільної «S-O коннекції» та «S-O синтезу», зворотної «S-O ретенсивності» ноо-буття, що представлені у всезагальній континуальності суцезв'язків та їх всеєднісній об'єкт-суб'єкт представленості в епістемологічних конструкціях ноо-знання і нероздільного з ним ноо-буття;

(13) суб'єкт-об'єктне екзистування ноо-буття в безперервній прото-актантості і первинних креативних синергодіях в їх «S-O коннекції»; це складне і багатомірне «S-O екзистування», що *представлене в актантах, зорієнтованих у вищевимірність та вищевимірну реальність з неперервними суцезв'язками*, а саме:

- у вигляді протенсивної неперервності в тенсивно-активному актуалізаційно-реалізаційному «актантному процесі» внутрішньо-зовнішніх взаємопереходів в режимі буттєвісної екстерналізації «інтенція – екстенція – нова інтенція»;

- в «актантній ритміці» безперервних і самогенерованих квантово-польових пульсацій, що здійснюються в синерго-інформаційних акнантах безмежної подовженості ноо-реальності;

- в континуальних «реальнісних акнантах» в безмежності і неграничності екзистенцій суцезв'язків («суцезв'язків»);

- в «ноосферних акнантах» всерівневої та вищевимірної представленості суцезв'язків в ноо-бутті і ноо-знанні;

- в субстантивах ноо-знання, що представлено в акнантах програмуючих «парсів»; тобто в парс-генералізованих переходах подолання реальнісних «дискретів» та їх з'єднання в «генералізованих» фракталах код-програмуючих «морфем морфополя»;

- в абсолютнісних актосах ноо-знання – це представлено в менталодуховних акнантах світлових актосів, що діють у напрямі онтично-онтологічної «суб'єкт-об'єктної ре-

алізації» ноо-буття, воно здійснюється через «онтичні актанти» та у відповідних реалізаційних діях «онтологічних актантів» в їх певній онтично-онтологічній «актантній ритмиці»;

- в об'єктних модусах суб'єктної «буттєвності» і «буттєпредставленості» номіналізованого ноо-Суб'єктума у відповідному номіналізованому ноо-Об'єктумі; вони й утворюють *єдиний «S-O номіналізований актант»*.

(14) управління «S-O зв'язком» через «актантний вплив» на модуляції ноо-Об'єктума, прискорення-гальмування ноо-процесів у їх «S-O коннекції»; подібним чином можна досягати створення нових модусів «S-O конструкцій» безперервного світу, *конструювання нової архітекτονіки та архетипів континуальності, пониження-підвищення порога «S-O єдності»* через *«актанту силу»* ноо-Суб'єктума і його актантно-силовий вплив на ноо-Об'єктум;

(15) регулювання «валентністю ноо-буття» у його різних репрезентаціях через «S-O зв'язок»; це зміна модальності (характеру) «S-O коннекції» в валентних режимах «не бажання (потенції) – покинення (реалізації)», «нез'єднання (віртуальності) – з'єднання (актуалізації)», «проникнення (пронизування) – виділення (уособлення)», а також в валентних процесах переходу онтичної аморфності (можливості) до онтологічної морфологізації, (здійсненості), об'єктного опредмечення і об'єктно-предметної дискретизації буття; відповідна зміна «валентності ноо-буття» може відбуватись морфологічно в буттєвісній метаморфності, метафорично – через форичну полярність «ейфорія-дисфорія», а також в суб'єктній валідізації валентності об'єкта в аспектаціях його «буттєвісної достовірності» («морфодостовірності»), «*позитивності – корисності*» для суб'єктного розвитку, підвищення «самодостовірності суб'єкта» як «об'єктивного суцього» у безпе-

першому світ-бутті;

(16) представлення підвищеної «самодостовірності суб'єкта» через його «S-O пов'язаність» та підсилення «S-O зв'язку»; це відбувається в актантах буттєвісно морфологізованої «суб'єктної самодостатності», в «актантах впливів» на об'єкт, а також через «оволодіння-присвоєння» і *репрезентацію об'єкта як «об'єктованої суті» своєї суб'єктивної сутності способом самодоказу власної самодостатності своєї суб'єктної сутності і об'єктної достовірності свого суб'єктно суцедійного.*

Останнє можна інтерпретувати і як внутрішню імманентну причину «самопред'явлення суб'єкта» в «об'єктованому бутті» через буттеоб'єктне «оптичне телескопування» та сферійно-оптичну «явленість» об'єкта у своїй самодостовірності для суб'єкта. Тобто в якості безумовно головної і позитивної валентної цінності для об'єктного ноо-буття у його «суб'єктній пред'явленості». Це креативне «самопред'явлення» здійснюється творчим суб'єктом для запобігання власної «сутісно-буттєвісної інфляції», «обезцінення» у загально-сущому існуванні внаслідок «буттєвісної інфляції» самого існування. Тобто «деградації буття» в разі «виродження» та «вичерпання» його буттєвісних потенціалів, зниження «екзистенцій буття» з причин «суб'єктної інфляції», втрати цінності суб'єкта (даного конкретного «суб'єктотипу») для буттєвісного розвитку в його «S-O коннекції». І головна негативна валентність – це нездійснення «ноо-інвестування суб'єкта в об'єкт» або вичерпання «менталодуховних ресурсів» суб'єкта для їх інвестування в підтриманні і розвитку буттєвісно-об'єктованої реальності. «Суб'єктна інфляція» в об'єктобуття може виникнути і внаслідок руйнування «S-O зв'язку», розриву «S-O коннекції» та «буттєвісного розділення» існування суцедійного на окремоті «об'єкта» і «суб'єкта». Наприклад, на їх матеріально-ідеальне «прин-

ципове розділення», на несумісну різнорівневу «демаркацію буття», неконтактність та «різносферність» буття (масштабна, середовищна, часопросторова), альтернативна різновимірність реальностей, розділення на антагоністично-ворожі середовища «невалідних» для антропоіснування ареалів, котрі не мають позитивних проявів буттєвiсної вiтальності.

Виходячи з подібних передумов та міркувань «самоперед'явлення суб'єкта» в «об'єктному бутті», відповідного представлення ноо-буття в його суб'єктивно «об'єктованому модусі», можна значно розширити «**суцi можливостi**» суб'єкта в їх «об'єктному підсиленні» та «S-O з'єднанні». Подібні «**розширені суцi можливостi**» можна репрезентувати в таких основних модусах «**силової представленостi**» **суцих можливостей Суб'єктума у реалізаційних модусах Об'єктума**. А саме:

◇ в презентації «суб'єктної самомогутності» й «збільшеної сили» у власній уяві та внутрішньому самосприйнятті; це здійснюється у поєднанні, співставленістю та «зовнішньою самоідентифікацією» в модальності «хочу і можу», «можу і дію», «дію і досягаю»;

◇ суб'єктивно-оптичне виділення «самого-себе-з-себе» з загальної безперервності в окремій «реальності суцодійсного» та в окреmostях суб'єктованих «реало-об'єктів»; подібні суб'єктовані «реало-об'єкти» предстають у власному модусі «самого-з-себе», здатного до домінування в даному природному Об'єктумі в якості креативно-реалізованих «суб'єктних екстенцій»;

◇ іманентно-інтенційна направленість свідомості» як «безперервного потоку» невиявленого «безперервного суцого» у напрямі його оптично-психічної виявленості в ментальних актах психічно-ментальної самодієвості і «продуктивної уяви» (І.Фіхте). Подібна «самодієвість» представлена в суб'єктивних інтенціях до «проявлення» зовні-

инього «об'єктного світу», в суб'єкт-об'єктній «екстенсії-екстерналізації-екзистенції» творчої реалізації розширених «сутих можливостей» Суб'єктума; подібне здійснюється при входженні у функціонально-актантний режим психологічної «дії-діяльності» власної свідомості «суб'єктосущого» в інтенційній направленості (автореференції) до «розширеного існування» в Об'єкті ноо-буття;

◇ сферно-оптичне «самозбільшення», «саморозширення» і «силова самопрезентація» антропосутності через її «самоподвоєння» в «S-O зв'язку» та в різнотиповій «S-O коннекції», подібне відбувається у різних модусах мікро-, мега- і «макроконнекторах зв'язку» в природно-буттєвісному морфоопредмеченні, а також в творчих екстенціях і креативних витворах суб'єктів;

◇ суб'єкт-суб'єктивне «самопідсилення» «S-O зв'язку» в його часопросторовому (ЧП) потроєнні з утворенням «S-O-ПЧ зв'язку»; «четверенні» в «інформаційному онтосі» (ІО) з утворенням «S-O-ПЧ-ІО зв'язку» або в опосередкованій коннекції «S-(ПЧ-ІО)-О» зв'язку; «уп'ятіренні» в ноосферній реальності (НР) з утворенням в опосередкованій суб'єкт-об'єктній коннекції відповідного «S-(ПЧ-ІО-НР)-О» зв'язку; надалі це суб'єктне «самопідсилення-самороздвиження» через:

• «ушестеріненні» в субстантивній реальності (СР) з утворенням «подовженого зв'язку» «S-O-ПЧ-ІО-НР-СР» чи опосередкованої коннекції «S-(ПЧ-ІО-НР-СР)-О» зв'язку;

• «усемерненні» в реальнісному «первоактосі» або «акто-ноезисі» (АН) абсолютної первореальності в подовжено-додатковому зв'язку «S-O-ПЧ-ІО-НР-СР-АН» та в опосередкованій коннекції «S-(ПЧ-ІО-НР-СР-АН) – О» зв'язку; надалі підсилення «S-O зв'язку» вже не відбувається, бо діє інший ежим «сущеіснування», а саме: «невпорядкований Хаос – впорядкований Даос» з їх взаємопере-

ходом в критичному пересіченні Абсолюта); саме «S-O підсилення» спричиняє «актосинтез» в «актореальність» з «абсолютнісним підсиленням» S-O зв'язку, наприклад, через абсолютнісну суб'єкт-ідею», «абсолютнісний дух-суб'єкт» (за Г.Гегелем), актодуховність ноо-суб'єктів в його «актозначеннях»;

• самопідсилення «S-O зв'язку» через імпульсування (інтенційно-екстенційне) Онтогносеологічного руху (ОГР); подібний імпульс йде від «абсолютнісного духа – суб'єкта» у його «абсолютнісному S-O зв'язку» з «актосущим» в опосередкованій коннекції «S-ОГР-О» зв'язку; такий «актосущий Суб'єктум» є самодостатнім і не потребує свого «підсилення» як синергетичний «Актосуб'єкт», а тільки підтримання-піддержання свого стану у певному синергобалансі з собою і світом його Об'єктумів; це й здійснюється на основі всезагального (у своєму безкінечно-безперервного «розгортання») і всеєдиного (в самоорганізаційній безперервності «згортання») Онтогносеологічному русі (ОГР) та «S-ОГР-О» зв'язку;

◇ перенесення «внутрішнього космізму» Суб'єктума з «актопотенціалом» ноо-реалізації в космоОб'єктумі в природно-буттєвісні Макрокосмоси як природно-космічні ноо-макроОб'єктуми; подібне «перенесення» можливе і в космо-реальнісні Мегакосмоси неприродних або «метаприродних» космоноотичних мегаОб'єктумів, котрі надалі «згортаються» у певні субстантиви-Об'єктуми (морфопарси), ноо-субстантиви (ментальні об'єкти) в більш високому онтологічному вимірі субстанційної реальності (R=6).

Космонос і являє собою «об'єкто-з'єднанням» суб'єкта з самим собою у його повному «космоноотичному S-O зв'язку», в повній цілісності і «досконалій повноті» «холістичного ноо-Суб'єктума», що «розгорнув» свою «суб'єктосутність» в «суб'єктосущему» космоОб'єктумі космоноотчної мегареальності. Подібний космічний «S-O

зв'язок» та *репрезентація космореальності в якості ноосферного КосмоОб'єктума і Космосуб'єктума* відбувається у двох основних аспектуалізаціях.

В аспектуалізації космоОб'єктума подібне можна представити як «транспроцес», «трансцензус», «трансперехід», «трансгресію» або космореальнісну трансформацію неоптично-ноосферного суцього (самовідображаємого і менталізованого) в його різнотипову космооптичну «сфайрос-конфігурацію» різних космосвітів. Що й виглядає як *космооптична об'єктивація-дискретизація суцього в його певних дискрет-«об'єктивованих» предметностях*, в часопросторовому «розгортанні-подовженості», «слідуємості-секвентності» і предметно-морфологізованій консеквентності «об'єктованого» предметного розмаїття в «об'єктованих» процесах. В оптично-об'єктованому вигляді вони предстають у своєму «розширенні-розбіганні», постійному «поширенні-множенні», у русі-зміні-взаємодіях, «буттестановленні-буттерозвитку» як в елементних «дискрет-якостях», так і системній «дискрет-якості» релевантної «віталізації буття» сфероїдного, несфероїдно-структурного, мембранного, кристалічного, квантово-інформаційного, явищно-світлового (векторно-прямолінійного чи образного), нейтринно-несвітлового та інших типів буттеутворень. Його вищі рівні в космоОб'єктумі – це *«ноо-віталізація буття»* та буттевісна *духовна життєдайність буття* в абсолютному визначенні предільності і межової граничності процесів *«дискретизації буття»* та кінченного «зв'язування дискрет-процесів» в напруженнях духовних тенсів та в менталодуховному «S-O зв'язку». Це та *духовна межа «дискретизація буття» в його об'єктно-предметному «дискретному дробленні», ентропійного «розпилення-дисипації», за якою космоОб'єктум більш не дискретизується, а консолідується у зворотньому процесі синер-*

гетичного єднання в «S-O концепції», в синерго-акумуляційних «S-O зв'язках» космоСуб'єктума. В ньому не тільки припиняються дискрет-процеси «об'єктного розпаду буття», а навпаки, налагоджуються «холістичні процеси» онтологічного з'єднання суцього в «ментальних озаріннях», «духовних осяяннях» і *духовних «S-O синтез-інсайтах»* *реальнісного перетворення «всезагальності суцього» (суцезв'язків) в космоОб'єктумі у «всеєдність суцезв'язків»» в космоСуб'єктумі.*

Тому в аспектуалізації космоСуб'єктума, котрий у своїй неперервності визначально не «дискретизується» у менталодуховному відношенні і не може бути «частковим» або «дискретним суб'єктом», слід репрезентувати його «космосуб'єктність» холістично, «неаспектно» (чи умовно-аспектно), визначально-цілісно, «цілісно-реалізаційно». КосмоСуб'єктум предстає вже не як деяка даність, незмінність та «абсолютність», а являє собою *онтологічно-реальнісний ноо-процес духовно-цілісної самореалізації-космореалізації* *холістичного «суб'єктосуцього» з «сутнісного мікроформату» менталодуховного мікросвіту у збільшені реальнісні макромасштаби та «мегасвіт» «холістичного ноо-Суб'єктума»*. І тоді він предстає в своїй безмежно-неграничній та «абсолютній цілісності», «холістичній оховатності» і всеєдності *«ноосуб'єктного Космонооса»*. У своїй безмежності і безперервності він не має сфероїдно-оптичних та інших меж, а лише *переходить* у «субстантивний вимір» інформаційно акумульованого ноосу на «реальнісній станції» (субстанції) збереження набутих знань, інформації, «код-програм реалізації», «буттєвісної проєкції – об'єктування» тощо. Це може здійснюватись на відповідних «субстантивних носіях», «ноо-носіях» інформації, а саме: паттернах, імпрінтах, потенторах («по-

тенціалів знань»), ретенторах (рекурсійне оновлення інформації через її нову «генералізацію-рекуперацію-кластеризацію»), інтенторах (реалізаційного спрямування буттєвісних інтенцій-екзистенцій), модуляторах–екстенторах (модуляція гармонік та інформаційно-квантових частот буттєвісної екстерналізації). Це також код-ноезиси можливих модусів буттереальності, онто-топоси координатного розташування і фіксації буття в його конкретних номіналізаціях нооСуб'єктумів.

Раніше був докладно висвітлений і покроково розкритий процес ІТ-програмування ноо-розуміння в інформаційно-семантичних паттернах (ІСП) та імпрінтах ноо-реалізації суб'єктів (як ноо- суб'єктів) в метакоординатному вимірі ноо-буття. Подібне розглядалось у 3-х стандартах раціональності: ІКСР – інтеркомунікативний стандарт раціональності, ІССР – інформаційно-семантичний СР, ПСР – інформаційно-імагінальний СР. Загальний характер дії, когнітивно-праксілогічного реконструювання і буттєвісного конструювання онтологічного переходу від дискретно-перервного буття до «континуального буття» безперервного світу операційно розкривається у відповідному Семіотичному проекті за 4-м трансформативно-реконструктивним стандартом раціональності (ТКСР). Саме в його інтенційно-семіотичних конструктах та вищепредставлену типологію суб'єктності в ноо-розумінні сущезв'язків та їх об'єктній реалізації в ноо-бутті можна показати інструментальне здійснення Семіотичного проекту та програмованого переходу до операційного конструювання безперервної ноо-реальності і ноо-буття вищої онтологічної вимірності.

7.5. Реалізація Семіотичного проекту за параметром «типологія суб'єктності» в інтенційно-семіотичних конструктах творчо-екстенційної «суб'єктореалізації»

Контент: інтенційно-семіотичні конструкти ІТ-реалізації Семіотичного проекту за параметром «типологія суб'єктності» та в алгоритмі «екстенційних конструкцій» творчої самореалізації інтенційних суб'єктів в різних референційних фазах до «об'єктореалізації»

У своїй первісній визначеності поняття «інтенційність» в аналітичній філософії розуміється як мовний «вузький інтенціоналізм» у двозначності (омонімії) слова «meaning». Воно використовується як у значенні «припускати» («подразумевать» – по рос.), «мати на увазі», так і в сенсі поняття «значення». У тому ж аспекті «вузького інтенціоналізму» Пола Грайса інтенційність як « поняття припускання» аспектується у «намірі повідомити про щось», «розтлумачити» і «прояснити певний замисел» [9, с.10, 11]. За нашою концепцією, «інтенційність» означає перехід від суб'єктно «внутрішньої інтенції» як «ідеї-замислу» та її первісного «буквального значення» до об'єктної «зовнішньої екстенції» в автентичності до «первинного замислу. Але за умови «S-O самоавтентичності» відносно суб'єкт-об'єктної екстерналізації висхідної інтенції у її «реалізації-здійсненні». За Джоном Серлом, що розвивав понятійне розуміння «інтенційності», в понятійних конструктах і значеннях П.Грайса, внутрішнє «намірення припускання» без відповідного понятійного дискурсу так і може залишитись у невиявленому вигляді «безконтекстності буквально-го значення» та фігурувати як «безконтекстність (абсолютного) значення». Але може приймати і сенс «значень намірення» відносно «деякого набору фонових допущень», а також «розпізнавання умов істинності при цих «фонових

допущеннях». Це здійснюється в «експліцируемому наборі» «звичайних для нас умов істинності» за відповідними «фоновими допущеннями» всіх екзистенцій буття [9, с.33, 34]. Тобто при наявності певного тренду до «екстерналізації інтенцій» як «реалізованої екстенції» у деякий буттєвій «множині фонових допущень», коли з'являється референтна і автореферентна «направленість інтенції». Але вже не в самодостатній внутрішній наявності в «задумі суб'єкта», а за вектором «інтенційної екстерналізації» та буттєвісного екзистування (у протилежному випадку ми про інтенцію взагалі б нічого не знали). Дж.Серль визначає подібне у «співвідносності відповідностей» різних «інтенційних станів» («розширеного інтенціоналізму» – ред.), а конкретно – у співвідносності «припускання, спілкування і репрезентації» [9, с.11, 40].

Виходячи з подібних висхідних міркувань щодо можливості «репрезентації інтенції» в екстенційному процесі, коли «інтенційні стани репрезентують об'єкти і положення діл» у «напрямі відповідності» інтенції до репрезентованих об'єктів, Дж.Серль розгортає Велику і цілісну «картину Інтенціональності» та «репрезентує свої вимоги задоволення» реалізації цієї інтенційної картини певними засобами виконання через «інтенційні дії» [9, с.40,41,42]. За нашою концепцією, в подібному можна бачити «*намір припускання*» у «*значенні інтенції*», що *співвідноситься з «намірами репрезентації» у значенні «об'єктної екстенції»*. Тоді вони за «напрямом співвідносності», з'єднання і співпадання в «S-O концепції» та «S-O єдності» екстенційно б'єктивують– опредмечують ідеальний намір (в якому мається певна інтенційна ідея-задум), що перетворюється на реалізований і репрезентований «об'єкт екстерналізації», а саме – в «предметну екстенцію». В інформаційно-семантичній «контекстуалізації інтенційних значень» подібного «об'єктування–

опредмечення» внутрішньої «імманентної інтенції» в зовнішню «репрезентовану екстенцію» можна досягти «методами інтенційного програмування і фактичного самовпорядкування». Наприклад, методами ІТ-програмування за стандартами раціональності ІКСР та ПСР, що раніше показано в авторській концепції розвитку ноо-розуміння і ноо-мислення. В соціумі подібне представлено в якості опредмечуючих «соціокомунікативних взаємодій», «комунікативних практик», «соціетальних відносин комунікативної самоорганізації», «соціетальних відносини суспільного самопрограмування» тощо [10, с.192, 195, 222, 238]. В онтогносеологічній «інтенційній контекстуалізації» в стандарті раціональності ТКСР цей процес можна розглядати в аспекті трансформативно-конструктивної і стандартно-раціоналізованої репрезентації «об'єктованої інтенції» та розкрити у відповідному процесі *об'єктної екстерналізації інтенції в репрезентованій екстенції*. В ньому виявляються такі 3 основні «інтенційні фази», що представляє єдиний і цілісний *«інтенційно-екстенційний процес»*, який розгортається у наступній послідовності.

1). *«Дооб'єктна фаза»*. В ній відбувається формування наміру у суб'єктивному «задумі-інтенції» в його первинному «ментальному пред'явленні» первоїдеї, «ідеї-в-її-значенні» за наявності умов реалізації. За Дж.Серлем, подібна внутрішня «дооб'єктна фаза» репрезентується як «суб'єктування інтенції» в певній «тенсивності – напруженні – протенсивності» до її реалізації і характеризується певними намірами, припущеннями, направленістю, конвенційністю та ситуацією (станом) вибору. А саме:

- первинне «безконтекстуальне» або первинне «буквальне значення» у його власному «намірі припущання»; це можливості, що виникають, за певними обставинами, здійснення бажань за «умовами істинності» та «фоновими

припущеннями» (сприятливості-несприятливості обставин), розпізнавання «умов істинності» в їх «імплікації-експлікації», «звичних-незвичних» тощо (9, с.34, 35);

- створення «множини фонових припущень» в їх повному «наборі можливостей»; вони виникають в різних конвенційних значеннях та залежностях від обставин, в можливості до фіксації у певному координатному вимірі та в координатній системі руху у напрямі інтенції, а також – в різних координатних системах, коли рух здійснюється одним чи декількома способами, зі створенням «множинних умов істинності» при різних «наборах припущень» тощо;

- вибір автентичного «напрямку відповідності» серед інших можливих напрямів за критерієм задовільнення наміру-здуму-бажання;

- визначення «направленості наміру» за 4-ма критеріями:

- а) направленості на ті чи інші об'єкти (зовнішнього світу); що мають значення для реалізації внутрішніх задумів-інтенцій;

- б) не направленості на які-небудь об'єкти, що не значимі як «зовнішні об'єкти» і не породжують інтенційного напруження;

- в) розуміння направленості на «зовнішні об'єкти» як «конвенційні форми інтенційності»; вони мають значення для суб'єкта, коли відповідають його бажанням, а також є досяжними за певними сприятливими обставинами;

- г) відкидання (або невибір) «неконвенційних форм інтенційності»; до них відносяться ті, що є «ненаправленими на зовнішні об'єкти» та недосяжними для задоволення суб'єктних бажань [9, с.35];

- визначення «інтенційного стану» суб'єкта за його позитивною валентною направленістю; це здійснюється у *співвідносності до деякого «фона припущень» – або «явного» для самого себе і «спрямованого на зовнішній об'єкт»,*

чи об'єктно «наявного» і неспрямованого назовні та невисначеного у значенні «зовнішнього об'єкта»;

- створення загальної «картини Іntenціональності» за умов задовільнення «інтенційного стану» в обратному «напрямі відповідності» і досяжності бажаного «зовнішнього об'єкта» [9, с.35-36];

2). *«Переддієва фаза»* вироблення способів досягнення «зовнішніх об'єктів» шляхом психоментальної «тенсивної настроєності» на «інтенційну дію». Це фаза створення достатнього внутрішнього напруження у протенсивному напрямі реалізації суб'єктної інтенції-задуму з конструювання «зовнішнього об'єкта» суб'єктної самопрезентації. «Фаза преддієвості» суб'єкта включає такі «інтенційні акти» імманентної «внутрішньої самодії» зі створенням достатнього енергетичного градієнту «інтенційної реалізації» суб'єкта в «інтенційованому об'єкті». Подібний «градієнт інтенційної реалізації», енергетично достатній для екстенційного здійснення «внутрішніх задумів» і проєктів творчого суб'єкта акумулюється наступним чином:

(1) утворення внутрішньої детермінації «умов задовільнення» у певному «інтенційному змісті» (контенті) визначальних намірів суб'єкта; це такий «інтенційний зміст інтенційного стану», за яким цей «інтенційний стан» може бути задовільнений завдяки даному «інтенційному змісту» [9, с.41, 42];

(2) наповнення «інтенційного стану» відповідними значеннями, аспектами, бажаними репрезентаціями як «імманентними цінностями»; це є представлення «бажаних репрезентацій» в якості «об'єктів володіння» та предметів для задоволення потреб і в цьому аспекті інтенція необхідна для проєктування сприятливих «умов задоволення» своїх бажань і задумів, а в їх загальності – для створення *«ментальної репрезентації»* відповідного *«інтенційного змісту»*;

(3) внутрішня репрезентація «умов задовільнення» намірів «інтенційного суб'єкта» у певних «сприятливих аспектах» або при створенні «умов сприятливості»; подібним чином відбувається необхідна аспектуалізація «інтенційного стану» в ментальні стани бажання, полагання, причинення і самопричинення «інтенційного змісту», а його – в аспектному представленні як «каузальної самореференційності наміру» та йому релевантному «каузального самореференційного змісту інтенційного стану» [9, с.35, 41, 42];

(4) переддієва аспектуалізація «причинення–самопричинення» власної «суб'єктної референційності»; вона представлена в *каузальній самодетермінації «інтенційного змісту»* як «самореференційності інтенцій» суб'єкта, що, за М.Мерло-Понті, існує у просторовому відношенні як «рух до тематизації» суб'єкта у його напруженості на об'єкт (і на «S-O зв'язок» з ним – ред.), а в часовому відношенні – це є «темпоральність афектації (суб'єкта – ред.) себе через себе» [21, с.319, 320, 486, 487];

(5) «тематизація простору» в інтенційному стані «до-об'єктного буття»; подібна «просторова тематизація» створює «антропологічний простір» в координатному вимірі «сітки інтенціональностей», а надалі перетворюється в активно «діючу інтенціональність» [21, с.320, 334, 474];

(6) ментальна розробка і ментальна репрезентація «інтуїтивних моделей» на основі принципу «когнітивної економії» та прийняття «інтуїтивних рішень» [22, с.177, 212]; в цих «інтуїтивних моделях» та у створеній «сітці інтенціональностей» суб'єкта, що заповнює «тематизований простір» суб'єктивного «інтенційного змісту», виникають «внутрішні когнітивні процеси», які мають «інтуїтивне чуття когерентності» або «співставності речей» в

їх суб'єктивному і об'єктивному модусах; подібна «когерентність-співставність» інтуїтивного мислення з інтенцією суб'єкта в направленості на об'єкт і породжує «ментальний інсайт» у напрямі «об'єктивзації знання», «об'єктного знання» та його опредмечень в «інтенційному об'єкті» [22, с.120, 121, 123];

(7) створення суб'єктної «інтенціональної конструкції» в їх каузальному і конвенційному аспектах; це власні суб'єктні «каузальні конструкції», що носять автореференційний характер «недоговірного типу» з іншими суб'єктами, а також «конвенціональні конструкції» інтерсуб'єктного «договірного типу»; вони розрізняються в якості «простих-складних конструкцій» (з «простими-складними» намірами суб'єктів), але мають «реалізаційне значення» тільки у їх сумісності та в спільній орієнтованості-направленості на «об'єкти інтенційних бажань» в їх бажаній реалізації-екстенції;

(8) створення «інтенційних конструкцій» у внутрішньому означенні «складних розсуджень»; це «побудова розсуджень» в певних «конструкціях розсуджень» за їх інтенційними судженнями, логічними виводами та умозаключеннями, котрі орієнтовані на «зовнішню репрезентацію» у відповідних «іллокутивних актах» [9, с.29, 30, 67]; до подібних «іллокутивних актів» належать 5 основних «категорій» у їх «п'ятичленній класифікації», котрі *представлені в «таксономії іллокутивних актів», що спрямовані на об'єктне «пропозиціональне спілкування», яке має суб'єктивний «пропозиційний зміст»*; а саме: «асертиви», що означає прийняття зобов'язань поруки за достовірність стверджень (заперечувати, відповідати, стверджувати тощо); «директиви», що є побудження до конкретних дій (приказати, скомандувати, попрохати, дозволити тощо); «комісиви» або брати зобов'язання зробити щось у майбутньому

(давати слово, обіцяти, поручатися, клястися тощо); експресиви або виражати психічний стан(подякувати, одобрити, поздоровити, вибачити тощо); декларативи, що є фіксація положення діл і відповідають пропозиційному змісту, викладеному в декларації (видавати указ, подавати у відставку, давати ім'я, об'являти тощо) [9, с.29, 30];

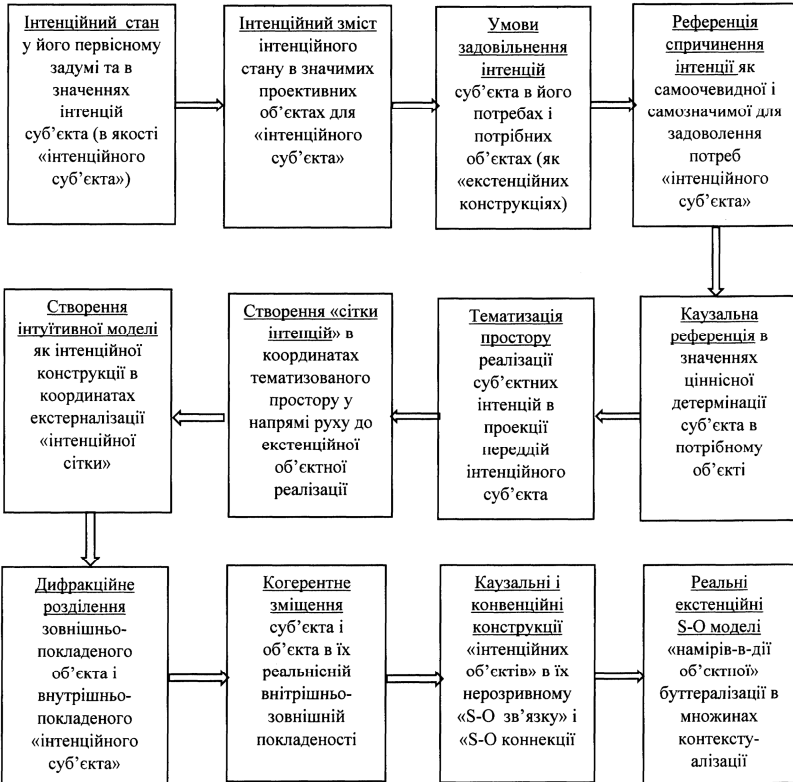
(9) налагодження внутрішнього «інтенційно-екстенційного» процесу в «переддівській фазі» створення «інтенційного об'єкта»; це пов'язано з переходом від значень «чистої інтенції» (в первинно-значеневих намірах суб'єкта) до «контекстуально-об'єктованої інтенції», що представлена в реалізаційних конструктах творчих екстенцій «інтенційних суб'єктів».

Все вищевикладене дозволяє представити «переддівську фазу» як ***«об'єктування дійсності», що йде «від суб'єкта»***, котрим створюється внутрішнє менталопсихічне напруження необхідної (і достатньої) тенсивності для «екстенційних дій». Вони представлені відповідними процесами «суб'єктивної об'єктивації» суцього як «зовнішньосуцього» у його зовнішньому існуванні в об'єктованих формах. Надалі вони вже мисляться та інтерпретуються в об'єктному вигляді, а саме – у дифракційній «роздільності-окремості» суб'єктів і зовнішніх «об'єктів», у їх співвідносності до «внутрішньосуцього» суб'єкта. Подібне «дифракційне розділення» первинно «нерозділеного суцього» у його «первинній єдності» надалі набуває ще й «когерентного зміщення» в інтенційно-пізнавальних процесах. А потім предстає у диспозиції з «абсолютним дистанціюванням» суб'єкта і об'єкта в їх нез'єднувальній розірваності та бінарно-полярній альтернативі внутрішньої ідеальної менталореальності («суб'єктосфери») і зовнішньої матеріальної буттереальності («об'єктосфери»). Подібні вкрай складні і протиречні

інтенційні акти «дифракційного розділення» та «когерентного зміщення» значень «єдиної інтенції» у її «переддієвій фазі», а надалі – виділення та «об'єктування суцього» у напрямі екстерналізації «множинних екстенцій» потребує суттєвої реконструкції в розумінні «S-O детермінації» буття. Тобто такої *детермінації, котра семіотично пов'язується з «інтенціональним джерелом» свого «об'єктування» і «об'єктостановлення» шляхом «подвоєння» суб'єкта*. А з цим – виникнення детермінаційного «S-O зв'язку», який екстерналізується в «множинних екстенціях» онтологічного здійснення різнотипових «буттєвісних конструкцій». Подібне можна представити у відповідному алгоритмі інформаційно-семіотичного ІТ-програмування «переддієвих інтенцій» в «екстенційних конструкціях» їх «об'єктної реалізації» за стандартом ТКСР (дивись когнітосеміограму КСГ-9).

Можна бачити, що головне спрямування цих «переддієвих інтенцій», – це *онтогносеологічний рух від одично-первинних станів суцього до їх множинного об'єктування та опредмечення у розмаїтті об'єктованих форм суб'єктних значень*. Саме вони, як первинно значимі ідеї суцього, набувають «тенційну силу» суб'єктних інтенцій для їх пред'явлення і розгортання в «S-O процесах» зовнішнього «екзистування буття» з максимальною реалізацією «онтичних потенціалів» в «онтологічну данність» буттєвісно реалізованих можливостей. В суб'єктно-інтенційному аспекті подібне предстає як фаза «інтенційної дії» в протенсивному режимі «об'єктної реалізації» суб'єктивного «наміру-в-дії» [9, с. 40]. Тобто автореференційної реалізації «інтенційного проекту» в буттєвісно здійсненій екстенційній конструкції.

Алгоритм інформаційно-семіотичного ІСТ-програмування «переддівних інтенцій» в «екстенційних конструкціях» їх «об'єктної реалізації» за стандартом ТКР

3) *«Фаза інтенціональної дії»*. Інтенційні дії визначально зорієнтовані своїм тенсивним станом та «інтенційним змістом» на «об'єктування» суцього через одночасне здійснення двох репрезентацій. А саме:

а) коли інтенційні дії «репрезентують об'єкти і стан діл» у зовнішній об'єктності здійснених екстенцій суб'єкта;

б) коли вони одночасно «репрезентують власні умови

задовільнення» [9,с.40]; цією головною умовою виступає *екстенційна самореалізація суб'єкта*.

З одного боку, інтенційна дія – це є «намір репрезентації і комунікації», «намір зробити дещо, здійснити деяку дію», що якісно характеризується як «каузальна самореференційність наміру». А з другого боку, – це «складний намір», котрий у своїх інтенційних діях «спрямований на дещо інше, чим є вони самі». Тобто відносно до висхідного припускання первинного значення інтенції (в її потенційному «інтенціональному стані») конкретна «інтенціональна дія» – це є «намір-в-дії», «намір репрезентувати», «намір зробити». Перш за все, в «експлікації комунікаційного наміру», що дає змогу через комунікацію «розпізнати, що даний акт здійснений з наміром розпізнати» [9, с. 42, 44, 48]. Але «іншість» реалізованої інтенції через «інтенціональну дію» полягає не стільки в її «розпорошеності» в «інтеркомунікативних діях» та «полікомунікативності» екстенцій, а в тому, що інтенційна дія «нав'язує інтенціональність фізичним сутностям». А вони вже фізично-сутнісно і реально-сферно «здійснюються–розширюються» як фізична реальність і представляють в різноманітних «фізичних феноменах», котрі буттєвісно «не є внутрішньо інтенціональними» і стають «зовнішньо екстенціальними». Тому свідомість суб'єкта нібито «нав'язує інтенційність (фізичним) сутностям» та їх фізичним феноменам [9, с. 42, 44, 48]. Тому треба розрізняти поняття «фізичних об'єктів», «буттєвісних об'єктів» в їх «S-O зв'язку» та «інтенційних об'єктів» в екстенціях їх зовнішньої екстерналізації. При цьому виділяти у «вищий клас» «ноо-об'єкти», котрі утворюються в креативному синтезі за проектами «ноо-суб'єктів» з їх реалізацією у з'єднаному «S-O нообутті».

Тобто у своїй «інтенціональній дії» пізнаючий суб'єкт (що досліджує дискретний світ «роз'єданого буття») стає безперервно-континуальним «інтенційним суб'єктом», що

пізнає «безперервний світ» у його «S-O єдності» і нерозривному «S-O зв'язку». Виходячи з цього, інтенційний суб'єкт механістично не детермінує «фізичний об'єкт» у його безвідносності до суб'єкта, а інтерпретує його як «інтенційний об'єкт» в екстенції-екзистенції «семіотичного існування» в певних значеннях і цілепокладеностях буття як «S-O буття» і ноо-буття. «Інтенційність суб'єкта» і визначається його первісною орієнтованістю та цілеспрямованістю на «інтенційну об'єктність» умовно-зовнішнього світу, що є «*екстенційним світ-буттям*» *реалізованої інтенції суб'єкта* в його інтенційних діях. У своєму подальшому інтенційно-екстенційному екзистуванні та «реальнісному розширенні» в семіотично-з'єднаному суб'єкт-об'єктному бутті можна досягти «об'єктореалізації» Семіотичного проекту з утворенням ноосферної «S-O реальності», ноо-реалогнозиса та ноо-буття.

Основні реконструктивно-інтенційні параметри відповідного ІТ-програмування «S-O буття» і ноо-буття світу в його «S-O зв'язку» та первісно-висхідній «S-O єдності» (означеного «інтенційного суб'єкта» з реалізованим «екстенційним об'єктом») можна представити в самих різних контекстуалізаціях і в самих різних модусах буттєвісних екстерналізацій, множинно-об'єктного «екзистування буття» та опрідмечених екзистенцій. Але у своєму узагальненому вигляді ці «параметри інтенціонування» буття необхідно визначити у його реконструйовано-первинному вигляді «з'єднання суцього» як суцедійсного у єдності і всеєдності мислення і буття. Тобто необхідна відповідна *ідентифікація екстенційованих модусів світового буття «інтенційним суб'єктом»*, а одночасно – «неекстенційованого суцього» у його автономній наявності фізичних об'єктів. Тобто «необ'єктованого суцього», суцедійсних «необ'єктів», нефізично-суцього, «іносущого» тощо. У такому «інтенційованому вигляді» подібні параметри

можна семантично, семіотично і сигніфікаційно представити у відповідному «Семіотичному проекті», а надалі – і в «Ноосферному проекті» онтогносеологічного реконструювання дискретно-перервного буття (як уявно «розірваного») і конструювання онтологічного переходу до «континуального буття» в параметрах «безперервного світу». Як раніше було показано, подібне здійснюється в конструкційних параметрах «семіотичного існування» та «операційного буття» в інтенційно-екстенційній спрямованості до «S-O буття» і ноо-буття. Вони репрезентуються в таких же основних «єдиних визначеннях» буттєвісної «S-O коннекції», «S-O з'єднання» та первісно-безпосереднього «S-O зв'язку». В Семіотичному проекті подібне представлено як «S-O єдність» суб'єктно-інтенційного і об'єктно-екстенційного у буттєвісній безперервній екзистенції «світопроявлення». Це 5 основних параметрів, а саме: (1) типологія суб'єктності; (2) характер буттєвісного існування та екзистування буття; (3) спосіб буттєвісного дискурсу; (4) ступінь однорідності-різнорідності та універсальності буття в його «буттєвісних універсалиях»; (5) міра суб'єкт-об'єктної з'єднаності буття в модальності «розуміючого буття». Виявлена топологія суб'єктності за домінуючими топосами «інтенційності суб'єкта» та «екстенційності суб'єкта», що встановлені в єдиних параметрах Семіотичного і Ноосферного проектів, дозволяє здійснити відповідне інтенційно-семіотичне трансформативно-реконструктивне ІТ-програмування за стандартом ТКСР. А з цим – перейти до реалізації Семіопроекта вже за другим параметром «характера буттєвісного існування і буттєвісного екзистування». Подібне відповідає другому етапу здійснення Семіопроекта, де «інтенційно-екстенційна дія» суб'єктів в їх «буттєвісному екзистуванні» перетворюється на «буттєвісно-екзистенційну дію» когнітивних суб'єктів в їх когні-

тивній «S-O єдності» з когнітивними об'єктами у відповідному «буттєвісному дискурсу».

7.6. Реалізація Семіотичного проекту за параметрами «характер буттєвісного існування та екзистування буття» і «спосіб буттєвісного дискурсу»

Контент :реконструктивно-трансформаційне програмування інтенційно-екстенційної дії когнітивних суб'єктів за параметрами «характер буттєвісного існування та екзистування буття» і «спосіб буттєвісного дискурсу», функціонуючих в протенсивному режимі синергореального «підсилення» буттєвісного «S-O зв'язку» єдинопольової дійсності в мікро-макро-мега масштабній інтеграції

Як раніше було показано, «об'єктопроявлення» буття в процесі його «об'єктореалізації» від первісних інтенцій «суб'єктосущого» до екстенсивно-множинного «екзистування буття» можна інтерпретувати як **«суб'єкт-об'єктний розвиток»** *суцього в його екзистенціальний «об'єктопредставленості»*. При чому незалежно від антропоособливостей і способів оптично-сфероїдного «об'єктування» та «об'єктів-фокальності» візуалізації «світу суцедійсного» різними типами ментальної сутності і в її самих різних реальнісних здійсненнях. За даними сучасної науки питома частка подібного «антроповисвітлення», «антропопроекування», «антропооб'єктування» світу «дійсного буття» у його «антропному часо-просторовому вимірі» складає всього $1/10^{12}$. Це тільки одна трильйонна частка всього «буттєвісного спектру» онтологічних реалізацій світу! Але й ця мізерна частка має свій величезний «космічний сенс», бо вона дає «ключ» для розуміння механізму «світопроявлення» з його сутнісних початків до вершин суцедійсного в реальні-

сно найвеличнішому існуванні. Подібний реальнісний «ключ світопроявлення» суцього в сутності, а сутності (як первісно впорядкованого суцього у «сущедійсному») – в розгорнутій і «явленній світореальності» здійснюється в «антропорозумінні» тільки в аспекті ноосферного світорозуміння і ноо-мислення. За нашою концепцією подібне досягається в «S-O єдності» та через *внутрішнє «інтенційне підсилення» суб'єкта» в його екстенційній направленості на «об'єктивування» світу і «світопредставленості» як «буття екзистенцій».* Це є *«синергія протенсивності» реалізації «інтенціонального суб'єкта» в «екстенціональному об'єкті».* Пороговим значенням «синергії протенсивності» виступає *градієнт «суб'єктного інтенціала» в «об'єктному екстенціалі»* що є «синергоградієнтом переходу від потенційності «неявності до актуалізованої «явності», актуалізації і «реалізації-в-бутті». Живим носієм цього процесу виступає, як раніше було показано, сам суб'єкт за параметром «типології суб'єктності» розробленого Семіотичного проекту. Це внутрішнє «інтенційне напруження» відповідного суб'єктного архетипу у напрямі «протенсивної реалізації» шляхом *концентрації «синергії прориву» з потенційного стану в актуалізований стан*, в нашій концепції – *здійснення фазового «синерго-інтенційного переходу» в актуалізоване екстенс-буття власної «розгорнутої сутності».*

Тобто подібним чином здійснюється «вихід-у-світ», «явлення-у-світ» потенційованої «суб'єктосутності», «введення» її з із скритого (латентного) стану шляхом «масштабного об'єктивування» (через «реальнісні об'єктиви» масштабної інверсії) та «розширеної візуалізації» в дійсній реальності. Це здійснення як «введення сутності» в «актуалізований стан» – вже як «візуалізованої сутності» у її «морфопредметності». А саме – як в загальній морфопредставленості фрактальних конфігурацій, так і в складних

морфокомпозиціях зі всіма її констекстуалізаціями і зв'язках. А через суб'єкт-об'єктні «S-O зв'язки» – в усьому спектрі «екстенційно-розширеного» буттєвісного існування, піднімаючись до стану ноо-буття. Це є *концентрована «синергія віталізації» внутрішнього «інтенційного суб'єкта» у зовнішній представленості «інтенційного об'єкта»* в якості його «екстенційного здійснення». Він і репрезентується як зрозумілий для наукового дослідження і пізнання «об'єкт пізнання», а «після дослідження» – як «пізнаний» апостеріорний «екстенсивний об'єкт». Тобто вже розуміється не як власне суб'єктне «подвоєння в об'єкті», а ноосферно-континуальний процес продовження-подовження-поширення та «здійснення» *суб'єкта в кінечній фазі «реалізації суб'єкта» в об'єкті*. Однак ця кінечна фаза «синергопрориву суб'єкта в об'єкт» в певній «інтенційній дії» є лише завершальна фаза для «об'єктовиявлення» інтенційного «внутрішнього суб'єкта» в екстенційному «зовнішньому об'єкті» як творчої самореалізації «інтенційних задумів» креативного суб'єкта. І ця «завершальна фаза» екстенційного «об'єктотворення стає «початковою фазою» подальшого «екзистування об'єкта» у його розвитку, зв'язках, відношеннях і самих різних контекстах онтогносеологічного руху, що здійснюється суб'єктом у його «S-O зв'язку», «S-O бутті» і ноо-бутті.

Таким чином, якщо раніше розглянуті «інтенційні дії» суб'єкта (що складаються з 3-х фаз) були внутрішніми і тому не проявлені, то після своєї зовнішньо-проявленої «реалізації-в-об'єкті», «об'єктної реалізації» вони стають *«екстенційними S-O діями»* зі своїми конкретними «фазуваннями» відповідних фазових «S-O екстенс-дій». Це є *фази суб'єкт-об'єктного осягнення світ-буття*, «екзистування буття» в його «S-O зв'язку» і «S-O єдності», що йде від «безперервного суб'єкта», його неперервної «суб'єктосутності» (як безперервного «менталосуцого

суб'єкта») у реальнісній континуально-безперервній сутнісній «розгорнутості» в онтологічній «суб'єктореальності». Серед них можна виділити 5 основних фаз подібних «екзистенційних S-O дій» інтенційного «суб'єктосущого» в актуальну буттєвісну екзистенцію.

I фаза «S-Оекстенці-дії» [S-O (ЕД)] – це досягнення «дискретного синергоградієнту» (ДСГ); в цій екстенційній дії досягається осягнення «дискретних об'єктів» у їх обмеженості і перервності з формуванням світогляду «дискретного суб'єкта» (ДС), що й формує «синергоградієнт дискретного суб'єкта» – ДС (СГ); подібний синергоградієнт фізично представляє порогове значення екстенційної енергодії дискретного суб'єкта – це енергорівень дії природно-планетарних сил (фізичні атомно-електронні сили);

II фаза «S-Оекстенці-дії» [S-O(ЕД)], в котрій досягається ментально-семіотичний «синергоградієнт» (МССГ); він необхідний для розумового осягнення «семіотичних об'єктів» в безперервності їх «семіотичного існування», представленого у світорозумінні («семіорозумінні») «семіотичних суб'єктів» (СS), щой утворює «синергоградієнт семіотичного суб'єкта» – СS(СГ); це є порогове значення екстенційної енергодії семіотичного суб'єкта, котре має енергорівень дії фізичних сил у їх граничній означеності і семіопоняттях в якості зірково-галактичних сил: мегафізичні, польові, тонкофізичні та інофізичні сили;

III фаза S-O(ЕД) – це досягнення ментально-когнітивного «синергоградієнту» (МКСГ); він має такий високий рівень тенсивності у своєму «екстенційному напруженні» (на здійснення первинного «інтенційного задуму»), що дозволяє ***операційно конструювати «безперервні об'єкти», виходячи з «безперервності суб'єкта».*** Вони й утворюють – конструюють «когнітивні S-O коннекції» у конфігурації «операційних об'єктів» в «конструктах» і в «конструктивній репрезентації» суб'єктів в якості їх кре-

ативних «конструкторів–творців» у статусі «операційних суб'єктів». Подібний «операційний суб'єкт» (OS) у його когнітивно-креативному статусі має операційно-перехідне світобачення у семіотично-операційних значеннях світогляду (почуттєвого) і світорозуміння (понятійного). В цих значеннях та у їх операційно-конструкційному кругозірному охопті «світогляду-світорозуміння» і можливо досягнути «почуттєвий-позапочуттєвий» світ-буття у його безперервності на умоосяжній межі **«синергоградієнта конструктивів операційного суб'єкта»** – OS(СГК). Подібним конструктивом є *порогове значення екстенційної енергодії операційного суб'єкта у «конструктивному розширенні» світ-буття у його безперервності*. Це порогове значення має енергорівень дії фізичних сил у таких «конструктивних значеннях», що піднімаються до рівня і виміру метафізичних, «надприродних» і метagalacticних сил «глибинного космосу», максимально «розгорнутого космосу» і його «межових конструкціях» («світового горизонту») з подальшим «згортанням», переходом-вихідом в інші виміри, створенням одиничних «сингуляторностей», «фрідмонів», «субстантивів» тощо.

IV фаза S-O(ЕД): у цій фазі досягається повне «S-O з'єднання» і «S-O єдність» **в ноо-тенсивності суб'єкт-об'єктного інтегрування і творчої реалізації «S-O конструкцій» у ноосферному світорозумінні і ноо-бутті**. В цій фазі відбувається повне співпадання ноо-об'єкта і ноо-суб'єкта в «S-O синергоградієнти» – SO(СГ). Безперервність світ-буття реалізуються за онтологічним принципом «фундаментальної симетрії», пульсування всесвітньої реальності у її «стягуванні-розгортанні-згортанні» (В.Гейзенберг) [13, с. 53], а надалі, за нашою концепцією, – в «фундаментальних принципах» онтогносеологічного руху у всеєдності суцього [3, с.682]. Ноо-суб'єкт у подібних креативних синергореалізаціях оперує в режимі періо-

дично-фазового ПФ-синергопереходу до інших, більш високих рівнів реальності суцього і це є «синергоградієнт ноо-суб'єкта» – HS(СГ) з пороговим значенням екстенційної енергодії метафізичного і субстанційного вимірів ($R=5, R=6$). В них можливе здійснення космоноотичного і субстанційного «реальнісних синергопереходів», шляхом креативно-синергетичних дій ноо-суб'єкта. Подібним чином він набуває статусу *ноо-Суб'єктума (HS)*, що здатний до утворення *ноо-Об'єктумів (HO)* вже у новій фазі «екстенційних дій» (синергодій) в «HS-HO композиціях» шляхом досягнення та опанування ментально-ноосферним синергоградієнтом (МНСГ). По суті він є ноо-синергоградієнтом *суб'єкт-об'єктного «S-O з'єднання»* та ноосферної «S-O коннекції» ноо-буття через інтенцію-екстенцію, «екстенц-дію» *ноосферно-творчої (креативно-синергетичної) самореалізації ноо-суб'єкта* у менталотворчому (і «рукотворчому») операційній реальності в ноо-бутті, насамперед, у напрямі утворення операційного ноо-реалогнозису.

В фаза HS-HO(ЕСД): в цій фазі «екстенційні дії» ноо-суб'єкта (HS) мають виключний характер «екстенційних синергодій» [ЕСД] для фізичного світ- буття як ноо-об'єкта (HO). Тобто ноо-суб'єкти оволодівають ноосферно-автентичним синергоградієнтом (НАСГ) тотожного (і безпосереднього) «S-O з'язку», в якому ноо-суб'єкт нософерно-епістемологічно самореалізує наукове знання в операційному ноо-реалогнозисі. В подібному ноо-конструюванні і ноо-творенні вищерівневої і вищевимірної реальності (в екстенційних синергодіях ЕСД вже в якості ноосферно-екстенційних дій – НЕД) сам ноо-суб'єкт може представати у невизначему «поліморфно-метаморфному» стані «ноо-невидимості» для нижчих «плані буття». Або взагалі метаморфного, «різноконфігуративного» і «метакомпозиційного» станах, чи «позаморфного», потенційного і неактуалізо-

ваного стану ноо-Суб'єктума, що може «незримо» творити, тільки «запускає-інсталує» ноо-Об'єктуми за певною програмою їх «об'єктного буттестановлення».

Вищепредставлені фази «**S-O екстенційної дії-синергодії**» можна репрезентувати у загальному *IT-алгоритмі програмування трансформативно-реконструктивного процесу інтенційної спрямованості суб'єкта на екстенційно-об'єктне самоздійснення та «екстенційну самореалізацію»* (об'єктну/необ'єктну) за параметром «типології суб'єктивності» і відповідно до стандарту ТКСР. Головні індикатори «типологічного розрізнення» характеру суб'єктивності фіксуються за **критерієм самореферентної спрямованості інтенційно-екстенційної реалізаційної дії суб'єктів** в різних модусах їх репрезентації. Тобто це критерій внутрішньо-зовнішньої самопідтверженості (самореференційності) суб'єкта в його ідентифікації з об'єктом за принципом єдності буття і мислення. А через «**S-O ідентифікацію**» – це досягнення відповідної міри «**S-O автентичності**», котра визначається показником (індикатором) ступеня або рівня «управління об'єктом». До подібних ідентифікаційних показників та **індикаторів «типологічного критерія суб'єктівизначення»** можна віднести наступні:

- показник сили суб'єктної екстенційної дії або реалізаційне «суб'єктне напруження»; воно залежить від психотипу особистості, генетичної енергетики, вміння генерувати психофізичну енергію суб'єкта тощо;

- показник сили направленості суб'єкта на об'єкт; подібне виявляється у тенсивній силі, «мотиваційному напруженні» і предметності цілеположень, переконань й упевненості суб'єкта в ціледосяжності в реалізації «об'єктних завдань» як «предметних інтенцій суб'єкта; подібне також визначається в «ціннісній направленості» і «самоактуалізації–самоствердженні» суб'єкта в об'єкті, в

його екстенційній дії у «фокалі мети», її смислозначенового наповнення, в семантичній і семіотичній з'єднаності, силі автореференції і самополяганні тощо;

- градієнт дії «екстенційних сил» в їх «інтенційно-екстенційному синергоперепаді»; він представлений в «порогових значеннях» градієнта при переході від однієї «суб'єктної типології» до іншої, коли виникає «енергоградієнт суб'єктності» в різній типологічній визначеності суб'єкта;

- градієнт «S-O інтегрування» та «перенесення суб'єкта на об'єкт»; тобто втілення та ідентифікації суб'єкта в об'єкти за відповідними конструктами, що утворює відповідний градієнт «конструктивного інтерфейсу» та співпадання висхідних «інтенційних задумів» в кінчній «екстенційній конструкції»;

- індикатор конструктивності «когнітивних технологій»; він представлений в їх операційній практичності, «конекційності-співпадання» з «креативними технологіями» при їх предметно-об'єктній реалізації;

- індикатор мінімізації тенсивності операцій натуралізації; це напруження втілення «когнітивних об'єктів» в предметних конструкціях «креативних об'єктів» (за критерієм енергозатратності);

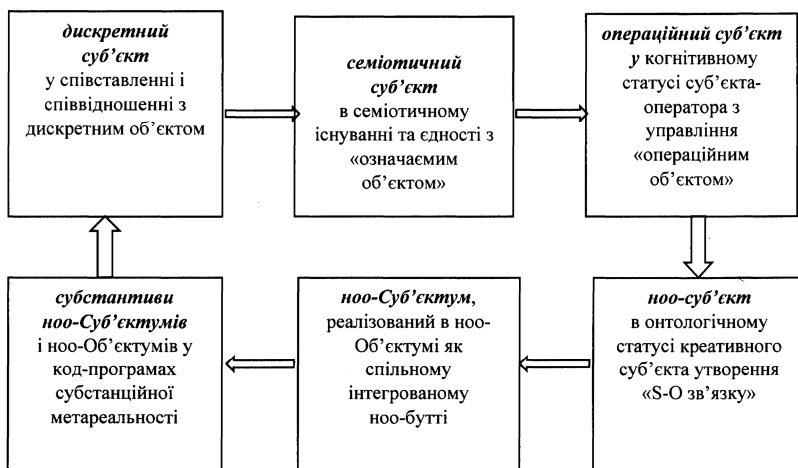
- індикатор щільності «S-O зв'язку»; це визначається в показниках «S-O конекції», «S-O ідентифікації», «S-O єдності», «S-O автентичності» та «S-O тотожності» Суб'єкту і Об'єкту у їх спільному функціонуванні.

За цими показниками та індикаторами типологічного критерія суб'єктовизначення в різних фазах «S-O екстенційних дій» (ментальної синергоградієнтності) можна в загальнометодологічному вигляді представити відповідний ІТ-алгоритм трансформативно-конструктивного програмування дій суб'єктів за параметром «типологія

суб'єктності» (дивись когнітосеміограму КСГ-10).

Когнітосеміограма КСГ-10

IT- алгоритм трансформативно-конструктивного програмування інтенційно-екстенційних дій суб'єктів за параметром «типології суб'єктності»

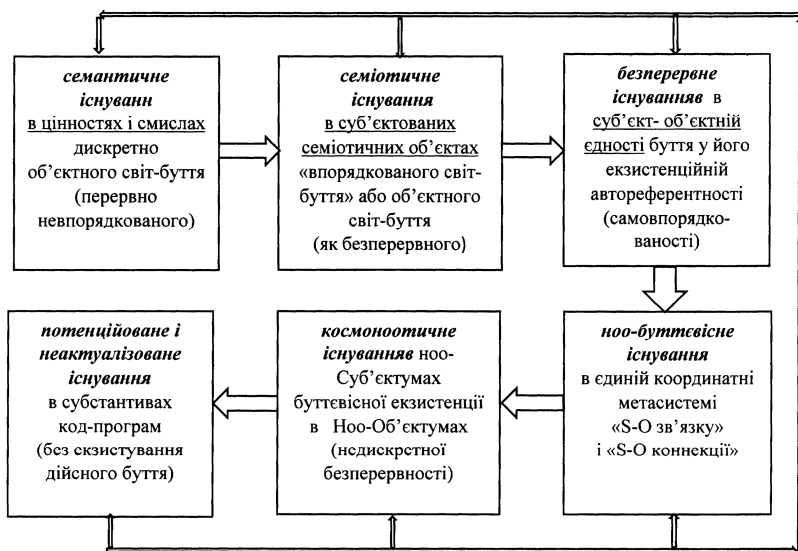
Надалі, відповідно до Семіотичного проекту реконструкції дискретно-перервного буття і здійснення онтологічного переходу до континуального буття «безперервного світу», за подібною «стратегією розсуджень» і структури «раціонального дослідження» (основне питання, кроки, що наближують до відповіді, отримання відповіді на основне питання, «інференціальні кроки») конструюються й інші параметри. «Конструкція розсуджень» у відповідних «інференціальних кроках» повинна будуватись за тим же раніше встановленим критерієм самореферентної спрямованості інтенційно-екстенційної дії суб'єктів в різних модусах їх репрезентації. Подібні «інференційні кроки» в «конструкції розсуджень» включають: (1) висхідне судження, (2) основне розсудження, (3) логістичний вивід, (4) умозаключення, (5) незалежність інференційних кроків

від «зовнішніх джерел інформації» і «по можливості» бути суто «внутрішніми кроками розсудження» [9, с.75, 77]. Тобто, з одного боку, в цих параметрах Семіотичного проєкта повинне втілюватись «раціонально-дослідницька конструкція» («дослідно-форматна» і «науково-дослідна» конструкції) [9, с. 65, 73, 74], а з іншого – представлена «покрокова «інференційність» або «внутрішні кроки розсуджень», що у внутрішніх «інтенційних діях» доведена до «автореференційності» або «самоочевидності-для-себе». А надалі в процесі реалізації – у «референційних кроках» послідовних «екстенційно-реалізованих дій, в котрих стає предметно «наявною та інформація, яка неявно містилась у вже добутому знанні» [9, с.75,77]. В подібному референційно-дедуктивному контексті параметр «типологія суб'єктності», що був вищепредставлений у синергоградієнтних індикаціях протенсивності інтенційно-екстенційних дій, тепер контекстуально предстає тим самоочевидно-референційним «первинним терміном» (або «визначаємим терміном»), що «зрозумілий сам по собі» у «невеликій групі виражень». Тому він і може бути «вибраний в якості так званих первинних спостережень, не встановлюючи якимось чином їх достовірність» [23, с.164]. Всі інші параметри є взаємопов'язаними з цим першим параметром як «первинним ствердженням», або представляють собою «встановлені...положення на основі інших положень», тобто як таке, що «виведено або дедуковано з інших положень» [23, с.165]. Між первинним та іншими положеннями встановлюються «відносини, що являються рефлексивними, симетричними і транзитивними». «Типовий приклад» відносин «подібного типу» - це «відносини тотожності», коли «предметні рівні знаходяться в тому чи іншому відношенні», а «деякі властивості цих предметів тотожні», іноді їх називають ще «рівняннями або еквівалентностями» [23, с. 138, 140].

Подібним транзитивно-«еквівалентним параметром» до «типології суб'єктності» і є **параметр «характеру буттєвісного існування та екзистування буття» у Семіотичному проекті**, що визначає «буттєвісну інверсію» дискретного буття у «безперервний світ». Його можна репрезентувати у відповідному інформаційно-семіотичному ІСТ-алгоритмі (дивись когнітосеміограму КСГ-11).

Когнітосеміограма КСГ-11

ІСТ-алгоритм трансформативно-конструктивного програмування інтенційно-екстенційної дії суб'єктів за параметром «характер буттєвісного існування та екзистування буття»

Наступний транзитивно «еквівалентний параметр» в Семіотичному проекті репрезентований як «**спосіб буттєвісного дискурсу**». За ним можна оцінити міру, ступінь і рівень буттєвісного світорозуміння, осягнення буття у його пізнавальних параметрах «перервності-безперервності» світу та ноо-буття у його суб'єктно-об'єктному «S-O зв'язку». Най-

вищий рівень «дискурсивної понятійності» представлений в сигніфікаторах «реконструктивного дискурсу» і в ноопоняттях. Так, внутрішня дискурсивна сигніфікація «інтенцій суб'єкта» потребує відповідної зовнішньої дискурсивної сигніфікації «екстенцій буттєвісної реалізації» цих «суб'єктоінтенцій». У сигніфікаторах «тенсивного дискурсу» подібне виражено у «суб'єкт-об'єктному» напруженні [V(SO)] як «різності потенціалів»[U(SO)] між енергетично-інтенційним «зарядом» внутрішнього «напруження» у висхідному замислі суб'єкта [Vінт(S)] і енергетично-екстенційним «розрядом» у зовнішньо-реалізованій «об'єктній конструкції» [Vекст (SO)]. А саме:

$$U(SO)=Vекст (SO) - Vінт(S).$$

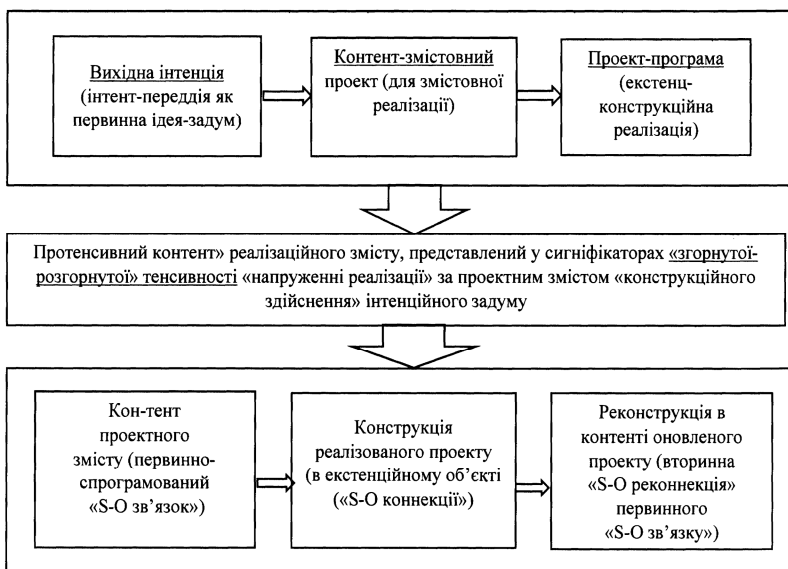
У якісному вираженні подібна *інтенційно-екстенційна «різниця потенціалів»* представляє собою певний «контент» у «змістовно-протенсивній «реакції реалізації» інтенційного задуму в «екстенсивній конструкції». «Протенсивний контент» – це проект-програма даної конструкції у загальній сигніфікації «інтенція-контенція-екстенція». У відповідних сигніфікаторах це представлено на когнітограмі КГ-12.

Тобто, «кон-тент» в сигніфікації «згорнутого змісту» інтенції і є відповідним *сигніфікатором-означенням внутрішнього змісту інтенцій суб'єкта у їх внутрішніх непроявлених зв'язках*. А «кон-струкція» представлена в сигніфікації «розгорнутого змісту в екстенції», а одночасно є *сигніфікатором – означенням зовнішньої екстенції суб'єкта в її об'єктно-формній реалізації* або у предметній формі-вигляді зовнішніх зв'язків і відношень. Тобто конструкція – це зовнішня форма контенту у часо-просторовому вигляді ЧП – співвідношеннях. *Реконструкція – є змінна форма висхідного контенту, що може представити в оновлених та інших структурних складових і конструкційних елеме-*

нтах. А відповідно до цього – в сигніфікації «інтенсорів-екстенсорів» трансформованої конструкції та в реконструюваних сигніфікаторах трансформованої реальності в новій «S-O коннекції-реконнекції». Таким чином, одній і тій же висхідній інтенції можуть відповідати різні дискурси і сигніфікації контенту проектуемого «S-O зв'язку». А тим більше – різні екстенційні дискурси і сигніфікації реалізованих конструкцій в їх «S-O коннекція-реконнекції». Хоча висхідна ідея зберігається і не змінюється у своїх смислоцінностях («семантокодах») і смислозначеннях («семіокодах»).

Когнітограма КГ-12

*Протенсивний контент
інтенційно-екстенційного проекта конструктивної
реалізації з висхідного інтенційного задуму в
екстенційне здійснення*

Проте в «інтенції напруження» до протенсивної реалізації може набувати різних «проектних контентів» і «зміс-

товних програм реалізації». Подібне й здійснюється – екстерналізується в різноманітних конструкціях, в «поліваріантному дискурсі» та «сигніфікаторах об'єктування» відповідно і релевантно до «умов реалізації» Семіотичного проекту. Тобто логіко-дискурсивно відбувається **перехід-трансформація онтичної «ідеї суцього» в онтологічну «суцю ідею суб'єкта», щой представлено в буттєвісному існуванні «суцього об'єкта» у його екстенційному «S-O зв'язку» і конструктивній «S-O коннекції».**

Відповідно до подібної онтично-онтологічного перетворення «ідеї суцього» в «сущє існування» та «існування суцього» в сутнодійсному бутті виникає і релевантний «буттєвісний дискурс», котрий у своїй латентній структурі та конструктах «реалопонять» передає напруження його переходу до певної **«тенсивності сигніфікацій»**. Подібне можна побачити в **розвитку «понять тенсивності»** в таких їх «етимологічних рядах» зросту «сигніфікаційного напруження». А саме:

- «ін-тенція – про-тенція – тен-денція», що є сигніфікація процесу у дискурсивній спрямованості та в автореференції «інтенційного задуму», яке стало певним трендом в тенденції розвитку;

- «ін-грєсія – про-грєсія – транс-грєсія», або сигніфікація процесу у дискурсі акумуляування «енергії перетворення» перехідних внутрішніх станів в стабільні «станційні стани», включаючи трансгрєсію в бутттерєальності і через буття;

- «ін-станціювання – кон-станціювання – буттє-станціювання» (перехідний стан існування у внутрішніх змінах і переддій в інтенціях) (постійний стан, «константа», «конституювання») «станція існування» у «згорнутості» суб-станції)

- «де-тенція – ак-тенція – ре-тенція – екс-тенція» (зняття енергонапруги) (акумуляція енергонапруги) (енергетична «перезагрузка») (енергетичне опредмечення)

- «суб-тенція – ас-тенція – реало-тенція – ексіс-тенція» (знаходження) (ослаблення) (енергія) (енергетичний)

в потенційному стані субстантива)	внутрішньої енергетики)	реалізаційних станів)	стан реального існування)
● <u>«ін-теріорізація</u> (внутрішнє засвоєння знання)	– <u>екс-теріорізація</u> (зовнішньо-положене використання знання)	– <u>транс-теріорізація»</u> (енергетичне опрдедечення)	
● <u>«інтер-поляція</u> (пошук закономірностей виявлених значень)	– <u>екстра-поляція</u> (пошук закономірностей встановлених значень)	– <u>транс-поляція»</u> (пошук в багатомірному просторі нових значень і номінацій)	
● <u>«ін-терналізація</u> (внутрішньо-суб'єктивне виявлення в сенсообразах і поняттях)	– <u>екс-терналізація</u> (зовнішньо-предметне проявлення в об'єктах, формоопредмечення)	– <u>екзіс-терналізація»</u> (суб'єкт-об'єктне суттєіснування в екстенціях)	

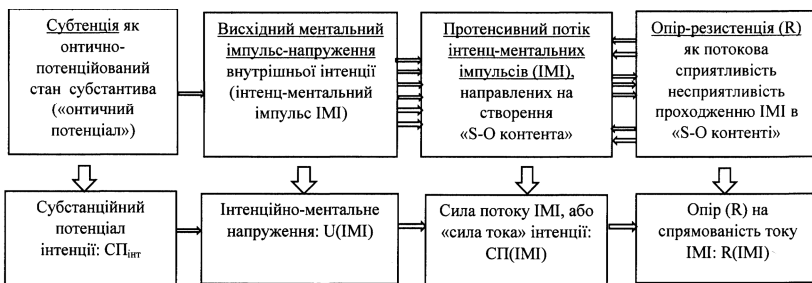
● «ін-тенція – кон-тенція – екс-тенція» або «реалізаційний дискурс» буттєвісного існування, здійсненого в конструкціях даного «проектного контекста» або «змістовної програми реалізації».

Можна побачити, що ***«потенціація» того чи іншого «інтенційного задуму» відбувається в різних «потенціалах напруження»*** та внутрішньої утвердженості – «твердості наміру» в реалізації наміченого. Також, як і в різному «напруженні актуалізації» висхідної інтенції в «реалізованій екстенції» задуманого. В першому випадку – це «ментальне напруження», що здійснюється при генерації первинних «ідей як інтенцій» та їх внутрішній представленості в уявленні суб'єкта в якості «контента–проекції», «проективного контента» в його можливому оптично-реалізаційному варіанті. У другому випадку – це енергія «предметно-фізичного здійснення», «конструктивно-технологічне напруження» (КТН) в суб'єкт-об'єктному «предметі реалізації», в його конкретно-онтологічній «композиційній екстенції». Вона представляє *«композицій-*

ний спосіб» суб'єкт-об'єктного буттєвісного дискурсу в означенні-сигніфікації певних однотипових параметрів «S-O зв'язку» в їх «суб'єктній інтенції» і «об'єктній екстенції». А саме: внутрішньо-зовнішнього буття, синергоментального і енерго-матеріального, понятійно-неопредмеченого і конструктивно-технологічного опредмеченого, внутрішнього змісту і зовнішньої форми, контенту і композиції тощо. З цим можливо зафіксувати співвідношення онтичного і онтологічного у таких «буттєвісних сигніфікаторах» переходу буття з латентного стану у явищно-актуалізований стан з відповідним трансформативно-конструктивним дискурсом в стандарті ТКСР (дивись когнітосеміограму КСГ-13).

Когнітосеміограма КСГ-13

Сигніфікатори інтенційно-ментального дискурсу (СІМД) у внутрішньо-латентних означеннях власної референтної направленості

Якщо встановлені сигніфікатори ІМД визначити у відповідних параметрах, наприклад, в тих, в котрих вони використовуються у відомому «електро-енергетичним законі Ома» ($U=IR$ або «електронапруження $[U]$, що дорівнює помноженню «сили току» $[I]$ на «електроопір» $[R]$), то такими «інтенційними параметрами» внутрішньо-суб'єктного «інтенційного буття» будуть наступні:

- субстанційний потенціал інтенції (СПінт); він закла-

дений в неактивованому субстантиві, що знаходиться в необмежених граничностях «умовного простору-часу» ($СП_{\text{інт}}=0 \div \infty$); у векторному «Канторовому просторі» з інтервалом $0 \div 1$ цей «інтенційний потенціал» у своїй «фрактальній розгорнутості» (це $ФП_{\text{інт}}$ за дією канторового «вектор – поля» інтенції $П_{\text{інт}}$) також може мати необмежені значення «безперервного світу», а саме: $ФП_{\text{інт}} = 0 \div \infty$; (при $ФП_{\text{інт}} \rightarrow ФР_{\text{екст}}$, коли фрактальний потенціал інтенції орієнтован на фрактальну реалізацію в екстенції);

- внутрішнє інтенційно-ментальне напруження (ІМН) первинно-висхідного «інтенційно-ментального імпульсу»: в запису – це U (ІМН);

- «сила потоку» («сила току») інтенційно-ментальних імпульсів [СП (ІМІ)]; вона представлена у ступіні утвореності внутрішнього «S-Оконтенту» як «змістовної програми цільового втілення» розроблених «проекцій» у їх внутрішній «вбудованості-ін'єктивності-інтродективності» та у зовнішній спрямованості на «екстенцію» в режимі «інтенційної переддії», а саме: «інтродекція-проекція-проект-контент-екстенція-екстоєнція»; математично – це показник сили потоку (СП) інтенційно-ментальних імпульсів СП(ІМІ), котрий можна інтерпретувати у відповідних «якісних контентах»:

- суб'єктно – як силу «інтенційного потоку свідомості» (Е.Гуссерль) або силу «інтенційного висвічування» (М.Хайдеггер);

- нейронно-інформаційно – як «випереджаючу аференцію» (П.К.Анохін) у ментальному сприйнятті зовнішніх імпульсів;

- фізично – як інформаційно-польову понадпровідність, котра оцінюється в показнику ментально-інформаційної швидкості розповсюдження інформації, а вона є безкінечною [$V_{\text{інф}}=\infty$];

- резистенція-опір, сприятливість/несприятливість

розповсюдження ІМІ; математично – це $R(ІМІ)$.

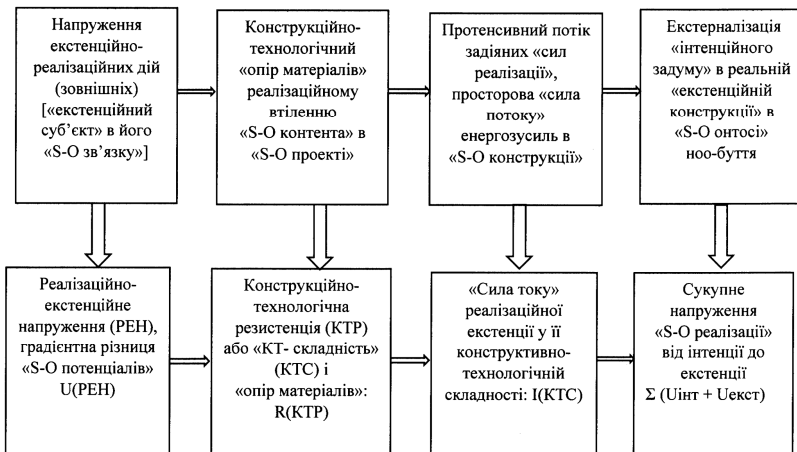
Виходячи з подібного «параметрування» сигніфікаторів інтенційно-ментального дискурсу (С-ІМД), можна здійснити обрахування внутрішнього інтенційно-ментального напруження $[U(ІМН)]$. Критерієм виступає «тенсивність–протенсивність» в енерговитратах на реалізацію внутрішньої інтенції в реалізовану зовнішню екстенцію [за «електро-енергетичним законом Ома» $U=I \times R$]. А саме:

$$U(ІМН) = СП(ІМІ) \times R(ІМІ).$$

Надалі можна здійснити і підрахунок «реалізаційно-екстенційного напруження» на основі відповідної сигніфікації буттєвісного дискурсу в означеннях «конструктивно-технологічного опору матеріалів» та «сили потоку» здіяєних «реалізованих зусиль» або «інтенційно-екстенційних дій» (дивись когнітосеміограму КСГ-14).

Когнітосеміограма КСГ-14

Сигніфікатори екстенційно-конструктивного дискурсу (СЕКД) у зовнішньо-актуалізованих означеннях реалізованої автореференції

Як і в попередньому випадку, встановлені сигніфікато-

ри ЕКД можна визначити у відповідних параметрах дискурсу СЕКД, що використовуються за тим же «електроенергетичним законом Ома» ($U=I \times R$). Тобто загальне «реалізаційно-екстенційне напруження» [$U(PEH)$] дорівнює помноженню «поток (току) конструктивно-технологічних сил» [$I(KTC)$] на «енергоопір матеріалів» або «резистенцію (опір) конструктивно-технологічної реалізації» [$R(KTP)$]. Виходячи з подібного «параметрування» сигніфікаторов екстенційно-конструкційного дискурсу (С-ЕКД), можна, як і в попередньому випадку, таким же чином здійснити обрахування зовнішнього «реалізаційно-екстенційного напруження» (PEH). При чому – за тим же критерієм енерговитрат в «тенсивно-протенсивній дії» екстенційних сил з реалізації розробленого «екстенційного проекту» у зовнішній «S-O конструкції». Таким чином реалізаційне-екстенційне напруження [$U(PEH)$] дорівнює

$$U(PEH) = I(KTC) \times R(KTP).$$

Сила «поток екстенсивних сил реалізації» $I(KTC)$ [де KTC – це конструктивно-технологічні сили] можуть розраховуватись як реально-зовнішній «опір матеріалів». Він представлений як у конструкційно-технологічній складності («КТ – складність») реалізаційного проекту, так і в економічному об'ємі інвестованих вкладень в «реалізаційний об'єкт». Сукупне напруження «S-O реалізації» (ΣU) обчислюється за формулою «повноцінної екстерналізації» висхідного «інтенційного задуму» в реальній «екстенційній конструкції» за формулою

$$\Sigma U = \Sigma (U_{int} + U_{ext}) = U(IMH) + U(PEH).$$

Перехід від «мікроформату» висхідних інтенційних сил «інтенційно-ментального напруження» (IMH) для створення відповідного потока «інтенційно-ментальних імпульсів» (IMI) до «макроформату» протенсивного потоку «конструктивно-технологічних сил» (KTC) в реаліза-

ційно-екстенційному напруженні (РЕН) зовнішньої екстенсивної реалізації можна інтерпретувати як енергетично-синергетичний «періодично-фазовий перехід» (ПФ-перехід) у дії «просторових сил» масштабної інверсії мікросвіту у макросвіт і мегасвіт. Тобто, це ПФ-перехід від єдиної і «безперервної» реальності до її «суб'єктивації» дискретним суб'єктом у «дискрет-об'єктне буття» мікро-макро-мега світу у його загальній «S-O коннекції». Тоді значення «інтенційно-екстенційних дій» можна фіксувати у таких інтервалах:

1) Екстенційні дії в потоці «конструктивно-технологічних сил» [I(КТС)] можна скорегувати з їх максимальних значень до певного «оптимуму» в раціональних конструкціях і технологіях (за стандартом ТКСП); а саме

$$I(\text{КТС}) = I_{\text{max}} \rightarrow I_{\text{опт.}}$$

2) Відповідно до конструктивно-технологічних сил (КТС) резистенцію – «опір матеріалів» в розгортанні сил «конструктивно-технологічної реалізації» можна звести до мінімуму

$$R(\text{КТР}) = R_{\text{опт}} \rightarrow R_{\text{min.}}$$

3) Тоді загальне «реалізаційно-екстенційне напруження» $U(\text{РЕН})$ можна обчислювати в різних діапазонах $I(\text{КТС})$ та $R(\text{КТР})$, а саме

$$U(\text{РЕН})_1 = I(\text{КТС})_{\text{max}} \div R(\text{КТР})_{\text{опт.}}$$

$$U(\text{РЕН})_2 = I(\text{КТС})_{\text{опт.}} \div R(\text{КТР})_{\text{min.}}$$

4) Значення періодично-фазового «енерго-синергетичного переходу» (ПФ-перехід) можна обчислювати за двома основними співвідношеннями прямої «енергозатратності-енергонапруження» і «масштабно-просторової інверсії», а саме:

а) тенсивне співвідношення за *показником реалізацій-*

ного напруження інтенційно-екстенційної автореференції [П(ІЕАР)]:

$$П(ІЕАР) = \frac{U(МІН)}{U(РЕН)} = \frac{\text{Мікро(ПЧ) синерг}}{\text{Макро(ПЧ) енерг}},$$

де відповідно: значення Мікро (ПЧ)синерг та Макро (ПЧ)енерг – це ПФ-перехід з мікро-часопросторового рівня і «безперервним» суб'єктно-синергетичними характеристиками та переміщенням (прогресією-трансгресією) на макро-часопросторовий рівень з об'єктно-енергетичними характеристиками дискретно-локалізованого «перервного буття»;

б) **показник «масштабно-просторової інверсії»** [П(МПП)] при ПФ-переході з мікро- на макрорівень [24, с.68-69]:

$$П(МПП) = \frac{\text{Мікро(ПЧ) синерг}}{\text{Макро(ПЧ) енерг}} = 10^5.$$

Тобто синерго-енергетичний «градієнт перепаду» (ГП) при переході-трансгресії з мікро-інтенційного рівня «внутрішнього простору-часу» на макро-екстенційний рівень «зовнішнього простору-часу» складає при їх співвідносності ГП=1:10⁵. В антропопросторових масштабах подібне виглядає таким чином: з ядра людської статевої клітини розміром 10⁻³см за 9 місяців виростає організм, котрий при народженні складає 50 см: співвідношення складає 1:10⁵. Подібне співвідношення спостерігається і в мегамасштабах при еволюції галактик. Так, з ядер галактичних об'єктів розмірів в 10¹⁷см утворюється галактика розміром в 10⁵ разів більше – 10²² см. Активний стан ядер триває не більше 1% від життя вже сформованої «нормальної галактики». У людини теж саме «галактичне співвідношення» у життєвому циклі: 1% активного стану утвореного ядра (генокод ДНК «білкової глобулі») і 10⁵ просторового «розширення» [24, с. 69].

5) П'яте значення «інтенційно-екстенційних дій (ІЕД) в

їх «S-O коннекції», виходячи з вищеприведених 4-х обрхунків, пов'язане з *«інтенційно-екстенційним процесом екзистування буття»*. Це такі його «суб'єкт-об'єктні стани» («S-O стани»), котрі можна представити через *«кванти реальності»* або *«кванти реальнісно-об'єктної дії»*, *«S-O генерації-творення реальності»*. «Інформаційно-ментальні імпульси» (ІМІ), що генеруються і фіксуються суб'єктом як «висхідна інтенція» та «інтенційне напруження» U(ІМІ), у своєму цілісно-єдиному стані і представляють собою «кванти реальності». Тобто *«інтенційний суб'єкт» здатен імпульсувати кванти реальності ІМІ і концентрувати у силі квантово-польового потоку ІМІ»* [СП(ІМІ)]. Часопросторові параметри «кванта реальності» (в онто-фізичній репрезентації) – це реальнісний мікро-макромасштаб «1-го каліброваного ПЧ», що має розміри електрона: «квант простору» – 10^{-13} см, «квант часу» – 10^{-17} сек, як граничні межі нашого «макросвіту» у «мікросвіті».

Таким чином, перша «калібровочна» *квантова «реальнісно-об'єктна дія»* фізично представлена як «сила току електронів». За фізичними законами першого «калібровочного ПЧ» це відбувається з певним опором (R) «електропровідників» і загальним напруженням (U) всього налагодженого «електронного процесу» $U=I \times R$. Його треба розуміти як «електронний енергопроцес» в «неоживленій» і нементальній» реальності, що може приймати польовий характер, виявляючи себе як «електро-магнітне поле» (в мікро-макромасштабі) і як «гравітаційне поле» (в макро-мегамасштабі) з відповідною «масштабною інверсією» і трансгресією реальності. Це «сильні» і «понадсильні» поля зі своїми «квантово-імпульсними носіями» у відповідних квантово-хвильових імпульсах, а саме – магнетони і гравітони. В макромасштабі вони набувають розміру «макроквантів» з властивостями «макрогравітації» і

відповідної левітації матеріально-речових предметностей («композитні матеріали» тощо). «Просторова сила кванта реальності або його «просторова енергія» (синергія) підвищується з мікрозначення 10^{-13} см (розмір електрона) до макророзмірів в діапазоні $1\text{см} \div 100\text{м}$ (10^4 см). Це в середніх значеннях, а загалом – в радіодіапазоні коротких («ультракоротких»), середніх і «довгих радіохвиль». Тобто «сила дії» («сила току») реальнісного кванта (як «континуального макрокванта») підвищується у $10^{13} \div 10^{17}$ разів [$10^{13} + 10^{17}$], що й призводить до кількох «масштабних інверсій» реальності з «континуальним розширенням» (у 10^5 разів). Кількість відповідних «континуальних інверсій» (KI) може складати: $KI = 10^{17} : 10^5$, а це 3-4-х кратна ($17 : 5 = 3,4$) «інверсія простору» на відповідних реальнісних рівнях (або вимірах «умовного простору»). Тому у дослідників цього феномену і *створюється враження, що космічний простір невпинно «розширюється-розбігається» (після первинного Великого вибуху), про що свідчить «красне зміщення» за «ефектом Доплера». Але це зовсім не так! Реальність просто «самоінверсує», «збігається-розбігається-збігається» сама в собі, взаємоперетворюється і самоперетворюється, самоімпульсує за принципом «фундаментальної симетрії» В.Гейзенберга. А за уявленнями стародавніх мудреців – «провалюється» сама в себе, у Велику безодню – «хайно». Проте подібне можна інтерпретувати тільки в «антропосприйнятті» Всесвіту, в чому людина сама виступає як «квантовий антропогенератор» і «антропопровідник реальності» у її «різномасштабних генераціях». Тобто функціонує як «квантовий антропоперетворювач», «квантовий генератор» реальності у її різномасштабних репрезентаціях. А з іншого боку, людина стає «реальнісним антропокутантом», виступає як «реальнісний зв'язувач» і*

«онтокомуніканти» у таких основних онто-антропоякостях». А саме: «квантовий зв'язувач-коннектор» і «квантовий комутант», «континуальна сила» і «континуальний генератор зв'язку» реальностей різних калібрів, станів і онтологічних якостей.

Польова дієвість «кванта реальності» у значеннях «темпорального енергополя», «часової енергії» або «темпоральної» синергії (ТС) ще більше підсилюється і набуває макрозначень: $1 \text{сек} \div 10 \text{млрд років}$. Це 10^{10} років приблизного галактичного-метagalактичного існування «нашого» світу. Сила току «реальнісного кванта» (як «темпорального макрокванта») підвищується у $10^{17} \div 10^{27}$ разів ($10^{17} + 10^{10} = 10^{27}$), що визиває «масштабну інверсію» (з періодикою в 10^5 разів) з кількома «темпоральними інверсіями» (ТІ) часу: $\text{ТІ} = 10^{27} : 10^5 \approx 5\text{-ти кратна}$ «інверсія часу». Наприклад, це може відбуватись на 5-ти реальнісних рівнях або вимірах в значеннях «умовного часу». А на рівні та у вимірі «оживленої» або «ментальної реальності» людина в якості «інтенційного суб'єкта» може імпульсувати «реальнісні кванти» як «інтенційні ІМІ» з відповідним «польовим напруженням» інформаційно-ментальних імпульсів. Як було поазано, це відбувається в їх концентрованому потоці $U(\text{ІМН})$ або «потоку-току ІМІ» [$\text{СП}(\text{ІМІ})$]. Але для «антропосуб'єкта» це надто **«сильне поле» і «понадсильне поле»** для його «польової генерації» в якості електромагнітного та гравітаційного полей, тому вони й генеруються з мінімального «мікромагнітного поля» і «мікрогравітації». Щоб задіяти «сильне поле» для «буттєвісних операцій з реальністю» і «реальнісними квантами» необхідно, щоб опір-резистенція $R(\text{ІМІ})$ відповідному «потоку ІМІ» був мінімальний. Тобто **«суб'єкт як провідник» реальнісних взаємодій повинен мати «польову понадпровідність», бути «реальнісним понадпровідником»**. Самі «кванти ре-

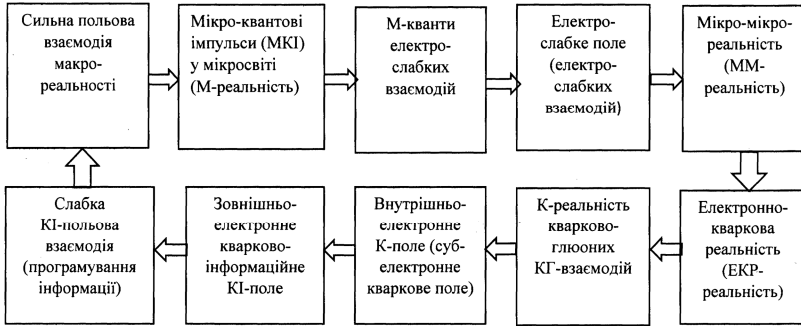
альності» потребують для своєї «антропо-операбельності» певного «послаблення» і «витонченості-тонкості» до рівня «слабого поля», і навіть – «понадслабого поля» тонкофізичної реальності.

Подібне понадслабке поле виникає у тонкофізичній реальності «другого колібру». Це **«2-й колібр реальності»**, котре «калібрується» в параметрах і основних поняттях, що мають своє філософське розуміння та обчислення силових «інтенційно-екстенційних дій» антропосуб'єкта. Це потребує шостого обрахунку реальнісної ІЕД антропосуб'єкта, що імпульс ІМС «понадслабого» поля в реальності «2-го колібру».

б) Таким чином, до 5-и раніше здійснених осмислень і обрахувань додається 6-а оцінка інтенційно-екстенційних дій» (ІЕД) антропосуб'єкта.

Інтервал «інтенційно-екстенційної дії» у «2-му калібровочному просторі-часу», має розміри 10^{-23} см – 10^{-27} сек, що є «мікро-мікрореальність» (ММ-реальність) з відповідним «квантом реальності» у його мікро-мікромасштабі. Тобто це «ММ-реальність» з масштабно-релевантним «мікро-квантовим імпульсом» [МКІ], а саме – «М-квантів» електрослабких взаємодій і електрослабого поля. В «енергослабкій взаємодії» подібне поле представлено як **«5-та фундаментальна взаємодія»**, (електрослабка), в котрій поєднуються і зливаються воедино нейтринна («слабка») і електромагнітна («польова») взаємодії зі створенням мікро-мікросвіту «ММ-реальності» вже не «субатомного», а «субелектронного» ММ-масштабу [23,с.68]. Це внутрішньо електронний «світ кварків, **внутрішня кваркова реальність» електронів»** або **«К-реальність»**. Вона утворюється у послідовності, представленій на когнітограмі КГ-15.

Онтологічні фундаментальні взаємодії у субатомно-субелектронному мікро-мікросвіті ММ-реальності, що потребують експоненції ноосферно-транстенкторних дій антропоного принципу

Надалі подібну ММ-реальність мікро-мікросвіту у єдності «сильних» і «слабих» фундаментальних взаємодій можна представити в експоненції ноосферно-транстенкторних дій антропоного принципу в квантово-кварковому мікросвіті. Подібне може здійснитись при максимонному єдинопольовому об'єднанні мікро-мегаКосмореальності з макрореалізацією антропоприродного та антропоморфного буття. В цьому єдинопольовому об'єднанні 3-х «калібрів реальностей» в мікро-макро-мега «МММ-світ» одного масштабно-координатного виміру і можна прослідити безперервність транстенкторної дії ноосферного фактора як «сильного антропоного принципу». Його «сильна» ноосферно-транстенкторна дія як антропоного принципу має регулюючий вплив на всю з'єднану і безперервну континуальність «МММ-світу» і в якості ноофактора він і зобумовлює екзистування всього суцього в ноо-буттєвісне існування. І, перш за все, – у вищих формах макромасштабної реалізації в дійсному антропоприродному ноо-бутті.